

Mong Mà Không Được Cũng Đừng Cầu Xin

Contents

Mong Mà Không Được Cũng Đừng Cầu Xin	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	35
14. Chương 14	38
15. Chương 15	41
16. Chương 16	43
17. Chương 17	46
18. Chương 18	48
19. Chương 19	51
20. Chương 20	53
21. Chương 21	56
22. Chương 22	59
23. Chương 23	61
24. Chương 24	64
25. Chương 25	66
26. Chương 26	69
27. Chương 27	71
28. Chương 28	74
29. Chương 29	76
30. Chương 30	79
31. Chương 31	81
32. Chương 32	84
33. Chương 33	87
34. Chương 34	89
35. Chương 35	92
36. Chương 36	95
37. Chương 37	97
38. Chương 38	100
39. Chương 39	102
40. Chương 40	105
41. Chương 41	108

42. Chương 42	110
43. Chương 43	113
44. Chương 44	115
45. Chương 45	117
46. Chương 46	120
47. Chương 47	122
48. Chương 48	124
49. Chương 49	128
50. Chương 50	131
51. Chương 51	134
52. Chương 52	137
53. Chương 53	140
54. Chương 54	142
55. Chương 55	145
56. Chương 56	149
57. Chương 57	152
58. Chương 58	154
59. Chương 59	159
60. Chương 60	161
61. Chương 61	164
62. Chương 62	166
63. Chương 63	169
64. Chương 64	172
65. Chương 65	175
66. Chương 66	177
67. Chương 67	179

Mong Mà Không Được Cũng Đừng Cầu Xin

Giới thiệu

Thể loại: chủ công, 1x1, thoải mái, ấm áp, đạo diễn công x thổ hào phú nhị đại thụ. Couple: Cao Vinh x Tôn DuệSố ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-ma-khong-duoc-cung-dung-cau-xin>

1. Chương 1

“_____ Cát! Làm gì vậy...”

Cao Vinh hít sâu một hơi, nỗ lực khiến bản thân bình tĩnh lại.

“Thật xin lỗi. Đạo diễn Cao, lần này do em đọc thoại hơi sớm...”Giữa trường quay, nữ diễn viên liên tục xin lỗi, thừa nhận sai lầm.

“Nghỉ ngơi 10 phút! Mọi người đều điều chỉnh trạng thái một chút.”

Muốn “điều chỉnh trạng thái”, không chỉ có các diễn viên, mà còn bao gồm cả đạo diễn là anh nữa.

Hôm nay, chỉ riêng cảnh đơn giản này cũng quay đi quay lại không dưới tám lần. Sáng sớm, phần diễn của nam nữ chính còn cho là tạm tạm, mà cảnh cho vai phụ lại khiến người ta đập bảng từ giữa trưa đến tận lúc mặt trời xuống núi, nếu không còn ánh sáng, thì chỉ có thể để ngày mai quay tiếp. Nghĩ đến đây, Cao Vinh lại buồn bực không chịu được.

“Xin lỗi, đạo diễn Cao...” Vai nữ số ba này là người mới vào nghề không lâu, vừa nãy nói nhằm thoai, thấy Cao Vinh tựa hồ có chút nén giận, liền run rẩy lại gần xin lỗi.

Cao Vinh vung vung tay, ra hiệu cô đừng để ý.

Tuy rằng vừa nãy, người mắc sai lầm là nữ số ba, nhưng trước đó, kẻ cầm đầu phần lớn lượt diễn lại lại là một người khác.

Mà người này, hiện đang nhàn nhã nghỉ ngơi ở ghế tựa sát vách. Vị ấy cúi đầu nghịch nghịch điện thoại, tựa như không có gì phiền muộn.

“Tôn Duệ, anh đang rảnh, vậy xem trước rồi phân tích kịch bản một chút đi. Dù vai của anh không chiếm bao nhiêu ống kính, nhưng một phần cũng không thể thiếu, chúng ta không thể cứ quay qua loa lừa lừa gạt gạt như vậy được.” Cao Vinh khách khí mở lời.

Tôn Duệ từ điện thoại di động ngẩng đầu lên, lại thấy Cao Vinh từng bước đi đến, nói chuyện cùng hắn, nghi ngờ thắc mắc: “Nhưng thoai hôm nay tôi đều nói đủ?”

Thực sự là râu ông nọ cắm cằm bà kia, Cao Vinh hoài nghi không biết đối phương đến cùng có hiểu hàm nghĩa của “phân tích kịch bản” hay không.

“Tôi biết mà, đóng phim không phải cứ theo kịch bản mà đọc là vạ sự đều thành rồi sao?”

Anh nhần nhện, dễ tính dễ nết mà giải thích, bất kỳ diễn viên nào cũng cần phải biết cố gắng.

“Tôi cũng cố gắng lắm mờ. Anh xem, quay lại mấy lần là tôi đã có tiến bộ rồi.”

Có cái quần. Cao Vinh oán thăm. Anh nhìn mặt trời càng ngày càng xuống thấp, rất có khao khát muốn bám vào cổ tay Tôn Duệ mà mắng to một trận.

Nhưng mà, anh không thể.

Bởi vì, Tôn Duệ là nhà đầu tư chính cho bộ phim này.

Tôn Duệ trong giới giải trí, tính ra cũng chỉ là một diễn viên nhỏ, mà lại là kiểu chịu không được trong nhà có quá nhiều tiền ấy. Cha hắn dựng nên cơ nghiệp từ hai bàn tay trắng, có thiên phú, tiền đến còn không kịp thu hết, thế nên mới để Tôn Duệ thoải mái chơi trò diễn viên đến nghiện. Trong vòng, phần lớn mọi người đều biết, Tôn Duệ đến chơi là chính, ngày nào chán rồi, liền phải mông một cái, lại trở về tiếp tục làm thiếu gia.

Mà anh còn trẻ, lại chỉ là một đạo diễn nhỏ không có quan hệ, cho nên từng nhà đầu tư đều rất quý giá. Cao Vinh sợ bản thân nhất thời nổi giận, mắng lại mắng, mắng đến bay luôn cả cục tiền đầu tư, đến lúc đó hối hận thì làm được gì đây?

Sự tình phát sinh ở giai đoạn chọn vai, Cao Vinh cùng biên kịch vốn đã chọn được hòm hòm diễn viên cho bộ điện ảnh tình cảm này rồi. Thế mà đột nhiên, không biết ở đâu chui ra một Tôn Duệ, chấp nhận đập tiền cho bọn họ quay phim, với điều kiện vai nam thứ phải do người của hắn đóng.

Tiền tự đưa đến cửa ai lại không muốn, huống chi, đối phương cũng không đến để cướp vai nam chính. Cao Vinh xem lý lịch nam thứ, điều kiện không kém, ngoại hình trên tiêu chuẩn, là diễn viên có đào tạo, vì vậy liền nhanh chóng mà đồng ý.

Vào thời điểm thử máy, Tôn Duệ cũng đến, ở cách vách mà ngồi, cứ thấy diễn viên kia là lại sáp đến lắc la lắc lư, dính người đến không thể nào dính hơn.

Lưu Tư Hiền, cái tên này... Cao Vinh liếc một cái qua hồ sơ, cũng không quá để ý. Chuyện như vậy trong vòng cũng chẳng lạ lùng gì, chẳng có gì là hiếm. Chỉ là, thái độ của Tôn Duệ hết mực thân thiết, Cao Vinh thấy đối phương như là đang thực sự yêu đương, một chút cũng không giống như đang bao dưỡng. Ngược lại, thái độ Lưu Tư Hiền có chút xa cách mà khách khí, tuy rằng luôn ôn nhu mỉm cười, trong ánh mắt lại không chứa chấp chút tình cảm nào.

Đương nhiên, việc này chả có quan hệ gì tới Cao Vinh cả.

Tưởng rằng như vậy là xong, không ngờ chưa đến hai ngày sau, Tôn Duệ một mình tìm tới cửa, nói với Cao Vinh hẳn cũng muốn tham gia đoàn phim.

“Anh muốn thì cứ tới, tôi sẽ sắp xếp cho anh phòng nghỉ ngơi...”

“Không phải, tôi cũng muốn diễn. Anh nói xem, ngày nào tôi cũng đến đoàn phim ngồi không, làm giám thị cũng thấy không thoải mái. Aa, vậy còn nhân vật không?” Tôn Duệ hỏi.

... Anh cho rằng đang ra chợ mua bắp cải sao? Cao Vinh hắng giọng một cái, khổ sở nói: “Anh xem, nam chính là do chúng tôi xem xét rất lâu rồi mới chọn, tiếng gió đều thả ra, thực sự không thể đổi. Nam thứ thì do vị Lưu Tư Hiền kia của anh, sau đó cũng không có nhân vật nào đáng nói...”

“Không sao, không sao, diễn viên quần chúng cũng được rồi.” Tôn Duệ cười ha ha, nghe Cao Vinh nói đến “Vị kia của anh”, nhin không được mùng tít mắt.

Cao Vinh không khỏi cảm thấy, tâm tư vị phú nhị đại này so với anh tưởng tượng còn muốn đơn thuần hơn.

Cuối cùng, Cao Vinh vẫn sắp xếp cho hẳn một phần diễn không nhiều, nhưng cũng là có lời thoại. Anh sao dám thật sự giao cho vị đại gia này làm diễn viên quần chúng?

Tốt xấu gì Tôn Duệ cũng từng diễn xuất, nên chắc cũng không sao. Hướng hồ, tuy rằng hẳn tiến vào ngành là nhờ tiền lót đường, giá trị nhan sắc lại không chèn vào đâu được, diễn loại phim thần tượng tình yêu kiểu này cũng thật sự hợp. Cao Vinh nghĩ như thế, cảm giác cũng không tệ lắm, đối với bộ phim sắp khởi quay tràn ngập mong đợi, dự tính cứ một đường thuận lợi quay cho kịp lễ tình nhân sắp tới.

Quay không bao lâu, Cao Vinh liền sâu sắc ý thức được rằng bản thân đã quá ư là ngây thơ.

Kỹ năng diễn xuất của Tôn Duệ chỉ có thể dùng một từ để miêu tả.

Rác rưởi.

Điều duy nhất an ủi anh đó là, vị Lưu Tư Hiền được Tôn Duệ nhét vào đoàn kia, kỹ năng diễn xuất tốt hơn so với tưởng tượng, cũng không bởi vì đi cửa sau mà lưỡi biếng, cùng các diễn viên khác bàn bạc, chú tâm vào nội dung phim mà làm việc.

“Lưu Tư Hiền, anh phải đi à?” Tôn Duệ đột nhiên đứng lên, đi tới, cau mày nói, “Trước đây không phải nói rằng đêm nay cùng đi ăn sao? Em đã đặt phòng rồi.”

Cao Vinh trước đó có nói, những ai diễn xong phần mình có thể rời đoàn, lúc này Lưu Tư Hiền đã thu dọn xong đồ đạc, cùng trợ lý đi ra từ xe bảo mẫu, bị Tôn Duệ tinh mắt nhìn thấy.

“A, vậy sao?” Lưu Tư Hiền có chút kinh ngạc, dường như không nhớ rõ chuyện này. “Đêm nay anh cùng bạn từ hồi đại học gặp mặt, nên đang muốn đến chỗ hẹn... Thật xin lỗi, haizz, lại quên mất chuyện ăn cơm. Hay anh không đi họp mặt cùng bạn nữa?”

Tôn Duệ nhìn Lưu Tư Hiền có hơi khó xử, chủ động nói: “Thôi, hẹn từ tuần trước, quên mất cũng là bình thường. Lần sau đi ăn cũng không khác gì, anh cứ đi đi, bạn học hiếm có ngày có thể gặp lại một lần.”

“Cảm ơn em. Gần đây bận việc đến bù đầu, cái gì cũng không nhớ được. Lần sau anh dẫn em đến nhà hàng chúng ta thường tới.” Lưu Tư Hiền cười cười, trên mặt hổ thẹn, lại nói vài câu như “Quay phim vất vả”, rồi quay người rời đi.

“Ừm...” Tôn Duệ nhìn đối phương lên xe, nụ cười treo trên gương mặt vừa nãy từ từ nhạt dần, có lẽ vẫn hơi thất vọng.

Cao Vinh nhìn từ đằng xa, lại thâm suy đoán thêm một chút.

Tôn Duệ thoát nhìn là thật lòng yêu thích Lưu Tư Hiền. Mà Lưu Tư Hiền nhìn qua lại thấy đối đãi với Tôn Duệ chẳng có bao nhiêu chân tình, thái độ bình thường hết mực ôn nhu, nhưng cũng chỉ có như vậy.

Phỏng chừng là người trong cuộc mơ hồ, tự Tôn Duệ lại không cảm thấy được. Cao Vinh cũng lưỡi mà quần chuyện yêu hận tình thù của người ngoài, chỉ hy vọng bộ phim này quay xong trước đợt Va lung tung linh tinh kia. Anh đương nhiên sẽ không phải là kiểu đến trước mặt Tôn Duệ, tự rước nhục mà nói “Haha, tôi cảm thấy tiểu tình nhân kia của anh căn bản cũng không thích anh đâu.”

Mặt trời cũng lặn, hôm nay thực sự không thể tiếp tục. Nói thật, Cao Vinh đối với vai nữ thứ ba rất thông cảm, bị đồng đội heo là Tôn Duệ liên lụy, cô gái này vốn diễn rất tốt, sau lại bị Tôn Duệ làm cho hỗn loạn.

“Đạo diễn Cao, cô An tới tìm anh, đang ở phía sau phòng nghỉ chờ đấy.” Trợ lý đi tới bên người Cao Vinh, nhỏ giọng nói.

“Ừm!?” Cao Vinh kinh ngạc một chút, vội vã lấy điện thoại ra xem, lại không thấy cuộc gọi nhỡ hay tin nhắn nào. An Diêu Dịch đến tại sao cũng không báo cho mình một tiếng? Anh nhớ rằng cô đang quảng bá ở nơi khác, lúc này đã trở về sao? ” Tôi đi liền, cảm ơn. ”

” Hôm nay chỉ tới đây thôi! Về đều nhìn gương mà luyện tập một chút, ngày mai tiếp tục tranh thủ thời gian.”

” Vất vả rồi! ”

“Đạo diễn Cao vất vả rồi. ”

Cao Vinh có chút không yên lòng phát tay, quay đầu liền đi tới hướng phòng nghỉ bên kia.

Anh và An Diêu Dịch quen biết nhau từ lúc còn đi học, đến nay cũng gần sáu năm. Nhưng những năm gần đây, hai người ở cùng nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều. Chính anh thì bận rộn quay phim, đối phương cũng thành tiểu hoa đán đang hot, chạy đi chạy lại toàn quốc, cho tới nay, An Diêu Dịch cũng ít khi quay lại phòng thuê chung của hai người.

Hai năm qua, An Diêu Dịch càng trở nên nổi tiếng, từ từ xa cách, làm Cao Vinh mơ hồ có chút bất an, anh nhận ra, chính mình cùng đối phương, ngày càng có sự chênh lệch lớn. Nhưng bây giờ, anh lại thấy An Diêu Dịch đến không một lời báo trước, hoàn thành công tác xong, quay lại liền trực tiếp tìm mình, tâm trạng yên ổn không ít, không nhịn được cười cười, chạy tới phòng nghỉ.

2. Chương 2

” Diêu Dịch? Đến sao không nói trước với anh một tiếng? Hôm nọ có thấy em phải ghi hình tại A thị, xong rồi sao? Mọi thứ thuận lợi chứ?”

An Diêu Dịch không ngồi trong phòng nghỉ, mà là đứng ngoài hành lang, dựa vào tường hút thuốc, ngón tay thon dài kẹp thuốc lá dành cho nữ, thần sắc có chút phức tạp. Cô xoay về phía Cao Vinh, gật gật đầu, cũng không nói chuyện, so với gương mặt đang tươi cười của Cao Vinh, quả có chút lạnh nhạt.

Đối phương không mở lời hỏi tình trạng gần đây của mình, không khí an tĩnh một giây, Cao Vinh không thể không tiếp tục nói: “Lần này chỉ về một thời gian ngắn à? Sắp tới rất bận sao?”

“Bận, tôi lần này chỉ là tiện đi ngang qua, hai ngày nữa phải bay đến G thị.”

“Vậy à. Dù sao hiện tại em là người nổi tiếng, bận như thế cũng bình thường.” Cao Vinh cười nói, “Vất vả lâu như vậy, có mệt không? Tối nay em muốn về nhà nghỉ ngơi một buổi chứ?”

Phòng ở hiện tại là do Cao Vinh và An Diêu Dịch cùng thuê từ thời đại học. Lúc đó, hai người tỉ mỉ lựa chọn đồ gia dụng, bố trí đến hết mức ấm áp, lại nuôi một bé mèo hoang, cũng như mọi cặp đôi khác, suốt ngày dính lấy nhau. Hơn nữa, việc kết hôn cũng nằm trong kế hoạch tương lai.

Sau khi tốt nghiệp, Cao Vinh cố gắng kiếm thêm tiền, cộng với một chút tiền được gia đình cho, anh mua lại căn phòng thuê kia. Mà lúc đó, cuộc sống của hai người họ cũng không như vậy mà ổn định lại. Sau đó không lâu, An Diêu Dịch bởi vì may mắn, diễn một bộ phim có đầu tư, không biết thế nào lại đạt được chú ý, cô có cơ hội, từ đó nắm bắt mà vươn tới hào quang màn ảnh, rất nhanh đã có chút danh tiếng.

An Diêu Dịch bắt đầu quảng bá ở khắp nơi, thời gian đầu còn có khi rảnh rỗi tìm Cao Vinh, chia sẻ những chuyện lý thú mới xảy ra. Sau đó dần dần, lúc hai người gặp mặt, không biết tại sao lại không ai nói gì. Cao Vinh phát hiện An Diêu Dịch trở nên hơi xa lạ. Anh trước đây không ngờ đối phương lại là dạng người

sẽ nói xấu sau lưng đồng nghiệp, liền đem việc này quy hết cho áp lực công việc, Diêu Dịch chỉ cần có cách giải toả mà thôi.

Lại như lần này trong hành lang, lần đầu tiên bắt gặp cô hút thuốc. Cao Vinh hoàn toàn không biết cô có thói quen này từ bao giờ.

An Diêu Dịch cứ như vậy càng ngày càng bận rộn, càng ngày càng có ít thời gian trở về nhà.

E rằng, hai năm qua, nơi đó cũng không thể xưng là “nhà” được nữa.

An Diêu Dịch nghe đến đó cũng không có động tĩnh gì, ngược lại chỉ thở dài, nói: “Cao Vinh, tôi...”

Cao Vinh đột nhiên cảm thấy bất an, như là nghe được diềm báo trước, vội vàng mở miệng ngắt lời: “Em đã đặt chỗ rồi chứ? Anh cũng xong việc rồi, để anh đưa em đi ăn...”

“Cao Vinh”, An Diêu Dịch có chút bất đắc dĩ lập lại một lần, cương quyết đem lời anh không muốn nghe nhất mà nói ra, “Chúng ta chia tay đi.”

Cao Vinh dừng một chút, đột nhiên nở nụ cười: “Em đừng như vậy.”

An Diêu Dịch ngắc đầu, đây là lần đầu tiên cô đối mặt cùng Cao Vinh trong hôm nay. Cô tự nhiên nói tiếp: “Quãng thời gian trước, tiểu Lưu có giúp tôi gặp mặt ông chủ Trương. Không phải là tôi tình nguyện, nhưng tôi thực sự không muốn gạt anh. Chúng ta hảo tự hảo tán, gặp mặt được thì chia tay cũng không là vấn đề.”

Cổ họng Cao Vinh khô khốc, anh không phải là chưa từng nghĩ qua, chỉ là lúc ấy, đối phương không nói, anh cũng làm như không biết. An Diêu Dịch cứ dễ dàng như vậy mà nói ra, dễ như thể dùng ngón út chọc thủng một lớp cửa sổ giấy.

Cao Vinh một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Hai ta cứ như bây giờ, vậy không tốt sao?”

“Là tôi cảm thấy bản thân chưa đủ tốt... Chính tôi cũng không vừa lòng với bản thân,” An Diêu Dịch không thể nói đối Cao Vinh, cứ như vậy thẳng thắn nói ra, “Cao Vinh, chúng ta quả thực không thể tiếp tục cùng nhau.”

Cao Vinh im lặng nhìn đối phương, có điểm không thể nào nhìn ra, người trước mặt hiện tại, cùng nữ sinh nhỏ cùng anh cười đùa, bày trí gian phòng năm ấy là một.

Anh cũng không nghĩ ra nên nói tiếp thế nào, chính là ngực bị nghẹn đến khó chịu, đột nhiên muốn rời khỏi chỗ này, rời đi thật xa. Anh không nói lời nào, mà An Diêu Dịch cũng không lên tiếng, một câu cũng không nói nhiều với anh. Trầm mặc một hồi lâu, Cao Vinh gật gật đầu, nửa ngày mới miễn cưỡng mà bật ra một câu: “Vậy được, chúc em sau này gặp nhiều may mắn.”

An Diêu Dịch thở phào nhẹ nhõm, có lẽ, trong tưởng tượng của cô, Cao Vinh sẽ dây dưa không nghỉ. Như bây giờ, lại bình tĩnh chấp nhận chia xa, thực không thể tốt hơn.

“Đồ đạc của tôi sẽ do trợ lý đến lấy.” Kỳ thực nửa năm qua, An Diêu Dịch đã sớm không quan tâm đến đồ đạc lưu lại trong căn phòng kia. Cô thấy Cao Vinh nghiêng đầu, không có bộ dạng muốn tiếp tục nói chuyện, cũng không dừng lại lâu, quay người liền rời đi.

Cao Vinh không biết đã đứng bao lâu, đầu óc có chút trống không.

Đoạn tình cảm sớm đã tràn ngập nguy cơ, cuối cùng cũng kết thúc, mà một khi đã kết thúc, Cao Vinh mới phát giác, những hồi ức đẹp đẽ đầu tiên, phút chốc trở nên xa lạ đến không thể nào với tới.

Anh sững sờ, lại nghe bên cạnh truyền đến tiếng bước chân của người khác. Suy nghĩ đầu tiên của anh là, An Diêu Dịch quay lại, đầu óc không tỉnh táo trong khoảnh khắc, Cao Vinh mới ý thức được tiếng bước chân là do giày đế bằng phát ra, không phải giày cao gót của An Diêu Dịch.

Anh quay đầu, vô cùng ngoài ý muốn mà nhìn thấy Tôn Duệ, một bộ dạng tiến không được mà lùi cũng chẳng xong.

“... Tôn Duệ?”

“Không phải, tôi vừa mới huỷ đặt bữa cho tối nay, nên không có việc gì làm. Vừa nãy, tại rảnh rỗi không việc, nên mới lượn lờ lắc lư dạo trong đoàn phim...” Tôn Duệ lúng túng nói, “Trùng hợp, thật sự chỉ là trùng hợp, tôi không hề cố ý nghe trộm. Anh yên tâm! Tôi bảo đảm sẽ giữ bí mật.”

Cao Vinh: “...” Vốn dĩ cũng không biết anh nghe thấy, anh ngược lại sảng khoái, cứ như vậy tăng tăng một hơi mà thừa nhận tất thảy.

Hiểu sai biểu tình lúc này của Cao Vinh là lo âu và hoài nghi, Tôn Duệ mở miệng hỏi ngược lại: “Anh không tin tôi sao? Tôi chẳng nhẽ còn thiếu chút tiền này, muốn lấy hai người các anh ra mà bắt quai?”

“Tôi...”

Cao Vinh lúc này mới chịu đả kích, nói chuyện có điểm chậm, vừa mở miệng ra nói một chữ đã bị Tôn Duệ chặn họng: “Hơn nữa cũng không thể trách tôi nha, chuyện quan trọng như vậy, hai người các anh cứ nhiên lại đem ra ngoài hành lang mà nói?”

Cao Vinh giận quá mà cười: “Là tôi muốn sao? Anh cũng nghe được. Tôi cũng nào có chuẩn bị gì đâu?”

“Như vậy... Tôi nói này, anh cũng đừng quá thương tâm, có câu người không thể chỉ treo cổ trên một cây. Tôi thấy, người tốt hơn so với cô ta trong ngành này còn nhiều mà _____ tiểu cô nương đối diễn với tôi hôm nay không phải rất được sao?...Thất tình thì sao chứ? Đã như vậy, anh cứ nghĩ, ngày mai phải tiếp tục quay, cứ như thường lệ mà đập clapper board là ổn.”

Không đề cập tới quay phim còn không sao, vừa nhắc tới, Cao Vinh đã bắt đầu nghĩ, sáng sớm ngày mai còn phải tiếp tục xem hàng trước mặt này phá diễn, nhất thời cảm thấy, nhân sinh đã không có hào quang lại càng thêm u ám.

“Anh câm miệng cho tôi.” Cao Vinh trong lòng đang nóng giận, quăng lại một câu liền quay người, đẩy cửa tiến vào phòng nghỉ.

“Anh...!” Tôn Duệ từ nhỏ đến lớn chưa từng bị người khác đối xử như vậy, thậm chí thái độ của mình vừa nãy cũng không sai, nhất thời có chút bất mãn. Mà hấn lại nghĩ tới đối phương là vừa mới thất tình, khẳng định nội tâm còn yếu đuối, có hẹp hòi chút cũng bình thường, như vậy liền lười so đo.

3. Chương 3

Cao Vinh không biết đêm nay đã về nhà như thế nào. Sau khi vào cửa, các loại hồi ức ồ ạt kéo đến, làm anh khó chịu đến không thở nổi. Anh mở bình rượu, cũng không ăn tối, chỉ an vị trên thảm trải sàn ở phòng khách, mượn rượu giải sầu.

An Diêu Định thà chọn một lão khom già gấp ba lần cô cũng không chọn anh. Cao Vinh càng nghĩ càng bực mình, nhưng lại không thể làm gì.

«Meooo~»

Một bé mèo tam thể lại gần, cà cà vào ống quần Cao Vinh, anh quay đầu nhìn nó.

«...Tiểu Hoa.»

Tiểu Hoa biết rằng tâm tình Cao Vinh lúc này đang không tốt, lấy đầu hết cọ lại cọ ống quần anh, chốc lát đã tự mình phát ra tiếng gừ gừ đáng yêu từ cổ họng, ra chiều thoải mái lắm.

Cao Vinh sờ sờ cái đầu lông xù nhỏ, tâm tình phức tạp.

Hồi đại học, anh nhặt được bé mèo hoang nhỏ này tại một trường học gần đó. An Diêu Định cảm thấy nó thật đáng yêu, liền không đưa đến trạm cứu trợ mà quyết định cùng nuôi nấng. Nhưng mà sau này, phần lớn thời gian đều là do Cao Vinh chăm sóc.

Một mặt, nhờ vào công phu làm nũng của của tiểu Hoa, vết thương lòng của Cao Vinh được chữa khỏi chút ít. Mặt khác, lại vì vậy mà nghĩ tới lúc trước, bây giờ cũng không nói được là cái tư vị gì.

Vốn dĩ muốn một người một rượu, uống đến sáng, nhưng Cao Vinh vẫn không chế được. Nghĩ tới sáng sớm ngày thứ hai còn phải làm việc, nếu mà uống suốt đêm, thể nào trạng thái cũng không tốt được. Cuối cùng, tầm hơn ba giờ sáng, quyết định lên giường nhắm mắt nghỉ ngơi. Việc cần làm cứ làm, theo đà mà tiếp tục quay phim, mục tiêu là kiếm được tiền lời, Cao Vinh rất tin tưởng hướng suy nghĩ này.

Nghĩ thì như thế, nhưng chán thương hậu chia tay vẫn không thể tránh khỏi.

Ngày thứ hai ở trường quay, nhiệt độ không khí rất thấp.

Người ở chỗ này đều cảm thấy, tâm tình của Cao đạo hôm nay phi thường kém, siêu cấp kém.

Bình thường, khi xảy ra vấn đề, Cao Vinh còn có thể chỉ điểm hai câu. Ngày hôm nay, trong quá trình quay chụp, anh cơ bản không nói lời nào, sắc mặt vô cùng không dễ nhìn, có vấn đề cũng chỉ nói duy nhất một từ: «Làm lại.»

Nhưng rất may, anh cũng không phải loại giận cá chém thớt, mình khó chịu thì phát tiết lên người xung quanh. Dù bầu không khí trường quay có chút căng thẳng, quá trình vẫn rất thuận lợi. Các diễn viên thở phào nhẹ nhõm, chỉ có thể cố gắng làm tốt nhất phần diễn của mình.

Đa số mọi người cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có trợ lý của Cao Vinh mơ hồ đoán được. Ngày hôm qua, trước khi Cao đạo gặp An tiểu thư còn bình thường lắm, e rằng hai người này hôm qua đã xảy ra tranh chấp.

Tôn Duệ cũng biết —— hơn nữa, hẳn là người duy nhất biết rõ chân tướng.

Cổ hết sức quay lại cảnh chưa hoàn thành ngày hôm qua sau mười lần vỗ clapper board, Tôn Duệ ngó nghiêng xung quanh một chút, thấy không ai để ý tới mình, mới «vào» một cái đến chỗ Cao Vinh.

«Anh có khỏe không?»

Cao Vinh quanh đầu thật nhanh, liếc mắt nhìn hắn, miễn cưỡng nói: «Anh nói xem?»

«Cảnh lúc này ổn chứ? Khuya hôm qua tôi về nhà là luyện lại ngay, anh nhìn ra được không?»

«...» Nói thật, Cao Vinh phải nghe đi nghe lại đoạn thoại kia đến mòn cả tai rồi, liên tục quay nhiều lần, đến nỗi nhắm mắt một cái là lời thoại lại tự động tuồn tuột ra ngoài.

«Cũng được.» Cao Vinh dối lòng mà nói ra một câu.

Tôn Duệ lập tức khoác lên mình một bộ tự mãn.

Cao Vinh không hiểu, cảnh đơn giản như vậy kéo tận hai ngày mới xong thì có gì để vui vẻ.

«Ngày, anh và An Điều Định quen nhau mấy năm rồi? Tôi có chút tò mò.» Tôn Duệ cũng không đi ngay, nhỏ giọng, vô cùng thần bí hỏi.

Vào thời khắc này mà tò mò hóng chuyện, chả khác nào đang xát muối lên vết thương của Cao Vinh, nhưng mà hôm nay phỏng chừng đã bình tĩnh hơn nhiều, nên anh nhin —— Tôn Duệ này chính là tiền mặt hình người, Cao Vinh tự thôi miên bản thân.

«Bắt đầu quen nhau từ rất lâu rồi.» Cao Vinh thuận miệng ứng phó nói.

«Cái đó...»

Tôn Duệ còn muốn tiếp tục hóng hớt, khoe mắt vừa vặn nhìn thấy Lưu Tư Hiền cùng trợ lý của anh ta. Phần diễn của nam thứ hôm nay bắt đầu hơi muộn, buổi trưa mới tới cũng là bình thường. Tôn Duệ lập tức chĩa ngón tay chỉ vào, quay đầu, hai, ba bước đã đến phía bên kia.

Toàn thân hắn tỏa ra một thứ mùi ngọt nị của mấy người đang chìm trong tình ái, làm Cao Vinh ghen một trận, hận không thể đóng gói hắn cùng họ Lưu ném đi.

«Hôm qua thế nào?» Tôn Duệ tự nhiên mà chen vào giữa Lưu Tư Hiền và trợ lý.

«Cái gì?» Sắc mặt Lưu Tư Hiền thoáng có chút không hiểu gì.

«Gặp mặt bạn bè ấy.»

«À... Đầu rất tốt. Ừm, sau khi tốt nghiệp, rất nhiều người đều đổi nghề, đã lâu không gặp bọn họ.» Lưu Tư Hiền dừng một chút, cười nói.

Tôn Duệ gật gật đầu, cũng không mấy may nghi ngờ, liền hỏi xem buổi tối đối phương muốn ăn cái gì. Nói chưa đến hai câu, Lưu Tư Hiền bị Cao Vinh thúc giục đi trang điểm. Tôn Duệ đối với điều này đặc biệt bất mãn: «Đây, anh khó chịu vì thất tình, tôi hiểu, nhưng cũng đừng đem tâm tình hồng mà phá hoại người khác chứ.»

Cao Vinh muốn bùng cháy, Tôn Duệ cứ mở mồm ra là lại nhắc thất tình này thất tình nọ, nếu không phải nhìn thấy biểu tình chân thành của hắn, Cao Vinh thật muốn cho là người này đang cố ý nói như vậy để chọc tức anh.

«Đến trường quay thì phải tranh thủ thời gian đóng phim, làm xong sớm càng có thì giờ cho hai người khanh khanh ta ta.»

Cao Vinh tỉnh bơ nói như vậy, quay đầu, lại ngồi lên ghế đạo diễn, nửa câu tán gẫu cũng không có thêm.

Buổi tối, sau khi quay xong, Tôn Duệ liền lôi Lưu Tư Hiền đi ăn bù cho ngày hôm qua, như một lần khói chạy đến vô tung vô ảnh. Cao Vinh muốn nhắc hắn «Về xem kịch bản nhiều nhiều chút» cũng không tìm được người.

Cao Vinh một tay thu đồ đạc, một tay cầm điện thoại đang không ngừng rung trên mặt bàn: «Vâng? Vừa này tôi đang quay phim, thật không tiện.»

«Có phải là Cao tiên sinh không ạ?»

«Vâng, có chuyện gì sao?»

«Tôi là trợ lý đương nhiệm của An Diêu Dịch, anh gọi tôi tiểu Lưu là được. Tôi hiện tại đang ở S thị, muốn giúp cô ấy lấy một vài thứ, không biết ngài hôm nay có rảnh không?»

«À,» Cao Vinh trầm mặc một hồi, đáp ứng nói: «Có, buổi tối cô tới đi, địa chỉ cô biết chứ?»

«Không biết, nhưng tôi có thể đi hỏi.»

Cao Vinh nhẹ giọng nói: «Ừm, cũng không cần thiết, như vậy lại phiền đến cô ấy. Để tôi nói đi, hoặc cô đến nơi thì gọi vào số này, vậy được chứ?»

«Vậy phiền phức cho ngài rồi.» Đối phương khách khí nói.

Cúp điện thoại, Cao Vinh thậm chí có điểm muốn cười. Cứ như vậy mà triệt để bị quăng đi, anh bây giờ vẫn không tự chủ được mà muốn trốn tránh, chỉ lo trợ lý của An Diêu Dịch đem thăm trạng của anh báo cho cô.

Anh tùy tiện ăn một bát mì vẫn thẩn ở gần đoàn phim, rồi vội vàng lái xe vào thành phố, nghĩ phải nhanh chóng trở về, lấy đồ đưa cho trợ lý. An Diêu Dịch muốn mang đi, liền để cô lấy, nếu cô không muốn, ném đi cũng được.

Về đến nhà, tiểu Hoa chậm rãi đi tới cửa kêu lên một tiếng, xem như là ngênh tiếp anh trở về. Cao Vinh không nhìn được mà nở nụ cười, tiện tay mở một hộp đồ ăn cho nó, sau đó liền bắt đầu lục tung đồ đạc, đem quần áo, đồ dùng của An Diêu Dịch đều lấy ra, ném vào một cái thùng bìa.

Tâm tình tiểu Hoa thật tốt mà liếm đồ hộp, tình cờ ngẩng đầu liền thấy Cao Vinh đang tự chơi đùa đến một đầu dây mỡ hôi, nghi hoặc nhìn anh, không biết chủ nhân mình đang làm gì.

«Tiểu Hoa à, sau này mẹ con cũng sẽ không trở về,» Cao Vinh cùng tiểu Hoa tâm sự, «Cơ mà, hai ta cứ ở cùng nhau như vậy, cũng còn tốt lắm đúng không?»

Cao Vinh cũng không biết tiểu Hoa nghe có hiểu hay không —— mà có khi nó còn không nhớ tới An Diêu Dịch. Lắc lắc đầu, anh tiếp tục thu dọn đồ đạc. Lúc trước, vào thời điểm bọn họ mang tiểu Hoa về, yêu

thích mà tự gọi mình là ba mẹ của bé cưng — nhưng mà bây giờ, anh cùng tiểu Hoa, xem ra là phải trở thành gia đình cha đơn thân rồi.

Cũng không lâu sau, chuông cửa liền vang lên. Sau khi vào cửa, trợ lý của An Diêu Dịch gạt đầu, cũng không nhiều lời, trực tiếp kiểm tra đồ vật trong thùng: «Có hơi nhiều, để tôi gọi điện thoại hỏi cô ấy một chút.»

Cao Vinh gạt đầu.

Rất nhanh, An Diêu Dịch ở đầu kia điện thoại, chỉ huy trợ lý của cô lấy một vài đồ vật nhỏ, quần áo dút khoát không mang đi một bộ nào, cô hiện tại toàn thân đều là hàng hiệu, còn được người ta tài trợ, như vậy liền coi thường những đồ trước đây.

«Vâng, đều tìm được... A...! Này, này, sao lại có một con mèo ở đây, dọa tôi hết hồn...!»

Tiểu Hoa bước đi lặng yên không một tiếng động, mới vừa ăn xong đồ liền từ trong góc đi ra, dọa sợ trợ lý của An Diêu Dịch. Chính tiểu Hoa cũng giật mình, nếu không phải có Cao Vinh bên cạnh, phỏng chừng đã bị dọa sợ mà ngã xuống ghế sofa.

«À, vậy là cô cũng biết? Hả?... Là hai người cùng nhau nuôi?»

Cao Vinh nghe vậy, đột nhiên có chút sốt sắng. Chẳng lẽ An Diêu Dịch muốn mang tiểu Hoa đi? Cô làm gì có thời gian chăm sóc động vật.

«À, là như vậy sao?»

Cao Vinh lắng tai nghe một lúc, cũng không nghe được cái gì. Mà trợ lý sau khi bỏ điện thoại xuống cũng không nhắc lại vấn đề này, Cao Vinh biết mình đã nghĩ nhiều quá rồi, có khi đối phương cũng không để tiểu Hoa ở trong lòng.

«Những thứ này là đủ rồi, chị An hiện tại cũng không thiếu thứ gì. Còn lại, hẳn ngài cũng biết nên xử lý thế nào, phiền phức ngài rồi.»

«Ừ.»

4. Chương 4

Tiến trợ lý của An Diêu Dịch đi xong, Cao Vinh đứng tại chỗ một phút chốc, sau đó đem đồ đạc còn dư để vào một cái bao, bất kể thứ gì liên quan đến An Diêu Dịch, anh đều muốn đem ném đi.

Tiểu Hoa thấy người lạ đi rồi, cũng không cảnh giác nữa, lưỡi biếng nằm nhoài trước mặt Cao Vinh.

Cao Vinh ngồi xổm xuống xoa xoa nó, cái đầu xù ảp mang đến xúc cảm mềm mại. Anh rất mừng, vì ít ra còn có tiểu Hoa lưu lại bồi anh.

Mấy ngày kế tiếp, Cao Vinh ngoài ý muốn phát hiện, mình so với trong tưởng tượng lại càng dễ thích ứng hơn — có lẽ, quan hệ giữa anh và An Diêu Dịch, đã sớm chỉ còn trên danh nghĩa, hoặc là anh đã đem hết tinh lực tập trung cho công việc, nhất thời bận rộn nên mới quên mất việc này. Chỉ là thỉnh thoảng trong phòng nghỉ, vào thời điểm rảnh rỗi, anh vẫn nhớ tới trước đây, tâm lý liền vắng vẻ, xen lẫn một tia không cam lòng.

Hai ngày nay, đoàn kịch cũng có chuyển biến tốt. Tôn Duệ vốn là không có quá nhiều phần diễn, phần lớn thời gian chỉ đến cưỡi ngựa xem hoa trong đoàn phim, nhưng cũng không có ai đuổi hắt. Mà mấy ngày này, có một nhà sản xuất mời hắt đi quay show thực tế, hắt liền báo cho Cao Vinh một tiếng, rồi chạy đến nơi khác đi quay. Đối với việc này, Cao Vinh giơ hai tay hai chân tán thành, thậm chí hy vọng Tôn Duệ đổi nghề, để hắt khỏi gieo vạ giới phim ảnh nữa.

«Em sẽ mua cho anh quà lưu niệm——» Tôn Duệ lôi kéo Lưu Tư Hiền, tâm sự một phen mới vui vẻ mà rời đi.

«Bọn chị thì sao? Bọn chị thì sao?» Trong trường quay còn sót lại một vài diễn viên nữ, trêu đùa nói cùng Tôn Duệ. Người này đối với ai cũng như quen thuộc, mỗi ngày đều tới trường quay đi tới đi lui, mấy nữ diễn viên lớn hơn hẳn vài tuổi này liền nhìn thấy hắn chơi đùa rất vui, thỉnh thoảng cũng cùng hắn đùa giỡn.

«Cũng sẽ có, mọi người cứ chờ nhé!» Tôn Duệ sáng khoái phất phất tay. Trước khi đi, hắn liếc về phía người đang hoàn toàn không để ý phía bên này, Cao Vinh, sắp đến gần rồi ra vẻ thần bí hỏi: «Trông anh dạo này tâm tình không tốt, quà cũng có phần cho anh, thế nào?»

Cao Vinh: «...»

Từ khi Tôn Duệ biết bí mật Cao Vinh bị đá, lại còn là tóm ngay tại hiện trường, hắn liền tự động đem quan hệ của mình cùng Cao Vinh lại gần thêm một bậc.

«Ai, lúc tôi không có mặt, giúp tôi trông chừng nha.» Tôn Duệ hất nhẹ cằm về phía Lưu Tư Hiền, chớp chớp mắt.

«... Anh đi nhanh đi, xe chờ lâu rồi đấy.»

«Coi như anh đồng ý rồi nhé —— » Tôn Duệ quay người vừa đi vừa nói, lướt như một cơn gió.

Cao Vinh đau đầu, bất đắc dĩ thở dài, quay về phim trường. Anh thầm nghĩ, ai muốn giúp anh trông? Anh gặp xui xẻo tôi vui còn không kịp ấy chứ.

Anh nghĩ như vậy, mà không ngờ tới, cái «xui xẻo» của Tôn Duệ lại đến nhanh như thế.

Tôn Duệ lần này đi, liền đi hơn nửa tháng, S thị từ hạ tiến vào thu. Cao Vinh đem phần diễn của hắn sắp xếp về sau, dự tính muốn hoàn thành trong tháng mười.

Sinh nhật Lưu Tư Hiền lại trùng hợp mà đúng vào dịp này. Tốt xấu cũng là nam thứ, thời điểm tổ chức sinh nhật, đoàn phim đương nhiên chuẩn bị bánh ngọt chúc mừng anh ta. Mặc dù chỉ là hình thức, nhưng bầu không khí cũng coi như hoà thuận vui vẻ. Mọi người chụp ảnh chung rồi lại phát weibo. Chuyện như vậy, Cao Vinh sẽ không tham dự, cứ để đám tiểu minh tinh này tự nghịch đi.

Trường quay nháo một trận, Cao Vinh liếc nhìn đồng hồ đeo tay, thấy thời gian không sai biệt lắm, vỗ tay một cái: «Được rồi, tuy rằng tôi không muốn vào lúc này phá hoại bầu không khí, thế nhưng cảnh đêm nên bắt đầu. Mọi người nhanh chóng dọn dẹp rồi chuẩn bị đi.»

«Được...»

«Thiếu chút nữa đã quên rồi...»

Các diễn viên có phần diễn dồn dập trở lại bổ trang, những người không có cảnh thì hôm nay coi như kết thúc. Cao Vinh đêm nay cố ý sắp xếp để Lưu Tư Hiền không phải diễn, cũng coi như quà sinh nhật đặc biệt.

«Cảm ơn anh, Cao đạo. Vậy tôi đi thay quần áo.» Lưu Tư Hiền cố ý đi tới, khách khí nói cảm ơn cùng Cao Vinh.

«Ừm,» Cao Vinh thuận miệng nói, «Đây còn là lúc Tôn Duệ không ở lại, không thì không biết còn nháo đến lúc nào.»

Lưu Tư Hiền cũng tưởng tượng đến tình cảnh kia, cười khổ nói: «Haha, đúng đấy. Nhưng mà em ấy hiện đang ở bên ngoài, không về được, nãy còn gọi điện cho tôi... Giống như muốn gửi quà đến trường quay.»

«Vậy tôi nhờ người ra ngoài nhìn, nếu là đồ của anh được gửi tới, tôi sẽ báo anh một tiếng.»

«Ai, cảm ơn, anh vất vả rồi.» Lưu Tư Hiền mỉm cười.

Cao Vinh thực không ghét Lưu Tư Hiền, tuy là đi bằng cửa sau, nhưng lúc quay phim rất nghiêm túc, đối với mọi người đều lịch sự. Người như vậy, nếu có nâng đỡ, tốc độ nổi tiếng sẽ rất nhanh.

Lưu Tư Hiền đi, Cao Vinh liền để trợ lý ở bên ngoài trông. Anh suy đoán xem Tôn Duệ có thể đem thứ gì đến trường quay làm kinh hỉ, bánh ngọt ba tầng là cơ bản nhất, mà không chừng vị đại gia giàu nứt đổ vách ấy lại đưa đến cả một chiếc xe hơi hoàng nhoáng lộng lẫy ấy chứ.

Trường quay rất nhanh đã tiến vào quá trình quay chụp bình thường.

Trợ lý đạo diễn tiểu Trương được cử ra ngoài trông cửa, mấy phút sau đã thấy trở lại.

«Có đồ gì đưa tới?» Cao Vinh nghiêng đầu hỏi.

Tiểu Trương lắc đầu một cái: «A? Không phải. Nhưng mà có người ngoài tiến vào, hình như là tìm Lưu Tư Hiền, tôi liền để cô ấy vào.»

«À, ra là thế.»

Tiểu Trương thuận miệng lẩm bẩm: «Chỉ có một người, còn là tiểu mỹ nữ đấy, tôi không quen mặt, nhưng có lẽ cũng là người trong giới?»

Cao Vinh lúc đầu còn không để ở trong lòng, đem lực chú ý dời đến ống kính. Thế nhưng, nghĩ đi nghĩ lại, lại cảm thấy có gì đó không đúng. Không biết có phải tại Tôn Duệ trước khi đi dặn «Lúc tôi không ở đây, nhờ anh trông chừng hộ nhà» hay không, mà suy nghĩ này cứ liên tục quấy phá, Cao Vinh cảm thấy mình phải đi nhìn một chút. Đến chúc mừng sinh nhật thì rất bình thường, nhưng mà chỉ có độc một cô gái tìm đến phim trường, cộng thêm cả thái độ khách khách khí khí của Lưu Tư Hiền đối với Tôn Duệ...

Nếu thực sự có «Vấn đề», chẳng lẽ mình còn muốn mật báo cho Tôn Duệ? Dựa vào cái gì chứ.

Cao Vinh cảm thấy đầu óc mình có chút không bình thường.

«Ok, trạng thái ngày hôm nay cũng không tệ,» Cao Vinh liếc nhìn, điểm điểm kịch bản rồi an bài, «So với kế hoạch thì tiến nhanh hơn. Cũng vừa vặn, tiện thể tiếp tục, quay luôn cảnh sáng ngày mốt, thế nào?»

Diễn viên đang dọn dẹp bên cạnh anh vội biểu thị không thành vấn đề.

«Nghỉ ngơi trước mười phút, xem lại kịch bản...» Cao Vinh quay người đi tới ghế tựa trước mặt, đứng một phút chốc, vẫn là ma xui quỷ khiến, gọi phó đạo diễn lại, «Anh cứ hỗ trợ quan sát trước, tôi đi phía sau gọi điện thoại, nếu thời gian dài không thấy tôi quay lại, không cần chờ đợi cho phiền mà bắt đầu quay luôn. Nhờ anh vậy.»

«Được, không thành vấn đề,» phó đạo diễn nói.

Cao Vinh cười cười, đi về hướng phòng nghỉ. Hành lang chỗ này đều không bật đèn, tối đen một màu. Lúc này, diễn viên còn lại đều ở bên ngoài, những ai kết thúc phần diễn đều đã sớm rời đi trước khi trời tối, hẳn là không còn lại ai. Thế nhưng, phòng nghỉ của Lưu Tư Hiền vẫn sáng đèn, chỉ là cửa đóng chặt.

Cao Vinh tới gần, có chút lúng túng. Có khi chỉ là bạn bè đến tặng quà bình thường, chính mình lại ăn no rửng mỡ, bày đặt chạy đến đây xem tình hình là cái loại tình huống gì.

«Này, toàn bộ phòng hoá trang là cho mình anh dùng sao?»

Một giọng nữ êm ái từ bên trong truyền đến, ngữ khí yếu điệu, hơi mang ý kinh ngạc.

«Ừ, mấy ngôi sao điện ảnh đều là dùng phòng riêng cả.» Đây là giọng của Lưu Tư Hiền.

«Thật tốt! Bây giờ anh cũng bớt khó khăn... Em, ngay cả vai phụ phải vất vả mới có được, trong phim truyền hình cũng đều là nhân vật nhỏ, phòng hoá trang đều chen cả đồng người, mùa hè nóng muốn chết... Vậy, sau này, có gì anh giúp em chút nha?» Cô gái kia oán trách, mà trong oán giận lại giấu một tia làm nũng.

«Anh lúc đó chẳng phải vẫn phải dựa vào người khác à?» Lưu Tư Hiền có chút bất đắc dĩ, «Em chờ anh có được cơ hội, đến khi nổi tiếng rồi, khi có thể dựa vào chính mình mà tiến lên, anh sẽ nghĩ biện pháp giúp em. Em tưởng anh còn có thể không giúp em sao?»

«Em biết mà, em chỉ muốn nói một chút thôi, anh sẽ không vì cái này mà giận chứ? Anh xem, em mang đến rất nhiều quà sinh nhật nha.»

«Tiền này của em, cứ mua cho mình nhiều đồ trang sức hay quần áo. Mau mang về đi, anh hiện tại cũng không thiếu gì.» Lưu Tư Hiền có vẻ có chút oán giận.

Cô gái «Hừ» một tiếng: «Là như vậy ha, anh bây giờ có tiểu kim chủ dẫn dắt, bạn gái này của anh cũng không so sánh được. Muốn tới thăm anh một chút cũng phải như đi ăn trộm.»

Cao Vinh ở ngoài cửa: «...!? »

Nội tâm anh «Đạch moẹ» một tiếng.

Vừa mới nghe được một chuyện rất khủng bố...

5. Chương 5

Lưu Tư Hiền vẫn không biết Cao Vinh đang nấp góc tường nghe lén, hấp tấp nói: «Ai, em đừng nóng giận chứ. Em biết rằng kỳ thực giữa bọn anh cũng không có gì mà.»

«Không nắm tay, cũng không hôn à?»

«Ngoài mấy thứ đó cũng không còn gì, mà những việc kia anh cũng phải nhẫn nhịn lắm mới làm được. Em biết anh không hề thích đàn ông mà.» Lưu Tư Hiền thở dài.

«Đây là điểm mấu chốt...» Cô gái thở hắt ra, nói.

«Dĩ nhiên.»

Cao Vinh thực sự là không biết nói cái gì cho phải, không biết nên vì Tôn Duệ bị gạt thành như vậy mà khiếp sợ, hay vì Tôn Duệ cùng Lưu Tư Hiền đến nay mới tiến triển đến bước kia mà run rẩy.

Sau đó, âm thanh trong phòng hạ thấp xuống, Cao Vinh cũng không nghe rõ hai người đó nói cái gì, anh đoán là bọn họ lại đang đánh nhau, vì vậy liền quay người đi. Nói thế nào thì, sự tình này cũng không đến lượt anh quản, Cao Vinh sẽ không đập cửa đi vào mà «Bắt kẻ thông dâm».

Anh lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài, suy nghĩ rốt cuộc mình có nên nói với Tôn Duệ cái tin bí thống này không. Cao Vinh lấy điện thoại di động ra, có chút do dự, tìm đến số điện thoại của Tôn Duệ, nhìn một chốc lại cất điện thoại đi.

Quay xong phim rồi nói gì thì nói.

Cao Vinh vừa quyết định, ngẩng đầu lên, tính đi về phía trước——

«Anh ở đây làm gì vậy?»

Cao Vinh: «..»

Là ảo giác sao? Tại sao bây giờ, người cần phải ở ngoại địa quay show thực tế lại đang đứng trước mặt mình?

«Lưu Tư Hiền còn chưa đi nhỉ?» Tôn Duệ hướng đầu kia hành lang của phòng nghỉ nhìn xung quanh, «Để anh ấy có một sinh nhật kinh hỉ! May quá vẫn đúng lúc, đều là do máy bay đến muộn.»

«Cái này... Tôi không biết...» Cao Vinh thăm nghĩ, hiện tại nhìn thấy anh người ta cũng chỉ có kinh sợ.

« Ừm, tôi thấy trên weibo, các anh còn vừa mới ở đoàn phim chúc mừng nhỉ. Trước khi lên máy bay, tôi có gọi điện thoại cho anh ấy, anh nói đêm nay không có phần diễn,» Tôn Duệ một tay mang túi, bên trong có lẽ là quà sinh nhật, một tay khác làm động tác «Xuyt», nhẹ giọng nói: «Tôi qua đó đây, anh không cần để ý đến tôi, tiếp tục quay phim đi!»

«Không, đừng, cái này...» Cao Vinh theo bản năng, không muốn cho Tôn Duệ đi qua, đứng ra cản trước mặt hắn một chút.

«Làm sao vậy?» Tôn Duệ cau mày, «Hiện tại không thể đi qua bên kia sao?»

«Hic, lát nữa có lẽ còn phải dọn dẹp bên đó.»

«Anh đang đùa đấy à? Thành viên đoàn phim lát lại đi qua đây, giờ dọn cái gì chứ?»

«Cho nên mới nói là “có lẽ» Cao Vinh đã không biết mình đang nhảm cái gì.

«... » Tôn Duệ nghi ngờ nói, «Cao đạo, sao hôm nay anh kỳ quái vậy?»

Cao Vinh bình tĩnh lại, suy nghĩ một chút, việc này Tôn Duệ sớm muộn cũng phải biết, bây giờ cứ che giấu cũng không ích gì.

«Thực ra là thế này...» Cao Vinh hắng giọng một cái, quyết định nói vài câu chuẩn bị tâm lý cho Tôn Duệ, «Tôn Duệ, anh cũng biết, có những trường hợp biết mặt không biết lòng...»

Tôn Duệ: «...?»

«Có một số việc mà trước khi nó xảy ra, anh xưa nay hoàn toàn không nghĩ tới khả năng đó...»

«Này này, anh rốt cục là bị cái gì vậy?» Tôn Duệ ngắt lời Cao Vinh, ngày hôm nay bị làm sao thế? Thực sự mờ ám. Hắn không biết Cao Vinh đang chơi đùa cái gì, nhưng hắn bây giờ phải đi gặp Lưu Tư Hiền gấp, cũng không muốn nhiều lời, nói câu tiếp theo «À, có việc chúng ta lần sau lại nói» cũng sắp bước đến đầu kia hành lang, Cao Vinh muốn kéo cũng không được.

«Không phải, anh- sau đó... kỳ thực, hiện tại tôi cũng có điểm hỗn loạn... Ai, thôi, để tôi nói thẳng đi. Vừa này tôi chính là...»

Cao Vinh nói được nửa câu liền dừng lại, lúc này không phải là bị Tôn Duệ ngắt lời.

Bởi vì cửa phòng nghỉ mở ra.

«Về nhà em sao? Hay ra quán bar uống một ly chúc mừng nha?»

«Ừm... Sáng sớm mai còn có cảnh muốn quay, trực tiếp về nhà đi.»

Lưu Tư Hiền và cô gái nọ cùng nhau đi ra, một tay cầm quà, tay kia cầm bó hoa, cô ta cũng dựa thật sát vào tay anh, mặc dù không có tay trong tay, nhưng cũng là quá mức gần gũi. Hơn nữa, hai người trước sau cười cười nói nói, ngữ khí cùng thần thái đều vô cùng thân mật.

«...»

«À...» Cao Vinh nhìn tình hình một chút, rất thức thời mà lùi về sau hai bước, tự nguyện làm nền.

«A...» Cô gái bên cạnh Lưu Tư Hiền bước vài bước phát hiện không đúng, đột nhiên lui sang bên cạnh. Lưu Tư Hiền thấy cô đột nhiên kinh ngạc, bộ dáng sợ hết hồn, ngẩng đầu lên, dĩ nhiên nhìn thấy Tôn Duệ, một mặt biểu tình không thể tin.

«Em sao lại...»

Lưu Tư Hiền lập tức ngây dại. Nửa tiếng trước, Tôn Duệ vẫn còn liên lạc qua điện thoại cùng anh ta, tín hiệu báo là ở ngoại địa, than thở hôm nay quay chụp có biết bao khổ cực, sinh nhật không thể trở về kịp, đáng tiếc này kia, hứa sẽ gửi đồ tới trường quay, vân vân.

Kia, chính là Tôn Duệ gọi tới trước khi lên máy bay.

«Lưu Tư Hiền... Anh như vậy là có ý gì?» Tôn Duệ coi như tỉnh táo mở miệng, chỉ là âm thanh có chút run rẩy.

«Ngày hiểu lầm rồi, tôi chỉ là bạn của Lưu Tư Hiền, nghe qua cậu ta có tổ chức sinh nhật ở đoàn phim, mới ghé qua tặng quà...» cô gái đi cùng Lưu Tư Hiền giải thích.

«Tôi hiện tại hỏi anh ta. Không ai nói chuyện với cô.» Tôn Duệ nói một cách lạnh lùng, quay đầu nhìn Lưu Tư Hiền, trong mắt tràn ngập bàng hoàng không thể tin, «Bạn bè? Mấy người nghĩ tôi ngu ngốc lắm sao?»

«Tôi không có ý đó...»

Lưu Tư Hiền mở miệng, lại không biết phải giải thích thế nào. Chủ yếu là vì việc Tôn Duệ xuất hiện ở đây hôm nay thật sự không nằm trong tính toán của anh ta, bất ngờ như vậy, đương nhiên không chuẩn bị kỹ càng lời giải thích.

«Cô trước tiên rút ra ngoài cho tôi.» Tôn Duệ hướng về phía cô gái kia, hất hất cằm.

«Anh... Tôi, tại sao tôi không thể ở lại?»

«Cô dựa vào đâu mà ở trong này?» Tôn Duệ nhìn chòng chọc cô ta, quay đầu hỏi Cao Vinh, «Anh cho cô ta vào?»

«Trước đó, cô ấy nói mình là bạn của Lưu Tư Hiền, chúng tôi đương nhiên không hỏi nhiều...» Cao Vinh nhìn thấy ánh mắt hung tợn của Tôn Duệ, tám phần mười là vì anh không báo cáo sự tình, bèn nhanh chóng thanh minh «Thật không nghĩ tới là lại như vậy. Quý cô này, tôi là đạo diễn. Xảy ra chút vấn đề nội bộ giữa diễn viên, mời cô ra ngoài trước.»

Cô gái kia cũng không phải không biết nhìn tình hình mà lằng nhằng, nhìn Lưu Tư Hiền, lại liếc mắt qua Tôn Duệ, không do dự một chút liền rời đi.

Không khí tĩnh lặng, Cao Vinh lúng túng, cảm thấy đây chính là thời điểm mình nên xuống sân khấu, nhưng Tôn Duệ lại lập tức lên tiếng, dường như quên mất sự tồn tại của Cao Vinh.

«Tôi cho rằng hiện tại chúng ta là người yêu?» Tôn Duệ ngẩng đầu nhìn thẳng Lưu Tư Hiền, «... Không phải sao?»

«... »

Đã đi đến mức này, Lưu Tư Hiền cũng biết chỉ «Đây là bạn bè bình thường» là vô dụng. Cho nên đối với vấn đề này, anh ta đều trầm mặc.

Tôn Duệ «A» một tiếng: «Vậy anh cảm thấy giữa chúng ta là mối quan hệ như thế nào? Tôi là người bao dưỡng anh? Vậy tôi thật đúng là Bồ Tát sống nhỉ, trả thù lao, cấp việc làm, cái gì cũng không muốn anh phải động tay động chân...Nhưng nói đi nói lại, cứ coi là vậy đi, anh lại cầm tiền tôi cho nuôi gái, cũng quá không có đạo đức nghề nghiệp nhỉ? »

«Không phải, tôi cảm thấy chúng ta...»

Tôn Duệ không nhịn được muốn cười: «Anh đừng nói với tôi, anh cảm thấy chúng ta là bạn tốt.»

Lưu Tư Hiền trầm mặc, cũng không biết là anh ta ngầm thừa nhận, hay da mặt không dày đến nỗi có thể mở miệng ra đồng ý.

«Được thôi. Coi như anh cảm thấy mọi điều tôi làm vì anh đều xuất phát từ tình hữu nghị. Chúng ta trước đây cũng có hôn đi? Anh cũng không từ chối mà? Anh đối với bạn tốt còn hôn môi cơ đấy? »

Lưu Tư Hiền vẫn không thể hé răng, phỏng chừng là thật sự không biết nên nói thế nào.

«Con mẹ nó anh mở miệng ra nói cho tôi!» Tôn Duệ đột nhiên vung tay, đập một cái vào vách tường.

Lưu Tư Hiền kinh ngạc một chút. Tôn Duệ từ lúc mới gặp đến nay, chưa từng nổi giận đến vậy trước mặt anh ta. Với anh, Tôn Duệ vẫn luôn ôn nhu, thậm chí là rất nghe lời, cái gì cũng theo ý anh ta.

«... Xin lỗi. Ngày đó tôi uống nhiều...»

«Uống nhiều à...» Tôn Duệ lặp lại một lần, biểu tình như thể đang nói một truyện đùa không hề buồn cười.

«Anh còn áy náy cái gì? Cứ phải để tôi hỏi từng câu một?» Tôn Duệ cao giọng, «Anh nói hết ra đi, bây giờ còn lừa gạt nữa cũng chả ích gì.»

«... » Lưu Tư Hiền thấy thật sự không còn cách nguy hiểm, nửa ngày mới mở miệng nói: «Thật xin lỗi. Thực ra tôi không thích đàn ông...»

«Vậy anh cứ nói vậy từ đầu đi! Tôi bắt ép anh sao? Tôi lấy đao kề cổ anh à? Hả? Hay là thế nào?»

«Lúc mới đầu... Có lẽ anh có chút hiểu lầm. Là tôi không nói cho rõ ràng, sau đó liền không biết phải nói như thế nào... Xin lỗi. Đều là lỗi của tôi.»

Cao Vinh ở một bên nghe được không khỏi nhíu mày. Thật giỏi nha, ôm toàn bộ lỗi lầm lên mình, sau đó thì sao? Trực tiếp đem nguyên nhân thành «Là tôi chưa giải thích», chung quy lại chỉ vì Tôn Duệ tự «hiểu lầm».

Tôn Duệ «nhật châm kiến huyết» hỏi*: « Mặc kệ là lỗi của ai. Thời điểm chúng ta quen nhau, anh đã có bạn gái đúng không?»

(* Hỏi đúng trọng tâm/ Điểm quan trọng)

«... Phải.» Lưu Tư Hiền do dự nửa ngày, nghĩ lúc này nói dối nữa cũng không có ý nghĩa, không thể làm gì khác ngoài gật gật đầu.

«Haha, cô ta cũng rất rộng lượng đi? Vì tiền đồ của cả hai? Nên anh chịu nhục? Là như vậy sao?»

«Tôi không nghĩ như vậy. Cùng anh ở chung rất vui vẻ, anh là người tốt. Chỉ là tôi thực sự không...»

«... Không thích đàn ông, chỉ muốn cùng tôi làm bạn bè? Vậy lúc tôi sắp xếp công việc cho anh, sao không thấy anh nói như vậy?» Tôn Duệ lắc lắc đầu, tựa như muốn đem thứ gì đó trong đầu quăng đi, âm thanh có chút run rẩy, «Lưu Tư Hiền, nói thật, anh tự hỏi bản thân mình đi, anh xứng với tôi sao? Dù coi chúng ta là bằng hữu, anh xứng với tôi sao? Tôi giúp anh đi cửa sau, anh liền giả mù sa mưa mà nói như vậy khiến anh thấy tự ti, ngược lại còn làm tôi áy náy một hồi. Sau đó thì sao? Càng ngày càng không khách khí mà lấy tiền... Tôi còn cho rằng anh cuối cùng cũng gần gũi hơn với tôi, không nghĩ tới nguyên nhân lại là vì sốt ruột cầm tiền nuôi kỹ nữ.»

«Anh đừng nói cô ấy như vậy...» Lưu Tư Hiền theo bản năng phản bác.

Tôn Duệ: «... »

Cao Vinh từ phía sau không nhìn ra nét mặt của Tôn Duệ, nhưng anh nhìn thấy đối phương siết chặt tay thành nắm đấm, mong tay dường như muốn hăm sâu trong da thịt.

Tình cảnh có chút giằng co, Cao Vinh suy nghĩ, không biết mình có nên tiến vào làm đại sứ hoà bình không, dù sao đây cũng là đoàn phim của anh. Nhưng lại sợ dính vào chuyện cá nhân, gây thêm khó xử.

Rất nhanh, Tôn Duệ liền cử động, cầm túi quà trong tay, gần như là đập mạnh lên tường, xoay người rời đi: «Anh cùng ả đàn bà kia đều cút hết đi!»

Cao Vinh nhìn Tôn Duệ đi lướt qua mình, đôi mắt tựa hồ ửng hồng, bước nhanh ra ngoài. Anh quay đầu nhìn Lưu Tư Hiền, anh ta vẻ mặt trắng bệch, nhìn thế này chắc cũng hiểu bây giờ làm gì cũng vô dụng, nên lại càng thêm kinh hoảng.

E rằng người này muốn tự mình lừa gạt dụ dỗ, nhấn nhin tâm nửa năm, lấy được chút tài nguyên, sau đó tìm một cái lý do phổ thông để « chia tay », thế là mọi việc đều thành —— Cao Vinh nghĩ thầm, vậy anh cũng nên cẩn thận mà nhin xuống chứ, cách bạn gái anh xa xa chút a.

«Dù sao hôm nay cũng không có phần diễn của anh, nhanh đi về đi.» Cao Vinh nói với Lưu Tư Hiền.

«Ừm, được... »

Nếu như phần diễn ngày mai của anh vẫn là của anh hẳn nói——

Cao Vinh không chút nghi ngờ, Tôn Duệ bị đả kích như vậy, từ yêu chuyển hận, lập tức sẽ đem Lưu Tư Hiền loại khỏi đoàn.

Anh đi về hướng trường quay, mọi người đều tụ tập ở bên kia, hoàn toàn không biết vừa nãy ở phòng nghỉ đã xảy ra một tiết mục cầu huyết đến mức nào.

Chờ chút, không được nha...

Bộ phim này cũng đã quay được phân nửa, chỉ còn một tháng nữa có lẽ cũng hoàn thành. Lần này Tôn Duệ mà muốn vung tay đổi diễn viên, hoặc trực tiếp nản lòng thoái chí, cấm cản Lưu Tư Hiền, tự mình cũng rời đi rút lại tiền tài trợ...

Cao Vinh cảm thấy rất muốn mắng người.

Người nguyên lai không muốn dính dáng vào cuộc vui này như anh vẫn ý thức được điểm mấu chốt. Hiện tại, gấp nhất không phải là việc làm đạo diễn ngày mai, mà là đến động viên Tôn Duệ, làm hẳn lưu lại trong đoàn phim...!

6. Chương 6

Buổi tối trên đường về nhà, Cao Vinh bắt đầu gọi điện thoại cho Tôn Duệ. Nhờ trước khi khởi quay, Tôn Duệ có liên lạc với anh, mà hai người đã trao đổi số điện thoại.

“Tút_____số điện thoại hiện không liên lạc được...”

Lần đầu Cao Vinh gọi đến không có ai tiếp_____rõ ràng là do Tôn Duệ treo máy. Một lát sau gọi lại, đối phương liền trực tiếp tắt điện thoại.

Thời điểm như thế này, tắt máy cũng bình thường, Cao Vinh nghĩ vậy. Anh đoán rằng, Tôn Duệ tám phần mười là đang tự nhốt mình trong nhà, hoặc là đi đâu đó dùng rượu giải sầu, nhất định không hy vọng có người đến an ủi. Nhưng anh lo rằng mai, mới sáng bảnh mắt đã thấy đối phương quyết định rời đoàn phim, cho nên mới tâm thần không yên muốn nhanh chóng liên hệ với Tôn Duệ.

Hơn nữa cũng không có tin chính xác, ngày mai Lưu Tư Hiền rốt cục có diễn tiếp vai nam thứ, hay thậm chí, phim còn tiếp tục quay được hay không?

Cao Vinh gọi mấy lần, đều không thấy kết quả, cũng không còn biện pháp nào, chỉ có thể hy vọng sáng ngày mốt, Tôn Duệ có thể bình tĩnh một chút. Tốt xấu gì cũng nên đem việc thay người lên trước việc rút tiền, như vậy mình còn có cơ hội đi khuyên nhủ.

Sớm ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, Cao Vinh đã tâm tình không yên ổn mà tỉnh dậy, vội vã vớ lấy điện thoại di động, xác định không có tin tức gì từ Tôn Duệ, mới miễn cưỡng nằm trở lại, nhưng ngủ cũng không sâu.

Anh đến phim trường từ rất sớm, đúng lúc gặp được Lưu Tư Hiền.

Hôm qua chứng kiến cảnh tượng như vậy, Cao Vinh có chút lúng túng, Lưu Tư Hiền tự nhiên cũng cực kỳ không dễ chịu, hai người lịch sự chào hỏi đôi chút, sau đó liền trầm mặc.

“Việc này... Cao đạo...”

“Hà?”

“Chuyện kia... Có liên quan đến phần diễn của tôi không...?”

Cao Vinh lắc đầu một cái: “Đừng hỏi tôi, cái gì tôi cũng không biết. Tôi còn muốn hỏi anh đây, sau đó Tôn Duệ cũng không tìm anh nói gì sao?”

“Tôi không liên lạc được với cậu ta.” Lưu Tư Hiền cắn răng, “Điện thoại di động thì tắt, đến nhà gõ cửa cũng không ai đáp, trong phòng còn không bật đèn.”

“Vậy trước tiên cứ quay như thường lệ đi, có vấn đề gì sau lại nói,” Cao Vinh thấy Lưu Tư Hiền một mặt lo lắng, bộ dáng ân hận, tức giận nói “Ai... Tôi mới là người phiền toái nhất đây! Mấy người các anh vì cái loại chuyện này dần vật đến dần vật đi, đem phim của tôi dần vật hỏng luôn rồi! Thực sự là... Các anh coi đóng phim là cái gì vậy?”

“Xin lỗi.” Lưu Tư Hiền nói xin lỗi đến là lưu loát, mà vấn đề là bây giờ xin lỗi cũng vô dụng thôi.

“Trước tiên cứ quay phim, anh đưa cho tôi địa chỉ nhà của Tôn Duệ đi. Không liên lạc được, sau này chính đoàn phim cũng gặp phiền phức... Phần diễn của anh ta còn chưa hoàn thành.”

Lưu Tư Hiền lập tức nói địa chỉ cho Cao Vinh, đồng thời tế nhị mà biểu thị hy vọng, mong rằng Cao Vinh có thể giúp mình lưu lại vai diễn này.

“À, ra anh cũng biết tốt xấu. Chính là, tôi cũng không hy vọng anh ta đổi anh, bởi vì như vậy, căn bản là phải quay phim lại từ đầu. Nhưng anh cũng phải biết, tiền đầu tư của Tôn Duệ so với anh quan trọng hơn, tôi muốn đặt việc này làm trọng, không thì đoàn phim càng khổ sở.” Cao Vinh nói.

“Tôi hiểu, tôi hiểu.” Lưu Tư Hiền gật đầu.

“Tiện thể nói luôn, việc anh làm thực sự kinh tởm. Người như Tôn Duệ, không nói những cái khác, phương diện tình cảm là chân tình không nghi ngờ... Đáng tiếc mắt anh ta lại mù.” Cao Vinh nói tới chỗ này nghĩ thâm, chính mình so với hắn cũng là kẻ tám lạng người nửa cân đây.

“...” Lưu Tư Hiền cúi đầu không lên tiếng.

Cao Vinh phát phát tay, ra hiệu cho đối phương mau mau đi hoá trang. Xảy ra chuyện thế này, anh ta cũng chả đưa ra được sắc mặt tốt đẹp gì, Lưu Tư Hiền mặt thoát đỏ thoát trắng, rồi đi nhanh như trốn chạy.

Cả ngày hôm đó tâm lý Cao Vinh đều bất ổn. Trong phòng nghỉ, anh bắt đắc dĩ thở dài, chính mình chỉ muốn quay một bộ phim hay, vì sao có nhiều chuyện bất ngờ đến phá như vậy?

Buổi tối, Cao Vinh mua một ít thức ăn rồi chạy tới nhà Tôn Duệ. Sau đó, như trong dự liệu, bị ngăn ở dưới lầu_____ cái nơi xa hoa này cần có thể quét thang máy mới lên được. Gọi điện thoại lần thứ hai không có kết quả, Cao Vinh chỉ có thể kiên trì nói chuyện cùng bảo vệ.

“Tôi tới tìm bạn, hiện sống ở tầng 24, tên là Tôn Duệ.” Cao Vinh làm như rất thân quen với Tôn Duệ mà nói cùng bảo vệ.

Bảo vệ đối chiếu thông tin một chút, không có vấn đề gì, vì vậy sáng khoái giúp anh gọi điện thoại cho chủ nhà.

Kết quả, đợi nửa ngày cũng không có người trả lời.

Bảo vệ hơi nghi hoặc một chút: “Anh xác định vị này có ở nhà?”

“Haizzz... Hắn thế đi.” Cao Vinh cũng không chắc chắn lắm, bởi vì kỳ thực, Tôn Duệ cũng có khả năng đi cùng bạn bè khác, hoặc là đến quán bar, không nhất định phải vui mình trong nhà. Sợ rằng bị bảo vệ nghi là nhân vật khả nghi, anh không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nói bạn anh mấy ngày nay đều không có tin tức, điện thoại di động tắt máy, cho nên có chút lo lắng.

Cao Vinh vốn nghĩ phải từ bỏ, quay người, nghĩ mấy ngày sau lại đến, lúc này điện thoại đột nhiên thông.

“...Có chuyện gì không?”

Giọng của Tôn Duệ có chút khàn, nghe như là vừa mới rời giường.

“A, quấy rầy, ngài có bạn đến tìm...”

“Không gấp, anh cứ kêu người đi đi.” Tôn Duệ dứt khoát từ chối.

Bảo vệ đành phải ngẩng đầu lên chuyển lời cho Cao Vinh: “Ngài ấy nói là không gấp.”

“Chờ đã...! Nói với cậu ấy tôi là Cao Vinh, không phải người khác.”

Vì vậy, bảo vệ liền nguyên văn thuật lại một lần.

“Cao Vinh? Chỉ một mình anh ta sao?”

“Đúng thế.” Bảo vệ nhìn lướt qua, hồi đáp.

“Anh ta tới làm gì?”

Bảo vệ: “...” Các người trực tiếp cầm điện thoại nói chuyện được không?

Cuối cùng, sau một phen giằng co, Tôn Duệ vẫn để cho Cao Vinh lên nhà.

“Leng keng _____”

Cao Vinh đứng ở cửa đợi một lúc. Đã biết mình lên đây, Tôn Duệ cũng chẳng thèm chờ ở cửa, không biết ở trong làm gì, quá nửa ngày mới hé cửa, thò đầu ra.

Cao Vinh: “... Ý anh là không cho tôi vào cửa?”

“Anh tới làm cái gì?” Tôn Duệ hí mắt, có chút nghi ngờ hỏi. Nét mặt của hắn phải nói là có chút không xong, đôi mắt hơi sưng, thoạt nhìn quả thật là đã khóc. Cũng bởi vì vậy, Tôn Duệ mới càng mất mặt, không quá muốn gặp Cao Vinh. Nếu không phải Cao Vinh biết sự tình từ đầu tới cuối, hắn nhất định sẽ không gặp anh.

“Muốn quan tâm một chút đến nhà tài trợ cùng diễn viên của đoàn phim.” Cao Vinh nâng nâng túi trong tay, bên trong có... cơm hộp.

Tôn Duệ đích xác đã lâu không ăn cái gì, ngửi thấy mùi đồ ăn, sau đó thấy thật sự có chút đói, do dự một chút, lui về phía sau một bước, nhường Cao Vinh tiến vào. Hôm trước, một đường vọt thẳng về nhà, sau đó liền không bước chân ra khỏi cửa, chưa bao giờ nấu ăn nên trong tủ lạnh cũng chẳng có gì ngoài mấy chai bia và đồ uống khác. Tôn Duệ lúc đó thực sự không nhịn được, khóc một trận, lấy hết đồ uống ra, rót hết cốc này đến cốc kia, uống một mạch suốt đêm. Tầm trưa nay mới mơ mơ hồ hồ mà ngủ, ngủ một giấc đến vừa này.

“Hơi nguội, anh hâm nóng lại đi.” Cao Vinh đưa hộp cơm đến tay Tôn Duệ.

Tôn Duệ cau mày: “Là cái gì vậy?”

“Cơm đùi gà, không biết chọn, thiếu gia ngài ăn tạm đi.”

Tôn Duệ liếc nhìn anh một cái: “Tôi sẽ ăn cái này, cảm ơn anh.”

Lò vi sóng “tích, tích” chạy, trong phòng có chút yên tĩnh. Cao Vinh tùy ý đưa mắt nhìn một vòng quay nhà, nói loạn thành cái ổ chó cũng không ngoa, trên bàn trà bày ra một đồng chai lon trống không.

Cao Vinh không nhịn được nói: “Tôi lần đầu tiên thấy có người uống bia với sữa chua đấy.”

“Anh quản được à?” Tôn Duệ tức giận nói, “Anh với bọn họ là cùng một phe đi?”

Cao Vinh: “???”

Tôn Duệ từ trong cổ họng “A” một tiếng: “Trước đó thì liều mạng ngăn cản tôi... Anh có phải là đã sớm biết, sợ tôi rút lại tiền, không nở mặt đi số tiền lớn như vậy cho nên mới hỗ trợ gạt tôi?”

“...Tuy rằng anh nói vậy nghe rất hợp lý, thế nhưng tôi cũng có oan uổng.” Cao Vinh giải thích.

“Vậy thì như thế nào?”

Cao Vinh đem sự tình từ đầu đến đuôi hoàn chỉnh nói lại một lần.

“Cho nên nói, tôi lúc đó đúng là có chút do dự, không biết có nên gọi anh hay không... Nhưng trước cũng không hề biết việc này.” Đối với suy nghĩ của mình, Cao Vinh cũng rất thành thực.

“Như vậy à.” Tôn Duệ gật gật đầu, tựa hồ cứ tiếp nhận như vậy.

Cao Vinh đem những lời giải thích đã chuẩn bị kỹ càng nhét ngược trở về, thầm nghĩ: Cậu ta như vậy, bị người gạt cũng không trách được...

7. Chương 7

Sau đó, Tôn Duệ liền ôm cơm hộp, ngồi ở nhà bếp bắt đầu ăn, phỏng chừng là đói bụng lắm.

“Nếu tôi không đến, anh định chết đói ở nhà luôn à...” Cao Vinh không nhịn được, nói.

Tôn Duệ nhét nửa cái đùi gà trong miệng, lúng búng không rõ lời: “Ai bảo... Mới bị bảo vệ gọi đến tỉnh, a... Tôi vốn định sau khi ngủ dậy thì đi ăn đấy.”

Cao Vinh đột nhiên nghĩ đến: “Này, cái chương trình thực tế kia của anh thì thế nào? Không định quay tiếp?”

Tôn Duệ dừng lại: “...”

Thoạt nhìn là hắn đã hoàn toàn quên mất vấn đề này.

Vốn dĩ nói rằng sáng sớm nay lên máy bay trở lại, sẽ không làm lỡ chuyện gì. Mà hiện tại, rất rõ ràng là Tôn Duệ đã bỏ lỡ máy bay, điện thoại tắt máy, cũng không thông báo đến tổ tiết mục. Hắn lúc này ăn xong, mới mở điện thoại, liên tiếp nhận được tin nhắn cùng thông báo cuộc gọi nhỡ.

Hắn bây giờ quả thật không còn tâm tình gì quay chương trình, mặc dù có điểm áy náy, nhưng vẫn cùng người phụ trách bên kia nói tại S thị mình có việc tư cần xử lý, đại khái muốn rút ra. Đối phương mặt ngoài thể hiện muốn giữ lại một chút, nhưng chỉ như vậy, không dai dẳng.

“Vậy nên, anh sẽ không đi ngoại địa?” Cao Vinh hỏi.

Tôn Duệ gật gật đầu.

“Như vậy... Đến đoàn phim?” Cao Vinh thăm dò hỏi.

Tôn Duệ mím mím môi, có chút xoắn xuýt.

Im lặng một hồi lâu, Cao Vinh cũng hết cách, đành thẳng thắn nói ra: “Anh nói xem, phim có tiếp tục quay hay không?”

“Quay chứ. Làm gì lại không quay.” Tôn Duệ vẫn biết phải trái, hơn nữa, hắn tốt xấu gì cũng thường đến đoàn phim chơi, tâm cũng không phải cục đá, biết mọi nhân viên làm việc ở đây, các diễn viên, bao gồm cả đạo diễn Cao Vinh trước mặt, đều đã bỏ ra rất nhiều tinh lực. Hắn không muốn vì mình nổi nóng mà rút tiền đầu tư.

“Vậy phần diễn của anh, chung quy vẫn phải đến bù lại đi?”

“Hiện tại tôi không có tâm trạng, đi có khi cũng toàn quay hỏng.” Tôn Duệ nhẹ nhàng nói một câu, thả người lên sofa, một dạng cá chết.

“...Cũng được, hiện tại cũng không gấp. Nhưng sau đó anh nhất định phải tới. Nếu anh không muốn đến diễn, cứ nói với tôi, loại vai phụ này đổi cũng được.” Ý tứ cũng là_____ vai nam thứ kia thay người mới hơi rắc rối...

“Diễn chứ. Không thì chẳng phải phí tiền đi cửa sau sao.” Tôn Duệ buồn buồn nói.

Cả hai đều rõ ràng trong lòng, Tôn Duệ bỏ tiền đi cửa sau cũng không phải là vì muốn diễn cái vai phụ nhỏ kia.

Trong phòng liền yên lặng một hồi. Cao Vinh thở dài, sớm muộn cũng phải đối diện với vấn đề này, không bằng tự mình thẳng thắn luôn... Nói đến thì có chút khó nghe, nhưng núi xanh còn đó, lo gì thiếu củ đũa*:

“Lưu Tư Hiền, đổi hay không đổi?”

Tôn Duệ suy nghĩ một lúc, trả lời: “...Không biết.”

“Anh không phải sẽ tha thứ cho tên đó chứ...” Cao Vinh kinh ngạc.

“Làm sao có khả năng!” Tôn Duệ hung hăng nói.

“Vậy thì vì cái gì? Không nhớ? Mềm lòng rồi?”

“...Quay cũng sắp quay xong, hiện tại mà thay người thì đoàn phim cũng gặp khó khăn đi.”

Cao Vinh mở to hai mắt: “...Anh còn suy nghĩ cho cả đoàn phim nữa à...”

Tôn Duệ làm như không nghe thấy, dừng một chút, tiếp tục nói: “Hơn nữa... Tôi cũng không biết nữa, nói như thế nào đây, cảm giác hiện tại ”tra thù” như vậy, thì như thể tôi lòng dạ hẹp hòi, mà lại vẫn còn rất dễ ý tới hấn ta vậy, thế thì mất mặt lắm... A, tôi cũng không biết nữa! Phiền chết!”

“Cái này đâu có tính là trả thù, chỉ là đưa hấn ta trở lại nơi hấn thuộc về thôi.” Cao Vinh cũng không phải không hiểu tâm lý của Tôn Duệ, tiện tay đem gối tựa sofa mà nãy hấn quăng xuống đất ném lại lên ghế.

“Thay đổi người, quay lại, như vậy bộ phim này của anh phỏng chừng cũng không kịp mà lên sóng vào nửa đầu năm tới, diễn viên không muốn theo có khi phải chọn lại. Tất cả đều phải bắt đầu một lần nữa. Như thế, anh vẫn theo ý tôi ư?” Tôn Duệ ngẩng đầu lên, hồ nghi hỏi.

“Cũng là những con người đồng cảnh ngộ ạ.” Cao Vinh thở dài.

“Tuy rằng rất không muốn thừa nhận, nhưng tôi cảm thấy tôi so với anh còn thảm hơn nhiều,” Tôn Duệ rất không vui mà nói rằng, “Tôi làm sao cũng không nghĩ tới... Hấn ta... Vừa bắt đầu căn bản không phải như vậy.”

“Hả?”

Tôn Duệ tựa hồ không định nói tiếp, tâm tình mới hơi bình tĩnh được một chút, nhắc đến việc này, lại bắt đầu nổi sóng, nghiêng đầu không nhìn Cao Vinh, đến nửa ngày mới bật ra một câu: “Quên đi thôi, cứ như vậy đi. Tôi cũng lười giằng co, không đối người, anh an tâm đi.”

“Tôi...” Theo lý trí mà nói, Cao Vinh biết hiện tại không đối người đúng là sự lựa chọn tốt nhất. Nhưng vừa nãy, anh đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ một chút, cũng thật tâm mà thấy không cam lòng thay Tôn Duệ.

“Được rồi, hai ngày nữa tôi sẽ đến đoàn. Anh nhanh chóng để Lưu Tư Hiền diễn xong phần của hấn rồi đuổi về nhà đi, tôi không muốn chạm mặt với hấn ta.” Giọng Tôn Duệ như thể chút được gánh nặng, cười ha hả mà vỗ vỗ vai Cao Vinh.

“Được rồi.” Mọi người đều đang gấp rút, cứ ở lại không đi cũng không có ý tứ. Lại nói, Cao Vinh đã nhận được một câu xác nhận chắc chắn, mục đích tìm đến Tôn Duệ coi như là đạt được.

Sau khi Cao Vinh rời đi, khuôn mặt tươi cười của Tôn Duệ lập tức không còn. Hấn đóng cửa lại, bước chân có chút chần chờ mà đi trở về phòng bên trong, nằm lại trên giường. Trong phòng tối tăm cực kỳ, hấn cũng không bật đèn, chỉ cầm điện thoại di động lật đi lật lại. Lưu Tư Hiền chỉ gọi đến một lần, đoán chừng biết Tôn Duệ tắt điện thoại nên mới gửi tin nhắn tới, chỉ một lời “Xin lỗi” không hơn.

Tôn Duệ thoát khỏi giao diện tin nhắn, nhìn thấy ảnh màn hình điện thoại hấn đặt _____ trước đây đã chụp Lưu Tư Hiền, rất nhanh, vào album hình, xóa bỏ những tấm ảnh kia, lại trở về màn hình chính, giờ đây đã đặt trở về hình mặc định, một vùng trời đêm đầy sao.

Nhìn một lát, Tôn Duệ liền quăng điện thoại đi.

Mà Cao Vinh sau khi rời đi, đương nhiên không biết những chuyện này. Dưới cái nhìn của anh, Tôn Duệ đã bình tĩnh không ít, anh rất vui vì đối phương còn suy nghĩ cho tình trạng của đoàn phim. Nghĩ đến điều này, suy nghĩ của anh về Tôn Duệ thay đổi rất nhiều. Mặc dù diễn xuất thậm tệ của đối phương đã đạt đến một loại cảnh giới mới, lại có chút không kiểm soát được miệng, thế nhưng cách làm người thật sự không tệ. Như vậy, càng khiến ấn tượng về Lưu Tư Hiền của Cao Vinh kém đi.

Nhưng mà cũng đúng, Cao Vinh nghĩ, cứ coi như để Lưu Tư Hiền quay xong bộ phim này đi, thế sau này phải làm sao? Anh cũng không nghĩ bộ phim này của mình có thể khiến một diễn viên diễn vai nam thứ trực tiếp bước lên tuyến diễn viên hạng một. Mà sau này không có Tôn Duệ, sau này Lưu Tư Hiền còn có thể đi đến thuận buồm xuôi gió? Việc này xác suất xảy ra thực không lớn.

Cuối cùng chuyện này cũng có một dấu chấm hết, Cao Vinh hiếm thấy mà an an ổn ổn ngủ một giấc.

Nửa tháng sau _____

...Nhưng không.

Chẳng có gì kết thúc cả.

Cao Vinh đã vài ngày không được yên ổn, tâm tình lại có chuyển biến đột ngột.

Phần diễn còn lại cũng không nhiều lắm, Cao Vinh đã sớm lên kế hoạch để Tôn Duệ đến quay bù. Cùng người đối diễn với hắn thảo luận lịch trình, luôn sẵn sàng chờ hắn đến bất kỳ lúc nào, chỉ là Tôn Duệ vẫn luôn dùng “Tâm tình không tốt, trạng thái không hoàn hảo được” như là lý do để không đến đoàn.

Mới đầu, đương nhiên Cao Vinh có thể thông cảm. Thất tình mà, chính mình lúc trước bị đá còn muốn bỏ việc không quản sự đời đây, huống hồ trường hợp của Tôn Duệ thoạt nhìn còn thảm hơn.

Sự chậm trễ này kéo dài một thời gian, Cao Vinh chỉ có thể kiên trì mà khuyến bảo Tôn Duệ qua điện thoại, chỉ còn kém nịnh hót mà trái lương tâm nói ra đoàn phim cần trình độ diễn xuất của hắn thôi _____ nhưng ít ra thì Tôn Duệ khoảng thời gian này đều mở máy.

“Được, được, hôm nay tôi đi là được.”

Đợi đến lúc Cao Vinh sắp xếp diễn viên, trước khi quay, Tôn Duệ đột nhiên nói với anh: “Anh chờ một chút, tôi xem qua kịch bản...”

Tình trạng này là hắn còn chưa học thuộc thoại.

“Anh xem, anh tâm tình không tốt, tôi cũng có thể lý giải, không ai thời điểm như thế này còn muốn làm việc,” Cao Vinh yên lặng mà tới ngồi cạnh Tôn Duệ, quay đầu nhìn lướt qua những người khác trong đoàn phim, uể uải chuyển đề nghị, “Hay là tìm người thay thế anh? Diễn viên có thể do chính anh tự tìm, như vậy anh cũng không cần khổ cực ngồi đây coi kịch bản”.

“Không, không, tôi diễn chứ. Cảm ơn, anh còn thật quan tâm tôi nha.” Tôn Duệ hoàn toàn không hiểu Cao Vinh phải một phen “dụng tâm lương khổ.”*

*Dùng nhiều tâm tư để suy đi tính lại.

Cao Vinh: “...”

Tức chết anh rồi.

8. Chương 8

Tôn Duệ hiện tại chính là nước tới chân mới nhảy, lời thoại nói ra lóng nga lóng ngóng, đến trước máy quay cũng cứ ngắc ngứ như vậy.

Phỏng chừng là thực sự quá tệ, tự Tôn Duệ cũng có chút băn khoăn, nhìn thấy sắc mặt Cao Vinh đang biến đổi không ngừng, không nhịn được, chợt dạ nói: “Ây... Thực sự, không tốt lắm nhỉ.”

Cao Vinh: “Nói thật nhé, không phải chỉ ”không tốt lắm” thôi đâu...”

“Anh biết tâm tình tôi không ổn mà.” Tôn Duệ thở dài, “Nhưng tôi vẫn muốn quay, nghỉ một lát chắc sẽ tốt hơn.”

Cao Vinh nghĩ thầm, lúc cậu trạng thái tốt cũng đủ làm người ta phát điên.

Sau đó, cứ khó khăn mà diễn đi diễn lại mấy lần, Cao Vinh ý thức được cái này căn bản là đang lãng phí thời gian cùng sức lực, lại còn ảnh hưởng đến diễn viên quần chúng và nữ diễn viên đối diễn. Anh đành từ bỏ: “Thôi, hay là anh cứ về nghỉ ngơi đi... Có thời gian thì đọc kịch bản nhiều một chút, được chứ?”

Tôn Duệ gật đầu, như thể không có gánh nặng gì: “OK.”

Tôn Duệ đi, người trong đoàn phim ngẩn ngơ nhìn nhau.

“Đến thì cũng đến rồi, hôm nay chúng ta liền quay bù đi.”

Phó đạo diễn nhắc nhở: “Thực ra, những phần cần quay đều đã gần như ổn thoả rồi...”

Cao Vinh nghĩ bản thân cần phải tiếp tục chú ý giám sát Tôn Duệ. Người này hoàn toàn làm liên lụy đến tiến độ đoàn kịch... Nói thẳng ra, đến đây chiếm hố xí nhưng lại chả làm gì.

“Mọi người đều vất vả rồi.”

Mấy ngày sau, chính xác như Cao Vinh phỏng đoán _____ hoàn toàn không có thêm mẫu tiến triển nào. Anh gọi điện cho Tôn Duệ, đối phương tùy tâm trạng, có lúc nhận máy, có khi mặc kệ. Lúc nhận máy thì thái độ ngược lại cũng không tồi, muốn vất vả đến đoàn phim diễn, nhưng kỹ năng diễn xuất vẫn lúng túng đến không nổi. Cao Vinh biết người này về nhà hẳn không chịu luyện tập gì, việc anh có thể làm cũng chỉ là tận tình khuyên nhủ, nói với Tôn Duệ đoàn phim hiện tại cũng có khó khăn, muốn có thể theo kịp tiến độ. Vấn đề là, Tôn Duệ ngoài miệng đáp ứng nhanh lẹ, nhưng cứ xem kịch bản một lát lại bắt đầu ngẩn người, chốc chốc lại lòi điện thoại ra xem, nói chung là không tập trung được.

Giảng co một tuần, Cao Vinh cảm thấy kiên trì đời này của mình đều đã phải tiêu hao hết.

Rốt cục, vào một buổi chiều, anh bạo phát.

Tình hình cùng vài ngày trước giống nhau như đúc, Tôn Duệ một mặt đau khổ, tiện tay lật lật kịch bản, oán giận nói: “Sao cảnh này mãi vẫn không thể qua? Quay đã rất nhiều lần rồi, lời thoại nói liên tục, tôi chả muốn nói lại nữa.”

“Nếu là hơi tạm tạm, bọn tôi cũng sẽ dùng, nhưng vấn đề là thoại của anh nói nhiều lần vẫn cứ sai sai...”

“Cảm xúc không đúng, phải không?” Tôn Duệ bắt đầu dĩ nhiên.

“...” Cao Vinh nhỏ giọng nói, “Anh còn biết à.”

“Tôi đã cố hết sức rồi á.” Tôn Duệ buông tay.

“Tôi phân tích lại cho anh một chút vậy. Lại quay thêm vài lần nữa, cứ cố quay đi quay lại, thế nào cũng qua.” Cao Vinh một tay cầm kịch bản từ tay Tôn Duệ, một bên lôi ghế đến ngồi xuống bên cạnh hắn. Anh biết kiến thức cơ bản của Tôn Duệ rất kém cỏi _____ mà nói thẳng ra là không có. Không giống với các diễn viên xuất thân chính quy, ngành học của Tôn Duệ đối với diễn xuất chẳng có tạo quan hệ gì với nhau, cho nên thời điểm giải thích kịch bản cho hắn, Cao Vinh đều nói vô cùng tỉ mỉ.

Toàn bộ đoàn phim liền đi vào trạng thái đình công.

“Câu thoại này tuy ngắn, thế nhưng thể hiện sự căng thẳng, tâm tình nhân vật cũng được biểu hiện rõ...”

Cao Vinh nói nói, nghiêng đầu nhìn, liền phát hiện Tôn Duệ chả có chút nào tập trung, chỉ là tùy ý gật gật đầu.

“Anh hiểu chưa?”

“Hiểu rồi...” Trả lời cũng như là theo mẫu, như thế nào cũng được.

Cao Vinh bắt đầu nổi giận, nhưng anh lại kìm nén lại: “Được rồi, vậy nhìn câu tiếp theo.”

Đột nhiên tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên, trong lúc đoàn phim đang làm việc, thời điểm mọi người đáng nhẽ phải tắt hết điện thoại, đặc biệt chói tai.

“Xin lỗi, điện thoại của tôi,” Tôn Duệ mò tay vào túi áo khoác, “Bạn gọi, tôi nghe chút ha.”

“À...” Cao Vinh vừa định nói tốt nhất có thể nhanh kết thúc rồi nhấn sẽ gọi lại, dù sao toàn bộ đoàn phim cũng đang chờ, nhưng nói không nên lời vì Tôn Duệ đã tiếp điện thoại.

“Ừ? A, tôi đang làm việc... Đương nhiên là đóng phim. Trò gì? Ai, không có tâm tình, không đi... Có nguyên nhân gì đặc biệt không á? Chỉ là gần đây tâm trạng tôi không tốt lắm... Rồi, rồi. Ông tìm người khác đi, lần sau có cơ hội lại mời ông đi ăn.”

Tôn Duệ ở một bên cứ thoải mái mà nói, không chú ý tới người ngồi bên cạnh là Cao Vinh, sắc mặt đã rất khó coi.

Tôn Duệ cúp điện thoại, xoay đầu lại: “A, không có chuyện gì rồi, anh nói tiếp đi? Đến chỗ nào rồi?”

Cao Vinh: “...”

Tôn Duệ: “?”

“Ba!” một tiếng, Tôn Duệ nhìn thấy kịch bạn bị Cao Vinh quăng mạnh trên nền đất.

“Sao vậy...”

“Tôn Duệ, anh không muốn diễn tốt thì rút đi cho ông!”

Tôn Duệ cơ hồ là ngốc lảng trên ghế, ngây người nhìn Cao Vinh.

“Anh có biết vì anh mà tiến độ của đoàn bị kéo bao lâu rồi không? Mỗi lần anh tới, mọi người đều bị dẫn vật, phải tới đây bồi anh! Anh diễn không tốt, không sao. Nhưng căn bản là anh cũng không muốn diễn, vậy thì mau chóng đi đi! Diễn xuất kém cỏi còn không luyện nhiều, thì làm diễn viên cái gì? Dẹp mọi việc mà về nhà sớm đi.” Cao Vinh cũng nín nhịn lâu rồi, giờ nghĩ gì nói đấy, nói đến sáng khoái.

“Nói thật, anh không có thiên phú, cũng không có nỗ lực, nhưng lại muốn chiếm vị trí này. Anh có biết rất nhiều người có thể đảm nhiệm vai diễn này, nằm mơ cũng không thể vào đoàn không? Anh muốn bọn họ tức chết đi?”

“Tôi... Không phải, anh sao mà...” Tôn Duệ tròn mắt, Cao Vinh từ trước tới nay đều rất tốt với hắn, dù sao tiền cũng là hắn đầu tư á ____ Tôn Duệ rất rõ ràng, bộ phim này không phải siêu phẩm gì, cũng không có IP đứng đầu, không có đầu tư thì rất khó tiếp tục một mình chống đỡ.

“Anh xem có muốn rút đầu tư hay không, rút rồi thì anh cũng có thể đi. Hoặc là anh đừng diễn, hoặc là học hành chăm chỉ cho tôi, trong vòng ba ngày phải xong toàn bộ phần của anh.” Cao Vinh đưa ra kết luận. Cao Vinh thừa nhận mình có hơi quá xúc động, việc này kỳ thực không chỉ là chuyện của riêng anh, mà có quan hệ với cả đoàn phim. Anh cũng nghĩ xong, Tôn Duệ có nổi giận muốn rút lại tiền thì tùy hắn, còn mình thì dù phải mất mặt mũi ra ngoài kêu gọi lôi kéo đầu tư, cũng không muốn cả ngày làm việc vẫn dậm chân tại chỗ, làm phim mà cứ như trò đùa.

Mọi người trong đoàn tròn mắt. Kỳ thực, phần đông bọn họ đều biết Tôn Duệ là một ông chủ nhỏ, chỉ bước chân vào ngành này để chơi đùa, vì vậy theo bản năng, không ít thì nhiều, đối với hắn cũng thân thiết. Thái độ của Cao Vinh bọn họ cũng để ý, kết quả ngày hôm nay, Cao Vinh như ăn phải mồi lửa, hỏa khí lớn đến nổi trực tiếp mắng lên.

Tôn Duệ hé miệng, ngây ngẩn cả người.

Hiện trường yên lặng như tờ.

Cao Vinh đem lời nói hết ra mới phát hiện nhịp tim mình còn đập nhanh hơn trong tưởng tượng. Lại tiếp tục im lặng, anh cũng cố nén không nói gì giảng hoà, đến nửa ngày, vẫn là Tôn Duệ lên tiếng trước.

“Tôi, tôi biết rồi. Ba ngày thì cứ ba ngày đi...”

“...!?” Cao Vinh không nghĩ tới Tôn Duệ sẽ chẳng phản ứng kịch liệt gì như thế, ngược lại, còn có điểm yếu thế... Thực sự giống như biểu hiện của một diễn viên nhỏ bình thường. Không phải là từ xưa đến giờ chưa bị ăn mắng, nên ngốc luôn rồi đấy chứ?

Anh liền mềm lòng, Cao Vinh sẽ không tiếp tục nổi giận. Tâm tình sóng vỗ dập trùng, Cao Vinh vẫn cố duy trì một nét mặt, có bậc thang liền nhanh chóng dừng, ngồi xổm xuống nhặt kịch bản mình vừa ném lên: “Vậy thì tốt. Có cái gì không hiểu cứ hỏi tôi, vừa nãy tôi có hơi căng thẳng. Tôi cũng chỉ vì muốn tốt cho đoàn phim, xin lỗi.”

“À. Ừ...” Tôn Duệ nhận lấy kịch bản, máy móc mà gạt đầu, động tác có chút cứng ngắc.

Cao Vinh liền ngồi trở lại bên cạnh Tôn Duệ, phảng phất như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Tất cả mọi người thấp thỏm hoài nghi đây là yên lặng trước cơn bão, đều lặng lẽ đưa mắt quan sát, chỉ thấy giống như... Xác thực không phát sinh thêm chuyện gì nữa.

Hơn nữa, Tôn Duệ còn thật sự nghe lời mà cầm kịch bản đọc.

Mọi người đồng thời khiếp sợ, cơ hồ không nhận được mà nghĩ: “Tôn Duệ, cậu chẳng lẽ là M à...”

9. Chương 9

Tôn Duệ bắt đầu dàng hoành đọc kịch bản để luyện tập. Cao Vinh tính ra cũng không có gì làm, liền ở bên hướng dẫn hần.

Cao Vinh liếc mắt nhìn Tôn Duệ, dường như muốn xem xem Tôn Duệ đến tận cùng có tức giận hay không. Mà Tôn Duệ chỉ cúi đầu, mặt không mang biểu tình, thoát nhìn cũng không giống như đang nhẫn nhịn.

Bên trong trường quay tràn ngập một bầu không khí quỷ dị, nhưng nhìn vào lại thấy vô cùng hài hoà.

Tôn Duệ chịu tĩnh tâm, chú ý luyện tập là chuyện không thể tốt hơn, chỉ là Tôn Duệ... hần cũng không phải dạng cứ chăm chỉ luyện tập là một bước bay lên giới, max level skill diễn xuất.

“Nhưng mà hiện giờ tôi rất nghiêm túc.”

Một cảnh rất ngắn phải năm lần vỗ clapperboard mới tính là xong. Tôn Duệ thấy vậy nghiêm túc quay ra thanh minh với Cao Vinh, giống như lo rằng đối phương cảm thấy thái độ của mình vẫn chưa đủ chăm chú. Mà Cao Vinh nghe xong, cảm giác vô cùng bị thương...

“...Tôi nhìn ra rồi.” Trong lúc tạm nghỉ, Cao Vinh không nhận được, hỏi, “Anh tại sao lại làm diễn viên? Vì yêu thích diễn xuất sao?”

Tôn Duệ thẳng như ruột ngựa: “Lúc đấy đột nhiên muốn làm minh tinh, mà hát hò thực sự không xong. Thế là tôi quay ra tìm phim đóng, cứ thế tiếp tục thôi.”

Cao Vinh á khẩu. Tư duy của con cháu mấy vị có tiền anh không hiểu.

”Sao vậy?”

“Không có gì, chỉ tò mò chút thôi.”

Tôn Duệ nhìn Cao Vinh một chút, cũng không tiếp tục hỏi. Cao Vinh hồi nãy bạo phát, mắng Tôn Duệ đến nỗi làm người ta ừ ừ, vốn rất sáng khoái, lúc này tâm lý lại có chút hổ thẹn.

“Nếu anh không tự làm được, vậy tôi kết thúc công việc ở đoàn phim, chúng ta đến nơi khác, tôi tiếp tục hướng dẫn anh một chút?” Cao Vinh hỏi.

“Không cần! Tôi nói ba ngày xong, vậy khẳng định ba ngày có thể hoàn thành...” Đương nhiên, Tôn Duệ cũng không chắc chắn gì, nhưng hần vẫn mạnh miệng, “Chờ đã, vậy hôm nay cũng tính là một ngày sao? Tính từ hai giờ trước luôn?”

“... Anh không cần tính toán như vậy đâu. Ý tôi là, anh tự xem bản thân mình, cố gắng hết mức, làm được đến đâu thì đến.” Cao Vinh nói.

Tôn Duệ trầm thấp “A” một tiếng, lại nhìn đoàn phim một chút, đúng là mọi người đều đang đợi hần. Da mặt hần có dày nữa cũng không tiện, không thể làm gì khác ngoài đáp lại: “Vậy... Làm phiền anh rồi...”

“Không sao hết, như vậy có hiệu quả hơn nhiều. Vậy tôi để mọi người về trước... Chỉ cần anh hiểu rõ nhân vật, quay cái gì cũng thuận lợi.”

“Tôi biết.” Tôn Duệ không phải không rõ đạo lý này.

Vì vậy, sau khi kết thúc, Tôn Duệ cùng Cao Vinh đi tìm một tiệm cà phê yên tĩnh, tùy tiện gọi cà phê cùng một ít điểm tâm, ngồi trong góc diễn giải kịch bản.

“Ồ đây không sao chứ?” Cao Vinh xác nhận lại, “Sẽ không bị nhận ra?”

Tôn Duệ lắc đầu một cái, giọng nói có chút mất mát: “Cũng không có ai nhận ra đâu.” Cao Vinh nhìn đối phương, phỏng chừng nếu bị nhận ra còn thấy vui vẻ hơn.

“Anh cứ diễn thật tốt, không chừng nổi tiếng được đấy.” Cao Vinh dối lòng an ủi, cái chuyện nổi hay không nổi này dựa vào cả thực lực lẫn may mắn. Tôn Duệ cũng không thiếu cơ hội, bởi vì hắn có thể dùng tiền bù vào, nhưng thực lực không đủ, kể cả có tăng thời gian tiếp xúc công chúng, cũng không tốt lên được.

Về việc này, Tôn Duệ lại rất tự mình biết mình, không có vấy vấy tiền mặt khắp nơi, đi diễn nam chính siêu phẩm.

Tôn Duệ bị mắng ỉu rũ mặt mày, không lâu sau liền lấy lại tinh thần, lúc này đã không khác là bao so với bình thường, theo sát Cao Vinh nói chuyện, nghĩ đây là đặc thù công việc của anh, rất nhanh cũng liền cho qua.

Cao Vinh dù sao cũng không phải diễn viên chuyên nghiệp, chỉ có thể giảng kịch bản cho Tôn Duệ, kiến thức cơ bản thì hắn vẫn phải tự mình nghiên cứu. Nhìn đối phương từ mặt hàng cà lơ phất phơ chuyển thành lao lực quá độ, Cao Vinh phảng phất thấy đầu Tôn Duệ như đang bốc khói. Anh nghĩ, có giảng lại Tôn Duệ cũng nghe không lọt, không thể làm gì hơn ngoài tuyên bố kết thúc buổi kèm cặp này.

“Về nhà hả?” Thu dọn xong kịch bản, Cao Vinh thuận miệng hỏi.

“Không, sao?”

“Nãy anh nhận điện thoại, hình như là bạn gọi à?”

Nhắc đến điện thoại, Tôn Duệ lại run lập cập: “Tôi chưa nói là muốn đi mà! Anh yên tâm, tôi sẽ về nhà đọc kịch bản, đâu cũng không đi.”

Cao Vinh: “... Tôi không có ý đó.” Chỉ là thuận miệng tâm sự, sao tự nhiên lại thành giáo viên ép học sinh lớp 12 học bài thế này.

“Bây giờ tôi liền trở về...” Tôn Duệ nói được nửa câu, bị một tiếng “ùng ục” lúng túng đánh gãy.

Trầm mặc một hồi, Cao Vinh giải cứu hiện trường: “Hay là đi ăn một bữa cơm? Tôi cũng đói bụng... Chỉ ăn bánh ngọt nãy giờ quả là không thể no.”

“Hic, đành vậy. Ngày hôm nay ra ngoài cũng chưa chuẩn bị gì để ăn.” Tôn Duệ lập tức chạy nhanh xuống thang.

Cao Vinh thì ăn cái gì cũng được, vì vậy chủ động hỏi: “Anh muốn ăn gì?”

“Hả?” Tôn Duệ sững sốt, suy nghĩ một chút, tựa hồ có hơi xoắn xuýt. “Hải... Hải sản tươi? Kỳ thực tôi cũng không quen thuộc xung quanh đây lắm, đành dựa vào anh thôi.”

“Ô? Cũng được, vừa vặn tôi lại biết một nhà ăn rất ngon, cách đây cũng không xa.”

Trước không nói, giờ lại có “rất ngon”, Tôn Duệ liền cảm thấy đói bụng, liên tục gật đầu: “Được được được. Sau mười lăm phút.”

Tôn Duệ: “...”

“Sao vậy? Đi vào thôi.” Cao Vinh thấy Tôn Duệ có chút sững sờ, nghi ngờ nói.

Hai người sau đó nhận ra rằng, cái định nghĩa “Hải sản tươi” của bọn họ có khác biệt thật lớn.

Tôn Duệ đại khái là nói đến một bữa hải sản hầm các loại nhấm nháp cùng champagne.

Mà Cao Vinh lại trực tiếp đem hắn vào nhà hàng bình dân.

“Đừng nói với tôi anh không biết đây là cái gì...”

“Anh cho tôi là đứa ngốc à? Đương nhiên là tôi biết! Tôn Duệ rầu rĩ nói, ”Nhưng mà, chưa vào ăn qua lần nào...”

“Vậy hôm nay nếm thử đi. Có khi so với đồ cao cấp của anh còn có mùi vị hơn đấy.”

Cao Vinh tùy tiện cùng Tôn Duệ chọn một nơi ngồi xuống. Kỳ thực nhà hàng này khá lớn, cũng sạch sẽ, không giống cửa hàng nhỏ ven đường.

Tôn Duệ cả mặt đều viết “Lần thứ nhất ăn cái này lo lắng quá biết làm sao”.

“Thực đơn đâu?” Tôn Duệ ghé sát vào Cao Vinh, hỏi nhỏ.

Cao Vinh chỉ chỉ tường: “Ở phía trên.”

“Ồ...” Tôn Duệ ngẩng đầu lên xem.

“Anh có thể tự đi chọn cá, sò các thể loại, nhìn kỹ tôi làm mẫu này.” Cao Vinh chỉ vào bể nước trong góc cửa hàng, giải thích.

Tôn Duệ cấp tốc giải thích: “Cái này tôi cũng biết!”

Cao Vinh với cái này không bày tỏ ý kiến.

Chọn lựa xong xuôi, Cao Vinh đi dọn món. Tôn Duệ không nhận được mà đưa mắt nhìn xung quanh, chính xác thì hẳn có chút tò mò, nhưng bởi vì chưa quen thuộc hoàn cảnh nên có điểm bó tay bó chân. Một lát sau, Cao Vinh trở về, còn mang về hai chai bia.

“Đây là...?”

Cao Vinh trước tiên mở ra một chai, rót cho mình một ly: “Hôm nay cũng không lái xe, tôi muốn uống một chút. Anh không cùng uống cũng không sao.”

“Uống chút, dù sao tôi cũng đi taxi.” Tôn Duệ cầm lấy bia từ tay Cao Vinh, rót cho mình một ly đầy, “Có gì mà không dám uống? Mỗi ngày nay ở nhà cũng không biết đã uống bao nhiêu.”

Sau một lượt bia, đề tài liền không cẩn thận mà hướng tới phương diện kia. Cao Vinh liếc mắt nhìn Tôn Duệ, hỏi: “Vẫn còn khó chịu hả?”

“Nào có dễ dàng khôi phục như vậy? Đổi thành anh thì sao?” Tôn Duệ vừa định nói Cao Vinh người ngoài không thể hiểu, quay đầu lại nghĩ anh cùng mình cũng là kẻ tám lạng người nửa cân mà thôi.

“Bạn rộn liên quên mất, từ từ cũng không khó tiếp nhận như ban đầu nghĩ. Nhiều lắm thì, sau khi về nhà, nhớ đến quá khứ thì phiền muộn chút thôi.” Cao Vinh cũng rất thành thực. Anh đến nay cũng chưa tâm sự với ai, cứ một mình kìm nén. Nói thì không hay lắm, anh lúc này coi Tôn Duệ là đồng bạn cùng gặp cảnh thất tình, nên chẳng lo lắng rơi rớt mặt mũi ra sao.

Mà Tôn Duệ ngồi đối diện cũng có loại suy nghĩ này.

Quán này tuy buổi tối rất đông khách, nhưng đồ ăn mang ra lại rất nhanh. Chỉ trong chốc lát, con cá vừa này được chọn đã được hấp ngon lành rồi bày biện tốt trên bàn, sau đó đồ ăn cũng liên tục được mang lên. Vì vậy, hai người rất thần kỳ mà nhất thời quên mất buổi chiều đã xảy ra xung đột thế nào, lúng túng ra làm sao, vừa ăn cơm, vừa uống bia, đề tài dĩ nhiên lại quay về chủ đề thất tình, bữa ăn này thành một đại hội kể khổ...

10. Chương 10

“Nói thật, thấy anh không đổi người, tôi đã rất kinh ngạc. Tôi mà là anh, chắc chắn sẽ không như thế...” Rượu quá ba tuần, mấy hát liền mở ra. Cao Vinh cũng thoải mái nói chuyện, đặc biệt là vì đang ở trong loại nhà hàng lớn này, nơi luôn âm âm những tạp âm, giọng bản thân lẫn trong giọng người, cũng không lo ngại gì.

“Tôi cũng nghĩ vậy a,” Tôn Duệ thở dài, “Lúc đầu là vì không lỗ nhẩn tâm... Aiii, tôi cũng là suy nghĩ cho đoàn phim. Sau đó thì liền thông suốt, tôi hà tất phải phí chút công sức này, mà hần ta không có tôi, sau này khẳng định không thuận lợi. Cái vòng này hỗn loạn như thế, đúng không? Chúng ta đều rõ ràng.”

“Cuối cùng lại giúp tôi rất nhiều.” Cao Vinh thành khẩn nói.

Tôn Duệ uống chút bia, hơi cồn bắt đầu bốc lên đầu: “Anh cũng nhất định là vì đầu tư mà chịu đựng tôi, tôi biết... Anh rất vất vả để quay phim này nhỉ? Kỹ năng diễn xuất của tôi thực sự không tốt...”

Hần hiện tại thành thực như vậy, Cao Vinh nghĩ tới sáng nay bản thân đối diện người ta mà gào một trận, nhất thời có chút ngưng ngừng: “Có chút...”

“Ừm, tôi diễn không được tốt, trước đó thái độ cũng không đúng... Anh mắng không sai, tôi chỉ giật mình thôi. Thường thì chẳng ai nói vậy với tôi cả, khiến tôi hơi ngỡ ngàng.” Tôn Duệ xoa xoa đầu, càng nói càng nhỏ.

“Tôi còn sợ mắng anh như thế, anh liền tức giận bỏ đi.” Cao Vinh nhận ra Tôn Duệ thật không để tâm về điều này, liền thoải mái, thả lỏng mà trêu ghẹo nói.

“Làm gì có chuyện đấy. Tim tôi cũng không phải bằng thủy tinh.” Tôn Duệ vừa nói vừa phóng khoáng uống một ngụm bia vào bụng.

Người nói muốn uống là Cao Vinh, nhưng lúc này, Tôn Duệ nốc bia so với anh còn ác liệt hơn. Tôn Duệ là kiểu người uống đồ cồn rất dễ đỏ mặt, tuy không say, nhưng chỉ chốc lát sắc mặt đã ửng hồng. Cao Vinh lo hần uống nhiều, liền khuyên đối phương uống chậm chậm thôi.

“Không. Hôm nay tôi muốn thoải mái mà uống một trận. Khoảng thời gian này, tôi vẫn chưa uống cùng ai cả, bọn họ đều không biết tôi thất tình... Bị gạt. Tôi không nói ra được, cũng không muốn nói. Đám kia miệng rộng như vậy, đảm bảo tôi vừa quay đầu cả họ hàng đã biết...” Tôn Duệ dứt quãng nói.

“Anh toàn quen biết cái loại người không đâu...” Cao Vinh nghĩ nghĩ, lại thấy chính mình cũng chẳng khác gì. Vì tiền đồ của An Diêu Dịch, thời điểm học đại học hai người đều rất chú ý. Một vài người bạn biết mối quan hệ của bọn họ, sau khi tốt nghiệp đại học liền không liên lạc lại. An Diêu Dịch sau khi nổi tiếng, công tác bảo mật của công ty càng nghiêm khắc, tài khoản mạng xã hội, điện thoại di động, máy vi tính đều không có vết tích tình cảm nào.

_____ thực sự là cứ phải khổ sở yêu đương trong tối.

“Tôi có chút tò mò, nếu như anh không vui, cứ coi như tôi chưa hỏi đi...” Cao Vinh không nhịn được, hỏi, “Anh đến tột cùng làm sao coi trọng hần ta? Là hần chủ động tìm anh?”

Tôn Duệ lắc lắc đầu, mắt ngược lên, tựa hồ như đang sắp xếp lại từ ngữ, hần cũng nín lâu, muốn tìm một người để trải lòng.

“Ban đầu, tôi vì thấy thú vị, nên mới nghĩ tới việc tham gia cái vòng này. Người nhà cũng không có quản, tôi vốn không có việc làm, nên cứ như vậy. Sau đó tôi gặp hần...” Nơi đông người, hai người cũng không thể nói rõ họ tên. Toàn bộ quá trình đều nói “hần” thay vì “Lưu Tư Hiền.”

“Nói đến cũng cầu huyết không chịu được. Lần đầu gặp nhau trong một tình huống cũ rích, lúc đó tôi tham gia tiệc rượu, hần ta cũng ở đó. Có một bà cô không có mắt, cứ sấp sấp tôi làm quen, ôi trời, là kiểu muốn tìm tiểu bạch kiểm để bao dưỡng ấy, chắc anh cũng hiểu? Lúc đó, mặt tôi có dày cũng có điểm không thoải mái, lười cùng bà nói chuyện, cũng chẳng muốn cùng bà uống, đang chuẩn bị tìm cái cớ lui đi... Vừa vặn, hần ta đi tới bên cạnh, khi đó cũng chưa quen biết nhau, có lẽ nghĩ tôi là người mới, tư tưởng chính nghĩa tăng vọt, qua giúp tôi cản rượu.”

“Hần thực sự không biết anh?” Không phải Cao Vinh muốn dội nước lạnh vào Tôn Duệ, mà là dựa trên một loạt hành vi trước đây của Lưu Tư Hiền, anh đối với người này đã có ấn tượng cực kỳ kém...

“Khi đó thực sự là không quen biết, cái này tôi vẫn nhìn ra được. Có lẽ chỉ là muốn kết giao bằng hữu đi? Tôi có hảo cảm với hần, liền trao đổi phương thức liên hệ, nói sau có rảnh thì gọi lại. Sau đó thì, nói chuyện phiếm, tình cờ cùng nhau đi ăn một bữa cơm, tôi cũng không giấu diếm, rất nhanh đã kể bối cảnh gia đình cho hần,” Tôn Duệ dừng lại một chút, uống một hớp rượu, trong miệng phát khô, “Vừa bắt đầu, chỉ như

bạn bè mà giúp hấn dùng tiền tạo dựng chút quan hệ. E rằng hấn ném được ngon ngọt, sau khi tôi biểu hiện loại ý tứ kia, không có nói việc mình đã có bạn gái... Cũng chả từ chối tôi.”

“Cho nên anh mới cùng hấn.”

“Ừm. Tôi cứ dần dần mà tin vào cái danh hiệu bạn trai tự xưng đó.” Tôn Duệ giả bộ thoải mái nói, “Cần gì phải thế, hà tất phải gạt tôi...Kỳ thực, tôi đối với bạn bè cũng rất hào phóng mà.”

Cao Vinh không biết nên an ủi ra sao, trầm mặc một hồi, quay đầu nói rằng: “Bạn gái hấn ta cũng rất rộng lượng, bạn trải ”giao du” với người đàn ông khác, thế mà cũng chịu được.”

Tôn Duệ cười rồi nói: “Cũng vì thấy được lợi ích trong đó, hấn vậy đi. Hơn nữa, chúng tôi thực sự cũng không làm cái gì. Cùng lắm chỉ như diễn viên nhập vai thôi. A, hấn ta cũng chỉ coi chuyện này là thế đi.”

Cao Vinh kể sất lại, nhìn xung quanh một chút, nhỏ giọng nói: “Lúc trước, hình như tôi nghe thấy... Hai người cũng chỉ hôn môi? Thật hay giả vậy?”

“Thật á. Hấn nói tiến triển quá nhanh. Trước đây cũng không có cùng đàn ông như vậy. Tôi cảm thấy bản thân đã bẽ cong hấn, có chút áy náy, nên nghĩ chậm một chút cũng bình thường... Vừa chậm, chậm đến nửa năm cũng không có tiến triển gì.”

“Thực vậy, cái đó, có khi không tiếp nhận được việc mình phải nằm dưới đi...” Cao Vinh thở dài, chỉ cảm thấy Tôn Duệ cũng quá trì hoãn, đối với tên lừa đảo nọ toàn tâm tín nhiệm, chưa từng nghi ngờ.

Tôn Duệ cười khổ, tự giễu nói: “Muốn thật sự để hấn nằm dưới, cũng không chắc hấn nguyện ý mà làm. Đáng tiếc a, người này phỏng chừng đối với nam thực sự cương không nổi.”

Cao Vinh sững sốt một chút, kinh ngạc nói: “Ể? Ý anh là... Anh mới là người nằm dưới?”

“Vốn chuyện này cũng không cố định, phân chia rõ ràng như vậy. Là cá nhân tôi thích ở dưới... Sao? Rất ngạc nhiên à?” Tôn Duệ liếc nhìn Cao Vinh một cái, cảm thấy anh chuyện bé xé ra to.

“Tôi không biết, chuyện giới gay các anh tôi không hiểu lắm...” Cao Vinh ước chừng là bị khái niệm “Kim chủ bình thường ngủ người” này ảnh hưởng sâu sắc, mà nghĩ nghĩ, cũng có mấy phú bà bao nuôi tiểu thít tươi mà? Tuy rằng cái ví dụ này cũng không quá thoả đáng.

Tôn Duệ cũng không để tâm nữa, quay đầu liền uống thêm bia: “Ngược lại, khi sự tình qua đi, quay đầu nhìn lại, cái gì cũng có thể nghi ngờ. Lúc trước bản thân bị ái tình làm cho choáng váng đầu óc, cái gì cũng không phát hiện ra được. Cũng là tôi khờ.”

Cao Vinh muốn an ủi hấn, nói “Anh không ngốc”, mà ngẫm lại, đối phương xác thực là đồ ngốc, nín nửa ngày, vẫn là tự mình kể khổ để động viên hấn: “Tôi cũng chả khá khẩm gì. Anh tốt xấu gì cũng là cắt đứt ngay sau khi vừa biết chân tướng. Còn tôi, sớm phát hiện nhưng lại không dám đối mặt, cuối cùng vẫn để đối phương đem tôi đá bay.”

“Cái gì? Anh đã sớm biết sao?” Tôn Duệ kinh ngạc nói, “An Diêu...”

“Xuyt _____!” Tôn Duệ thiếu chút nữa đã nói ra tên An Diêu Địch. Vì an toàn, Cao Vinh nhanh chóng ngăn hấn. Vạn nhất bị người có ý nghe được rồi truyền ra, cho dù tỷ lệ không lớn, nhưng thế nào cũng không phải chuyện tốt.

Tôn Duệ đổi giọng: “Cô ấy... Đã sớm cùng với người khác? Mà anh lại biết?”

“Nói như thế nào đây? Kỳ thực, từ hơn một năm trước, quan hệ giữa chúng tôi đã chỉ còn trên danh nghĩa,” Cao Vinh nhớ lại, “Anh đã bao giờ thấy người yêu mà nửa năm chỉ gọi qua hai cuộc điện thoại chưa? Cùng thuê phòng, cô ấy một năm cũng không trở lại ở một đêm. Thật vất vả mới có thể cùng nhau ăn một bữa cơm, lần nào cũng thế, vừa ăn xong đã bàn chuyện trên diễn thoại, sau đó liền trốn tránh... Thái độ cô ấy từ lâu đã không đúng.”

“Đây là chiến tranh lạnh mà.” Tôn Duệ tức giận nói.

“Phải đấy. Cô ấy biết tôi cảm giác được, muốn tôi có thể chủ động nói lời chia tay, ”hảo tụ hảo tán“. Mà không nghĩ tới, tôi lại không biết xấu hổ như vậy, sống chết cũng không chịu chọc rách tầng giấy mỏng kia. Có lẽ cô ấy cảm thấy áp lực, rốt cục chịu không nổi mới tự mình nói ra.”

Tôn Duệ ngược lại rất có “tinh thần”, lúc này cảm thấy, mình cùng Cao Vinh trao đổi tâm sự như thế, đã có thể coi như bạn bè rồi. Lập tức bắt đầu giúp Cao Vinh mắng An Diêu Dịch: “Cô ấy cũng không biết nhìn xa. Vì tiểu lợi trước mắt mà tự bán chính mình như vậy sao? Phỏng chừng cũng chả bán được bao nhiêu tiền, phải bồi không biết bao nhiêu lão già khú già khụ, có bản lĩnh, tốt xấu gì cũng phải tìm người như tôi ấy.”

Cao Vinh: “...Anh đang an ủi hay chọc giận tôi vậy?”

“A? Tôi thế nào lại chọc anh?” Tôn Duệ một mặt vô tri.

“...Thôi.” Cao Vinh từ bỏ cùng hấn tranh luận, “Nói ra không đúng, nhưng nghĩ đến cổ ấy phải dựa vào một lão già, lòng tôi lại dễ chịu hơn. Cô ấy mà đi cùng người trong bảng xếp hạng cao giàu đẹp gì đó, tôi lại càng thấy bực bội.”

Anh bổ sung: “Nhưng mà, bắt luận ra làm sao, giờ cũng không liên quan đến tôi nữa.”

“Tôi cũng đã kể vì sao tôi quen tên kia rồi, anh cũng kể một chút đi? Không muốn đề cập đến sao?” Tôn Duệ tò mò truy hỏi.

“Không có gì để kể, từ lúc bắt đầu đã tẻ nhạt. Hồi học đại học...”

Cao Vinh ngoài miệng thì bảo nhàm chán, nhưng vẫn dài dòng miêu tả tỉ mỉ cho Tôn Duệ.

Không giống với Tôn Duệ, chỉ ngắn ngủi khoảng nửa năm, “ái tình” lúc đến mãnh liệt, mà đi thì cấp tốc, anh cùng An Diêu Dịch vào mấy năm đại học kia đều là chân tình thật lòng. Chỉ là, sau khi tiếp xúc với cái xã hội này, bước chân vào giới giải trí phức tạp, dần dần bị nhiễm mà biến chất. Chính là bởi vậy, nỗi đau của anh e rằng không như Tôn Duệ, mãnh liệt bị thống, mà lại chậm chậm chua xót, không cuồng loạn, nhưng cũng chẳng thể nguôi ngoai.

Có lẽ, bản thân anh cũng nên thay đổi lại môi trường sống, Cao Vinh đã từng nghĩ đến điều này. Nơi ở hiện tại, chiếc xe đang lái, hàng ăn hay công viên thường hay đi, không một cái không mang theo hồi ức. Tương lai, có lẽ nên chuyển nhà, rồi tìm người thuê cùng.

“Tôi... Nói cho anh biết, cô ấy muốn nổi, tôi càng làm cho cô ấy không được. Anh yên tâm đi, anh, anh chỉ cần nhờ tôi một tiếng, tôi khẳng định cho cô ấy hết đường ra mặt luôn...!” Tôn Duệ sau khi nghe Cao Vinh kể lại, còn oán giận thay anh, nói chuyện có điểm mơ hồ không rõ.

“Như vậy thì phiền anh quá. Kỳ thực tôi không muốn nhắc đến nữa, dù sao thì cũng đã một đao cắt đứt.” Cao Vinh không nhịn được cười, nói.

Cái này, không phải đã tìm được một người bạn mới rồi hay sao?

11. Chương 11

Rất nhanh đã đến nửa đêm, trên mặt bàn đầy chai trống không. Cơm nước đã sớm xong xuôi, uống bia cũng lâu, miệng lưỡi Cao Vinh và Tôn Duệ đều có chút phát khô. Mà ước chừng, vì lâu rồi không thể hiện nghi kị hay khó chịu ra ngoài, càng nói lại càng hăng, không ngừng uống, uống đến hoa mắt chóng mặt

“Bây giờ tôi đã thông suốt rồi, tự mình thương tâm thì có ích lợi gì, coi như bị chó cắn một cái, không cần quan tâm đến hấn...” Nói đoạn, Tôn Duệ lòi điện thoại ra, mở danh bạ, “Xoá luôn số cho thanh tĩnh, ngày mai là một ngày mới mà. Ế? Điện thoại tôi dùng thế nào ý nhỉ...”

Cao Vinh nhìn Tôn Duệ híp mắt trước mặt, dùng sức chột chột màn hình, gần như dán cả mặt vào điện thoại: “Tôi thấy cậu hơi quá chén rồi.”

(Hai người thân nhau hơn rồi, nên tớ muốn đổi một chút xưng hô. Chỉ là bản thân cảm giác “tôi-cậu” thì gần gũi và có chút nuông chiều hơn “tôi-anh” thôi =))))))

“Phải không? Tôi thấy bây giờ bản thân rất tỉnh táo mà.” Tôn Duệ từ bỏ đồng ký tự đã trở nên mơ hồ trên điện thoại, quyết định cắt di động, sau lại nói, kết quả, vượt đến vượt lui nửa ngày, màn hình di động vẫn sáng.

“... Cậu ngược bên rồi, chỗ đó để tăng giảm âm lượng.” Cao Vinh đã hoàn toàn xác định là Tôn Duệ say chết rồi, vươn tay tới giúp hấn tắt điện thoại.

“Ồ nha, tôi nói, đây là thiết kế cái kiểu gì thế.”

“...” Cao Vinh vẫn có điểm lý trí, anh thấy nếu cứ để Tôn Duệ uống tiếp, có khi gục ở đây luôn mất. “Chúng ta cũng nên trả tiền đi thôi, không còn sớm, ngày mai còn muốn đến đoàn phim.”

“Nói cũng đúng... Đệt, tôi quên mất!” Tôn Duệ như vừa tỉnh giấc chiêm bao. “Chỉ còn hai ngày đúng không?”

Hắn ngược lại đem cái thời hạn ba ngày kia ra nhớ kỹ, Cao Vinh một bên nói chuyện với nhân viên một bên giải thích: “Tôi chỉ là nói như vậy thôi, không cần phải tính toán rõ ràng như vậy, cậu có tâm là được rồi.”

“Không được không được, lời đều đã định.” Tôn Duệ ngược lại cực kỳ để tâm vào mấy chuyện vụn vặt.

Nhân viên cầm hoá đơn đến, là hải sản tươi, nhưng cũng chỉ là quán bình dân. Hai người tùy tiện ăn mấy đĩa, uống một đồng bia, nhưng cũng không đáng bao nhiêu tiền. Tôn Duệ vội vã nói: “Tôi, để tôi trả tiền cho.”

“Không cần...”

Tôn Duệ nói xong liền mò ví lấy tiền, hấn hiện tại, dường như đầu óc cùng thân thể không cùng tín hiệu, động tác chậm chạp không chịu được, mò nửa ngày vẫn không lấy được ví ra. Cao Vinh nhìn qua vẻ mặt của em gái phục vụ, đúng như dự đoán, quả đang cho rằng Tôn Duệ là cái loại “Ngoài miệng hô để tôi nhưng lại chờ người đi cùng bỏ tiền”, sĩ diện đầy mình.

Tôn Duệ thực sự không có thiếu chút tiền kia, lúc này rõ ràng oan uổng.

Chờ tới lúc hấn lấy được ví ra, nhân viên phục vụ đã sớm nhận tiền của Cao Vinh rồi rời đi.

“Bao nhiêu? Tôi trả lại cho anh?” Tôn Duệ vội vàng hỏi Cao Vinh.

“Không có chuyện gì.” Cao Vinh cười cười.

“Gì vậy, không phải anh rất thiếu tiền à? Đi khắp nơi tìm...”

Cao Vinh cạ lời, anh làm phim quả thật thiếu tiền, cũng không nghèo đến mức ăn một bữa cơm cũng không gánh nổi nha! Hơn nữa, anh là đi tìm người đầu tư, Tôn Duệ nói như vậy, làm như anh chạy khắp nơi vay tiền không bằng...

“Rồi rồi, lần sau cậu mời lại tôi là được. Hấn một bữa kiểu Pháp nhé, được không?” Cao Vinh nhanh chóng ngắt lời Tôn Duệ. Tôn Duệ hiện tại không quá tỉnh táo, đề-xi-ben lúc nói chuyện so với bình thường cũng lớn hơn rất nhiều, kết quả, mấy bàn sát vách đều dùng một loại ánh mắt “đồ làm bộ làm tịch” nhìn Cao Vinh.

Tôn Duệ hơi híp mắt lại, chần chờ một chút, gật gật đầu: “Được.”

Hai người ngồi lại một chút, kết quả, Cao Vinh thấy Tôn Duệ ngày càng không có tinh thần, gà gật buồn ngủ, liền nhanh chóng kéo người đi, sợ ngồi thêm chút nữa lại trực tiếp ngủ lại ở nhà hàng.

Ban đầu, Cao Vinh còn nghĩ tử lượng của mình của Tôn Duệ không khác gì nhau, chỉ là đối phương dễ đổ mặt, nhưng xem ra người ta vẫn còn kém anh một chút. Cao Vinh tốt xấu gì còn có thể tự đi, tự đón xe,

mà Tôn Duệ còn chả biết đứng nổi không, bước đi loạng chà loạng choạng. Cao Vinh không thể làm gì hơn ngoài đi qua đỡ hần.

“Này, cậu vẫn ổn chứ? Có tự về được không?”

“Vẫn ổn... Nhưng mà chân không nghe lời...” Tôn Duệ hàm hồ nói.

Cao Vinh hết cách, đứng bên đường gọi taxi, nhưng mấy chiếc xe đi qua đều không có dừng lại. Cao Vinh vừa nhìn liền hiểu, dù sao cũng sống ở đây lâu rồi. Tài xế khẳng định không muốn đưa loại nhân viên say mềm này, vạn nhất nôn ọe trên xe, hoặc là say khướt mà nháo, dù có là khách sộp thì cái được vẫn không đủ bù đắp cái mất.

Sau đó, Cao Vinh vẫy được một cái xe, nghĩ cứ đưa Tôn Duệ lên xe xong rồi mình về nhà là xong, nhưng bác tài nhìn qua cái tên say chết kia, trực tiếp cự tuyệt, phải đợi xe rồi đi.

“Cậu có thể giả bộ tỉnh táo một chút được hay không?” Cao Vinh cắn hận nói.

“...”

“Này?”

Cao Vinh thấy Tôn Duệ gục xuống, cúi đầu đến gần xem thử, lại thấy người đã ngủ thiếp đi.

“Bây giờ đừng có ngủ chứ!”

Tôn Duệ mồm miệng không rõ mà “A” một tiếng, ngẩng đầu lên: “Không... Tôi không có ngủ.”

Cao Vinh không thật không có biện pháp. Gọi không được, lúc này tàu điện ngầm cũng không có, Tôn Duệ lại không giống các diễn viên khác, có người đại diện hay tài xế riêng, giờ khắc này, người nọ cũng chả biết phải đưa đi thế nào.

“Nhà tôi ở gần đây, tầm mười phút đi bộ là đến, hay là đến nhà tôi trước đi?” Cao Vinh có chút do dự, dù sao thì xu hướng tính dục của Tôn Duệ cũng là thế, ngủ lại nhà anh có phải có chút không tiện? “Cậu thấy thế này được không, trước hết tắm rửa một chút, lại uống một cốc trà, đợi tỉnh rượu rồi gọi xe đi về...”

Cao Vinh không nghe thấy Tôn Duệ trả lời, vừa cúi đầu nhìn _____, Tôn Duệ mơ mơ màng màng, nửa ngủ nửa tỉnh, những gì anh nói căn bản cũng không lọt tai hần.

Cuối cùng, Cao Vinh cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể cắn răng đem người dìu về. Tôn Duệ cũng chỉ thấp hơn Cao Vinh vài cm, bị trọng lượng của một đại nam nhân đè lên người, bước chân anh không khỏi có chút gian nan. Chính Cao Vinh cũng uống không ít, bước đi có điểm không vững, mười phút đi đường phỏng chừng kéo dài hai mươi phút. Hiện tại anh đang thực sự mừng vì tiểu khu này ít nhất có trang bị thang máy. Cuối cùng, Cao Vinh cũng mở được cửa nhà, đem Tôn Duệ lôi đến trên ghế sofa.

“Meooo~!”

Tiểu Hoa vốn ở tại cửa lách lú, thấy Cao Vinh về liền muốn kêu to hai tiếng, kết quả thấy ba mình đang vác một người lạ vào nhà, nhất thời cảnh giác, đi đến góc tường, cẩn thận nhìn chằm chằm Tôn Duệ. Người đã ngủ lản quay trên ghế sofa, Tôn Duệ hoàn toàn không biết điều này.

“Xuyt... Là bạn ba, đừng lo lắng.” Cao Vinh nhẹ giọng nói với Tiểu Hoa, đi tới bên cạnh Tôn Duệ: “Này, tỉnh lại đi. Cậu muốn thế nào? Ngủ tại đây, hay uống trà tỉnh rượu?”

Tôn Duệ nhú nhú mày, hé mở nửa mắt: “Đây là đâu?”

Cao Vinh: “Nhà tôi.”

Tôn Duệ: “...Đầu đầu.”

“Vậy cậu muốn...?”

“...”

Hình như đã ngủ rồi.

Đối với tình trạng của người này, nói nữa cũng là ông nói gà bà nói vịt. Cao Vinh cuối cùng từ bỏ giao tiếp.

Hết cách rồi, chỉ có thể để Tôn Duệ ngủ lại đây một đêm. Nếu không phải biết đối phương là đồng tính, Cao Vinh cũng sẽ không xoắn xuýt như thế, cho bằng hữu ngủ lại một đêm là chuyện quá bình thường. Nhưng bây giờ... Phòng này của anh thuộc loại hình studio, không phân biệt phòng khách phòng ngủ. Không tới ba mươi mét vuông, giường cùng “phòng khách” chỉ dùng một cái tủ để ngăn cách, anh cũng không thể cùng Tôn Duệ ngủ chung đi? Nên chuẩn bị chỗ nằm cho Tôn Duệ nhỉ? Quần áo nên giúp hắn cởi đến đâu?

Cao Vinh dù không say nhưng đến giờ này cũng hoa mắt chóng mặt, lại cứ kiên trì, dù khó chịu vẫn giúp Tôn Duệ mở sô-pha _____ hoàn hảo trước đây mua chính là loại ghế hai trong một này, mở ra liền tương đương như giường mà dùng, không thì đêm nay một trong hai người họ đã phải nằm đất.

“Cởi một cái áo khoác chắc cũng không sao nhỉ...” Cao Vinh nhìn một chút, cũng không tiện để người ta mấy lớp áo mà nhét vào trong chăn, chỉ có thể kiên trì cởi.

Tôn Duệ uống nhiều ngược lại cũng không gây sự, y như người liệt, mặc cho người ta lật qua lật lại. Cao Vinh không nhịn được mà nghĩ, kẻ ngu si này bị người ta đem ra ngoài bán có khi cũng không biết.

12. Chương 12

“Ừm...”

Cao Vinh thực sự là không có khí lực lôi kéo Tôn Duệ đi đánh răng rửa mặt. Anh miễn cưỡng cởi áo khoác của đối phương, lưu lại áo phông trong cùng, quần một chút cũng không chạm tới, cứ như vậy đem người nhét vào trong chăn. Sau đó liền mệt bỏ hơi tai mà lăn lên giường ngủ.

Tiểu Hoa hơi sốt sắng, theo sát Cao Vinh nhảy lên giường, tiến đến trước mặt anh nhẹ nhàng “meo” hai tiếng, như đang nghi ngờ hỏi, lâu như vậy, sao tự nhiên lại có thêm một người lạ trong nhà. Khoảng cách lần trước có người ngủ lại _____ vẫn là từ lúc An Điều Dịch ở lại đây.

Từ đó đến nay cũng đã khá lâu. Lâu đến nỗi mèo nhỏ gần như đã quên mất.

Cao Vinh cởi quần áo, tiến vào trong chăn, động viên mà vuốt ve Tiểu Hoa một chút.

Tiểu Hoa tinh tế kêu một tiếng, trốn phía sau Cao Vinh, chỉ để lộ ra một đôi mắt cảnh giác lướt qua giá sách, hướng về phía ghế sô-pha. Cao Vinh tay khoát lên thân thể nó, rất nhanh liền đi vào giấc ngủ.

Một đêm không mộng寐.

Cao Vinh ngủ rất say. Mà sáng sớm ngày thứ hai, anh bị một tiếng hét kinh sợ từ phía bên kia giá sách làm tỉnh lại.

“Mẹ nó! Gì thế _____!?”

“Meooo~!”

Cao Vinh đột nhiên bị dựng dậy trên giường: “...!?” Đã xảy ra chuyện gì?

Cũng không đợi anh suy xét kỹ càng xem tình huống gì vừa xảy ra, ghế sô-pha bên kia đã vang lên một trận lách cách.

“Rầm _____”

“Bốp!”

“Ach _____!”

Cao Vinh hất chăn, từ trên giường nhảy xuống, vòng qua giá sách. Chỉ thấy Tôn Duệ nửa người nằm trên đất, chân vẫn còn gác trên ghế sô-pha, tay xoa xoa đầu, giống như vừa nãy có duyên mà “tiếp xúc thân mật” với bàn trà, vô cùng chật vật. Lúc này Tiểu Hoa mới “vèo” một cái từ dưới gầm bàn trà đi ra, thật nhanh chui qua giá sách, nhảy về phía giường Cao Vinh.

“Làm sao vậy? Không có chuyện gì chứ?” Cao Vinh lo lắng hỏi _____ phim còn chưa quay xong, lúc này Tôn Duệ mà bị thương là xong đời a.

“Tôi, tôi, tôi vừa mở mắt đã thấy cục gì đó lông lông lá lá ngồi trên bụng nhìn tôi! Tôi nghĩ, sao tự nhiên trên bụng lại nặng như vậy?” Tôn Duệ vươn mình, ngồi cả người trên sàn nhà, “... Chờ đã, đây là đâu?”

“Nhà tôi. Hôm qua cậu say khướt, taxi đều không chịu nhận người.” Cao Vinh nói là hôm qua, mà rõ ràng Tôn Duệ đã quên tiết hết cả.

“A, cảm ơn anh...” Tôn Duệ không ngừng xoa đầu, vừa nãy bị đụng đầu thực sự có chút ê ẩm. Hắn từ đại não, bắt đầu tìm kiếm ký ức ngày hôm qua. Trước nay, hắn uống đều có chừng có mực, hoặc là một mình ở nhà, say rồi trực tiếp ngủ luôn, rất ít khi uống nhiều thế này khi ở ngoài. Ngày hôm qua là lần đầu, ở ngoài mà say đến nỗi không nhắc nổi chân.

“Không có chuyện gì.” Cao Vinh trả lời.

“Cái kia...” Tôn Duệ ngẩng đầu nhìn Cao Vinh, đập vào mắt là anh để trần nửa người trên. Tôn Duệ có điểm lúng túng, không dấu vết quay đầu đi. Mà Cao Vinh còn như không chú ý đến việc này. Tôn Duệ hắng giọng một cái, không nhận được cái đầu quan sát bản thân _____ chỉ thấy hắn ngủ một đêm, vẫn vận quần bò, cả cái thắt lưng cũng không cởi.

“Không sao rồi chứ?” Cao Vinh thuận miệng hỏi, anh thấy Tôn Duệ không có vấn đề gì, liền trở lại bên giường, ngồi xỏ xuống, vươn tay vấy vấy mèo nhỏ, nhẹ giọng nói: “Tiểu Hoa? Không sao rồi, làm con sợ hả? Ai bảo con không đầu lại đi ngồi lên người đại gia chứ...”

Tôn Duệ ngây ngốc, xuyên qua giá sách mà nhìn Cao Vinh, tại trường quay, đối phương chưa bao giờ lộ ra sự ôn nhu thế này, một phần mười thế này cũng không.

“Anh nuôi mèo a...”

“Ừ. Nó cứ nhìn thấy người lạ là tránh đi, tôi cũng không biết sao sáng sớm lại có gan chạy lên người cậu ngồi.” Cao Vinh cũng không quay đầu lại, vẫn tận sức gọi Tiểu Hoa còn đang trốn dưới gầm giường ra.

Tôn Duệ nhìn chằm chằm lưng Cao Vinh _____ lúc thường không thấy được, không nghĩ tới, đối phương khi cởi quần áo vóc người tốt đến thế. Lúc này Tiểu Hoa thực sự như sống chết không muốn chui ra. Cao Vinh đành phải đứng dậy, Tôn Duệ nhanh chóng dời ánh mắt: “Tôi cũng không biết! Vừa mở mắt đã thấy một đôi mắt mèo tròn xoe nhìn tôi, hồn cũng đều bị dọa bay có được hay không?”

“Nó nhất định thấy hứng thú với cậu nên mới tới gần. Lại nói, là cậu đem nó dọa sợ mới đúng. Cậu xem, đến muốn trốn đi này.” Cao Vinh vòng qua giá sách, khoanh tay dựa vào, chậm rãi nói chuyện cùng Tôn Duệ. Ở trong mắt người ngoài, hoàn toàn là bộ dạng “Chủ nhân nhà ta khẳng định không có sai.”

“Phải, phải, phải, ai lại muốn cùng động vật tranh đúng sai cơ chứ, anh...” Tôn Duệ ho khan hai tiếng, “Anh mặc quần áo vào trước đã!”

“...A.” Cao Vinh lúc này mới ý thức được mình đang để trần nửa thân trên. Hôm qua, vì muốn tránh hiềm nghi, anh mới không cởi quần áo của Tôn Duệ, nhưng bản thân lúc ngủ sẽ không nghĩ như thế, cởi đến sạch sẽ, chỉ còn lại một chiếc quần đùi. Chủ yếu là vì anh vẫn không thay đổi góc nhìn, trong ấn tượng của Cao Vinh, vẫn cảm thấy mọi người đều là đàn ông, lộ cái này cái kia có tính là gì?

“Ừm.” Cao Vinh rất nhanh liền mặc xong, anh lúc thường dùng đồ đều vô cùng tùy ý, quần áo treo trong tủ chỉ có áo sơ mi và quần bò cùng loại.

Tôn Duệ quay đầu nhìn anh một cái, nửa ngày mới chần chờ mở miệng: “...Tại sao tôi lại ngủ trong phòng anh?”

Cao Vinh còn tưởng rằng Tôn Duệ muốn hỏi vì sao anh dắt hắn về nhà, nghĩ thâm, đúng là đồ đầu óc cá vàng, lại lập lại một lần: “Bởi vì hôm qua cậu say quá, taxi đều không muốn...”

“Tôi biết, ý tôi là tại sao... Tại sao tôi lại cùng anh ngủ một phòng vậy?” Tôn Duệ xen lời anh.

Cao Vinh sững sờ nửa ngày, chỉ vào chỗ Tôn Duệ ngủ, nói: “Đây là phòng khách. Chỗ cậu ngủ là ghế sofa.”

“Thế sao anh lại cùng ngủ ở phòng khách với tôi?” Tôn Duệ hỏi tới.

Cao Vinh không còn gì để nói, dựa vào giá sách, vẽ vẽ ra một đường tuyến giả: “Bên đây của cậu là phòng khách. Tôi bên này là phòng ngủ. Hiểu chưa?”

Tôn Duệ cả mặt đều viết chữ “Tôi không hiểu”, quay đầu quan sát xung quanh, chốc lát đã cả kính quay lên: “Ồ? Nghĩa là nhà anh không chia phòng? Anh ở thế nào vậy?”

“Thì tôi cứ ở thôi chứ sao.” Cao Vinh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Oa, nhỏ thật á. Hoá ra còn có phòng ốc như vậy?” Tôn Duệ có chút hưng phấn biểu cảm nghĩ.

“Ừ đây, có đây. Mà đúng rồi, Tôn Duệ à, cậu lớn đến mức này, đã bao giờ bị người đánh vì miệng tiện chưa?” Cao Vinh cả mặt đều không có gì tốt lành, hỏi.

Tôn Duệ cuối cùng cũng ý thức được nội tâm Cao Vinh không quá thoải mái: “A? Tôi... không có ác ý mà, thật sự, tôi còn cảm thấy phòng này rất tốt, trước đây chưa từng thấy loại nhà nhỏ như vậy...”

“...”

“Mà kỳ thực, chỗ tôi đang ở cũng không rộng lắm...”

Cao Vinh: “Coi như tôi van cậu đây, câm miệng đi.”

Tôn Duệ há miệng, cuối cùng cũng ngoan ngoãn mà ngừng nói.

“Được rồi. Cũng đều dậy rồi, vậy làm thứ gì đó ăn đi. Buổi trưa phải đến đoàn phim. Cậu có phải về nhà lấy ít đồ không?”

Tôn Duệ nhanh chóng lắc đầu một cái: “Không, không cần gì. Sau đó tôi cũng tới đoàn phim.”

“Đi cùng nhau?” Cao Vinh thuận miệng hỏi, “Dưới lầu cũng bán bữa sáng, cậu nếu không thích quán ven đường, trong nhà tôi cũng có trứng gà cùng các loại mì sợi. Để tôi đi xem một chút...”

Tôn Duệ nhìn Cao Vinh thần thái tự nhiên đi tới của phòng bếp, mở tủ lạnh kiểm tra đồ bên trong, tuy ý cùng mình nói chuyện, không biết sao lại có chút sững sờ.

“Cuối cùng cậu muốn ăn gì? Hay cậu muốn tự tìm một nơi để ăn sáng?”

Tôn Duệ bỗng nhiên hoàn hồn: “A, bữa sáng mua là tốt rồi, không cần làm cho phiền toái...”

“?” Cao Vinh không biết Tôn Duệ còn đứng đó làm gì, nghĩ đối phương vì say nên thiếu ngủ, vẫn chưa tỉnh hoàn toàn, cũng không hỏi gì: “Vậy đi, để tôi tìm có bàn chải cùng khăn mặt dự bị không, nhanh nhanh sắp xếp một chút rồi ra ngoài. Cậu hôm nay đóng phim cũng phải nỗ lực đấy.”

“À, được.” Tôn Duệ vội vàng từ ghế sofa nhảy xuống, nhanh chóng theo sát Cao Vinh.

13. Chương 13

Cuối cùng cũng tìm được một bộ đồ vệ sinh cá nhân dự bị, tuy rằng không biết đã bị vứt xó bao lâu, cơ mà có còn hơn không. Cao Vinh lấy ra xong liền quay người đi ra ngoài, thuận tiện cài cửa hộ Tôn Duệ.

Tiểu Hoa lúc này mới chậm rãi từ gầm giường chui ra, một đôi mắt chăm chú nhìn cửa toilet.

“Chịu ra rồi? Lại đây, ba cho con chút đồ hộp.” Cao Vinh không biết Tiểu Hoa nghe có hiểu không, nhưng vẫn lấy đồ hộp ra, mèo nhỏ nhìn thấy liền nhẹ nhàng bước tới.

Tôn Duệ đánh răng rửa mặt xong xuôi, ra ngoài nhìn thấy chính là hình ảnh Cao Vinh ngồi trên mặt đất chăm Tiểu Hoa ăn.

“Meooo~” Tiểu Hoa kéo dài âm cuối kêu một tiếng, giục anh nhanh nhanh cái tay lên.

“Rồi, rồi.” Cao Vinh đổ đồ trong hộp ra, Tiểu Hoa đã bắt đầu đưa đầu vào trong bát mà ăn. Cao Vinh tiện tay vuốt vuốt nó một cái liền đứng lên, nhìn về phía Tôn Duệ: “Vẫn tốt chứ?”

“Ừm.”

Đến lượt Cao Vinh đi rửa mặt, sau đó không biết nên ngồi xuống hay ở đó chờ, cuối cùng đứng tại chỗ không biết phải làm gì. Hắn cúi đầu, nhìn Tiểu Hoa đang ăn uống đến ngon lành. Lúc này nó không chạy, mặc dù có điểm cảnh giác, nhưng vẫn lấy đồ ăn làm trọng.

“Nhà tôi cũng có vật nuôi.” Tôn Duệ đột nhiên nói.

Trừ mình ra, Tôn Duệ cũng không có ai để nói nhỉ? Cao Vinh ở cách vách, âm thanh có hơi nhỏ: “Vậy sao? Nuôi gì vậy?”

“Một con Samoyed.”

“Một chú chó à. Cậu cũng có thời gian để nuôi?”

“Hiện tại để nó ở quê, tôi còn có một người dì. Nhưng bà chê nó rụng lông phiền, đang thúc tôi đón nó đi đây.”

“Cậu không phải người thành phố S sao.”

“Không phải. Nhà cũ của tôi ban đầu là gần vùng này, sau lại chuyển đến thành phố B.”

“Ồ... Nói như vậy, cậu đến đây định cư một mình à? Đây...!”

Cao Vinh từ phòng vệ sinh đi ra, kém chút nữa thì đụng vào Tôn Duệ đang đứng ở cửa.

Vốn dĩ đang nhìn chằm chằm Tiểu Hoa, Tôn Duệ quay đầu, nhìn thấy gương mặt Cao Vinh gần trong gang tấc, lúc này mới ý thức được mình chặn đường. Cao Vinh hất hất cằm, ra hiệu hắn đi ra xỏ giày chuẩn bị ra ngoài.

“À, cái này... Tôi cũng không có đặc biệt muốn định cư ở đâu, cứ chạy đi chạy lại nhiều nơi, tính ra thì mấy thành thị đều có phòng ở, mẹ tôi làm bất động sản ấy mà. A, cơ mà tôi ở lại nơi này cũng tương đối lâu, dù gì ở đây cũng có nhiều công tác.”

Cao Vinh bị “tính ra thì mấy thành thị đều có phòng ở” đã kích nạng nề.

Hôm qua, lúc nghĩ về việc thay đổi môi trường sống, anh cũng có ý muốn tìm một nơi ở mới. Cao Vinh yêu cầu cũng không cao, có thể rộng hơn nơi ở hiện tại một chút, cho phép nuôi động vật, thêm giao thông thuận lợi là đủ rồi. Mà giá phòng ở thành phố S mấy năm gần đây tăng cao, coi như bán cái phòng nhỏ này, thêm tiền làm việc mấy năm tích góp, nơi có thể chọn cũng không nhiều.

Hai người cùng đi đến quầy bán điểm tâm sáng. Cao Vinh vừa đi vừa nghĩ, nếu trong nhà Tôn Duệ có người làm cái này, sau này có cơ hội, có lẽ có thể hỏi thăm hắn.

Thời điểm đến đoàn phim, nhân viên công tác thấy Cao Vinh và Tôn Duệ đi cùng xe, không khỏi cảm thấy kinh ngạc _____ Tôn Duệ cùng Cao đạo không chỉ có tối qua “học bổ túc”, ngay cả buổi sáng cũng có tiết mục huấn luyện ngoài giờ?

Tuy rằng lúc trước bị hải thẩm, nhưng mọi người vẫn là bị một Tôn Duệ nhỏ bé làm run rẩy tâm can. Dù sao bọn họ ở nơi này, cũng đã sớm thấy nhiều diễn viên đại bài, không thì là cái loại đi cửa sau mà vẫn sĩ diện vênh mặt, thân ở cái nghề này, gì cũng sớm quen thuộc. Hiện tại, tới gần ngày hơ khô thể tre, đại gia đình mới một lần nhất trí cho rằng _____ Tôn Duệ diễn không được tốt, nhưng cách làm người lại tuyệt không hỏng.

“Chào buổi sáng. Mọi người vất vả rồi.”

“Sớm. Đạo diễn Cao, cậu Tôn, hai người cũng vất vả!”

Nhân viên công tác dồn dập hướng hai người chào hỏi.

“??? Anh cũng vất vả rồi...” Tôn Duệ không hiểu ra sao, thế nào lại cảm thấy mọi người ở đoàn phim hôm nay tựa hồ đặc biệt nhiệt tình?

“Rồi, đều chuẩn bị một chút. Tôn Duệ, cậu vào tìm thợ trang điểm đi.”

“Ừm. Được.”

Tôn Duệ liếc nhìn Cao Vinh, người đã rất nhanh chóng mà tiến vào trạng thái làm việc...Không như diễn viên, phơi thể tre xong là hoàn thành công việc, đạo diễn còn rất nhiều phân đoạn phải làm. Đến đoàn phim đương nhiên là bận tới mảy mòi. Ngày hôm qua, mối quan hệ giữa Tôn Duệ và Cao Vinh gần thêm không chỉ một ít, hẳn nghe anh phàn nàn công việc phiền toái này kia cũng không ít, tự giác chính mình cần phải vì vị bằng hữu này mà phân ưu giải nạn _____. Không thể làm tốt, nhưng chắc chắn sẽ không để mọi việc tệ hơn. Chẳng lẽ lại để Cao Vinh phải phê bình rồi khiến cho cả hai cùng lúng túng? Dù sao hai người họ hôm qua cũng bao thân thiết mà thủ thủ thủ thì hết thấy chuyện xưa lẫn thất bại tình cảm.

Nửa giờ sau, Tôn Duệ liền phát hiện: Bạn bè á? Cái đó không tồn tại.

Đại khái thì cũng chỉ có mình hắn lúng túng. Cao Vinh giận đến không xong, cần mẫn liền mẫn, không có khẩu hạ lưu tình. Mà có khi, bởi vì bọn họ đã quen thuộc, cho nên anh mới có thể phê bình càng nghiêm khắc như thế.

“Làm diễn viên thật là khó!” Tôn Duệ đang trong thời gian nghỉ giải lao, tổn thương trò chuyện cùng chuyên gia trang điểm. Chuyên gia trang điểm cay đắng cùng hắn haha hai tiếng.

“Bây giờ mới biết là khó? Cậu trước đây đến đoàn phim của người ta làm như thế nào vậy?” Thanh âm của Cao Vinh từ phía sau truyền tới.

“Trước đây cũng không có ai nói là tôi có vấn đề...” Tôn Duệ quay đầu, nhìn thấy Cao Vinh, lập tức đứng lên.

Cao Vinh nhìn thấy hắn theo phản xạ mà lo lắng đứng lên, liền ấn hai vai ép hắn về chỗ ngồi: “Cậu làm gì vậy?”

“Không, không có chuyện gì.” Tôn Duệ nhìn Cao Vinh một chút, cảm thấy đối phương hiện tại đã đóng lại “trạng thái làm việc”.

“Thực ra tiến bộ của cậu rất lớn, hôm qua tôi nhắc gì cậu đều nhớ kỹ.” Cao Vinh nói. Chuyên gia trang điểm xong việc, không lên tiếng mà đi, Cao Vinh liền tự nhiên mà ngồi vào chỗ của cô, cùng Tôn Duệ mặt đối mặt, “Có khi cũng không cần dùng tới ba ngày đâu? Hôm nay là có thể xong rồi.”

“Như vậy được thì tốt...” Tôn Duệ lòng vẫn còn sợ hãi, trả lời.

“Sau khi đóng máy cậu có an bài gì không? Nhận thêm phim mới?”

Tôn Duệ liền vội vàng lắc đầu, một mặt phức tạp nói: “Tạm thời không diễn!”

“Sao vậy?” Cao Vinh nhướn mày.

“Tôi thấy... bản thân diễn không tốt.” Tôn Duệ mím môi một cái, thành thực đáp, “Trước đây, lúc đóng phim tôi cũng không cảm thấy khó khăn gì, nên cứ như chơi trò chơi thôi. Bây giờ nghĩ lại, đại khái là họ cũng không đặt yêu cầu gì vào tôi đi.”

“Hoặc là không dám nói.” Cao Vinh không nhịn được cười, nói, “Nói thật, hôm qua tôi mắng cậu như thế, phải có biết bao nhiêu dũng khí a.”

Tôn Duệ nhìn anh một cái, rõ ràng là không muốn nhớ tới tình cảnh ngày hôm qua.

“Mà vốn dĩ tôi cũng không định diễn. Lần này là vậy... Chủ yếu là vì Lưu Tư Hiền có tham gia,” nói đến đây Tôn Duệ lại có chút khó chịu, nhưng cũng rất nhanh lên tinh thần, “Đương nhiên, tôi bây giờ là thực sự mong muốn phim có thể quay xong.”

“Tôi biết.” Cao Vinh cười cười, “Vậy phiền cậu tiếp tục.”

Vì vậy, Tôn Duệ vừa mới nghỉ một chút, lại bị mời về trước máy quay.

Không biết có phải học bỏ tức thực sự có tác dụng hay không, hoặc là hai ngày nay bị dồn ép quá, Tôn Duệ vậy mà thật sự hoàn thành phần diễn của mình tới hôm đó.

Mặc dù đối với diễn viên phổ thông, tốc độ này cũng chỉ là hạng thường, nhưng nhân viên đoàn phim hiện tại đều muốn vỗ tay cho hắn.

“Chúc mừng. Đã quay xong.” Cao Vinh vỗ vỗ lưng Tôn Duệ.

“A, chẳng có cảm giác thành tựu gì cả.” Tôn Duệ thở dài, khoa trương té nhào trên ghế.

“Còn chưa quay đủ?”

“Đủ rồi, đủ rồi...”

Tôn Duệ vội vã xua tay.

Hắn hôm nay thực sự đã mệt muốn ngất ngư, uyển chuyển từ chối lời mời đi liên hoan của đoàn phim, chuẩn bị trực tiếp về nhà. Các nhân vật chính cũng không có mặt, cho nên ngày đóng máy trở thành buổi liên hoan của nhân viên đoàn.

Cao Vinh bảo mọi người đi trước, anh sẽ đến sau.

Tôn Duệ tẩy trang, thay quần áo xong, ra cửa liền thấy Cao Vinh chờ ở ngoài. Hắn nghi ngờ nói: “Sao vậy? Anh không đi cùng họ à?”

“Đi chứ. Đây không phải là đang chờ cậu sao? Tôi nói chứ, cậu cũng quá chậm chạp rồi.”

Tôn Duệ kinh ngạc một chút: “Chờ tôi? Tôi... Cái này, anh, anh, anh nói với tôi sẽ chờ, tôi cũng không làm phiền anh như thế. Mới nãy tôi còn đang ngồi chơi di động... Không đúng, anh chờ tôi làm gì?”

“Cám ơn cậu chứ gì. Tiền liên hoan cũng là cậu chi đấy.”

Tôn Duệ: “...Tiền xài như thế nào là chuyện của đoàn phim, cần gì cảm ơn tôi.”

“Tuy rằng kết quả miễn cưỡng, thế nhưng cũng cảm ơn cậu đã nỗ lực hết mình.”

“Nửa đầu không cần thiết phải nói ra.” Tôn Duệ khúc khích.

“Sau này còn có sự kiện tuyên truyền, rồi buổi công chiếu đầu tiên, cậu sẽ đến chứ?” Cao Vinh hỏi.

Tôn Duệ lắc lắc đầu. Hắn không muốn nhìn mặt Lưu Tư Hiền một chút nào, cả đời này đều không muốn nhìn thấy. Nếu phim đã quay xong, những thứ này cũng coi như kết thúc, nhưng cũng không có nghĩa có thể cùng Lưu Tư Hiền như chưa từng có chuyện gì xảy ra mà ở cùng một nơi với anh ta. Hắn cũng không muốn tự tìm khó chịu cho mình.

“Cũng là mắt không thấy tâm không phiền. Vậy, có gì tôi sẽ nhắn tin cho cậu. Sau này rảnh rồi liên hệ sau.” Cao Vinh tiến lên, khách khí vỗ lưng Tôn Duệ. Tuy rằng trước đây bọn họ cùng uống rượu, nhưng đó cũng chỉ là vì hoàn cảnh đặc biệt của hai người. Sau này, buồn bực trong chuyện tình cảm sẽ từ từ phai nhạt, mà phương diện công việc cũng không có tiếp xúc, phỏng chừng đây là lần cuối gặp mặt.

“Được.” Tôn Duệ cười nói, đáp lễ mà vỗ vỗ vai Cao Vinh. Rồi hai người đều tạm biệt đối phương.

14. Chương 14

Sau đó công tác bận rộn, Cao Vinh tự mình giám sát mọi việc lại là vất vả liên tục. Nhưng tin tốt là, cứ như vậy vững bước đến ngày công chiếu trong dự tính, trước lễ tình nhân là có thể đưa phim lên màn ảnh. Một số diễn viên sau phải qua lại làm hậu kỳ thu âm, cũng có lúc nhận được giúp đỡ từ bộ phận diễn viên phối âm, cho nên Cao Vinh cũng không gặp. Lưu Tư Hiền là một trong số này, cho nên Cao Vinh tính toán, trước khi tập duyệt cho mấy buổi tuyên truyền cũng không gặp anh ta.

Kỳ thực, người như thế trong vòng giải trí không hề ít, chỉ là có rất ít người dễ lừa gạt, có phần “ngốc” như Tôn Duệ. Là một người ngoài cuộc, Cao Vinh cũng chỉ là thấy hơi khó xử. Nhưng sau, lại cùng Tôn Duệ tiếp xúc, không nhìn được về cùng một chiến tuyến với hắn, lại có chút tức giận với Lưu Tư Hiền. Tuy rằng

điều anh có thể làm không nhiều, vì sau này anh cũng không còn hợp tác với đối phương, rồi lại dễ dàng tìm đối tác khác.

Trong thời gian này, Cao Vinh không thấy Lưu Tư Hiền xuất hiện trên màn ảnh, quảng cáo phát ngôn gì đó cơ hồ cũng không có. Anh không nhịn được, phải lên mạng tìm tòi một chút, kết quả, chỉ thấy đối phương nhận một vài quảng cáo mạng nhỏ, Cao Vinh lúc này mới thấy nhẹ nhõm.

Anh cũng không biết mình nhẹ nhõm là vì cái gì.

Qua Nguyên đán, Cao Vinh có trở về nhà một chuyến. Cha mẹ và anh ở cùng một thành phố, nhưng anh bận rộn, ngược lại cũng không mấy khi đến thăm họ. Cũng may, hai bác đều tìm thấy việc mình muốn làm, không quần lầy đứa bé này, cảm thấy tất niên tụ họp một chút là đủ.

“Mau vào. Mẹ con cũng chuẩn bị cơm nước xong xuôi rồi, có thể trực tiếp bắt đầu ăn.” Ba Cao cười ha hả, lôi kéo Cao Vinh vào trong nhà.

“Con không phải đã nói sẽ đến hỗ trợ sao, thế nào mà mọi thứ đều xong rồi?” Cao Vinh bắt đầu dĩ cười, thả đồ xuống đất, tiến vào bếp xem còn gì có thể hỗ trợ. Rất nhanh liền bị bác gái đuổi ra.

“Cũng là bận rộn cả năm, về nhà đừng tự ôm việc vào người!”

Cao Vinh cũng không cùng cha mẹ tranh chấp, trong lòng nghĩ lát giúp rửa bát là được.

Không tránh khỏi, trong lúc ăn cơm, hai bác liền nói bóng nói gió, hỏi Cao Vinh về vấn đề đại sự cả đời của anh.

“Ba mẹ cũng không có ý thúc giục con,” Cao Quốc Lưu ho khan hai tiếng, quanh co hỏi, “Thế nhưng, nếu như con có ý định gì, hay để mất ai, cũng nên nói cho ba mẹ chút ít, phải không?”

“Con không có.” Cao Vinh ăn một miếng lớn cơm tẻ, nghĩ thầm, trước không nói là vì cần giữ bí mật. Hiện tại? Bây giờ thật sự là không có đối tượng.

“Cái người từ hồi ở đại học kia cũng không liên lạc lại à?” Mẹ Cao Vinh, Trương Hoa Ngọc nhú mày, lo lắng hỏi.

“Đã sớm chia tay rồi ạ.” Cao Vinh quyết đoán đáp. Người bà Trương nói đến kỳ thực chính là An Diêu Dịch. Lúc trước, khi Cao Vinh mới hẹn hò cùng cô có chút kích động, về nhà không nhịn được mà nói với cha mẹ. Cảm thấy lúc đó đã dẫn người về nhà thì nhanh quá, chỉ bảo sau này sẽ giới thiệu cho họ sau. Rồi lại nghĩ đến việc yêu đương của cô cần phải giữ bí mật sau khi ra mắt, sợ hai bác không thể giữ kín, liền dứt khoát nói rằng đã chia tay.

“Chỗ con làm cũng không ít con gái đi? Không ai coi trọng con sao?”

Cao Vinh có chút bất đắc dĩ, đâm đâm bát cơm: “Không có không có. Mọi người đều là đại minh tinh, chẳng ai nhìn lọt con đâu. Ba mẹ cũng đừng quan tâm ạ.”

“Cũng phải. Đừng tìm người trong giới nữa, quá loạn.” Tuy rằng lời này của ông Cao có chút phiến diện, nhưng không phải là không có lý.

“Ai, không nói chuyện này nữa. Đến thời điểm thì sẽ tự có người.” Cao Vinh quyết đoán kết thúc đề tài này.

Cao Quốc Lưu cùng Trương Hoa Ngọc liếc nhìn nhau, cũng không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là không đề cập tới. Bọn họ lo như vậy cũng không trách được, chính là thấy Cao Vinh sau khi xong một dự án phim về nhà đều mệt muốn chết, lại chẳng ai cùng anh bầu bạn, phân ưu. Có lẽ duyên phận thực sự chưa tới, vậy cũng không thể cưỡng cầu.

Bộ phim cuối cùng xác định sẽ công chiếu vào ngày 10 tháng 2. Cao Vinh liền tặng hai bác vé vào cho buổi đầu chiếu phim, muốn bọn họ đến xem. Tuy rằng đây cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng hai bác vẫn vui vẻ không chịu được, nói với Cao Vinh rằng, sau này lúc có xuất chiếu chính thức, sẽ đến rạp xem liên mấy lần, giúp anh tăng lượng vé.

“Cũng không cần đâu ạ,” Cao Vinh dở khóc dở cười, “Con đi trước, đến Tết lại về.”

“Ừ, phải tự chăm sóc mình đấy.”

Sau khi tạm biệt cha mẹ, Cao Vinh liền về nhà. Hai nhà cách nhau cũng phải 40 phút ngồi xe, coi như là ở hai đầu thành phố đi.

Thời điểm lái qua trung tâm thành phố, đúng như dự đoán, phải giảm tốc độ xe. Cao Vinh ngược lại cũng thấy không sao, chả có gì vội vã, một bên thả nhiên tự đắc ngồi trong xe, từ từ chờ dịch từng chút, một bên nghe nhạc. Anh quay đầu liếc một cái ra ngoài cửa sổ, liền thấy màn hình led trên một toà nhà cao tầng đang chiếu quảng cáo, rõ ràng là An Diêu Địch. Tuy rằng không hiểu rõ về mỹ phẩm, nhưng Cao Vinh cũng biết đó là một thương hiệu tuyến đầu. Phát ngôn cho một thương hiệu lớn như vậy, có thể tưởng tượng giá trị của An Diêu Địch hiện tại như thế nào.

Cao Vinh nhìn một lúc, luôn cảm thấy An Diêu Địch kia cùng trong trí nhớ của mình không giống nhau lắm. Anh quay đầu nhìn về phía trước, tỉ mỉ suy nghĩ, nhưng lại không nghĩ ra đối phương rốt cục có dung mạo ra sao.

Anh lấy điện thoại ra, soát một vòng album, tìm được một ít hình chụp bóng lưng cùng từ bên mặt, không chút do dự mà xoá sạch sành sanh.

Tuy rằng vẫn bị chặn trên đường, chậm rãi mà nhích, nhưng Cao Vinh đột nhiên cảm thấy tâm tình giờ đây cực kỳ thoải mái.

Sau khi về nhà, Cao Vinh bắt tay vào xem thông tin nơi ở mới. Anh cũng không cần thiết phải mua, có một chỗ để ở là được. Một bên đánh dấu những nơi vừa ý, một bên cầm di động dò thông tin. Kế hoạch của anh là, tuần sau, khi mọi chuyện đều hoàn thành, sẽ đến từng nơi để xem xét.

“Meo...” Tiểu Hoa từ một bên nhảy ra, phi thân lên đầu gối của Cao Vinh, nằm sấp xuống dùng đầu cọ bập đầu anh.

Cao Vinh tâm tình thật tốt, vượt vượt một chút Tiểu Hoa đang làm nũng, tự nhiên cùng nó nói: “Chắc qua mấy ngày nữa con cùng ba phải sang nhà mới rồi.”

Tiểu Hoa nghe cũng không hiểu, yên tĩnh nằm úp sấp một lúc, thấy Cao Vinh không tiếp tục sờ nó, cũng không đi, chỉ nhảy xuống thăm trải sàn mà ngủ.

Trước khi đi ngủ, Cao Vinh liếc mắt về phía tủ bát, phát hiện thức ăn cùng cát cho mèo đã sắp hết. Vì vậy, ngày thứ hai, vốn dự định nghỉ ngơi, lại phải thay đổi để cùng sủng vật đi mua đồ.

Anh thế nào cũng không nghĩ tới, chưa tới một tháng, nhanh như vậy đã gặp lại người nào đó.

Ngày thứ hai sau khi rời giường, Cao Vinh gọi xe đi tới một nơi cách hơi xa nhà, nơi đó có trung tâm lớn cho vật nuôi, đồ đạc cũng đầy đủ. Cũng có ý định xem phòng, nên dọc đường, Cao Vinh đi qua nhà nào cũng không nhìn được mà ngo ngoè phòng ở.

Cao Vinh cũng đã điều tra phòng ở vùng này, hoàn cảnh rất tốt, nơi mua bán cùng trạm tàu điện ngầm đều rất gần, chỉ là anh không gánh nổi cái giá này. Lắc đầu một cái, Cao Vinh tạm thời bỏ qua lựa chọn này, đi vào cửa hàng, chuyên tâm tìm đồ cho Tiểu Hoa, thuận tiện mua thêm chút đồ ăn vật.

Lúc anh bước vào, liền bị một cục bông xù trắng và vào chân, suýt thấy nó nhào vào chông xếp giỏ mua sắm bên cạnh.

“Cơm Nấm, mày nghe lời chút! Đừng cứ như vừa cắn thuốc kích thích có được không hả?”

Cơm Nấm...

Cao Vinh cũng không giận, mà trước tiên trong lòng phun tào cái tên gọi này. Anh cúi đầu nhìn, mới đụng phải mình là một con chó lớn trắng tinh, giờ phút này đang bị dây dắt mạnh mẽ kìm lại, nếu không còn muốn nhảy nhót xông về phía trước.

“Đáng nhẽ tao không nên cho mày theo! Ai, tiên sinh, xin lỗi anh, Cơm Nấm không phải cố ý...”

“...” Cao Vinh đột nhiên cảm thấy thanh âm này rất quen tai.

Ngẩng đầu lên, Tôn Duệ cùng Cao Vinh bốn mắt nhìn nhau.

15. Chương 15

“Là anh _____!” Chần chờ một chút, Tôn Duệ đột nhiên kêu ra tiếng. Người qua đường tò mò liếc qua, Tôn Duệ nhanh chóng nhỏ giọng, “Thật trùng hợp.”

“Ừm.” Cao Vinh tránh qua một bên, nhưng vẫn không tránh được “tấn công” của Cơm Nấm. “Có thể bảo nó tha cho quần tôi được không?”

“Cơm Nấm!” Tôn Duệ cúi đầu, lúc này mới nhìn thấy Cơm Nấm đang nhiệt tình cọ ổng quần Cao Vinh, cọ đến nhiều một mảng nước dãi. Hắn đột nhiên cảm thấy siêu cấp mất mặt, nhỏ giọng mắng, chỉ là Cơm Nấm hoàn toàn phớt lờ Tôn Duệ.

“Thật ra cũng không sao... A, cậu đem nó về nuôi?” Cao Vinh nhớ tới lần trước Tôn Duệ đã nói với mình, bé chó này trước đây đều để cho dì hắn nuôi.

Tôn Duệ gật đầu: “Đúng. Đạo này tôi cũng không có việc gì làm, liền trở về nhà một chuyến, đem nó đi. Mẹ tôi thì đã sớm không chịu nổi, chê nó rụng lông, vẫn luôn giục tôi...” Tôn Duệ chặc một tiếng, tiếp tục nhỏ giọng oán giận: “Rõ ràng chăm sóc nó đều là dì, mẹ mấy ngày mới trở về một chuyến...”

“Nhưng chính mình nuôi cũng tốt,” Cao Vinh nhìn Cơm Nấm một chút, “Sau này nó so với trước khăng định vui vẻ hơn.” Là vui vẻ quá mức, thành một dạng hưng phấn thái quá luôn rồi.

Không lâu sau liền có người vào cửa hàng, đối với hai người nào đó bày tỏ kháng nghị: “Nhàn rồi, không có chuyện gì làm sao? Che ở cửa làm gì!”

“... Xin lỗi,” Cao Vinh lúc này mới phát hiện bọn họ đang đứng gần cửa tự động, gần khu vực lấy xe đẩy và giỏ, quả thực rất ảnh hưởng đến người khác, “Tôn Duệ, chỉ bằng hai ta cứ vào trước, vừa đi vừa nói.”

“Được.” Tôn Duệ lôi kéo Cơm Nấm, nghĩ thầm đáng nhẽ hôm nay không nên mang nó đến cửa hàng. Cơm Nấm so với hơn một năm trước mập lên không ít, cái lực nó dùng để lao đầu về phía trước kia, hẳn thế nào cũng không kéo lại nổi.

Vì vậy, hai người không hẹn mà gặp, cùng nhau “đi dạo” ở cửa hàng thú nuôi.

“Cún nhà cậu cũng lớn thật nhỉ.” Mặc dù Cao Vinh cũng không có thích thú gì với chó, nhưng cũng chỉ mang ý tương đối.(note: theo tổ hiểu là “tùy trường hợp sẽ thích hoặc không”, nhưng không biết diễn đạt thế nào) Lại nói, rất ít người nhìn thấy một cục lông xù trắng tinh như vậy lại nhìn được không động tay động chân, Cao Vinh tất nhiên cũng tiện tay sờ soạng vài cái.

“Dì cho nó ăn đến mập vậy đó, chiều nó đến vậy*... Sao hả, lông rất đẹp phải không? Hôm qua tôi vừa tắm cho nó xong.” Nửa câu sau của Tôn Duệ có chút dương dương tự đắc.

*không chắc chắn.

Cao Vinh lại nghĩ một chút đến thăm trạng khi phải tắm cho Tiểu Hoa, nhất thời có chút ước ao.

“Cậu tới mua cái gì?”

“Đồ chơi, thức ăn cho chó... Cái gì tôi cũng không có. Lần này tôi chỉ dẫn Cơm Nấm theo, đồ đạc của nó bên nhà kia đều lười xếp vào, thấy phiền phức. A, đúng rồi, nó gọi là Cơm Nấm vì cả người đều trắng toát đó.” Tôn Duệ đáp.

“Nói như vậy, cậu vừa mới về nhà?”

“Ừm, đi máy bay. Về nhà cất đồ rồi lại quay về đây.”

Cao Vinh kinh ngạc nói: “Vậy, cậu chạy xa như vậy tới đây mua đồ?” Cao Vinh biết chỗ ở của Tôn Duệ, ở gần đó cũng có cửa hàng thú nuôi. Anh không rõ tại sao Tôn Duệ lại muốn cố ý chạy đến chỗ xa lắc xa lơ này.

Tôn Duệ vỗ đùi: “Ai, quên nói cho anh biết, tôi chuyển nhà! Là ở gần khu vực này á.”

Quả là tốc độ như gió... Cao Vinh nghĩ thầm, chính mình cũng muốn chuyển nhà, đến bây giờ ảnh nhà mới còn không có, đối phương ngược lại, nói chuyển liền chuyển.

“Xung quanh đây rất tốt.”

“Đúng không? Giao thông thuận tiện, phụ cận còn có một cái công viên nhỏ, vừa vặn để cho Cơm Nấm chơi. Cái khu nhà trước kia của tôi, muốn nuôi phải đệ đơn xin phép các thứ, một đồng thủ tục. Tôi ngại phiền phức, không ở lại nữa.”

Ngoại trừ “Có tiền tùy hứng”, Cao Vinh không còn gì để nói.

“Tôi muốn đi mua thức ăn cho mèo. Cái này, hẳn cũng không cùng một khu, vậy tôi...” Cao Vinh chỉ chỉ một bên khác, lời còn chưa nói hết, Tôn Duệ đã chen vào: “Ồ, không sao hết, tôi đi cùng anh mua đồ cho xong.”

Cao Vinh vốn muốn nói “Vậy tôi đi trước”, không nghĩ tới Tôn Duệ đột nhiên nói ra một câu như vậy, mạnh mẽ mà cắt đứt anh, không thể làm gì khác ngoài sửa thành: “Vậy cũng tốt.”

Cửa hàng thú nuôi đương nhiên cho phép mang theo vật nuôi, chỉ cần chủ nhân cẩn thận trông chừng, không để động vật gây rối là được. Chỗ này có không ít người đi tới cùng chó nhà mình, Cơm Nấm không ngừng quay đầu thập phần hứng thú nhìn chăm chăm các loại đồng bạn.

“Cậu không gặp nó bao lâu rồi?” Cao Vinh dờ khóc dờ cười hỏi.

“Nhà tôi chỉ có di là nuôi nó, mỗi ngày cho nó đi dạo một lần. Nhưng chủ yếu là có thời gian, chỉ cho nó dạo quanh sân hoạt động một chút, nó cũng hiếm khi nhìn thấy đồng loại.”

Hai người vừa nói vừa chọn những đồ mà Cao Vinh muốn mua. Tôn Duệ cũng đã cùng Cao Vinh mua đồ, vậy nên anh lúc này cũng không tiện đi trước, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục trò chuyện, cùng Tôn Duệ đi đến khu vực mua đồ đối phương cần.

Tán gẫu về Cơm Nấm xong, Cao Vinh liền thuận miệng hỏi vị trí phòng ở của Tôn Duệ cùng giá cả. Tuy rằng cũng liệu trước là mình mua không nổi, nhưng Cao Vinh vẫn có chút tò mò. Tôn Duệ liền hào phóng mà nói địa chỉ, khu nhà có bao nhiêu tầng, hướng nhà, mọi thứ đều nói ra. Hẳn nói mình chuyển nhà hồi trước Tết, ở một quãng thời gian cũng thấy khá hài lòng. Mặc dù không cao cấp như khu nhà trước kia, nhưng lại thoáng ở thuận tiện, phụ cận giao thông không dễ tắc nghẽn, ra khỏi nhà thuận lợi hơn không ít.

Dường như là một nơi rất tốt, Cao Vinh vốn đã chết tâm giờ đây trong lòng lại bắt đầu rục rịch.

“Anh muốn đến xem sao?” Tôn Duệ hỏi.

Do dự một chút, Cao Vinh vẫn gật đầu: “Được. Vừa vặn, cậu mua nhiều đồ như vậy, để tôi giúp cậu mang về luôn, coi như đáp lễ.”

“Hahaha, anh cũng quá khách khí rồi!” Tôn Duệ vỗ vỗ lưng Cao Vinh, “Cho anh đi nhìn qua tiểu khu cùng phòng ở mà thôi, cũng không có gì to tát.”

“Gâu!” Cơm Nấm kêu hai tiếng như muốn tán thành.

Trên đường trở về có chút khó khăn, Tôn Duệ thực sự mua quá nhiều đồ, hai người ôm đầy cả bốn tay có chút cảm không vững, mà hẳn còn phải dắt Cơm Nấm, rất nhanh liền bị nó kéo đến lão đảo.

“Ở giao lộ phía trước... Cơm Nấm, mày đừng kéo nữa!” Tôn Duệ giận dữ hét.

Cao Vinh nhần nhịn, lại không ngừng cười trộm, dáng vẻ hiện tại của Tôn Duệ thực vô cùng chật vật.

Hai người cuối cùng cũng coi như là đến nhà Tôn Duệ, đem toàn bộ đồ đạc trên tay thả xuống sàn nhà.

“Được rồi, Cơm Nấm, không được làm loạn, tao cỡi dây dắt hộ mày...” Tôn Duệ còn chưa dứt lời, Cơm Nấm cứ như vậy hào hứng chạy vòng vòng. Tôn Duệ vừa muốn xông lên giữ nó, lại không ngờ Cơm Nấm trực tiếp lao về phía Cao Vinh, làm Tôn Duệ chạy theo gần như nhào cả người về phía anh.

Cao Vinh bị dọa một chút, phản ứng rất nhanh mà đưa tay đỡ lấy vai Tôn Duệ: “Cậu cẩn thận chút.”

“Khụ...ừm... Cơm Nấm nghịch quá. Nó trước đây cũng không phải thế này, đại khái là vì ở trong nhà quá lâu,” Tôn Duệ hắng giọng một cái, hẳn cơ hồ cùng Cao Vinh dính sát vào nhau, ý thức được điểm này, hẳn

lập tức lui về phía sau một bước, nhìn hai bên một chút, nói rằng, “Khụ, anh không phải muốn coi phòng sao? Cứ tự nhiên xem trước đi, để tôi cởi dây dắt cho Cơm Nấm đã.”

Cao Vinh gật gật đầu, nói một câu “Làm phiền rồi”, liền cởi giày đi vào nhà, để Tôn Duệ tự mình dẫn vật ngoài cửa.

Nơi Tôn Duệ ở có hai phòng ngủ, một phòng để ngủ, còn phòng còn lại cho khách được hăn sắp xếp thành phòng đọc sách. Cao Vinh cảm thấy một mình đi vào phòng ngủ của người ta thì không ổn cho lắm, vì vậy liền chuyển qua phòng đọc thăm thú một vòng, sau đó đi về phía cửa sổ. Bên ngoài là một con đường nhỏ, xe cộ qua lại không nhiều lắm, nhà ở tầng 20 cũng không nghe thấy quá nhiều tạp âm. Thêm một đoạn đường nữa là công viên nhỏ mà Tôn Duệ nhắc đến, có thể nói, với một nơi trong thành phố, quang cảnh từ đây nhìn ra rất đẹp. Lúc này Tôn Duệ cuối cùng cũng giải quyết xong vấn đề với Cơm Nấm, nhìn thấy Cao Vinh đang nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, cũng chạy đến chỗ ban công, đặc ý nói: “Anh thấy sao? Là tôi cố ý lựa chọn chỗ này, ánh nắng đầy đủ, phong cảnh cũng đẹp, hơn nữa lại không quá ồn ào.”

“Là một nơi rất tốt.” Cao Vinh sau khi xem cũng thừa nhận bản thân rất yêu thích nơi này, chỉ là...

“Tôi không nghĩ là mình đủ tiền.”

Tôn Duệ kinh ngạc nói: “A? Làm đạo diễn kiếm được ít vậy thôi à?”

Cao Vinh kéo kéo khoe miệng: “Khắc định so với những gì cậu tưởng tượng thì ít hơn. Hơn nữa, tôi mới bắt đầu vào nghề không bao lâu, hai năm trước cũng chỉ là làm việc vặt trong đoàn phim hoặc làm trợ lý thôi.”

“Cũng phải, anh còn trẻ như vậy, làm đạo diễn thật không dễ dàng. Với cả, đúng là không kiếm được nhiều, dù sao trong cái vòng này, tiền mới vài ba diễn viên nhỏ cũng tính là nhiều rồi.”

“Phim là để kiếm lời, nhưng đều là diễn viên có lời đi.” Cao Vinh bất đắc dĩ nói.

Tôn Duệ hiếu kỳ hỏi: “Vậy anh có bao nhiêu?”

Cao Vinh cảm thấy bản thân ngày càng quen cái tính nghĩ gì nói nấy của Tôn Duệ, cũng lười để ý, trực tiếp nói ra một con số.

Tôn Duệ suy nghĩ một chút, rất nhanh đã bắt đầu xoắn xuýt.

“Sao vậy? Cậu có nơi nào thích hợp không?” Cao Vinh hỏi.

“Không,” Tôn Duệ nghiêm túc đáp, “Chỉ là, đây là lần đầu tiên tôi phát hiện có người phải dùng cái số tiền tiết kiệm thấp lẽ tẻ đó đi cân nhắc mua bán, khổ đến như vậy.”

Cao Vinh: “...” Anh vẫn nên lượn về nhà sớm thì hơn.

16. Chương 16

Nếu như lúc trước Cao Vinh chỉ là muốn “Đến liếc một cái không có tiền thì coi như tham khảo phòng ở”, bây giờ cùng Tôn Duệ nói một hồi lại biến thành “Có lẽ nên kiếm thêm thu nhập rồi dứt khoát dọn đến.”

“Bộ phim thế nào rồi?” Tôn Duệ thuận miệng hỏi. Đến thì cũng đã đến, hăn bèn mới Cao Vinh nán lại một chút, xem xong phòng liền ra tủ lạnh tìm nước ngọt đưa cho Cao Vinh, một điểm của chủ nhà cũng không giống. (chỗ này tớ không hiểu lắm TTvTT)

Cũng chả phải bộ dáng của chủ đầu tư hay diễn viên có tham gia đóng phim!

“Đều thuận lợi. Cậu cũng biết quan tâm đến phim của tôi nha...”

“Không phải quá quan tâm, tôi quay xong phần mình liền không liên quan nữa.” Tôn Duệ thành thực đáp.

“Nếu như không đem lại lợi nhuận, đây là tiền của cậu đấy.”

“Cũng không phải một khoản đầu tư lớn gì cho cam,” Tôn Duệ lẩm bẩm, “Nếu là hợp đồng lớn, ba mẹ cũng không để đến lượt tôi...”

Cao Vinh nghĩ thầm, cái này có khi chỉ tính là tiền tiêu vặt của người ta.

“Vậy sau đó cậu có kế hoạch gì chưa? Vẫn tiếp tục nghỉ ngơi?” Cao Vinh uống một ngụm coca, lại tiện tay xoa xoa đầu Cơm Nấm lúc này còn lằng xằng xung quanh ghế sofa. Cơm Nấm cứ như trời sinh đã đặc biệt yêu quý anh, một điểm sợ người lạ cũng không có.

“Tôi diễn không nổi mà! Vẫn là... chờ thêm một khoảng thời gian nữa đi.” Tôn Duệ mơ hồ nói, thật không tiện nói thẳng ra tự tin của bản thân bị đá kích, có điểm muốn từ bỏ nghề diễn.

“Cậu không làm việc, là mình tinh nhưng lại cứ đưa tiền cho người khác mà không kiếm thêm đồng nào, nhà cậu không ai nói gì sao?” Cao Vinh cũng là vì tò mò, anh cảm thấy với tính cách Tôn Duệ, vấn đề này hẳn cũng không tính là quá động chạm hay xúc phạm gì, liền thuận miệng hỏi.

“Bọn họ cũng không quan tâm tôi.” Tôn Duệ rầu rĩ đáp, cả gương mặt ỉu xiu.

Cao Vinh thấy nhắc đến việc này làm Tôn Duệ có chút không thoải mái, cũng rất nhanh dẫn dắt sang đề tài khác. Anh kể không ít chuyện lý thú trong quá trình xử lý hậu kỳ của phim ảnh mà người ngoài nghề không biết. Quả nhiên, Tôn Duệ cảm thấy rất hứng thú, rất nhanh đã lại vui vẻ ra mặt.

Một lúc sau, Cơm Nấm cũng không còn nhảy nhót xung quanh ghế sofa nữa, nó chạy đến chậu cơm của mình, nằm úp sấp: “Gâu gâu” gọi, tiện thể trông mong ngược nhìn Tôn Duệ.

“Nãy vừa ăn xong, giờ lại đã muốn nữa...” Tôn Duệ liếc nhìn thời gian, ngoài miệng lẩm bẩm, nhưng tay chân vẫn lạnh lẽo chuẩn bị thức ăn cho Cơm Nấm.

“Vậy tôi cũng không tiếp tục làm phiền. Tôi về đây. Rảnh rồi liên hệ nhé?”

“Được. A, đúng rồi, vấn đề nhà ở của anh cứ như vậy thôi?”

“Tôi cũng không muốn vậy. Nhưng hiện tại giá phòng đã tăng nhanh như thế, sau này không biết còn đến mức nào. Mà tôi có bán phòng đang ở hiện tại cũng không trả nổi tiền cọc. Ít nhất cũng phải chờ lợi nhuận bộ phim kia đem lại thế nào rồi mới tính tiếp.” Cao Vinh bất đắc dĩ đáp.

“Cái này là chuyện nhỏ, hay tôi cho anh mượn tiền nhé?” Giọng Tôn Duệ lẫn trong tiếng ào ào đảo thức ăn.

Cao Vinh cơ hồ muốn ngã luôn: “Cái gì cơ?”

“Tôi cho anh mượn tiền cũng được mà, anh chẳng phải là sợ tiền nhà tăng nhanh sao? Thế nên bây giờ mới không trả được tiền mà?” Tôn Duệ một mặt biểu tình kiêu “Ừa chứ lời tôi nói không rõ ràng à?”, nghi hoặc mà nhìn Cao Vinh.

“Như vậy sao được?” Cao Vinh giật mình nói.

“Cũng không nhiều lắm. Chỉ là đúng lúc đưa ra trợ giúp thôi mà?”

Cao Vinh do dự trong phút chốc: “Tôi vẫn cảm thấy như vậy không ổn lắm... Hơn nữa, nếu tôi bán nơi ở hiện tại, hẳn lại phải dọn về nhà ba mẹ một thời gian, cũng không thuận tiện. Có lẽ cứ chờ một quãng thời gian, sau này tính sau.”

“Anh có thể ở lại đây cùng tôi mà. Ày, không phải còn thừa một gian đó sao?” Tôn Duệ nói, rồi như nhớ ra cái gì, lại hỏi “À, anh hiện tại sẽ ở lại thành phố này chứ? Nếu anh đến ở cùng tôi, có thể tiện thể giúp tôi trông Cơm Nấm không? Cuối tuần tôi còn phải đến nơi khác tham gia chương trình thực tế lần trước...”

“Khoan đã...” Cao Vinh cũng không biết nói gì cho phải, “Tôi? Ở đây cùng cậu? Vừa cho tôi mượn tiền lại vừa cung cấp nơi ở, ân tình cậu cho tôi cũng quá lớn rồi.”

“Không có gì, chỉ là một khoản tiền nhỏ mà thôi. Nhưng anh cũng phải đưa tôi tiền thuê nhà chứ. Hơn nữa anh cũng có thể giúp tôi trông Cơm Nấm, thời gian rảnh còn có thể góp ý chỉ điểm cho tôi làm sao có thể đóng phim tốt hơn...” Tôn Duệ thuận miệng nói.

“Tôi cũng không học qua diễn xuất, không phải dân chuyên... Không nói đến cái này, cậu nghiêm túc sao?” Cao Vinh không xác định mà hỏi lại một lần.

“Đúng thế. Anh nghĩ thử xem, tôi cảm thấy không phải chỉ cần như vậy là mọi thứ đều được giải quyết sao?”

“Cậu không phiền sao?” Cao Vinh từ cửa vào đã quay về phòng khách, đối mặt Tôn Duệ xác nhận lại.

Tôn Duệ lắc lắc đầu: “Không chút nào luôn á.”

Cao Vinh lúc này có chút bối rối, anh biết Tôn Duệ kỳ thực luôn lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui. Trước đối với việc chuyển đến khu này, từ “Không thể” biến thành “Do dự chưa thể quyết định”. Sau, lại được Tôn Duệ tận dụng thời cơ đề ra một cách giải quyết, Cao Vinh đột nhiên có chút rung rinh: “Việc này... Tôi có lẽ sẽ xem xét. Tiền thuê cậu muốn tính bao nhiêu?”

“Không tiền lãi, trừ cả tiền giúp trông Cơm Nấm...” Tôn Duệ phát phát tay, nói, “Thực ra cũng không cần tính toán quá rõ ràng, tôi cũng không rõ tiền thuê thường là bao nhiêu, cứ lấy tầm... Ba ngàn đi?”

“Thấp quá... Trước đây cậu thuê bao nhiêu?” Cao Vinh hỏi.

“Cũng không nhớ lắm... Tầm trên dưới 10 ngàn gì đó.” Tôn Duệ cố gắng nhớ lại, số lẻ hẳn thực sự không nhớ rõ.

Cao Vinh nghiêm túc nói: “Vậy tôi cần trả cậu một nửa.”

“Ba ngàn cũng không kém năm ngàn là bao...”

Cao Vinh suy nghĩ một chút, chờ có thu nhập từ bộ phim kia mới quay lại, giá phòng có khi lại tăng thêm nữa. Mà khu nhà hiện tại của anh cảnh quan không tốt, thiết bị không tiện, khả năng tăng giá thực không lớn, thấy thế nào cũng nên mua nhà mới càng sớm càng tốt. Anh cắn răng, liền quyết định mua. Tuy rằng thiếu Tôn Duệ một cái ân huệ lớn, nhưng Cao Vinh nghĩ sau này hẳn thể nào cũng có cơ hội trả lại... nhỉ.

Với suy nghĩ này, Cao Vinh yên lặng đấu tranh tâm lý một lúc, cuối cùng quyết định: “Vậy tôi về qua nhà một chuyến, liên lạc với đại lý bất động sản... vân vân, ừm, chỗ này cũng không phải nhà cậu nhỉ?”

“Không phải á. Tôi nói là còn thuê mà?”

“À, ừm, đúng vậy nhỉ.” Cao Vinh nghĩ cũng phải, tự nhiên nào lại thấy ngán hơn bình thường một chút.

Trước khi đi, anh nhấn mạnh vài lần với Tôn Duệ, rằng tiền vừa đến tay sẽ hoàn lại ngay cho đối phương, nếu cần thiết có thể tính lãi, vẫn kiên trì một tháng phải trả năm ngàn tiền thuê nhà, nếu không thì sau dù có bất tiện cỡ nào cũng kiên trì về ở cùng ba mẹ. Cao Vinh bị Tôn Duệ nói nửa ngày, cái gì mà “cứng nhắc” quá, “khách khí” quá, nhưng cũng không vì vậy mà thoả hiệp.

Tôn Duệ cũng chưa từng thấy người nào không phải trả tiền mà còn như vậy, cuối cùng lười cãi: “Được được, anh muốn trả bao nhiêu liền đưa bấy nhiêu đi, được chưa? Thực tình...”

Cao Vinh lúc này mới an tâm hơn. Vừa ra đến cửa lại bị Cơm Nấm cản ống quần, như là biết sau đó sẽ được gặp lại anh, phần khích nhảy nhót.

Tôn Duệ giả vờ bất mãn nói: “Vì sao mày mới nhìn thấy người ta một lần mà đã hận không thể ngày nào cũng quần như thế rồi! Chủ nhân là tao một điểm uy nghiêm cũng không có là sao?”

Cao Vinh không nhịn được cười cười, cầm đồ đạc đã mua lúc trước, xoa xoa đầu Cơm Nấm, kéo kéo ống quần mình ra: “Có lẽ là ghen trong nhà lâu quá, thấy người liền phần khích quá mức. Ngày hôm nay thực sự rất cảm ơn cậu. Vậy, tôi đi trước.”

“Đừng khách khí.” Tôn Duệ cười hì hì, tựa hồ không cảm thấy bản thân đã giúp đối phương việc gì quá lớn.

17. Chương 17

Cao Vinh về nhà đã bình tĩnh hơn, tính toán xong vẫn thấy quyết định như vậy lợi nhiều hơn hại.

Thời gian trang trí nhà mới, rồi đợi sơn bay mùi, đến lúc có thể ở có lẽ cũng mất tầm một, hai tháng, anh sẽ không làm phiền Tôn Duệ quá lâu. Mà tiền đã vay, tầm ba, bốn tháng anh cũng có thể trả lại, tuy rằng phần ân huệ này rất lớn, nhưng Tôn Duệ cũng không tính toán gì anh. Cao Vinh nghĩ thời gian này hẳn phải chăm sóc Cơm Nấm nhiều một chút, lại giúp Tôn Duệ dọn dẹp nhà cửa, chỉ điểm về phương diện diễn cho đối phương. Sau này Tôn Duệ có cần gì, bản thân sẽ tận lực giúp đỡ, nói tóm lại, cách này nghe cũng ổn.

Sau khi quyết định những gì phải làm, Cao Vinh mấy ngày sau liên hệ nhanh chóng với người ở đại lý bất động sản, cuối cùng kết hợp với khả năng tài chính, chọn được một nơi ở tầng trệt. Tuy rằng cảnh bên ngoài không đẹp bằng nơi của Tôn Duệ, nhưng từ cửa sổ có thể nhìn thấy lớp lớp cây xanh cũng làm Cao Vinh đủ thỏa mãn.

Thông báo bán nhà sau khi phát lên cũng thỉnh thoảng có người đến xem. Tới nơi này mua phần lớn là người cần gấp phòng ở, hoặc là người trẻ không giàu có. Cao Vinh không hi vọng có thể kiếm được nhiều nên cũng định giá không cao. Hơn nữa, anh dọn theo hết những đồ dùng cần thiết, để lại mấy món cũ kỹ. Những người xem phòng biết có sẵn một chút đồ dùng đương nhiên vui vẻ. Bên đại lý rất nhanh cũng sắp xếp một danh sách những người muốn mua đưa cho Cao Vinh. Anh cũng không cẩn thận xem xét, chọn lấy một người, ra giá rồi nhanh chóng giao bán xong.

Cao Vinh gọi điện cho ba mẹ, thông báo rằng anh sẽ chuyển nhà. Hai bác nghe xong cũng vui vẻ, lại nói cái phòng trước kia cũng quá nhỏ, nên sớm chuyển đi rồi. Cúp điện thoại, Cao Vinh thở phào một hơi, đột nhiên cảm thấy mọi thứ phát triển nhanh quá, chưa kịp phản ứng thì sự tình đã dẫu vào đấy rồi.

Vỗ vò hành lý đã thu thập tốt đang đầy trên hai tay, Cao Vinh lúc này có điểm hơi mệt mỏi. Đến nhà người ta, anh cũng không muốn bản thân xuất hiện quá tiêu tụy trước mặt chủ nhà mới.

Tiểu Hoa đang quần quýt quanh chân Cao Vinh thì bị anh nhắc lên, muốn thả vào một cái chuồng nhỏ, nó không ngừng thấp giọng mà meo meo. Theo những gì nó nhớ, chui vào cái thứ đồ chơi này, sau đó chắc chắn phải điều gì tốt.

“Lần này không phải tới bệnh viện, là dọn nhà.” Cao Vinh đoán được Tiểu Hoa đang lo lắng cái gì, động viên mà xoa xoa lưng nó.

Tiểu Hoa nghe cũng không có hiểu, chỉ thấy cái kiểu giọng ôn nhu này của Cao Vinh rất giống mỗi lần dỗ nó đi bệnh viện, lại càng hoảng, bắt đầu chạy loạn khắp phòng.

“Được rồi, ba cùng bên vận chuyển dọn đồ đi trước, lúc về thì đón con... Đừng loạn nữa.” Cao Vinh bắt đắc dĩ nói.

Tiểu Hoa “meo meo” hai tiếng, chả có vẻ gì đáng thương.

Các vật tư không cần thiết được đóng thành nhiều thùng, Cao Vinh không muốn vứt đi, liền đặt luôn ở phòng khách trống trải của Tôn Duệ. Chờ thu dọn phòng ở ra đáng chút, anh liền tự bê đồ vào. Nhà của họ cũng chỉ cách cùng lắm thì bốn, năm toà. Còn những đồ dùng cần thiết, Cao Vinh để hết vào va ly lớn dùng để du lịch.

Hai ngày trước, Cao Vinh lại gặp Tôn Duệ. Mặc dù đã nói là đối phương không cần làm gì, nhưng hôm nay Tôn Duệ vẫn cố ý đến giúp anh khuân đồ, làm Cao Vinh thấy rất băn khoăn.

Công ty dọn nhà hỗ trợ đem đồ đến tận cửa, sau đó Cao Vinh cùng Tôn Duệ cùng đẩy va ly vào trong nhà.

“Có chiếm nhiều diện tích quá không?” Cao Vinh lo lắng nói.

“Không sao, phòng khách nhà tôi cũng không có bày biện gì.” Lời này của Tôn Duệ là thật, phòng khách của hắn chỉ có độc một cái sofa, chẳng có TV, chỉ lẽ loi có một cái bàn trà đặt trước ghế. Bàn ăn cũng không có, Tôn Duệ nói hắn không làm cơm. Thỉnh thoảng tự làm trứng rán cũng giải quyết luôn bên bếp.

Cơm Nấm đối với tình hình lúc đấy đại khái rất hài lòng, cả phòng khách trống trải tiện cho nó chạy loạn.

“Vậy cứ đặt ở đây trước. Tôi còn phải trở về một chuyến đón Tiểu Hoa.” Cao Vinh không nhận được lại nói cảm ơn một lần, “Đều nhờ có cậu. Cảm ơn nhiều.”

“Đừng khách khí. Không thì, buổi tối cùng ra ngoài ăn nha?” Tôn Duệ hỏi.

“Được đó. Vậy chờ tôi về.”

“Ừm.”

Dứt lời, Cao Vinh liền chạy về nhà một chuyến. Cho Tiểu Hoa vào chuồng so với anh tưởng tượng lúc đầu còn muốn mất sức hơn. Trước khi đi, Cao Vinh lướt nhìn lần cuối căn phòng nhỏ mình đã ở lại nhiều năm, bởi vì phần lớn đồ nội thất đều để lại, cho nên cũng không có cảm giác chuyển nhà. Nhưng Cao Vinh hiểu, lần này dọn đi, căn bản là sẽ không còn chút liên quan gì đến nơi này nữa.

Không có bồi hồi nhìn xung quanh, cũng chẳng nhớ nhung kỷ niệm gì, đúng ra, Cao Vinh còn có chút nhanh chóng muốn rời khỏi nơi này.

”Meo

” Tiểu Hoa kéo dài âm thanh kêu, cả người đều rúc vào góc chuồng. Cao Vinh “cạch” một tiếng dứt khoát đóng cửa, rồi mang theo chuồng mèo, nhanh chóng xuống lầu bắt taxi.

Tài xế thấy Cao Vinh ôm chuồng mèo để trên đùi, tò mò tán gẫu cùng anh: “Đi viện thú nuôi sao?”

“Không phải, là dọn nhà. Địa chỉ nhà... Là ở đây.” Cao Vinh lấy điện thoại di động cho đối phương xem địa chỉ.

“Ra là vậy, chỗ kia tốt lắm đấy. Gần đây có không ít người chuyển tới, nghe nói bây giờ còn muốn xây thêm trường trung học, qua mấy năm nữa chắc chắn trở thành một khu thu hút dân chúng.”

“Vâng, cho nên cháu mới sốt ruột chuyển đến đó.” Cao Vinh cười nói.

Tài xế lại cùng Cao Vinh hàn huyên câu được câu chăng, nếu không phải đúng ngay giờ tan tầm, chút đoạn đường này đã đi xong, nhưng vì có hơi kẹt xe, hơn nửa tiếng đồng hồ sau Cao Vinh mới đến nơi. Tôn Duệ có chút lo lắng, gấp gáp gọi điện, muốn hỏi anh sao vẫn chưa trở lại, có phải trên xe có sự cố gì không.

Điện thoại vừa mới vang lên, Cao Vinh đã nhấn chuông cửa, Tôn Duệ lập tức cúp điện thoại, đi ra mở cửa.

“Nãy tôi vừa gọi cho anh.” Tôn Duệ nói với Cao Vinh.

Cao Vinh mang Tiểu Hoa vào nhà: “Hm, cậu chờ cũng lâu rồi đi? Thật xin lỗi, đường có hơi tắc, Tiểu Hoa cũng nghịch nên tốn chút thời gian.”

“A, tôi không muốn giục anh, chỉ lo lắng muốn hỏi chút thôi.” Tôn Duệ vội vã xoa tay giải thích.

“Tôi có thể vào không?” Cao Vinh đứng trước cửa phòng đọc, do dự một chút, vẫn là chỉ vào cửa phòng đang đóng mà quay sang hỏi Tôn Duệ.

“Đương nhiên rồi! Sau này đây là phòng anh mà.” Tôn Duệ cười cười, sau đó giúp Cao Vinh đẩy cửa ra. Ngoài dự liệu của Cao Vinh, giường trong phòng đã được trải drap, đồng hồ bày bừa trên sàn cũng được thu thập gọn ghẽ _____ đồ vẫn để loạn trong thùng nhưng được kéo lại một góc cũng là gọn gàng đi.

Thực sự, ngoài lời cảm ơn thì Cao Vinh không nói được câu nào khác: “Buổi tối mời cậu đi ăn.”

“Không phải lần trước anh bảo để tôi mời lại anh sao? Vẫn còn nợ đấy!” Tôn Duệ thốt lên. Hắn còn nhớ lần trước đi ăn hải sản là Cao Vinh trả tiền, sau phải đến lượt hắn mời.

“Cứ tiếp tục nợ một bữa đi.” Cao Vinh kiên định nói, “Lần này vẫn để tôi mời đi.”

Tôn Duệ cũng không tranh, nghe xong còn như là thấy rất vui vẻ, lại nói: “Cứ vậy đi! Trước phải sắp xếp cẩn thận cho mèo của anh... Là Tiểu Hoa nhỉ?”

Hắn giữ khoảng cách, cách cửa chuồng nhìn Tiểu Hoa, mơ hồ nhớ lại kỷ niệm sâu sắc hôm đó, vừa tỉnh dậy đã thấy bị nó đè ở trên người.

“Tiểu Hoa, chúng ta đến nhà mới rồi.” Cao Vinh mở cửa, Tiểu Hoa nhút nhát đi ra, hoàn toàn không có sự uy phong khi ở nhà cũ, cảnh giác nhìn xung quanh. Cao Vinh cảm thấy hiện tại nó tạm thời chưa thể gặp Cơm Nấm, vì vậy để Tôn Duệ ra ngoài trước, rồi dẫn Tiểu Hoa ở tổng phòng.

Nhìn chung quanh một lần, Tiểu Hoa trước tiên tìm được cái giá sách rồi rúc vào, phỏng chừng phải ít ngày mới làm quen được hoàn cảnh mới.

Tôn Duệ ở bên ngoài chờ Cao Vinh, thấy anh đi ra, lập tức hỏi: “Sao rồi, nó sợ à?”

“Mèo mà, chuyển nhà mới đều như vậy. Chúng ta đi ăn trước, cứ để nó ở lại làm quen.”

“Được, mà anh thấy phòng như vậy có được không?” Tôn Duệ lại hỏi.

“Rất tốt,” Cao Vinh cười nói, không cho Tôn Duệ biết anh vừa vào đã phát hiện hần trái mặt trái drap giường, “Sao tôi lại thấy, tôi chuyển nhà mà cậu còn hào hứng hơn cả tôi?”

“Hình như có chút chút?” Tôn Duệ suy nghĩ một chốc, “Tôi trước giờ chưa từng có bạn cùng phòng. Đại học cũng mua phòng ở ngoài, cấp ba sơ trung đều là học ngoại trú, cho nên bây giờ tôi muốn thử trải nghiệm cảm giác khi có người ở cùng.”

“Vậy à. Bạn cùng phòng hồi đại học thì... Tình cảm mọi người rất tốt, cùng nhau giúp đỡ, chơi bóng, đi ăn thịt xiên nướng các kiểu.” Cao Vinh nhớ lại, nói.

“Đúng, đúng, đúng, chính là như thế đấy! Trong phim luôn là vậy phải không?” Tôn Duệ cuống quýt gật đầu, trông như rất mơ ước khi nói đến vấn đề này.

Cao Vinh nghĩ thầm, hử? Lẽ nào bọn họ phải cùng nhau đi đá bóng, chơi game, lại còn ăn thịt xiên?

Nhưng mà nghĩ lại, bản thân được giúp đỡ nhiều như vậy, nếu Tôn Duệ muốn thử trải nghiệm cảm xúc khi có bạn cùng phòng, anh giúp đỡ một chút cũng là bình thường. Cao Vinh rất nhanh liền chấp nhận, cũng tính toán sắp xếp thời gian để đem lại trải nghiệm cho người kia.

18. Chương 18

“Đúng là vậy đấy.” Cao Vinh đáp.

Tôn Duệ sau khi nghe thì tràn đầy phấn khởi, lập tức bắt tay vào quá trình bù đắp thiếu hụt thanh xuân, bước đầu chính là cùng nhau đi ăn cơm, rồi thì sao nữa ta _____ nói như vậy, lần trước đi ăn hải sản đã hoàn thành bước đầu tiên rồi?

Hắn tạm thời bỏ qua vấn đề phải làm gì kế tiếp, đưa ra đề nghị với Cao Vinh: “Đi ăn cái gì? Lại đến chỗ lần trước?”

Cao Vinh bật cười: “Cậu ăn đến nghiện luôn rồi à? Hơn nữa xung quanh đây cũng không có, muốn ăn lại phải về lại nhà cũ của tôi.”

“Vậy... Ăn đồ nướng?”

“Ở gần đây có sao...?” Cao Vinh có chút không rõ Tôn Duệ hôm nay xoắn xuýt cái gì, lấy điện thoại ra tìm tìm một chút, khổ sở nói, “Ở đây cũng không có quán đồ nướng nào. Hay là mình ăn lẩu nhé, được không?”

“Ừm... Vậy cũng được. Lời người mời đi ăn là lớn nhất.” Tôn Duệ thoả hiệp rất dễ dàng, mà ăn lẩu cũng không tồi. Trong phim không phải cũng có cảnh tương tự sao, mấy đứa bạn tốt quây vòng quanh nồi lẩu, uống bia các thứ...

Rất nhanh, hai người đã đi đến quán lẩu gần đó.

Không giống lắm với cảnh tượng náo nhiệt trong phim ảnh, thực tế thì hai người mặt đối mặt ngồi xuống, gọi hai chai bia, sau lại thêm một nồi lẩu viên ương: Bên nước đỏ quạnh là của Cao Vinh, còn nửa nước trong là của Tôn Duệ, phân chia khu vực rõ ràng ____ Tôn Duệ nói mình không ăn cay được.

“Coi như là chúc mừng chúng ta tạm thời trở thành bạn cùng phòng?” Tôn Duệ nâng chén nói.

Nồi lẩu sau khi mang ra khỏi nghi ngút, Cao Vinh cũng không nhìn thấy mặt Tôn Duệ, ăn qua màn hơi nước mà chạm cốc với hắn.

Vừa bắt đầu, hai người còn có chút câu nệ, dù sao cũng đã lâu không gặp, lần trước ngẫu nhiên gặp lại đã lập tức nói đến chuyện thuê chung nhà, sau cũng không gặp nhiều, mà giờ đã trực tiếp tiến vào hoàn cảnh dưới một mái hiên. Nhưng nhờ có chất cồn, nói nói dăm ba câu liên không còn gì xấu hổ nữa.

“Lại nói, lúc trước cậu có nói là phải đi nơi khác, có chương trình gì vậy?” Cao Vinh hỏi.

“Ừm, ngay tháng sau. Tôi còn đang nghĩ, không biết có nên đưa chìa khoá cho đứa bạn nào đó, nhờ bọn nó hàng ngày đến giúp, mà nghĩ lại thì thấy nhờ người ta đến trông với hốt phân cho chó nhà mình cũng không tiện... A, ý tôi không phải là để anh cho thuê vì những việc đó, cơ mà, anh thấy đấy, anh ở lại cũng thuận tiện mà. Với cả, anh cũng nuôi động vật, có thể hiểu được...”

“Ừ, tôi hiểu,” Cao Vinh nhanh chóng ngắt lời, miễn cho Tôn Duệ càng nói càng đi xa.

“Chính là cái chương trình thực tế hồi trước tôi tham gia ấy, anh còn nhớ chứ? Tôi có một đoạn thời gian không ở đoàn phim, sau đó thì vì... Ừm, tâm tình không tốt mà bỏ show,” Tôn Duệ dừng lại một chút, rất nhanh lại tiếp tục, “Bọn họ bắt đầu phát sóng chương trình, nghe nói tỉ lệ người xem rất tốt. Còn chưa phát xong, tổ sản xuất liền muốn tính toán đến mùa hai. Bọn họ có ý tới hỏi tôi xem có thời gian hay không, muốn tôi tham gia.”

“Xem ra bên sản xuất rất có cảm tình với cậu nha.” Cao Vinh cảm thán.

“Là thế này, đạo diễn nói tôi rất thú vị, mọi người ở chung cũng vui vẻ nên chương trình đem lại hiệu quả tốt.” Tôn Duệ cũng không ngại ngừng gì khen ngợi bản thân, “Ai, có khi tôi có thiên phú ở phương diện này nha?”

“Thiên phú làm diễn viên hài ấy hả?” Cao Vinh giả vờ nghiêm túc nhìn chằm chằm Tôn Duệ, “Cũng không chắc.”

Tôn Duệ “Này” một tiếng: “Làm sao nghe anh nói lại tựa như chả có gì hay ho vậy. Có thể khiến người ta cảm thấy mình thú vị cũng là một loại kỹ năng thần thánh nha?”

“Rất hay ho. Đương nhiên là hay ho.” Cao Vinh nhin không được, lập tức bật cười.

“Anh cũng là đạo diễn, sao lại không nhìn ra chứ?”

“Hai việc này có thể cùng tính sao? Lần sau nếu có quay phim hài, tìm cậu đến làm khách mời nhé, được không?”, Cao Vinh vừa nói vừa mò thịt trong nồi. Tôn Duệ chăm chú nói chuyện, thịt cũng chín quá rồi, anh liền tiện tay lấy muôi vớt vào bát cho hắn.

“A, cảm ơn anh...” Tôn Duệ sững sốt một chút, lập tức vô cùng mất tự nhiên nói cảm ơn.

“Không cần khách khí, tiện tay thôi.” Cao Vinh thoải mái nói.

Tôn Duệ “A” một tiếng, rồi không tiếp tục nói nữa. Được một lúc, lại hơi ngượng ngùng hỏi về buổi ra mắt phim.

“Cũng sắp đến rồi, chuẩn bị cũng đâu vào đấy, khá thuận lợi... Sao vậy, cậu muốn đến?” Cao Vinh lập tức đoán được suy nghĩ của Tôn Duệ.

“À... Có chút chút,” Tôn Duệ bị người ta nói toạc ra tâm tư như thế, có điểm không biết nói tiếp thế nào, dù sao trước đây tự mình đã nói là không đến được, “Sau lần đó tôi có suy nghĩ một chút, dù sao cũng là phim bản thân tham gia, vẫn muốn ghé qua nhìn một xiu...”

“Vậy tôi sắp xếp cho cậu vé khán giả thông thường? Không ở cùng hàng ngũ diễn viên hay những người có quan hệ với đoàn phim, như vậy cũng sẽ không phải chạm mặt ai đó, được không?” Cao Vinh đề nghị.

“Quá tốt luôn!” Tôn Duệ vừa nghe liền có tinh thần, đề nghị này cũng là những gì hắn nghĩ.

“Vậy tôi giúp cậu sắp xếp.” Cao Vinh cúi đầu ghi việc này vào lịch trên điện thoại để bản thân khỏi quên.

Nói chung, mọi việc đều rất vui vẻ.

Ăn xong lẩu, tóc mái của Tôn Duệ dính hơi nước liền không nghe lời, loà xoà trước mắt. Trên đường về, hắn cứ không ngừng vén tóc mái.

“Lúc trước lười cắt, không nghĩ lại dài nhanh như vậy.” Tôn Duệ đơn giản là dứt khoát vuốt hết tóc lên, để lộ ra cái trán trơn bóng.

Cao Vinh buồn cười nói: “Cậu dù gì cũng là người nổi tiếng, chú ý hình tượng chút đi chứ.”

“Thôi thôi, có ai nhận ra tôi đâu. Hai ngày nữa sẽ đi cắt. Cái show kia cứ phải chạy tới chạy lui, để mái vướng lắm.” Tôn Duệ bình bình nói.

“Chạy tới chạy lui?” Cao Vinh nghi hoặc mà lặp lại một lần.

“Đại khái là phải hoàn thành một vài nhiệm vụ trong thành phố, kiểu xong cái này thì có chỉ thị cho cái sau. Người tham dự có cạnh tranh cũng là về mặt thời gian...”

Tôn Duệ giải thích một chút, Cao Vinh cũng hiểu đây là kiểu chương trình gì, gật gật đầu: “Vậy mệt lắm nhỉ. Cậu rất vui sao?”

Tôn Duệ suy nghĩ một chút: “Tôi thấy rất thú vị. Chơi rất vui á. A đúng, lần này trở lại, tôi muốn cố gắng bù đắp lại thời gian nghỉ ngơi trước đây, anh nghĩ có thể chứ?”(* đoạn này tớ không chắc, không hiểu rõ nghĩa lắm)

“Tôi thấy cứ theo khả năng bản thân mà làm hết sức là được.” Cao Vinh thực tâm nói.

Hai người chậm rãi trở về, Cao Vinh nhìn thấy siêu thị, đột nhiên nhớ tới một việc. Sáng sớm không có công việc, tự mình làm cơm sáng cũng không tồi.

“Tôi đi siêu thị một lát.”

“Hử? Còn thiếu cái gì sao?” Tôn Duệ không hiểu hỏi.

“Mua gì đó để làm điểm tâm cho sáng mai... Tôi có thể dùng nhà bếp không?”

Tôn Duệ gật đầu: “Đương nhiên!”

“Tự tôi đi cũng được, lúc về sẽ gọi cửa.” Cao Vinh không biết Tôn Duệ có bận chuyện gì khác không, nhưng cũng không thể lôi kéo người ta đi lượn siêu thị cùng mình.

“Ok.” Tôn Duệ vừa vặn muốn trở về coi ti vi, sáng khoái nói với Cao Vinh mình về trước.

Để chắc chắn, Cao Vinh hỏi một câu: “À đúng, sớm mai cậu có ở nhà không?”

“Có đó, sao vậy?”

“Ừm, vậy sáng mai cậu muốn ăn gì? Có kiêng ăn thứ gì không?” Cao Vinh nghĩ rất đơn giản. Anh ở nhà Tôn Duệ, làm phiền người ta không ít, như vậy, giúp đối phương giải quyết vấn đề ăn uống cũng coi như là để cảm ơn.

“A? Tôi?” Tôn Duệ kinh ngạc đến ngây người, chỉ chỉ bản thân, “Bữa sáng cũng có phần tôi à?”

“Dĩ nhiên. Chẳng nhẽ cậu không ăn sáng?”

“Tôi có ăn... Cái đó, ừm, gì cũng được... Tôi không kiêng gì hết.” Tôn Duệ lắp bắp đáp, thoát nhìn vẫn còn hết sức ngạc nhiên.

“Cậu cũng đừng khách khí với tôi, nếu lúc đó không thích ăn thì không cần ép mình ăn hết...” Cao Vinh cảm thấy Tôn Duệ có chút do dự, liền nói.

“Ý tôi không phải vậy!” Tôn Duệ nhấn mạnh.

“Được, vậy tôi đi nhìn chút rồi tùy tiện mua vài thứ.” Cao Vinh phất tay một cái liền quay người đi vào siêu thị.

Tôn Duệ đứng ngốc một lúc, ngổn ngang trong gió lầy diện thoại di động ra, tìm tìm số của mấy đứa bạn tốt, nghi ngờ hỏi: “Nói nhanh coi, mấy đứa bạn mày có ai từng có bạn cùng phòng? Bình thường bạn cùng phòng có đi làm bữa sáng cho bạn mày không????”

Kết quả đều là “Chưa từng có.”

“Mày có bạn cùng phòng? Từ đâu ra vậy?” Một đứa bạn biết tình cảnh của Tôn Duệ lẩm miệng hỏi.

“Một người bạn đến cùng thuê một thời gian ngắn.”

“Nam hay nữ?” Đầu dây bên kia bất quá hỏi.

“Nam...”

“Oaaa, mày không phải vừa mới chia tay một tiểu minh tinh sao? Nhanh như vậy đã đổi người rồi?”

“Mày lượn đi, bọn tao không phải loại quan hệ đó. Người ta là thẳng nam đấy.” Tôn Duệ nhanh chóng giải thích.

“Rồi rồi. Có người làm cơm cho ăn chả tốt à? Sao không ai nấu cơm cho tao??”

Đề tài rất nhanh đã bẻ lái sang hướng khác, Tôn Duệ chậm rãi về đến nhà, cảm thấy cũng không có gì sai, có người làm cơm thì mình phải ăn chứ.

Lại nói, từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ bảo mẫu, đây là lần đầu có người muốn nấu cơm cho hắn ăn. Mà người này cũng chỉ là bạn thuê nhà cùng, quen biết không quá nửa năm, Tôn Duệ cảm thấy việc này vô cùng kỳ diệu.

19. Chương 19

Đối với việc Tôn Duệ vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, Cao Vinh dạo siêu thị cũng chẳng hề biết.

Tâm tình anh từ trước đến nay chưa bao giờ tốt hơn, dọn ra khỏi cái phòng nhỏ đã ở lại nhiều năm, phim mình quay cũng sắp công chiếu, sinh hoạt gần đây có thể nói là thuận buồm xuôi gió.

Cao Vinh nghĩ nơi ở cũng gần, liền không ngại xách nặng, mua một lượng lớn nguyên liệu nấu ăn, chậm rãi đi về. Đồ dùng làm bếp của Tôn Duệ cũng coi là đầy đủ, thời điểm chuyển đến đã mua trọn bộ, nhưng tủ lạnh thì trống tuếch. Cao Vinh nhớ lúc đến cũng chưa nhìn thấy gạo, cái nồi cơm điện để kia phỗng chừng chỉ là đồ trang trí.

Lúc về đến nhà, phải chờ một lúc Tôn Duệ mới ra mở cửa, nhìn túi lớn túi nhỏ trong tay Cao Vinh lại kinh sợ thêm một trận.

“Anh mua nhiều thế, muốn ăn bao nhiêu vậy!?”

“Nhìn nhiều vậy thôi, yên tâm đi.” Cao Vinh nghiêng người đi vào bếp, bắt đầu phân loại nguyên liệu.

Tôn Duệ ở một bên nhìn, rõ ràng là bếp nhà hắn, mà lại có chút không biết xen tay vào ở đâu.

“Sao vậy?” Cao Vinh quay đầu lại thấy Tôn Duệ đang ngốc ngốc đứng đó, cho là hắn có chuyện muốn nói với mình.

“Hà? Không có gì đâu.”

“Vậy cậu cũng không cần đứng nhìn tôi như vậy...” Cao Vinh bất đắc dĩ nói.

“À, tôi chỉ muốn xem xem có giúp được gì không, nếu không cần, tôi vào nhà trước...” Tôn Duệ bây giờ mới ý thức được mình đứng dựa tường này giờ. Cao Vinh nói không cần, thì mình cứ chạy về phòng trước đi.

Cao Vinh cảm thấy kỳ quái, nhưng mà Tôn Duệ chấp mạch như vậy cũng không phải ngày một ngày hai, anh quen rồi, lắc đầu một cái rồi tiếp tục phân loại.

Đợi đến khi đem hết thấy hành lý mang theo dọn xong xuôi thì đã quá nửa đêm, Cao Vinh ngồi trên giường mới ý thức được mình bận bịu cả ngày có bao nhiêu mệt mỏi. Tiểu Hoa thấy anh trở về lúc này mới chui ra từ tủ sách, nhưng vẫn một bộ dáng không dám manh động. Cao Vinh xoa xoa nó hai cái, rồi đi tắm rửa chuẩn bị đi ngủ.

Thời điểm anh đi ngang qua phòng Tôn Duệ, cách vách tường truyền đến âm thanh từ video, có lẽ là show thực tế mà hần nhắc đến lúc trước. Hai ngày nay không phải quá bận, Cao Vinh nghĩ mình xem chương trình giết thời gian cũng được. Nhắc đến, anh không quá quan tâm phương diện này, đến tên chương trình còn không biết, hôm nay hơi trễ anh cũng không tiện quấy rầy, Cao Vinh nghĩ để sáng mai hỏi lại đi.

Sáng hôm sau, hai người gần như là cùng nhau thức dậy, Cao Vinh vừa định vào rửa mặt thì cửa phòng Tôn Duệ cũng mở, cả hai cùng đi đến cửa phòng tắm. Cao Vinh không muốn Tôn Duệ đợi lâu, trực tiếp quay người tiến vào phòng bếp. (*chỗ này tớ không chắc...)

Tôn Duệ luôn cảm thấy mình ngồi ở ghế chờ ăn không thì thật không lịch sự, vì vậy cũng mò vào bếp, đứng tượng trưng trong đấy.

Cao Vinh không biết mình có nên cảm thán một chút, rằng nhà rộng đúng là có cái tốt của nó. Trong phòng bếp lòi ra thêm một vị không biết làm gì cũng không phải lo lắng, tình huống tương tự mà ở nhà cũ của anh, anh đã sớm đánh đuổi người ta ra ngoài rồi.

“Thực ra, cậu chơi điện thoại trong phòng bếp hay chơi trên ghế sofa cũng không có gì khác nhau.” Cao Vinh trực tiếp chỉ ra.

“Hic,” Tôn Duệ lúng túng giải thích, “Tôi muốn xem nếu anh cần tôi giúp gì không, mà có vẻ là gì tôi cũng không giúp được...”

“Không cần đâu, cậu cứ an tâm ngồi chờ đi.”

“À...” Tôn Duệ chậm rãi đi về phía ghế sofa, vừa xem điện thoại, lại vẫn không nhìn được mà hướng mắt về phía mùi hương bay ra từ trong bếp.

Cao Vinh cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, làm một chút cháo, lại xào thêm mấy món ăn kèm thôi. Anh lo Tôn Duệ ăn quen sơn hào hải vị sẽ không thích cháo hoa, mà bưng lên rồi mới biết lo lắng của mình là dư thừa. Tuy rằng Tôn Duệ có tiền, nhưng không soi mới vấn đề ăn uống, không bao lâu đã đem đồ ăn sạch sành sanh, hoàn toàn không chút miễn cưỡng.

Trong lúc giải quyết bữa sáng, anh thuận tiện hỏi luôn tên chương trình của Tôn Duệ, “Nhiệm vụ trạm tiếp theo”, ngược lại là một cái tên dễ hiểu, dễ nhớ. Cao Vinh lên mạng tìm một chút, phát hiện tỉ lệ người xem cũng khá khả thi. Tôn Duệ thấy anh cảm thấy hứng thú, liền rủ anh cùng mình cùng xem, nói rằng bản thân cũng chỉ xem được một phần ba.

“Được rồi, không sao đâu. Hai người cùng chen trước một cái máy tính, không khỏi quá chật đi.”

“Đây cũng không có gì khó,” Tôn Duệ đưa tay lên, “Anh đợi chút.”

Cao Vinh nhìn Tôn Duệ chột chột màn hình điện thoại, tìm nửa ngày, sau đó lại xác nhận lại bằng vân tay, đột nhiên như nhận ra hần định làm gì: “Chờ đã, cậu làm gì thế?”

“Mua TV á. Trong nhà đúng là thiếu mất cái TV.” Tôn Duệ thẳng thắn nói.

“Cậu không cần đến xem hàng mẫu thực để đánh giá...”

“Tốt, mua xong rồi!” Tôn Duệ quay đầu nói, “A, anh nói gì?”

“...” Cao Vinh lắc đầu một cái, “Không có gì. Cậu mua TV, nhưng không mua gói dịch vụ thì xem thế nào?”

“Lúc đó cứ nối máy tính với TV là xem được mà.” Tôn Duệ trả lời.

Túm lại chỉ mua TV về để mượn cái màn hình.

Cao Vinh quyết định không tự tìm đả kích mà hỏi đối phương tiện tay mất bao nhiêu tiền để mua màn hình. “Cửa hàng cũng ở cùng thành phố, tầm đêm nay có thể mang đến.” Tôn Duệ vui vẻ mà quơ quơ điện thoại di động, chỉ chỉ màn hình cho Cao Vinh xem.

Cao Vinh gật đầu, lại hỏi: “Như vậy, những gì cậu quay trước đây đều không dùng được?”

“Ừm, nhiệm vụ của bọn họ đều quay theo từng giai đoạn, tôi quay chưa xong phần đầu đã rời đi. Bọn họ liền dứt khoát quay lại.” Tôn Duệ nói đến cũng có chút hưng phấn, “Tôi cứ nghĩ bọn họ thấy tôi phiền, không nghĩ tới bên sản xuất lại quay lại tìm! Tôi cũng không đưa tiền gì nha, hoàn toàn không dựa vào quan hệ, là bọn họ tự tìm tôi á.”

Một vị trước kia được hân nhét tiền mới cho tham gia: “... Chúc mừng.”

“Lúc phát sóng anh phải xem đấy.” Tôn Duệ vẫn chưa đi gặp mặt bên sản xuất, bây giờ đã phần khởi mà tính toán đến lúc chương trình phát sóng. Cao Vinh đương nhiên là cứ “Nhất định xem, nhất định đấy.” mà đáp lại hân.

Mấy ngày kế tiếp, hai người cứ yên ổn mà cùng nhau, vô cùng có kế hoạch. Cao Vinh làm bữa sáng, Tôn Duệ ăn bữa sáng, làm xong mọi việc buổi sáng, tối đến lại cùng nhau xem mùa đầu của “Nhiệm vụ trạm tiếp theo”, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp tiến độ chiếu.

Cao Vinh cảm thấy tổ sản xuất này rất đáng tin, chương trình không quá hot, cũng không chiếu ở đài truyền hình lớn, mọi bố trí đều chỉ tính ở hạng thường thường. Người tham gia mùa đầu chỉ ở hạng tầm tầm, cùng một loại diễn viên ca sĩ chưa có mấy tiếng tăm. Có thể nói, danh tiếng của Tôn Duệ quả thực không cao, yêu cầu của bên sản xuất cũng không quá khắt khe.

Mà trải qua nhiệt độ mùa đầu, sắp xếp mùa thứ hai rõ ràng là có điều chỉnh, tổ sản xuất có thể tìm mình tinh nổi tiếng hơn, nhưng đối phương vẫn cân nhắc mời Tôn Duệ, cũng coi như là rất có lương tâm.

Tuy rằng bên họ cũng có thể có ý muốn rút ngắn quan hệ với Tôn Duệ, nhưng Cao Vinh luôn cảm thấy Tôn Duệ cũng rất thích hợp với chương trình kiểu này, kết hợp cả hai lý do mới đi đến kết quả kia. Nhưng anh cũng không đem suy đoán này nói cho một Tôn Duệ đang hứng thú đầy mình.

Cao Vinh đã giúp Tôn Duệ có được vé khán giả cho lễ ra mắt bộ phim vào cuối tuần, nhưng thời gian vào cửa của nhóm đạo diễn diễn viên cùng khán giả bình thường chênh lệch không ít. Tuy rằng bọn họ ở cùng nhau, nhưng Cao Vinh vẫn ra ngoài trước, mà Tôn Duệ thì cứ yên tâm ngủ thẳng cho đến khi mặt trời lên cao mới rời giường.

Vào thời điểm khó ra khó vào rạp vì phim bắt đầu công chiếu, Tôn Duệ hứng thú đến ngó qua trước khi lên máy bay đi quay show thực tế vào thứ hai tuần sau. Tốt xấu gì cũng là phim hân đầu tư, lại còn góp mặt diễn, tuy rằng phần diễn gộp lại khả năng không tới hai phút, nhưng Tôn Duệ vẫn có chút mong đợi. Còn nam chính số hai kia, Tôn Duệ nghĩ mình có thể không cần để tâm đến phần diễn của anh ta _____ cố ý tránh không nhìn thấy, làm như bản thân không để ý.

Tôn Duệ cảm thấy bản thân đã đi ra khỏi bóng tối của việc “thất tình”.

20. Chương 20

Tôn Duệ cố ý đến sát thời gian bắt đầu, trong rạp đã tắt đèn, phần lớn khán giả đã yên vị tại chỗ, nhân viên chủ chốt bắt đầu lên sân khấu, giới thiệu một chút về bộ phim cũng như một chút cảm tưởng. Tôn Duệ quàng kín khăn, đầu đội mũ, vội vã men theo hành lang một đường đi tới ghế khán giả ở hàng sau, hân liếc mắt xung quanh một vòng, hân lòng phát hiện quả nhiên không ai chú ý đến hân, chỉ coi hân là một khán giả bình thường không thể bình thường hơn, chẳng qua là đến muộn một chút.

Cao Vinh trên sân khấu đã phát biểu xong xuôi, đang đứng một bên mà chờ diễn viên bên cạnh nói xong rồi sẽ cùng nhau xuống sân khấu, liếc đến chỗ Tôn Duệ đang lén lút chen vào chỗ. Anh lại có thể liếc mắt một cái mà nhận ra đối phương, nhưng chỉ có thể giữ mặt lạnh, làm bộ cái gì cũng không thấy.

“... Lần này đối với tôi là một cơ hội vô cùng quý giá. Hy vọng mọi người có thể thông qua bộ phim này nhận thức tôi...”

Là nam thứ Lưu Tư Hiền phát biểu cảm nghĩ, Cao Vinh không nhin được mà nhìn về phía Tôn Duệ vừa đến, thế nhưng dưới sân khấu quá tối, anh cái gì cũng không thấy, vì vậy lại thu tầm mắt về.

Tôn Duệ lúc nghe quả nhiên vẫn có cảm giác khó chịu, nghĩ thầm “Lại chẳng thế, mấy phim trước có ai mời anh sao...”, rồi như vùi cả người vào ghế ngồi.

Lưu Tư Hiền hoàn toàn không biết Tôn Duệ đang ở đây, nói xong liền đem micro đưa cho nữ số hai bên cạnh, bản thân thì mỉm cười nhìn về phía khán giả. Việc đã đi đến nước này, anh ta cũng không ảo tưởng có thể làm hoà với Tôn Duệ, anh ta chỉ hy vọng Tôn Duệ không phong sát mình. Thoạt nhìn Tôn Duệ cũng không có ý định làm như vậy, anh ta liền có hy vọng. Lưu Tư Hiền nghĩ, đã có được bước thứ nhất, về sau chỉ cần vững vàng mà tiến lên là được.

Mọi người nói qua vài câu, sau đó trở lại chỗ ngồi của mình ở hàng đầu. Đối với một bộ phim nhỏ thế này, lẽ ra mắt cũng coi như có nhiều khán giả, bên tổ chức cũng không an bài hoạt động dư thừa gì, cứ như vậy trực tiếp chiếu phim.

Từ giai đoạn bắt đầu quay đến lúc hơi khô thê thê, Tôn Duệ coi như đều dành một nửa thời gian trong đoàn phim. Tuy rằng hần bình thường chỉ ngồi ngốc trong phòng nghỉ, nhưng thời gian ở trường quay cũng không ít. Chênh lệch rõ ràng đến vậy, giờ hần mới biết những cảnh quay rời rạc lúc trước, qua hậu kỳ cắt nối biên tập lại có thể lưu loát trôi chảy thế này. Phim ảnh ưu tú hơn không phải chưa từng xem, nhưng tự mình tham dự vào quá trình quay chụp, vẫn có cảm giác kỳ diệu hơn một chút.

Không khí của bộ phim vô cùng thoải mái, nữ chính là nhân viên mới trong công ty, bắt đầu một câu chuyện tình yêu vào ngay gần dịp Valentine. Tổng thể cũng không có chiều sâu, chỉ đơn giản là một câu chuyện về sự trùng hợp quãng đầy thức ăn cho chó mà thôi, rõ ràng là quay nhân dịp lễ tình nhân này.

Vai mà Tôn Duệ đóng xác thực là một vai siêu phụ, cũng là nhân viên mới như nữ chính, lúc xuất hiện cũng chỉ là người qua đường nói hai câu bất quá, hoặc chạy đi chạy lại làm vài việc lật vạt xoa dịu bầu không khí. Là một bộ phim hài kịch tình yêu thoải mái, vai phụ này cuối cùng cũng tìm được manh mối về tình yêu đời mình, coi như cho khán giả thêm một chút vui vẻ nữa. Phần diễn rải rác cả phim, gộp lại cũng được mấy phút.

Dù vậy, Tôn Duệ cũng thật vui vẻ. Đặc biệt là với thành quả cuối cùng này, hần thậm chí còn có chút tự đắc, cảm thấy kỹ năng diễn xuất của bản thân cũng không đến nỗi nào, lúc trước Cao Vinh phê bình như vậy quả thật hơi quá mà_____ hoàn toàn quên mất đây là thành quả sau khi bị mắng xối xả cùng một đợt đặc huấn ma quỷ. Bộ phim trước đây hần diễn vai chính, hiệu suất bán vé thực sự thê thảm, Tôn Duệ cũng không để ý tổn thất, chẳng qua cảm thấy không ai thấy mình diễn xuất, có chút đáng tiếc mà thôi. Cho nên lần này, dù phần diễn chỉ có một chút, hần cũng muốn đến tham gia náo nhiệt. Cao Vinh tuy rằng thiếu tiền, cũng chưa có danh tiếng gì, nhưng so với những người cùng lứa, đã coi là có khả năng. Tính theo số tuổi, sau này hoàn toàn có thể trở thành đạo diễn lớn. Nếu không phải vướng show thực tế kia, Tôn Duệ nhất định muốn cùng anh tham gia một bộ phim khác.

Nhưng mà hiện tại hai người cũng là bạn bè, đây cũng là việc nhỏ đi? Tôn Duệ cười cười thầm nghĩ.

Bộ phim kết thúc, các diễn viên lần thứ hai bước lên sân khấu, cúi mình cảm ơn khán giả. Trong lúc khán giả đứng lên vỗ tay, Tôn Duệ liền lách mình chạy ra ngoài.

Cao Vinh bên này vừa kết thúc liền cảm thấy điện thoại đang rung.

“Sau khi kết thúc anh còn bận gì không? Tôi không lái xe đến, có thể cùng về không?” Phát tới chính là voice chat của Tôn Duệ, nghe ngữ khí thì tâm tình quả là không tệ. Anh xem như nhìn ra, Tôn Duệ cũng không phải yêu thích diễn xuất, muốn làm mình tỉnh để hóng náo nhiệt thôi_____ tự mình trải qua quá trình một chút hần liền vui vẻ, có thể làm náo nhiệt chút lại càng có tinh thần hơn.

“Đang gặp người quen, tán gẫu hai ba câu sẽ quay về. Không ngại đợi chứ?” Cao Vinh nhanh chóng đánh chữ trả lời.

Tôn Duệ lúc này đang đi dạo xung quanh, sáng khoái nhún lại: “Được rồi.”

Tiệc mừng đã sớm làm qua, sau công chiếu mọi người cũng bận lịch trình riêng, vì vậy liền bớt chuyện. Cùng đến gặp khách quý cùng một vài đơn vị liên quan một lần, người ở lại sảnh cũng chỉ còn lác đác. Cao Vinh trước đó nhìn thấy cha mẹ, nhưng hai bác thấy anh đang cùng người ta nói chuyện, không muốn quấy nhiễu, cách thật xa hướng anh vẫy vẫy tay xong liền rời đi.

Một vài khách mới cùng Cao Vinh tán gẫu, sau đó liền qua nói chuyện với diễn viên, đây là một cơ hội thiết lập quan hệ tốt, Cao Vinh nhìn cũng quen rồi, thấy bản thân đã hoàn thành hết công việc ở đây, liền chủ động xin phép ra về.

“Sớm như vậy đã đi rồi sao? Tôi mới này còn muốn mời các anh buổi tối ra ngoài một chuyến.” Nói chuyện chính là một vị giám đốc nào đó vừa tán gẫu cùng vài nữ diễn viên của đoàn.

Cao Vinh nhìn ra vị này cũng chỉ khách sáo với anh chứ không có ý gì(*nguyên gốc là “tuý ông chi ý bất tại tửu”, nghĩa là ý không nằm trong lời nói), hiểu rõ mà cười cười: “Ai, tôi đi cùng làm gì chứ, mọi người cứ tự mình tận hưởng ăn uống là được rồi.”

Quả nhiên đối phương cũng không giữ lại, cười cười nói với mấy vị nữ minh tinh kia: “Vậy xem ra chỉ có chúng ta có thể đi.”

Cao Vinh nhìn qua bọn họ một chút, tất cả đều không phải loại tiểu cô nương cái gì cũng không hiểu, đôi bên đối với sự tình này đều có chút khó chịu trong lòng. Gặp phải việc này, phần lớn các cô đều cười vui vẻ đáp lời, ít nhất làm bộ như vô cùng phấn khởi, Cao Vinh cũng không thể quản nhiều. Nói trắng ra, loại chuyện này thường như cơm bữa, anh cũng chẳng thể quản.

Cao Vinh sau khi đi ra liền báo cho Tôn Duệ vị trí xem trong kho, chính mình cũng hướng bên đó mà đi. Chỉ là anh không để ý, sau khi mình đi, Lưu Tư Hiền cũng theo sát anh.

Tôn Duệ tại bãi đậu xe dưới hầm chờ Cao Vinh ở cửa thang máy. Cửa vừa mở, đập vào mắt Cao Vinh là một người trên dưới vô trang đầy đủ, mũ, khăn quàng, kính râm, đủ bộ một cái cũng không thiếu, quả thực chỉ kém không treo trên đầu cái bảng “Tôi là người nổi tiếng nè đến nhận ra tôi đi”.

“Cậu thế này cũng quá khả nghi rồi!” Cao Vinh thực sự không nhận được, nói một cách bất đắc dĩ.

“Ai, vì vừa mới công chiếu mà, ôi chao, nhờ khán giả từ bên trong đi ra thấy mặt tôi giống mặt diễn viên y đúc rồi sao, tôi phải chuẩn bị cặp kính này để phòng đấy.”

“Ở hầm đỗ xe mà đeo kính râm, người ta chỉ cảm thấy cậu như người mù thôi.” Cao Vinh thẳng thắn bình luận, đi tới trả tiền đỗ xe, lấy thẻ xe từ trong túi ra.

Tôn Duệ đi tới máy, lấy điện thoại mở camera trước soi soi, tựa hồ tự mình xem xét xem mình ăn mặc thế này rất cục có giống người mù không.

“A, đạo diễn Cao,” cửa thang máy lại mở, Lưu Tư Hiền vui mừng chào hỏi Cao Vinh, “Anh cũng đỗ xe ở đây? Thật vừa khéo.”

Tôn Duệ thầm “Đệt” một tiếng, hẳn không chút nào muốn nhìn thấy Lưu Tư Hiền. Hoàn hảo, hẳn đứng ở phía bên kia máy bán vé, Lưu Tư Hiền từ góc độ này không nhìn thấy hẳn. Tôn Duệ không có lên tiếng, chỉ đứng đấy xem điện thoại di động. Lưu Tư Hiền đại khái chỉ coi hẳn như người qua đường, cho nên không để ý nhiều, trực tiếp nói chuyện cùng Cao Vinh: “Cuối cùng bộ phim cũng công chiếu, anh vất vả rồi.”

“Tôi cũng không có gì khó khăn, mọi người đều góp công góp sức cả.” Cao Vinh khách sáo nói.

“Khoảng thời gian này tôi đã học được rất nhiều. Nếu tôi có cơ hội hợp tác cùng anh ở bộ phim tiếp theo thì tốt rồi.” Lưu Tư Hiền cười đến đặc biệt chân thành.

Tệ hơn nữa, Lưu Tư Hiền có vẻ như không chỉ đến chào hỏi, anh ta còn thấy sang bắt quàng làm họ, hỏi xem Cao Vinh sau này có kế hoạch gì không, nếu có, mong anh cần nhắc chính mình, kể cả vai phụ cũng được. Thái độ khiêm nhường thế này đối với người khác phỏng chừng có được hảo cảm, nói chi đến đạo

diễn chưa có danh tiếng như Cao Vinh. Nhưng là Tôn Duệ hiện đang đứng bên cạnh, tâm tình Cao Vinh có chút phức tạp, hoàn toàn không biết nên cùng người này nói chuyện thế nào.

“Ừm, được, tôi sẽ cân nhắc.” Cao Vinh cười cười, vừa vặn lúc này cũng xử lý xong, lấy tiền rồi lấy thẻ xe được trả lại, Cao Vinh cầm thẻ, cảm thấy Lưu Tư Hiền cũng hiểu anh sắp phải rời đi.

“Ai, chuyện lúc trước... Để cho đạo diễn Cao phải chê cười rồi. Tôi không nghĩ tới giữa tôi và Tôn Duệ tiên sinh lại xảy ra một hiểu lầm lớn như vậy... Khiến quá trình quay phim gặp không ít phiền toái, thật xin lỗi.” Lưu Tư Hiền thở dài, đột nhiên lại quay ra nói đến đề tài này, khiến cho Cao Vinh đang muốn quay đầu đi thật không kịp chuẩn bị.

Cao Vinh suy nghĩ một chút về lời của đối phương, tuy rằng bề ngoài là xin lỗi, mà ý tứ vẫn cường ép mọi chuyện thành một hồi “hiểu lầm”. Mà “hiểu lầm” ra sao? Chính là bản thân anh ta xem Tôn Duệ là bằng hữu, chỉ có đối phương là tự mình đa tình.

Lưu Tư Hiền lúc nói câu này cúi gập người trước Cao Vinh, thái độ tốt đến không còn lời nào để chê. Cao Vinh nếu không phải không có quan hệ khá tốt với Tôn Duệ, lúc này quay đầu quay xong, khả năng sẽ cấp một bậc thang cho anh ta. Nhưng chỉ tiếc, Cao Vinh biết đầu đuôi mọi chuyện, hoàn toàn đứng về phía Tôn Duệ_____ mà chính bản thân người trong cuộc là Tôn Duệ còn đứng lù lù ở kia kia.

Thấy Cao Vinh không lên tiếng, Lưu Tư Hiền có chút hoảng loạn. Lúc hấn tiến vào giới, quen biết không nhiều, trước làm quen với vài thiếu gia tiểu thư nhà giàu đều là Tôn Duệ làm trung gian giới thiệu, lúc này những người kia chắc chắn cũng không muốn nhìn mặt hấn. Còn lại cũng chỉ còn quan hệ với diễn viên, đạo diễn cùng bên nhà sản xuất. Cao Vinh tuy không phải quá có tên tuổi, nhưng lại trong thời kỳ có triển vọng, tạo mối quan hệ bây giờ không gì là không tốt, anh ta mới suy tính muốn liềm mình tẩy trắng hình tượng “tra nam” lúc trước.

“Ai, tôi thực xin lỗi. Kỳ thực, nếu lúc trước biết ý tứ của Tôn Duệ thì tôi đã không nhận vai diễn này. Là tôi làm cho ngài ấy hiểu lầm, chỉ trách tôi...”

Cao Vinh nghĩ thầm, tiêu chuẩn “bánh kẹp” quá chuẩn xác, mở đầu cùng kết luận đều “Sai lầm là do tôi”, mà ở giữa vẫn là “Đều do đối phương hiểu lầm”...

Tôn Duệ rốt cục nhịn không nổi nữa, quăng kính râm đi nhảy ra: “Lưu Tư Hiền, anh giả ngốc xong chưa? Con mẹ anh có dám đối mặt tôi nói lại như thế một lần?”

21. Chương 21

Cao Vinh vào giờ phút này có một suy nghĩ không đúng lúc cho lắm, a, thì ra thật sự tồn tại kiểu biểu tình “ngây như phồng” này.

Việc Tôn Duệ đột nhiên xuất hiện không nằm trong dự tính của Lưu Tư Hiền. Cảnh tượng bị tóm lần trước so với bây giờ cũng không khác nhau mấy, có khi anh ta bắt đầu có bóng ma tâm lý rồi cũng nên.

“Anh nói tiếp đi? Vì sao không tiếp tục?” Tôn Duệ tiến lên một bước, gần giọng nói.

“Tôi...” Lưu Tư Hiền có muốn nói cũng chỉ là mấy câu vừa rồi, lúc này mà lặp lại trước mặt Tôn Duệ chính là muốn ăn đòn, anh ta trầm mặc một hồi, nửa ngày mới lắp bắp: “Vì sao ngài lại ở đây...”

“Thế đây là bãi đậu xe nhà anh à? Tôi không thể đến đây sao?” Câu nào của Tôn Duệ cũng nồng nặc mùi thuốc súng, thực sự giận muốn phát nổ, cảm ghét bản thân như mù của lúc trước, thế nào lại đối với cái dạng cặn bã này mê luyến mãi không thôi, “Ngược lại là anh, thật sự cũng đậu xe ở đây? Không phải từ trước đến giờ anh đều có người đưa đón sao? Thế giờ chỉ cho tôi xe của anh đi?”

Lưu Tư Hiền quả thật đuối theo Cao Vinh để rút ngắn quan hệ, chứ nào có đậu xe ở đây, nói trùng hợp chỉ là mượn cớ, tự nhiên á khẩu không trả lời được.

“Anh cũng rất quan hệ tạo dựng quan hệ ha. Hiện tại mới thấy vòng giải trí không dễ chơi đi? Cùng với chân ái kia của anh dốc sức cùng nhau tiến lên nha,” Tôn Duệ giễu cợt nói, “Cũng đừng hai ngày không chịu được lạnh nhạt, lại bỏ cô ta đi tìm một bà chủ nào đó đi?”

Tôn Duệ cứ thả ra câu nào là châm chọc câu đấy. Vào khoảng thời gian “yêu đương cuồng nhiệt” trước đây, Lưu Tư Hiền có thể nói là muốn gì được nấy, nào đã gặp qua bộ dáng này của Tôn Duệ, lúc này bị nói đến mặt lúc xanh lúc đỏ, không ra được một lời phản bác.

“Muốn tạo dựng quan hệ với Cao Vinh? Anh đừng luôn đi. Anh cảm thấy anh ấy sẽ tin anh sao? Chỉ uống phí một phen tâm tư thôi.”

Cao Vinh vẫn luôn đứng một bên diễn tròn vai người qua đường xem trò vui, không nói câu nào. Mà Tôn Duệ đột nhiên quăng tới ánh mắt “Này, phụ tôi cái coi”, anh đành phải mở miệng, hắng giọng: “Tôi được nhiên là giúp Tôn Duệ. Anh đừng mơ tưởng nữa.”

Lưu Tư Hiền còn tưởng rằng nãy Cao Vinh không nói gì là vì còn do dự, hiện tại mới hiểu, căn bản là đang nhìn anh ta diễn trò thôi.

“Bọn tôi không có lời nào muốn nói với anh, mong anh không làm chậm trễ thời gian của chúng tôi,” Tôn Duệ sảng khoái, vung vung tay vỗ ai Cao Vinh, “Về nhà thôi.”

Cao Vinh trơ mắt nhìn Lưu Tư Hiền chuyển từ biểu tình tức giận sang khó hiểu.

...Anh cảm thấy bị người ta hiểu lầm thì phải.

“Các người...” Lưu Tư Hiền không thể tin nhìn hai người họ.

“Chúng tôi ở cùng nhau đấy, sao nào?” Tôn Duệ cũng không ngại làm lớn chuyện, muốn thế nào để hả giận thì nói thế nấy.

Cao Vinh lúc này không thể làm mất mặt người ta, chỉ có thể thuận thế, trực tiếp kéo tay Tôn Duệ: “Là vậy, hiện tại chúng tôi đang ở cùng một nhà. Giờ đi được rồi chứ?” Anh cũng không có nói dối.

Tôn Duệ liếc Lưu Tư Hiền một cái, không nói tiếng nào lướt qua, cũng không quay đầu lại.

Lưu Tư Hiền như bị đóng băng một chỗ, nửa ngày không nói được tiếng nào, sắc mặt vô cùng gay go. Nhìn Tôn Duệ cùng Cao Vinh cứ như vậy rời đi. Anh ta đứng tại chỗ một chốc, cũng không luận ra trong lòng đang có cái tư vị gì, ấn nút thang máy, ngơ ngác trở lại đường cũ.

Bên này, hai người đi rẽ trái rẽ phải đến một chỗ ngoặt, Tôn Duệ qua khoe mắt không nhìn thấy Lưu Tư Hiền theo tới, quay đầu mới phát hiện mình cùng Cao Vinh đang dính chung một chỗ.

Tôn Duệ: “Hic, này...”

Cao Vinh quay đầu lại: “Sao?”

Tôn Duệ quay đầu lại nhìn quanh một lượt, xác thực không có ai, lúc này mới sốt sắng: “Cái này, cái này... Anh với tôi quá gần nhau rồi!”

Cao Vinh nhìn hấn một bộ không biết phải để tay đặt chân thế nào, cảm thấy buồn cười: “Này. Vừa nãy cậu cùng người kia cãi nhau, tôi bắt đắc dĩ phối hợp với cậu còn không than câu nào, ngược lại cậu lại xấu hổ là sao nhỉ.”

Nói rồi Cao Vinh lập tức thả tay ra, từ trạng thái gần như ôm đối phương chuyển thành khoảng cách bình thường.

“Vừa nãy là... Tôi không suy nghĩ đã nói, để cho hả giận đấy rồi sao?” Tôn Duệ lấp bắp đáp, “Anh... Anh và tôi làm sao giống nhau được! Anh là thẳng, cởi hết mà ôm ấp giai khác cũng chả có vấn đề gì.”

“Không. Tôi thấy như vậy vẫn rất có vấn đề...” Cao Vinh cười khổ mở cửa xe, “Lên xe đi. Trước cũng không phải nói sai, quả thật là phải về nhà.”

Tôn Duệ ngồi ở ghế phó lái, bình tĩnh lại, mới nhận ra mình lúc này vì xả giận mà kéo người khác vào cuộc, thực sự không có lý trí, thở dài một hơi thật sâu: “Xin lỗi, ban này tôi nhất thời nóng nảy, kéo anh vào... Nhưng mà anh yên tâm, nếu anh ta ra ngoài nói lung tung, tôi nhất định sẽ đứng ra làm sáng tỏ!”

“Cũng không sao, tôi không có vấn đề gì. Anh ta phỏng chừng làm thế nào cũng không phát lên được đâu. Mà chúng ta cũng không nói gì sai, chỉ để người ta hiểu lầm chút thôi mà.” Cao Vinh cũng không phải quá lưu ý, đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ, anh có thể thông cảm được. Ngẫm lại biểu tình của Lưu Tư Hiền khi này, phát hiện tiểu kim chủ lúc trước mình muốn gì cho nấy cùng với đạo diễn đang muốn cọ quan hệ ở cùng một phe với nhau, phỏng chừng tức muốn ngất đi. Nói thật Cao Vinh cũng cảm thấy buồn cười, đồng thời có chút hả giận.

Tôn Duệ tiếp tục liên miên cần nắn mà phát tiết sự oán giận của hắn, rằng hắn rất giận Lưu Tư Hiền, hô hào rằng trước đó đầu hắn quả thật như bị nước vào.

Cao Vinh lái xe ra đường, ra khỏi hầm xe, mắt mới thoáng phát hiện mặt Tôn Duệ có chút hồng hồng.

“Cậu không sao chứ?” Cao Vinh cũng không cảm thấy lúng túng, lại còn cảm thấy đùa kiểu này khá vui.

“Tôi không!” Tôn Duệ cũng biết ban này tự làm mình xấu mặt, nỗ lực vì chính mình mà cãi lại, “Tôi bình thường không dùng khoảng cách gần như vậy tiếp xúc với người cùng giới...! Anh ở gần như vậy, phản ứng của tôi như thế là rất bình thường, bất kể đối tượng là ai... Arghh, anh hiểu không?”

Cao Vinh do dự nói: “Đại khái thì... tôi cũng hiểu.”

“Hả?”

“Mà như vậy có nghĩa là cậu cực kỳ thiếu kinh nghiệm đối với việc này?” Cao Vinh nói đùa.

“...”

Kết quả là Tôn Duệ lâm vào trầm mặc.

“Thật đấy à...” Cao Vinh kinh ngạc, tuy rằng từ việc Lưu Tư Hiền cũng nhận ra Tôn Duệ có điểm ngô nghê, nhưng trong mắt anh, phú nhị đại là kiểu hàng được hoan nghênh, chuyện tình yêu gì đó cũng phải có nhiều.

“...Im đi, không được cười tôi,” Tôn Duệ siêu cấp đau khổ mà vùi đầu vào hai tay.

Cao Vinh lái xe, hai mắt nhìn thẳng, hắng giọng một cái: “Khụ, kỳ thực cũng không có gì. Cậu xem, tôi cũng mới chỉ có một người mà thôi...”

Tôn Duệ: “...” Hắn cũng mới chỉ có một người đấy, là một tên tra nam giả gay không nói, hắn với người ta thậm chí còn chưa phát triển nổi đến giai đoạn ba.

“Tôi... tôi nói cho anh biết, nếu tôi là dị tính luyến, tôi đã sớm tìm bạn gái rồi. Thế giới này với người đồng tính không quá chào đón, anh hiểu không?” Tôn Duệ chấp nhất giải thích, tình yêu thời học sinh của hắn đều chưa nở đã tàn, nói tới nói lui cũng chỉ vì một chữ “thẳng”. Thích phải giai thẳng thực sự là một nan đề khó giải, mặc dù hắn có tiền, tình tình tốt, nhưng cũng không tìm được lối thoát.

Nói trắng ra, lần này, theo một nghĩa nào đó, hắn cũng thất bại vì một chữ “giai thẳng” này.

“Tôi hiểu, tôi hiểu.” Cao Vinh nhanh chóng đáp lời.

“Có phải anh đang cười trộm không?” Tôn Duệ nghiêng rằng nghiêng lợi.

Cao Vinh lập tức lắc đầu: “Không có, tuyệt đối không có. Làm sao có khả năng. Thế giới này quả thực quá không công bằng.” Không nghĩ tới, một người luôn được vị trước mặt nói thế giới không công bằng thế này, không công bằng thế kia để an ủi, lần này lại có thể dùng câu này an ủi ngược lại người ta.

Tôn Duệ lẩm bẩm hai câu, thế nào cũng như mình đang kiểm soát gây sự, vì vậy liền ngậm miệng không nói nữa.

Hai đứa nó vẫn chưa yêu nhau OTL Đọc mà sốt hết cả ruột huhu.

22. Chương 22

Lúc về đến nhà, vừa mở cửa ra liền thấy Cơm Nấm nhào ra, suýt nữa xô ngã bọn họ.

Tôn Duệ “phản công”, vừa cười vừa hung hăng xoa đầu Cơm Nấm.

Cao Vinh đến giờ vẫn không thể quen nổi nhiệt tình của Cơm Nấm, lúc nó ghé đến gần, chỉ nhẹ nhàng mà vỗ vỗ đầu nó.

“Đúng rồi, cậu vẫn chưa nói rõ muốn tôi trông nó thế nào... Bao giờ cậu đi?” Cao Vinh đột nhiên nhớ tới điều này, rằng sau này trách nhiệm to lớn trông coi Cơm Nấm kia sẽ rơi xuống đầu mình.

“Phải đi máy bay. Thực ra thì cũng chả có gì đặc biệt, trông nó như bình thường ấy, dắt nó đi vài vòng quanh tiểu khu là được, sáng một lần, tối một lần. Nếu anh thực sự bận, mỗi ngày một lần thôi cũng ok.”

“Rồi còn phải đi dọn phân cho nó nữa nhĩ...” Cao Vinh nghĩ thầm, dọn thì cứ dọn đi, bản thân nợ Tôn Duệ một phần ân tình lớn như vậy, dọn phân cho Cơm Nấm cũng không tính là gì.

“Đúng đúng, làm phiền anh rồi! Mạng Cơm Nấm đều giao cho anh hết đó!” Tôn Duệ nhìn Cao Vinh một cách vô cùng chân thành.

Cơm Nấm hợp thời mà “Gâu” một tiếng, trưng mặt ngốc mà nhìn Cao Vinh.

Cao Vinh nghĩ thế nào lại đem hai khuôn mặt này chồng lên nhau, sau đó nhanh chóng hắng giọng: “Khụ, cũng không phiền gì... Hay là lần sau tôi đi cùng cậu? Nhìn xem cậu làm thế nào.”

“A... Cũng được.” Tôn Duệ gật gật đầu.

Mùa đông trời tối nhanh, Tôn Duệ không muốn đến đêm gió lạnh lại còn phải ra ngoài, cho nên đề nghị dắt Cơm Nấm đi trước, sau đó cùng nhau ăn cơm tối ở ngoài. Cao Vinh đương nhiên là vui vẻ đồng ý.

Anh sợ lúc đến lượt mình làm thì không cẩn thận, cho nên ghé sát mắt quan sát Tôn Duệ đeo dây cho Cơm Nấm thế nào, túi nhựa nhỏ lấy ra từ đâu. Anh cũng rất chăm chú nghe Tôn Duệ dặn mỗi ngày Cơm Nấm cần ăn bao nhiêu, lúc nào thì ăn. Bình thường thì không sao, nhưng trước Tôn Duệ vừa cùng anh “tiếp xúc thân mật”, nên lúc Cao Vinh đến gần, Tôn Duệ liền theo bản năng mà hơi sốt sắng.

“Được rồi, tôi đã nhớ kỹ,” Cao Vinh thấy không có vấn đề gì, nuôi chó cũng không phải việc gì khó khăn, chỉ là anh chưa thử bao giờ thôi____ dù sao Tiểu Hoa cũng không cần trông nom gì, theo lịch hốt phân cho nó là được. Anh đứng lên, mới bước về trước một bước, Tôn Duệ đã theo phản xạ có điều kiện mà lùi về sau một bước nhỏ.

Cao Vinh còn tưởng rằng mình không cẩn thận suýt dẫm vào chân Tôn Duệ, nghi hoặc hỏi: “Sao thế?”

Tôn Duệ cũng không thể nói bởi vì việc lúc trước làm hấn đột nhiên ý thức được cái, ờ, “nam tính” của Cao Vinh đi? Việc mất mặt như vậy hấn cũng không muốn nói. Đối với ánh mắt có chút nghi hoặc của Cao Vinh, Tôn Duệ lập tức quay người đổi chủ đề: “Mau ra ngoài đi.”

“Gâu____! Gâu gâu gâu gâu!” Cơm Nấm như nghe hiểu cái từ “ra ngoài” này, cũng có thể là phản xạ có điều kiện sau khi được đeo dây, biết là sắp được đi ra ngoài chơi, lập tức kích động xoay xoay tại chỗ.

Bị việc này chen giữa, Cao Vinh cũng không nghĩ nhiều, chủ động đưa ra yêu cầu muốn thử dắt Cơm Nấm. Sau khi ra khỏi cửa, Tôn Duệ liền đưa dây cho Cao Vinh, còn mình thì đi theo bên cạnh.

“Thoạt nhìn thì thấy Cơm Nấm như là đã quen với anh từ trước ấy.” Tôn Duệ tâm tình phức tạp nói, hấn chỉ sợ mình đi sẽ khiến Cơm Nấm buồn bã khó chịu, không muốn để người khác trông____ mà sự thực chứng minh là hấn suy nghĩ nhiều quá rồi. Cao Vinh đến đây ở một tuần, cho Cơm Nấm vài miếng đồ ăn vặt, lúc thường ở phòng khách cũng chạy qua chạy lại xoát mặt, hiện tại quả thực coi anh như một người cha khác, còn có khả năng thân thiết hơn cả cha đẻ.

“Đúng thật, nó từ lần đầu gặp hình như đã rất yêu thích tôi rồi,” Cao Vinh thở dài, “Nói thật, tôi thích mèo hơn... Đây, đừng có quần như vậy chứ... Chó ấy, đặc biệt là loại cỡ lớn, nhào lên thực sự quá khích, tôi chịu không nổi.”

Tôn Duệ liếc mắt nhìn: “Thế mà nó so với tôi lại càng thích anh hơn đấy.”

“Cái giọng chua loét gì vậy,” Cao Vinh bật cười, “Yên tâm đi, Cơm Nấm khẳng định là vẫn thích cậu hơn.” Dù sao cũng là đồng loại, Cao Vinh trong lòng âm thầm bổ sung một câu. (*không thể nào quá đáng hơn =)) sao lại so em nó với chó thế này)

“Phải vậy không đó?” Tôn Duệ vỗ vỗ đầu Cơm Nấm, nhìn thấy biểu tình ngốc xít của nó, tâm lý cảm thấy được an ủi, nửa ngày mới đáp lại, “Lúc đó nhớ chụp hình nó gửi cho tôi.”

“Được. À, đúng rồi, chúng ta mới chỉ trao đổi số điện thoại nhỉ? Có muốn thêm we chat nữa không? Như vậy tiện liên lạc hơn.” Cao Vinh đề nghị.

Tôn Duệ sáng khoái đáp ứng: “Đương nhiên là được. Sau hi về nhà sẽ thêm.”

Việc trông nom Cơm Nấm như vậy cũng bàn giao xong. Lo cho Cơm Nấm, rồi ăn uống xong xuôi, hai người về nhà liền cùng nhau ngốc trong phòng khách, một bên xem tivi, một bên ngồi trao đổi we chat.

Lần trước Tôn Duệ nổi hứng mua tivi, hai người cho đến giờ đã xem xong mùa đầu của “Nhiệm vụ trạm tiếp theo”. Trước mắt thì chương trình này cũng nổi một trận trên mạng, không ít thành viên được lên trend trên weibo.

Cao Vinh không biết có phải là ảo giác của mình hay không, nhưng anh luôn cảm giác hôm nay Tôn Duệ ngồi ngay ngắn ở trên ghế, như thế nào lại cách xa anh hơn bình thường một chút...? Anh quay đầu liếc mắt nhìn Tôn Duệ, thấy đối phương cầm di động như có như không mà lướt, điện thoại đang sạc ở ổ điện gần ghế sofa. Thoạt nhìn là vì dây cắm không đủ dài nên mới phải ngồi ra rìa ghế như vậy.

Tự anh nghĩ nhiều rồi, Cao Vinh cũng không nghĩ nữa, lại quay đầu xem tiếp tivi.

Bên này, mắt Tôn Duệ đặt trên màn hình tivi, nhưng tâm tư lại không biết đã bay đi tận đâu. Hắn hiện tại mới phát giác... Bản thân vào Cao Vinh, dạo này có phải tiếp xúc hơi nhiều rồi không?

Tôn Duệ liền chạy vào group chat tìm bạn tốt xin tư vấn: “Đây, đây, bọn mày có đây không? Tao có vấn đề muốn hỏi.”

“??”

“Lại cái gì nữa thế...” Mấy thằng bạn này còn nhớ tới lần trước tên này hỏi bọn hắn về vấn đề ăn uống với bạn cùng phòng, tóm lại là toàn ba cái thứ ngu ngốc.

“Tao với bạn cùng phòng hình như quá thân thiết hay sao ấy? Cùng nhau ăn sáng, cùng nhau ăn tối, xong mỗi tối lại cùng nhau xem tivi, nói chuyện cho đến lúc buồn ngủ, như vậy không bình thường phải không?” Tôn Duệ lo lắng nói.

“Không bình thường.” Rất nhanh đã có người nói chắc như đinh đóng cột.

“A? Thế phải thế nào mới bình thường?”

“Tên kia đưa tiền, mày nhận tiền, thế là xong việc. Làm gì còn thân thiết làm mấy trò kia nữa?” Bạn tốt không hiểu tình hình đành thuận miệng suy đoán, “Tên đó muốn cưới mày à?”

“Không, không phải chứ... Người ta là thẳng á...” Tôn Duệ liếc Cao Vinh một cái, ánh mắt phức tạp.

Cao Vinh: “...?” Là ảo giác của anh sao, hình như vừa nãy Tôn Duệ vừa kỳ quái mà liếc sang bên này.

Một đứa bạn khác hình như vừa mới mở we chat ra, nhìn thấy tin nhắn đã sốt sắng: “Cái gì? Mày với người ta còn chưa lên giường á?”

Tôn Duệ dung tốc độ cực nhanh gõ lại: “Cút đi.”

“Nghe tao nói, mày, một đứa cong ở cùng giai tầng phát triển thế nào cũng ra vài thứ không bình thường... Mà mày đồng ý cho người ta vào ở nhờ, khẳng định trong lòng cũng có ý đồ đi.” Một đứa bạn đầu đầy âm mưu bắt đầu chỉ trích.

“Không phải! Tao không có ý gì cả!” Tôn Duệ vô lực biện bạch.

“Vậy bây giờ không phải mày đang đối xử với người ta như người khác giới à? Mà cũng không phải, mày cong cơ mà... Arghh, cũng không phải thế.”

Đề tài nói được một nửa, đột nhiên có người khác nhảy vào: “Các an hem, tao lại khôi phục tình trạng độc thân rồi! Mai đi uống một trận đi.”

“Tôn Duệ, mày xem, bản thân mày cứ đắm đầu vào yêu đương rắc rối, người ta vừa thoát ra vui thế kia cơ mà.” CỐ người true ghẹo nói.

Sau đó ba, bốn người khác cũng chuyển chủ đề, chuyện lúc đầu đã bị dẫn đi tận đâu tận đâu, cũng chẳng ai hỏi nhiều, chỉ hẹn nhau thời gian đi nhậu. Tiếc là, Tôn Duệ hiện tại đã chuyển tới thành phố S, lại có công tác, không thể cùng bạn bè tụ họp lần này.

Tôn Duệ cũng không bận tâm cái đó, cả người hắn hiện đang đắm chìm trong suy nghĩ “Không thể nào, đây không phải dấu hiệu nảy sinh tình cảm.”

Cao Vinh không biết Tôn Duệ đang nhắn tin cùng ai, thế nhưng đột nhiên thấy hắn hai tay ôm mặt, đập mạnh “bóp” một tiếng.

Đứa nhỏ này lại phát ngốc cái gì rồi?

“Cậu không sao chứ...” Cao Vinh không biết mình có nên hỏi thăm đối phương một chút hay không.

“Không có chuyện gì...” Tôn Duệ đột nhiên đứng lên, “Ừm... Anh cứ tiếp tục xem, tôi có chút không thoải mái, đi ngủ trước.”

“Thế à...” Cao Vinh không nhìn ra Tôn Duệ không thoải mái chỗ nào, nhưng cũng không hỏi nhiều, “Vậy cậu nghỉ ngơi sớm một chút. Hôm sau phải đi quay chương trình, thân thể khỏe mạnh vẫn là ưu tiên hàng đầu.”

“Ừ...” Tôn Duệ đáp một tiếng, sau đó nhanh chóng chạy về phòng.

Bị bỏ lại ở phòng khách, Cao Vinh một mặt không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, hôm nay rốt cuộc là như thế nào vậy? Một lúc đã xảy ra cả đồng chuyện, sau khi trở về Tôn Duệ lại có chút kỳ quái mà anh cũng chỉ không ra, chẳng lẽ buổi sáng gặp Lưu Tư Hiền nên đầu óc đờ rồi?

Vốn là Tôn Duệ mời anh cùng xem “Nhiệm vụ trạm tiếp theo”, mà giờ hắn đã về phòng, anh cũng không tiếp tục ở lại phòng khách, dọn dẹp một chút rồi quay về phòng xoa mào. Tiểu Hoa lần này thấy Cao Vinh có mùi động vật khác trên người thì hết sức bất mãn, cho nên Cao Vinh phải cố gắng vuốt vuốt xoa xoa nó để được an xá.

Nhìn Tiểu Hoa ngẩng đầu lên hí mắt hưởng thụ phục vụ, Cao Vinh lại nhớ tới cái mặt ngốc của một người một chỗ kia.

Chó với mèo quả thật là hai loài siêu khác nhau mà...

23. Chương 23

Sáng ngày thứ hai, Cao Vinh lần đầu tiên thấy Tôn Duệ không ra ngoài ăn sáng.

Nghĩ tới tối qua Tôn Duệ nói cơ thể không được thoải mái, Cao Vinh cũng có chút lo lắng. Người này bình thường đều nhảy nhót tưng bừng, hôm nay lại có chút không thích hợp lắm. Anh gõ gõ cửa phòng Tôn Duệ thăm dò: “Cậu ở trong à?”

“Ừm, ở... ở trong này.” Giọng Tôn Duệ lập tức cách cửa truyền tới.

“Không ra ăn sáng sao? Cậu vẫn khoẻ chứ?” Cao Vinh hỏi.

“A... Không, không có gì đâu.” Tôn Duệ tới qua phát hiện hai người ở gần nhau quá mức, hiện tại chỉ muốn giữ khoảng cách một chút, vì vậy định làm ỏ trong chăn, chờ đến khi Cao Vinh ra khỏi nhà rồi mới rời giường. Lại không ngờ tới, lý do tới hôm qua lấy ra tránh mặt lại khiến Cao Vinh quan tâm tới hắn.

“Tôi đau dạ dày, ừm... Chỉ một lát là ổn thôi.” Tôn Duệ nói.

“Hôm qua cậu đã nói không khoẻ, chẳng nhẽ đau từ tối qua đến giờ?” Cao Vinh kinh ngạc hỏi, lại tự thấy không có khả năng lắm, cũng không phải là đùa vì đau dạ dày.

“À, không, tối qua là đau đầu, sáng nay mới bắt đầu đau dạ dày...” Tôn Duệ lệ rơi đầy mặt mà tiếp tục nói lời vô nghĩa.

“Ồ, vậy được...”

Tôn Duệ yên lặng đợi một chút, cũng không nghe thấy lời nào sau đó, tiếp theo là tiếng Cao Vinh rời đi.

Hắn khẽ thở ra một hơi... Lại nói, hắn cũng chưa làm cái gì quá phận, sao hiện tại lại có cảm giác như làm trộm vậy?

Tiếp tục rúc trong chăn chờ Cao Vinh rời nhà, một lúc sau, mùi đồ ăn sáng liền theo khe cửa mà chui vào phòng. Nói thật, Tôn Duệ có chút đói, tâm lý giãy giụa một phen, vẫn quyết định diễn, tiếp tục ngồi nhìn trên giường.

Kết quả, đợi nửa ngày cũng không đợi được đến lúc Cao Vinh ra khỏi nhà. Qua hai mươi phút, lại vang lên tiếng gõ cửa của Cao Vinh: “Tôi vào được không?”

Tôn Duệ: “...!???”

Không nghe thấy tiếng trả lời, Cao Vinh nhíu mày: “Tôn Duệ, cậu tỉnh rồi chứ?”

“A... Tôi dậy rồi, không phải, anh vào... Nhưng phòng tôi hơi bừa, ừm, bừa lắm ấy, hay là anh...” Muốn gì thì nói luôn ngoài cửa đi. Tôn Duệ lo lắng quét mắt nhìn qua cái phòng bẩn như ổ chó của hắn, hy vọng tới qua lúc ngủ mình không đem ném quần áo bẩn xuống đất.

Cao Vinh hoàn toàn không nghe thấy phần sau Tôn Duệ tự xoắn xuýt mà giảm âm lượng, trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Tôn Duệ thấy mình choàng cái áo ngủ có chút buồn cười, liền nhanh chóng mà đem chăn trùm lại, chỉ để lộ ra cái đầu, bộ dáng có chút hài hước.

Cao Vinh lại tưởng hắn đau dạ dày đến độ cuồn cả người lại, lo lắng nói: “Tôi làm chút cháo. Không tìm thấy thuốc dạ dày. Hay là cậu ăn chút lót dạ rồi tôi đưa cậu vào bệnh viện.”

“Không không không không cần, chỉ chút nữa lập tức tốt lên hahaha.” Tôn Duệ kịp thời quyết đoán cự tuyệt.

Cao Vinh nói một câu “Quấy rầy rồi”, sau đó mang bát tới, muốn để lên bàn Tôn Duệ_____ trên bàn chất đầy đồ vật, Cao Vinh không nói nổi nữa, vất vả mãi mới tìm được một chỗ trống để đặt bát.

Anh cũng rất tự nhiên đi vòng qua đống quần áo rải rác vứt dưới sàn, cũng chỉ loanh quanh đôi tất cái giày cùng vài loại đồ chơi của Cơm Nấm.

“Hic, phòng tôi có chút bừa, hôm qua thấy không khoẻ nên cũng không dọn lại...” Tôn Duệ tự nhiên có chút không biết phải giấu mặt vào đâu, mặt tái nhợt giải thích. Cơ mà, kẻ ngốc cũng nhìn ra cái phòng này không phải chỉ một ngày mà bày được đến như vậy.

“Không sao.” Cao Vinh tùy ý nói, anh thật sự cũng không để ý. Không phải phòng anh, bày thế nào cũng đâu có quan hệ gì.

Tôn Duệ nhớ tới phải cảm ơn Cao Vinh đã cố ý làm điểm tâm, còn mang vào cho hắn, thế nhưng tay vừa nhắc lên lại nhớ đến bộ đồ ngủ mình đang mặc, đành rút tay về.

Cao Vinh cứ trơ mắt mà nhìn ổ chăn kia nhô lên, nhúc nha nhúc nhích một chút, rồi yên tĩnh trở lại.

“Chừng nào muốn thì hãy ăn, hôm nay tôi có việc muốn cùng cậu thảo luận, tôi ra ngoài trước. Tối gặp sau.” Anh nghĩ có lẽ vì mình mà Tôn Duệ không tiện ra, dù gì thì anh cũng là người ngoài, cứ đứng lại trong phòng ngủ của chủ nhà cũng không hay.

Ở mức độ nào đó thì suy nghĩ của Cao Vinh cũng không sai.

Vẫn ngồi đợi cho đến khi cửa nhà “cạch” một tiếng đóng lại, Tôn Duệ xác nhận Cao Vinh đã đi, mới “vèo” một cái vọt ra, nhanh chóng đi rửa mặt đánh răng, không nói thêm câu nào bắt đầu ăn.

Hắn nhìn đến muốn chết đói rồi!

Cơm Nấm ở bên ngáy ngốc nhìn toàn bộ quá trình chủ nhân nhà mình nhảy từ trên giường xuống, chạy vọt vào nhà vệ sinh rồi nhanh chóng bắt đầu xử lý đồ ăn, nhanh chóng kêu to xoát độ tồn tại.

“A, hah... Cơm Nấm, mai tao phải đi rồi, hai tuần nữa mới về, mày phải nghe lời đấy.” Tôn Duệ một bên húp cháo một bên lúng búng dặn dò Cơm Nấm.

“Gâu!” Cơm Nấm như đã nghe hiểu, ngoắt ngoắt cái đuôi ngồi một bên.

“A, cái ẩm giác tội lỗi này, tao nói dối mà người ta còn làm đồ cho tao ăn nữa.” Tôn Duệ vừa ăn vừa cảm khái không thôi, mà Cơm Nấm cũng sẽ không đáp lại, để hắn lầm bầm một mình.

Tuy nói vậy, nhưng Tôn Duệ vẫn ăn sạch sành sanh không để lại chút gì, vô cùng thoả mãn.

Cao Vinh cả ngày đều có chút lo lắng cho Tôn Duệ. Hôm qua, bắt đầu từ buổi chiều Tôn Duệ đã có cái gì đó là lạ, mà thân thể lại không thoải mái cho đến sáng nay. Anh lại nghĩ tới mai Tôn Duệ còn phải đi máy bay, quyết định là nếu tối nay về mà vẫn thấy người kia làm ổ trong chăn, bệnh tật triển miên, anh nhất định sẽ gói người ném vào bệnh viện.

Kết quả, lúc về nhà buổi tối, anh đã thấy một Tôn Duệ nhảy nhót tưng bừng.

“Cậu cũng thật có tinh thần nhỉ.” Cao Vinh vừa mở cửa đã thấy Cơm Nấm nhảy nhót chơi cục xương đồ chơi bên cạnh Tôn Duệ.

“Tôi rất khoẻ mà! Anh xem, vấn đề gì cũng không có luôn?” Tôn Duệ mặt mày không chút mệt mỏi, hẳn sẽ không diễn kịch tiếp, cứ giả ngu đi.

Cháo anh nấu có hiệu quả thần tiên sao? Thế nào mà anh lại thấy Tôn Duệ so với bình thường còn hoạt bát hơn? Trong lòng thì nghĩ thế, nhưng ngoài miệng vẫn bình thường nói: “Cậu khoẻ là tốt rồi. Tôi cũng không thật sự muốn đưa cậu đi bệnh viện.”

“Cơm Nấm, mai mày sẽ ở cùng người kia đó, biết không?” Tôn Duệ chỉ vào Cao Vinh, vỗ vỗ đầu Cơm Nấm.

Gâu gâu!” Cơm Nấm kêu xong liền theo hướng Tôn Duệ chỉ nhào về bên chân Cao Vinh, mạnh mẽ cọ cọ một trận.

“Có thể không dụi nữa không...” Cao Vinh cũng không ngại động vật dụi dụi, nhưng mà anh không quen loại cỡ lớn như vậy, lại còn dùng sức lớn như thế, cần bản chịu không nổi.

Tôn Duệ cười ha hả nhìn Cao Vinh, cũng chạy đến đùa với Cơm Nấm, một lúc sau đột nhiên phát hiện _____ Đệt mọt, sao tự nhiên lại thành tình huống hai người một chó hoà thuận vui đùa trong một phòng thế này.

Cao Vinh ngược lại cũng không cảm thấy kỳ quái, thoát khỏi Cơm Nấm, ngẩng đầu lên đã thấy Tôn Duệ định vào trong phòng, lộ ra biểu tình nghi hoặc hỏi hắn: “Cậu đi ngủ hả?”

“Hic, à, đúng, sáng mai bay, tôi phải dậy sớm.” Tôn Duệ quay đầu lại giải thích.

“Cũng đúng, vậy ngủ ngon.” Cao Vinh cũng không nghi ngờ, chúc Tôn Duệ ngủ ngon xong liền trở về phòng.

Tôn Duệ đứng giữa phòng ngủ, cũng không luận ra mình đang có cái tâm tư gì, hít một hơi thật sâu, “A_____” một tiếng, trực tiếp đem mình ngã úp mình trên giường.

Cơm Năm: “Gâu?”

24. Chương 24

Cao Vinh ở phòng kế bên, tựa hồ cũng nghe được cách hai vách tường một tiếng hét, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ coi như Tôn Duệ lại lên cơn.

Tôn Duệ nhất định không nghĩ tới hình tượng bản thân đã bị biến chất đến thành ra như vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tôn Duệ xuất hiện cùng hai vành mắt đen, dọa Cao Vinh nhảy dựng.

Cao Vinh từ trong bếp đi ra, kinh ngạc nói: “Không phải tối qua cậu đi ngủ sớm sao?”

“Tôi... Tôi mất ngủ.” Tôn Duệ đáp.

“Căng thẳng vì phải quay chương trình?” Cao Vinh cười nói, “Cậu cũng không đến nỗi vậy chứ?”

“Tôi cũng không biết...”

“Cùng ăn chứ?” Cao Vinh chỉ chỉ vào phòng bếp _____ anh phát hiện, từ lúc mình vào ở nhờ đến nay, hai câu thường nói với hân nhất chính là “Tôi ngủ đây” và “Cùng ăn nhé?”.

Tôn Duệ do dự một chút, rồi ra vẻ quyết tâm: “Ăn chứ.” Chuyện ngày hôm qua đã cho hân một bài học, bây giờ trong yếu nhất vẫn là cơm ăn, cảm xúc gì kệ một bên đi.

Huống hồ, hân cũng không phải loại ăn chung vài bữa đã xấu hổ ngượng ngùng... nhỉ.

Để Tôn Duệ ăn xong, Cao Vinh liền vào nhà bếp rửa bát, rửa một lúc liền cảm thấy có một ánh mắt dán vào người mình, vừa ngẩng đầu _____ đã thấy Cơm Năm ngồi trong phòng khách, thè lưỡi khéo léo nhìn mình, bên cạnh nó còn có quả bóng chày, chỉ thiếu viết lên trên mặt ba chữ lớn “Ra ngoài chơi”.

“Mày chờ một chút.” Cao Vinh thở dài, trong nhà lần này có tận một người một mèo một chó.

Buổi ra mắt cũng coi như đem lại cho Cao Vinh chút tiếng tăm, hai ngày trước có không ít người đến nói chuyện, cũng có một số nhà sản xuất phim nói bóng gió bày tỏ ý tứ có thể sẽ hợp tác. Anh cũng không quan tâm là mình tự làm hay có người nhờ anh làm đạo diễn, chỉ cần kịch bản không quá tệ, anh có thể cân nhắc. Nói trắng ra, có người đầu tư cho thoải mái hơn so với việc tự chạy đông chạy tây kéo tài trợ nhiều lắm, có chút không tự do nhưng Cao Vinh cũng có thể làm quen.

Khoảng thời gian sau đó, Cao Vinh dự không ít tiệc, nhưng ngoài ra anh cũng không có việc gì khác, trước khi chờ hợp đồng quay mới, có thể yên tâm mỗi ngày chăm chó rờ lông mèo, cũng coi như tìm được một khoảng thời gian nhàn nhã hiếm có trong năm.

Tiểu Hoa đã đến đây một thời gian, nhưng cũng chỉ ở lại trong phòng. Bắt đầu từ hôm nay, Cao Vinh mỗi ngày đều ôm nó ra gặp mặt Cơm Năm. Thái độ hai đứa này có thể nói là hoàn toàn ngược nhau, Cơm Năm cứ một mặt ngốc xít dí sát vào Tiểu Hoa, mà Tiểu Hoa lại tạc mao, tràn đầy địch ý, hằm hè không ngừng. Cao Vinh cũng không dám thả nó xuống đất, chỉ có thể ôm ôm cho nó đi một vòng, để nó quen mặt Cơm Năm, vào lúc Tiểu Hoa xoè vuốt muốn nhảy ra lại nhanh chóng bế nó vào phòng.

Xem ra đây cũng không phải chuyện dễ dàng.

Là một người rất có trách nhiệm, sau khi chăm sóc chó xong, Cao Vinh liền chụp cho Cơm Năm một bức ảnh, gửi cho Tôn Duệ, báo cáo “Mọi thứ đều bình thường.”

Cao Vinh ngồi trên ghế xem điện thoại, cảm thấy trong phòng này chưa bao giờ yên tĩnh đến thế. Lúc Tôn Duệ ở nhà ồn ào vô cùng, không nói bản thân hân, mà lúc xem máy tính cũng không đeo tai nghe, cực kỳ ồn. Cao Vinh dung điện thoại bật một chút nhạc, cảm thấy cũng không phải cảm giác này, lại tắt đi.

Kỳ thực, trước kia ở nhà cũ, mỗi tối của anh đều yên tĩnh như vậy. Mới chưa được bao lâu, mà Cao Vinh đã cảm thấy không quen vắng vẻ thế này, tốc độ hình thành một thói quen quả thật kinh người.

Không để anh chờ lâu, nguồn gốc ồn ào của anh đã nhả lại.

“Cơm Năm ngoan chứ?”

“Ít nhất nó cũng không gây rối...” Cao Vinh trả lời, “Cậu đến chưa? Thế nào, mọi thứ đều thuận lợi chứ?”

“Đã gặp bên chương trình rồi. Oa, trước khi quay chính thức cũng đã có máy ảnh chụp lên rồi, rõ ràng nổi hơn mùa đầu nhiều.”

“Chắc chắn là vậy rồi, độ phổ biến tăng mà.”

“Anh coi này, buổi trưa, lúc chuẩn bị quay còn có người không tới, giờ vẫn còn người chưa có mặt.” Tôn Duệ nhả, còn gửi một tấm nãy tiện tay chụp được. Cao Vinh liếc qua liền nhận ra một vài người.

“Đây là MC này... Ủa, không phải đây là nữ diễn viên khá nổi gần đây sao, cô ấy cũng được mời đến à, chương trình này không phải vừa đâu.”

“Ai biết được, nhưng tôi cũng bắt đầu làm việc rồi!” Tôn Duệ kích động nói, “Lúc đó, tôi sẽ nói cho anh biết địa điểm, nhưng anh không được để lộ đâu đấy.”

Cao Vinh vốn dĩ cũng thực sự hứng thú, huống hồ, lúc này anh cũng không thể nói “Cậu không nói tôi cũng có sao đâu”, vì vậy đáp: “Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi.”

Lòng hư vinh của Tôn Duệ được thỏa mãn, trước hắn có khoe tin tương tự vào group chat của đám bạn ở nhà, bọn nó chỉ ha ha vài câu “Mày có tiền đồ đấy” sau gì cũng không hỏi tiếp, thoát nhìn đối với cái chương trình này chả dậy nổi tạo hứng thú nào, có nói thêm thì cũng hỏi là sao nữ này sao nữ kia gặp ngoài đời ra sao.

So sánh với cái đám kia, Cao Vinh vẫn tốt nhất. Tôn Duệ cảm động nghĩ.

Lúc này, Cao Vinh ở thành phố S hoàn toàn không biết tạo gì về việc tự nhiên dành được hảo cảm của Tôn Duệ.

Sau mấy ngày, “hình thức ở chúng” mới của hai người cũng đi vào quỹ đạo ____ Cao Vinh báo cáo tình hình Cơm Năm cùng gửi mấy tấm hình của nó cho Tôn Duệ, còn Tôn Duệ thì mỗi ngày tràn đầy phấn khởi tâm sự với Cao Vinh về chuyện xảy ra ở chương trình. Đánh chữ không đủ thể hiện sự phấn khởi, còn gửi voice chat qua. Cao Vinh vừa xử lý bưu kiện, xem xét chọn kịch bản, vừa đặt di động sang một bên, bật mấy đoạn voice chat Tôn Duệ gửi, tuy rằng vừa nghe vừa cười khổ, nhưng thế nào cũng nghe hết.

Chương trình cũng không theo mô hình loại trừ, dùng ngày làm đơn vị, người kết thúc nhiệm vụ cuối cùng phải nhận phạt, sau khi nhiệm vụ kết thúc thì người về đầu nhận được một phần quà nhỏ. Tuy nhiên, phần lớn cũng do tổ sản xuất lên kế hoạch, làm theo kịch bản. Thực hiện nhiệm vụ thì người chơi có thể tự do phát huy. Tôn Duệ phần lớn thời gian đều kể cho Cao Vinh nghe hôm nay hắn đã làm những gì, tham gia trò chơi một cách vô cùng nghiêm túc.

Trong thành phố chạy tới chạy lui, rất nhanh, ảnh chụp cùng tin tức mùa hai “Nhiệm vụ trạm tiếp theo” đã lan truyền trên mạng, mọi người đồn dập kêu tổ sản xuất chia sẻ chút gì đó, nhưng đương nhiên, lúc mới đầu, nhân viên trong tổ sẽ không tiết lộ cái gì. Tại địa điểm quay, fan biết được cũng do ngẫu nhiên trên đường gặp, tổ sản xuất cũng biết là đã đến thời cơ, bắt đầu mới tung poster cùng thông tin chính thức của mùa hai, đương nhiên, bao gồm danh sách những người tham ra. Sau đó, không ít người hào hứng kể rằng họ đã ngẫu nhiên gặp tổ quay phim trên đường, cũng như có thật nhiều bình luận về các thành viên tham gia mùa này.

Không giống như mùa một, gần như toàn những người không có danh tiếng tham gia, lần này người tới vẫn có thể gán cho cái danh nổi tiếng. Mặc dù không phải là nghệ sĩ cực hồng gì, nhưng ít nhiều gì tên tuổi cũng được biết đến. Trong tổ hợp này, Tôn Duệ thực sự là mờ nhạt, mọi người sững sờ, tìm tòi nửa ngày cũng không thấy bối cảnh gì. Sau, vẫn có người mắt tinh nhớ ra “Đây không phải là người đóng vai phụ trong bộ phim mới ra rạp gần đây à”, vì vậy mọi người lại lợi về tìm kiếm. Mò ra được, tầm một năm trước,

Tôn Duệ từng đóng một vai nam thứ, thậm chí cả mấy phim chỉ đóng vai quần chúng cũng tìm ra. Với kết quả này, mọi người vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc _____ người này từ đâu bỗng dưng nhảy ra vậy.

Tôn Duệ “debut” làm diễn viên, kỹ năng diễn xuất quả là một lời khó nói hết, nhiều người tò mò xem qua phim trước đây hẳn đóng cũng không biết phát biểu ra sao. Nhưng tại bộ phim chiếu rạp gần đây, không biết là do phần diễn quá ngắn hay là do có yếu tố hài kịch phụ họa, vai phụ này của hắn lại chiếm được chút cảm tình khán giả. Ôm tâm tình hiếu kỳ cùng muốn hóng chuyện, không ít người tìm đến follow weibo của Tôn Duệ, muốn tìm tòi một chút về cái người mới tham gia mùa hai này.

Tôn Duệ vốn không thường dùng weibo, mở ra xem thông tin là chính, còn bản thân cũng không đăng gì. Lúc này tự nhiên được chú ý, làm cho hắn vừa mừng vừa sợ, nhanh chóng lướt lướt xem trước đây bản thân có chuyển phát cái gì ngu ngốc không, sau đó xin một cái chứng nhận tên thật(*chắc kiểu tài khoản người nổi tiếng có chữ V bên cạnh ha? Tớ cũng không biết phải gọi là gì), vui vẻ hứng khởi xem số người theo dõi mình không ngừng nhảy lên.

“Chúc mừng chúc mừng”, đối với sự đặc chí của Tôn Duệ, Cao Vinh chân thành nói.

Ah cảm thấy, sau này Tôn Duệ hẳn nên phát triển theo hướng show tạp kỹ này, tốt nhất không nên gieo tai hại vào ngành điện ảnh.

Tôn Duệ, người vì muốn tìm vui mới trở thành minh tinh, tiến vào giới giải trí được hai năm, lúc này mới chân chính trải nghiệm cảm giác làm một “minh tinh” thực thụ.

“Rất thoải mái à?” Cao Vinh hiếu kỳ hỏi.

“Cũng không vui giống như tưởng tượng... Không có cảm giác gì mấy.” Tôn Duệ tỉnh táo lại sau cơn kích động, hẳn phần kịch không ngủ cả một đêm vì đạt được chú ý, nhưng qua hai ngày lại chẳng cảm thấy có gì nữa.

“Đều như vậy cả,” Cao Vinh cười nói, tiện tay chụp một bức ngốc ngốc của Cơm Nấm gửi qua, “Đúng rồi... Đây là ảnh ngày hôm nay.”

25. Chương 25

“Oa, Cơm Nấm lại đáng yêu như thế này.” Tôn Duệ- không- khiêu- thăm- mỹ thử dài cảm thán.

“...” Cao Vinh đổi việc này thực sự cạn ngôn.

“Lịch chiếu đã được quyết định, cuối tuần sau sẽ bắt đầu.”

“Vậy sao? Tôi sẽ canh đúng giờ để coi.” Cao Vinh khách khí đáp.

“Được được được! Anh dạo này có bận không? Cuối tuần này tổ chức trình không có lịch trình, có thể về một chuyến.”

Cao Vinh nghi ngờ nói: “Cũng tạm được, bàn bạc đã kết thúc, lập tức có thể đến đoàn phim xem xét một chút... Cuối tuần cậu về làm gì?”

“Không làm gì hết, nghỉ ngơi thôi.” Tôn Duệ đáp một cách đương nhiên.

“Ồ...” Cao Vinh đã hiểu, người này hai ngày cuối tuần muốn về nhà, máy bay qua lại cũng chẳng khác gì so với đi lại bình thường.

“Lại nói, sao cậu không về thành phố B, nơi đó cách chỗ quay tương đối gần nhỉ?” Cao Vinh lẩm miệng hỏi một câu.

Tôn Duệ sững sốt một lát, nói gì thì nói, bên thành phố B mới thật sự là “nhà” của hắn, ở chỗ kia hắn cũng chỉ là thuê một cái nhà ở tạm thôi. Thế mà sao hai ngày nghỉ quý giá lại gấp gáp muốn quay về đó...

“Ha ha, nhà tôi cũng không có ai, chỉ còn lại bảo mẫu... Ở trong nhà trống trải, không bằng quay về trông Cơm Nấm một chút.”

Đến nửa ngày Tôn Duệ mới đáp lại, Cao Vinh hiểu rõ, cũng không tiếp tục đề tài kia, mà bắt đầu nói về công việc của mình.

Anh đã bàn bạc xong công việc tiếp theo, vẫn là một bộ phim tình yêu. Nhưng không giống với bộ tình yêu hài ban đầu, phim lần này là một câu chuyện thiên về hướng bi kịch. Nói thật, nếu anh phải tự tìm đầu tư, nhất định sẽ không chọn một đề tài nguy hiểm như vậy. Nhưng lần này, anh là được trả tiền để làm việc, không được trích phần trăm, nên anh cũng vui vẻ thử nghiệm đề tài mới này. Bên đối tác tìm đến anh cũng không phải không có nguyên nhân, hồi học đại học, anh cũng có làm qua phim ngắn với đề tài tương tự. Chỉ là, đã qua nhiều năm như vậy mà vẫn có người tìm được rồi xem qua, có thể nói đối phương cũng tràn đầy thành ý, đây cũng là điểm khiến anh chú ý.

Nhìn danh sách diễn viên tham gia trong hợp đồng, Cao Vinh rất kỳ vọng vào bộ phim này. Trước khi tập hợp đủ diễn viên, anh cũng đã đến thăm trường quay, rất nhiều bối cảnh vẫn đang trong thời gian chuẩn bị, anh đi khắp nơi quan sát, rồi cùng nhân viên chào hỏi trước.

“Đạo diễn Cao, ngài đến sớm vậy?”

Cao Vinh đi xung quanh trường quay, vừa quay đầu đã thấy có người gọi mình.

“A, phải. Tôi cũng muốn nhìn trước một chút.” Cao Vinh cười đáp lại, tuy thấy người trước mặt quen quen, nhưng còn chưa tới độ nhớ được tên.

“Giả Uyển Uyển, ngài quên rồi sao.” Người nọ làm bộ không thoải mái, rất nhanh sau đó liền bật cười.

“Thật xin lỗi. Tôi nhớ rồi, mấy năm trước tôi từng hợp tác với cô nhĩ.” Cao Vinh cũng không vòng vo, sáng khoái nhận người. Năm anh vừa tốt nghiệp đại học có làm một chân phụ tá ở đoàn phim nọ, lúc ấy hình như diễn viên này đóng vai nữ thứ. Nhưng hai người cũng không tiếp xúc nhiều.

“Nhiều năm không gặp, anh chớp mắt từ trợ lý đã thành đạo diễn rồi? Thực sự rất lợi hại.” Giả Uyển Uyển sấn lại gần Cao Vinh, lắc lắc tay anh, “Lần này chúng ta lại hợp tác, nhưng tôi vẫn chỉ là nữ thứ, không có tiến bộ gì.”

Cao Vinh cười cười: “May mắn thôi. Cũng chỉ đủ để sống. Diễn viên bây giờ vẫn chưa cần đến, sao cô đến sớm vậy? Hình như là người đầu tiên thì phải.”

“Không có việc gì khác nên đến thôi.” Giả Uyển Uyển khoa trương nhún nhún vai.

“Không đến nổi vậy đi.” Cao Vinh ha ha hai tiếng. Giả Uyển Uyển cũng coi như có chút quen thuộc với anh, tuy hai người ít qua lại, nhưng tùy tiện hàn huyên hai câu, ngược lại cũng không có gì lung túng.

“Đúng rồi, anh biết không?” Giả Uyển Uyển đột nhiên vỗ tay, “Bên cạnh là đoàn phim, chính là cái IP đặc biệt nổi kia ấy. Nguyên tác vừa nổi liền chuyển thể thành phim...”

“Tôi cũng từng nghe nói, nhưng chưa xem qua nguyên tác.” Cao Vinh thẳng thắn nói. Hiểu biết của anh cũng chỉ giới hạn ở chỗ đây là một cái IP nhân khí cao, nghe nói có đầu tư lớn, tiền vốn bỏ ra thực sự khổng lồ. Nhưng anh cũng không nghĩ đoàn phim kia lại trùng hợp ở sát vách như thế, như vậy so sánh với bối cảnh bên họ, thực sự là chênh lệch lớn.

“Bên đó muốn An Điều Định diễn nữ chính, kỳ thật cũng phù hợp, nhưng tôi vẫn thấy so với nguyên tác cảm giác có chút khác...” Giả Uyển Uyển hình như là fan của nguyên tác, cũng không để ý đến Cao Vinh, cứ tự nói đến rất vui vẻ.

Cao Vinh sững sốt một chút. Đã qua mấy tháng không nghe đến cái tên này.

“Anh nói có nên đi qua xem thử không? Có khi còn xin được chữ ký...”

“Cô dù gì cũng là diễn viên có tên tuổi đi.” Cao Vinh cười khổ nói.

Giả Uyển Uyển không để ý tới lúc này Cao Vinh vừa ngẩng người, đáp lại “Phải ha, như vậy cũng có chút mặt mặt”, sau đó liền bắt đầu huyền thuyên tiếp về. Cao Vinh nghe vào lỗ tai này lại đi ra lỗ tai kia, Giả

Uyển Uyển thấy Cao Vinh không phản ứng gì, lúc này mới hậu tri hậu giác kêu lên: “Ấy, có phải tôi làm phiền anh không? Vậy không nói nữa, sau gặp lại ha ha ha.”

“A, không sao... Vậy gặp lại sau.” Cao Vinh lịch sự phủ nhận, rồi vẫn phát tay hẹn gặp lại sau.

Giả Uyển Uyển thoát nhìn cũng không nghĩ nhiều, chạy đi như một cơn gió.

Cao Vinh lên weibo tìm kiếm, tìm được trang chủ cùng tuyên truyền của đoàn phim hàng xóm_. Anh cũng không biết trước đây sao có thể không để ý đến, rõ ràng tạo hình cổ trang của An Diêu Dịch đứng đầu trang tìm kiếm luôn.

Đại khái là vì gần đây đều coi thứ khác trên di động, nên không để ý lắm đi...

Thí dụ như tình hình show thực tế “Nhiệm vụ trạm tiếp theo” của vị chủ nhân gốc xít kia của Cơm Nấm chẳng hạn.

“Bữa trưa ngày hôm nay nè!”

“Oa, nhiệm vụ lần này lại là thi leo núi, cơm tối còn dựa vào thành tích để phân, tổ chương trình thật không có tình người!”

“Nhớ chó nhà tui quá... [hình ảnh]”

Cao Vinh vào lướt weibo của Tôn Duệ, kéo kéo xuống _____ ồ, đây không phải bức hình anh chụp bữa cho Cơm Nấm rồi gửi cho hần sao. Anh tò mò chọt vô xem khu bình luận, một nửa bày tỏ hình chó này chụp quá xấu, nửa kia chê bai khả năng chụp hình của Tôn Duệ. Cao Vinh nhất thời cảm thấy không xong, Cơm Nấm chẳng bao giờ chịu đứng yên, mà anh cũng chỉ tiện tay chụp bữa một cái gửi cho có mà thôi, có nghiêm túc đâu, ai biết đối phương lại đăng lên weibo. Lần này lại gián tiếp thu được bao nhiêu ý kiến chê bai kỹ thuật chụp của anh.

Tôn Duệ khả năng cao vẫn đang quay, Cao Vinh không muốn quấy nhiễu hần, liền trực tiếp gõ bình luận ở một bài đăng mới nhất “Đang quay mà vẫn có thời gian đăng nhiều weibo như vậy, cậu với điện thoại di động chắc luôn dính một chỗ nhĩ [doge].” Anh nghĩ Tôn Duệ tám phần mười cũng không xem khu bình luận, vì vậy liền chụp một bức, đợi tối gửi cho hần.

Nhiều fan nhìn thấy cái bình luận này, cũng kêu Tôn Duệ thực sự là “thanh niên nghiện sống ảo”, một ngày đăng tận 8 cái weibo, so với mình tỉnh khác, một tuần ghé SNS một lần, không biết nên thấy hạnh phúc hay phiền toái đây.

Không nghĩ tới, rất nhanh Tôn Duệ đã trả lời bình luận của Cao Vinh, cũng không phải trực tiếp bình luận, mà là gửi dm: “Tôi đều là tranh thủ đăng! Không phải trong quá trình quay mà nghịch di động nhé!”

“Cậu đang rảnh?”

“Vừa mới nghỉ trưa, thở lấy hơi một chút. Chuẩn bị tiếp tục rồi.” Tôn Duệ rất nhanh đáp lại.

“Cũng tốt, mà cậu trả lời cũng nhanh thật. Lúc thường còn rất hay coi bình luận?”

“Không có, tôi chỉ chú ý bình luận của người tôi đặt nhận thông báo...”

“Ồ, vậy cũng rất nhanh nha.” Cao Vinh vẫn tiếp tục trêu đùa về độ bám dính điện thoại của Tôn Duệ.

Cách vài giây, bên kia mới nhắn lại một câu: “Không có gì nữa đi! Tổ chương trình gọi rồi, tối tiếp tục nói sau.”

“Được.” Cao Vinh nhắn lại, rồi thấy bên kia không có động tĩnh gì, xem ra thật sự không nhìn di động nữa.

Cao Vinh lúc này mới phát hiện ra, từ lúc từ đoàn phim đi ra, ngồi đây xem weibo đã qua nửa tiếng. Thực sự là gần mực thì đen mà. Cao Vinh không nhịn được bật cười, lái ô tô về nhà, chuẩn bị chấp hành nhiệm vụ trông chó ngày hôm nay.

26. Chương 26

Cơm Nấm được Cao Vinh trông một khoảng thời gian, càng ngày càng thân cận với anh, cọt cọt dụi dụi liếm liếm cực kỳ nhiệt tình. Cao Vinh tuy không ghét, nhưng vẫn có chút không chịu nổi phần nhiệt tình này...

“Mày ngừng một chút. Tầm hai ngày nữa chủ mày về rồi, lúc đó đi quán cậu ta đi.” Cao Vinh đẩy cái đầu lông xù của Cơm Nấm, trông dầy dặt lên cho nó.

Tiểu Hoa từ trong khe cửa lặng lẽ đi ra, cũng không tiến về phía trước, chỉ đứng ở cửa phòng cảnh giác nhìn Cơm Nấm. Đại khái là vì chênh lệch kích cỡ, mặc dù có địch ý nhưng Tiểu Hoa cũng không dám phát ra âm thanh biểu thị uy hiếp.

“Gâu!” Cơm Nấm trao đổi một tiếng với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa bị kinh sợ mà “vèo” một phát chạy về phòng

“Gâu gâu...” Cơm Nấm kéo dài âm cuối, ngẩng đầu nhìn Cao Vinh, trên mặt phẳng phát như muốn nói “Tui đã làm gì nó đâu?”

Cao Vinh thở dài nói: “Mấy đứa bọn mày đều muốn thành tinh mà.”

Cuộc sống như vậy kéo dài đến buổi tối thứ sáu, Cao Vinh rốt cục cũng chờ được tin tức của Tôn Duệ: “Tôi sắp lên máy bay rồi! Chắc thời gian bay cũng ngắn thôi... Oa, thậm chí còn có người nhận ra tôi trên đường này, chương trình còn chưa chiếu nữa đây?”

“Muốn tôi lái xe tới đón cậu không? Dù sao tôi cũng không có chuyện gì làm.” Cao Vinh liếc mắt nhìn thời gian, đứng dậy khỏi máy tính, quay quay cần cổ một chút.

Thấy đối phương nửa phút không trả lời, Cao Vinh nghĩ có lẽ người ta đã lên máy bay rồi. Thế nhưng, vừa mới nghĩ như vậy thì thấy hiện “đang nhập tin nhắn”, vì vậy Cao Vinh ngồi xuống chăm chú nhìn màn hình, chờ tin gửi đến một lát sau, vẫn hiển thị “đang nhập tin nhắn.”

Ngồi chờ mấy chục giây, Cao Vinh cũng tò mò, cuối cùng Tôn Duệ muốn nói cái gì?

Nửa ngày trôi qua, tin nhắn mới gửi tới: “Nếu như anh không thấy phiền...”

“...” Gõ gần một phút, chỉ được có câu này?

“Được rồi, vậy nhắn cho tôi số hiệu chuyến bay đi.” Cao Vinh cũng không để ý mấy, nhú nhú mày liền cho qua.

Tôn Duệ ở đầu bên kia điện thoại như đã quên mất lúc nhập tin nhắn sẽ hiện ra chữ “đang nhập tin”, vừa lên máy bay xong hẳn đã thấy hối tiếc, không hiểu bản thân rồi rắm cái gì. Có người tới đón không phải tốt sao? Tại sao mình lại thấy tâm tình không yên chứ! Lúc đầu muốn nhắn “Dừng xe ở sân bay không tiện lắm nhỉ?”. “Tôi tự đón xe cũng được.”, sau lại xoá, đổi thành “Cũng được! Vậy anh tới đi”, do dự một chút lại đổi thành “Hahaha, không cần phiền đến anh, tôi lớn như vậy, có thể tự về”, cuối cùng vẫn xoá đi đổi thành cái tin kia.

“Mình đến cùng xoắn xuýt cái gì kia chứ...” Tôn Duệ lệ rơi đầy mặt nghĩ ngợi.

Sau hai tiếng rưỡi.

“Đây! Ở đây”

Tôn Duệ vừa xuống sân bay đã thấy Cao Vinh, duỗi dài cánh tay dùng sức vẫy vẫy, nhưng rồi ý thức được bây giờ mình có chút nổi tiếng, không thể tùy tiện như trước nữa, nhanh chóng đưa tay về, tiện tay chỉnh chỉnh lại kính râm.

Cao Vinh thấy hẳn một đường bước nhanh đến trước mặt mình, người bên cạnh nhìn sang đều là biểu tình nghi hoặc hoặc hiểu kỳ. Anh thực sự không nhận được, gấp lại sau nửa tháng đã trực tiếp nói ra: “Cậu sao lại mang cặp kính này nữa vậy... Thật sự, đeo cái này buổi tối cũng vất vả quá đi.”

Tôn Duệ vừa nghe, mới phát hiện lần trước đi lễ ra mắt phim kia cũng mang cặp kính này, kính ngạc nói: “Oa, anh còn nhớ lần trước tôi đeo cái gì à?”

Đây là trọng điểm à? Cao Vinh cắn răng, dứt khoát lấy kính râm của Tôn Duệ xuống.

Ngón tay Cao Vinh đột nhiên chạm tới da Tôn Duệ, khiến đối phương cứng người lại, rất nhanh sau đó, Tôn Duệ đã luống cuống tay chân muốn che mặt mình lại. Cao Vinh nhìn hẩn tự mình dần vật, mấy giây sau meo meo nhìn quanh, mới xác định không ai nhận ra mình, ngẫu nhiên có vài ánh mắt nhìn qua cũng là dạng “Cậu trai này đầu óc không được tốt à”.

“Đi thôi?” Cao Vinh có chút dở khóc dở cười nhìn Tôn Duệ.

“À... Ừm.”

Cao Vinh như thấy được Tôn Duệ dùng tốc độ mắt thường nhìn thấy mà chuyển mood “ủ rũ”.

“Không ai nhận ra nên thấy mất mát sao?” Cao Vinh thấy giọng mình ban nãy có chút nghiêm khắc, lúc này mới an ủi một câu, “Chờ sau khi chương trình phát sóng, khẳng định cậu sẽ được chào đón. Trước lúc đó, coi như hưởng thụ chút tự do còn sót lại này đi?”

“Không phải...” Tôn Duệ muốn giải thích, nhưng lại không biết phải nói thế nào, theo Cao Vinh đi về hướng ga ra.

Cao Vinh đại khái không biết, Tôn Duệ ủ rũ không phải vì không có ai nhận ra, mà vì phát hiện ra mình như đang tự dắc quá mức trước mặt Cao Vinh.

Tôn Duệ bị thương mà nghĩ, vì sao hẩn luôn bị xấu mặt trước mặt Cao Vinh? Trước đây không có quá để ý, hiện tại tỉ mỉ hồi tưởng lại, từ lúc bắt đầu gặp mặt, hình tượng hẩn để lại cho người ta đã vô cùng hỏng. Sau đó càng ngày càng như vết sạch mặt mũi.

“Được rồi, mau trở về thăm bảo bối Cơm Nấm của cậu đi.” Cao Vinh cũng không nhìn ra biến hoá ly kỳ trong lòng Tôn Duệ, một đường đi ở phía trước dẫn đường, thuận miệng kể cho Tôn Duệ mấy việc gốc gác Cơm Nấm làm gần đây, nghĩ như vậy thì Tôn Duệ sẽ vui vẻ.

Đi tới bên cạnh xe, Cao Vinh còn cố ý giúp Tôn Duệ mở cửa xe.

Tôn Duệ, người vẫn luôn cúi đầu nhìn đường, lúc này ngẩng đầu lên, có chút thụ sủng nhược kinh: “Cái này, tôi tự mở cũng được...”

Cao Vinh nói đùa: “Sao thế được, đại minh tinh phải có người mở cửa xe hộ chứ. Mau lên đi.”

Tôn Duệ rất cục nịnh không nổi mà cười _____ sau đó hẩn lập tức cảm thấy cười như vậy lại càng làm bản thân có vẻ ngu ngốc, nhanh chóng nỗ lực kiềm chế biểu tình. Nhưng mà hình như không kịp rồi, Cao Vinh dựa vào ánh đèn mờ dưới hầm xe, thấy được khuôn mặt tươi cười của Tôn Duệ giống y như Cơm Nấm mỗi lúc chờ cơm, không kim được mà bật cười.

“Cậu... Khụ khụ, đi thôi, đợi muộn nữa nộp phí xe phiền lắm.” Cao Vinh đi nhanh về phía cửa bên kia, vào xe.

Thế nghĩa là mình bị cười nhạo à? Vì nãy cười ngu quá? Đến cùng thì có bao nhiêu ngu ngốc cơ chứ? Tôn Duệ vội vàng bò vào ghế phó lái, đóng cửa lại, nhìn Cao Vinh, lúc này đã khôi phục lại biểu tình bình thường.

“Ban nãy anh cười cái gì?” Tôn Duệ đuổi sát không buông.

“...Không, không có gì đâu.” Cao Vinh cũng không thể thẳng thắn nói “Cậu cười như chó nhà cậu ấy” được?

“Có phải anh thấy tôi lúc nãy cười ngu lắm không?”

“Đương nhiên không phải! Chỉ là...” Cao Vinh quay sang, liếc mắt nhìn Tôn Duệ một cái.

“Không cái gì, anh nói mau đi, muốn tôi ghen chết phải không? Cứ nói một nửa lại giấu một nửa, đồ không có lương tâm!” Tôn Duệ lúc này đại khái cực kỳ để ý hình tượng bản thân, kéo tay Cao Vinh hỏi bằng được.

“Tôi nói cậu cũng không được giận đấy,” Cao Vinh bị kéo đến không lái nổi xe, không thể làm gì khác ngoài thẳng thắn đáp, “Tôi thấy ban nãy, lúc cậu cười có chút giống với Cơm Nấm... Ai, tôi cũng không có ác ý đâu.”

“...” Tôn Duệ không ngờ lại nghe được cái này, ngây ngẩn cả người.

Cao Vinh vẫn thấy có chút băn khoăn, tuy rằng đã thay đổi lời giải thích một chút, nhưng chung quy lại chẳng phải vẫn kêu người ta giống chó sao? Không thể làm gì khác ngoài ngay lập tức bổ sung thêm: “Như Cơm Nấm không phải rất tốt sao! Có nghĩa là rất đáng yêu đấy.”

“Đáng yêu...” Tôn Duệ thấp giọng lặp lại.

Cao Vinh cho là đối phương bị kêu là “đáng yêu” nên cảm thấy khó chịu, còn muốn giải thích một chút, nhưng Tôn Duệ trực tiếp ngắt lời anh: “So với Cơm Nấm đúng là tốt á! Ừm, đúng thế, ha ha... Dù sao nó cũng là bảo bối của tôi mà. A, rồi rồi, đi nhanh đi, anh muốn dừng bao lâu thế? Có tiền trả không?”

Cao Vinh cứ như vậy bị hấn ngắt lời, liền khởi động xe, nghiêng răng đáp: “Có, cảm ơn đã quan tâm.”

Xe đi ra khỏi hầm xe, bên ghế phó lái, Tôn Duệ nghiêng đầu dựa vào cửa xe, cái trán cách tóc mái áp vào cửa kính. Cao Vinh liếc hần một cái, chỉ coi là dạo này người ta mệt mỏi, muốn ngủ một chút, cũng không lên tiếng ồn đến hần.

Vì vậy không thấy rõ mặt Tôn Duệ đã đỏ một mảng... Cửa kính lạnh lẽo lại vừa vặn giúp hần hạ nhiệt độ.

Tôn Duệ rên rỉ trong lòng: Xong đời rồi...

27. Chương 27

Tôn Duệ không ngẩng đầu lên, trốn tránh mà giả bộ ngủ. Hần không ngừng suy nghĩ, thế này là sao? Làm thế nào giải thích được hảo cảm đối với Cao Vinh? Kéo dài khoảng cách một thời gian, tình cảm lại như càng tăng thêm, đầu óc mình chắc hỏng rồi đi! Quan trọng nhất, đối phương tuy độc thân, thế nhưng lại là giai tử... Ai, lại là giai tử.

Bị cảm giác thích giai tử dần vật không thôi, trong lòng Tôn Duệ lại thở dài.

Hần bắt đầu suy tư, rốt cuộc là làm thế nào lại có ấn tượng tốt với Cao Vinh, liền hồi tưởng lại lần đầu bọn hần gặp nhau _____ nói thật, hần cũng không nhớ rõ ràng cho lắm, dù sao lúc đó hần chỉ mù quáng lao đầu vào thứ “tình yêu cuồng nhiệt” với người nào đó, trong mắt cũng không có ai khác.

Hiện tại nhớ lại, Tôn Duệ hận không thể đập đầu chết luôn. Sớm biết như vậy, hần nhất định muốn thể hiện hình tượng hoàn hảo nhất của bản thân, dùng trạng thái hoàn mỹ nhất tiến vào đoàn phim _____ thế nhưng, nếu không có chuyện lúc trước, hần cũng sẽ không ma xui quỷ khiến mà kết một hồi nghiệt duyên này với Cao Vinh.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tôn Duệ cảm thấy không tìm ra nguyên nhân, mà như vậy tám phần mười sau này cảm giác này cũng sẽ tự biến mất. Tâm tình phức tạp một hồi, nghĩ đến sau này, rồi lại nhớ đến chuyện trước kia, cứ như vậy ngã nghiêng trên xe một hồi, thực sự ngủ mất.

Cao Vinh lái đến khu để xe trong tiểu khu, nhìn sang thấy Tôn Duệ vẫn đang ngủ, nghĩ thầm, e rằng quay show mệt muốn chết rồi, không tắt máy, ngồi xem di động trên xe một lúc. Chuyển mắt nhìn sang, vẫn thấy đối phương hô hấp đều đều, rất có khả năng muốn ngủ như vậy một đêm. Cao Vinh cũng không có cách khác, chỉ có thể nhẹ nhàng đẩy đẩy hần: “Tôn Duệ, Tôn Duệ? Tỉnh nào, về nhà rồi, lên nhà rồi ngủ tiếp.”

“Hà?... Ừm!? Về rồi? Nhanh vậy.” Tôn Duệ giật mình, đầu óc xoay chuyển vài giây mới thanh tỉnh lại.

“Không nhanh đâu, cậu ngủ cũng hai tiếng rồi.” Cao Vinh có chút buồn cười, nói. Tôn Duệ luôn dán mắt vào cửa kính mà ngủ, trên má vẫn lưu lại một vệt hồng hồng, giống như bị người tát một cái vậy. Một bên tóc cũng bị ép bẹp đi.

Tôn Duệ nhận ra ý cười từ Cao Vinh, liếc mắt soi qua cửa kính, lập tức hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống. Hần hắng giọng một cái, làm bộ bình tĩnh mà vuốt vuốt tóc, sau đó quẹt quẹt qua bên mép xác nhận một chút _____ hoàn hảo, tốt xấu gì cũng không có chảy nước miếng.

“Đi thôi, đi thôi. Ha ha ha, dạo này ngày nào cũng chạy tới chạy lui, tôi mệt quá.” Tôn Duệ giải thích.

“Ừ.” Cao Vinh cũng nghĩ như vậy.

Tôn Duệ về nhà, rất hiếm có mà không cùng Cơm Nấm thân thiết một phen, chỉ xoa xoa hai cái dĩa vội vã chạy vào soi gương, nhìn một đầu tóc tai lộn xộn cùng vệt hồng hồng trên má. Cơm Nấm đã lâu không thấy Tôn Duệ, bị hành động đó của hắn làm cho mất mát, “ằng ằng” kêu rên, rồi chui vào phòng vệ sinh gặm gặm ống quần Tôn Duệ.

Cao Vinh cũng tham gia trò vui, dựa vào cửa phòng vệ sinh nhìn nhìn Tôn Duệ làm hắn nhất thời luống cuống tay chân: “Anh nhìn cái gì!”

“Không có gì,” Cao Vinh nhìn liền không nhìn được cười, “Đằng nào cũng phải tắm rửa đi ngủ, cậu để ý tóc tai làm gì?”

Tôn Duệ nói không nên lời, nghĩ cả ngày không nói được câu nào, không thể làm gì hơn ngoài từ bỏ: “VẬY anh mau đi ra, để tôi tắm rồi đi ngủ!”

“Được rồi. Sáng mai tôi muốn đến đoàn phim mới chào hỏi. Có lẽ lúc đó cậu còn chưa dậy, tự chuẩn bị đồ ăn nhé.” Cao Vinh nhớ tới điều này, báo trước cho Tôn Duệ một tiếng rồi chúc ngủ ngon, giúp hắn cài cửa lại.

“A, được...”

Tôn Duệ đứng tại chỗ một lát, rồi bước vào bồn tắm mở vòi hoa sen. Hắn đứng dưới nước nóng suy nghĩ, bản thân giữ khoảng cách cùng Cao Vinh, hai tháng sau, đợi đối phương chuyển ra ngoài bọn họ liền triệt để không có quan hệ... hay vẫn là thử nỗ lực một chút? Có thể hay không?

Đến tưởng tượng ra cũng không được đi...

Hắn trong phòng tắm trầm ngâm một lúc lâu, tắm xong về phòng liền ngồi ngốc trên giường, một bên vò đầu Cơm Nấm, một bên lăm vào trầm tư, phảng phất như một nhà triết học.

“Gâu...” Cơm Nấm đã lâu chưa thấy Tôn Duệ, lập tức chạy vòng quanh hai vòng tại chỗ bày tỏ hưng phấn.

Tôn Duệ nghiêm túc nhìn Cơm Nấm: “Cơm Nấm, mày nói xem, ngày mai tao có nên mặt dày bảo muốn cùng đi cùng anh ấy không?”

“Gâu gâu!” Cơm Nấm không hiểu gì vẫn kêu to.

“Được hả?”

“Gâu gâu _____”

“Nghĩa là được đúng không?” Tôn Duệ một giọng chắc chắn, “Được thôi!” Như là đột nhiên cũng quyết định, đứng bật dậy.

Cơm Nấm hoàn toàn không hiểu mô tê gì, chỉ biết là chủ nhân nhà mình đang cao hứng: “...Gâu?”

Tôn Duệ nghe trong buồng tắm có tiếng nước, biết là Cao Vinh đang tắm. Hắn thấy mình cứ ngóng ở cửa phòng tắm ngóng thì có chút quá có ý đồ, muốn thể hiện tùy ý tự nhiên chút. Vì vậy hắn cố ý thay một bộ đồ ngủ màu xám trông gọn gàng, suy nghĩ một lát, lại đổi quần dài thành quần đùi, sau đó chạy ra phòng khách ngồi trên sofa, giống như tùy ý vắt chéo chân, lấy điện thoại ra lướt weibo.

Qua hơn một phút đồng hồ, tiếng nước trong phòng tắm cũng ngừng. Tôn Duệ vênh tai lên nghe ngóng, hắng giọng một cái.

Cửa phòng mở ra, Tôn Duệ tùy ý quay đầu lại nhìn.

Sau đó liền quên mất nên nói cái gì.

“A, sao cậu vẫn ở phòng khách.” Cao Vinh sững sốt một chút, trước đây, Tôn Duệ tắm xong, chui vào phòng liền không đi ra, mà có ra ngoài cùng lắm cũng chỉ vào bếp lấy cốc nước, đây là lần đầu anh thấy đối phương mặc đồ ngủ ngồi trên ghế... Có gì muốn nói với mình sao?

“Tôi... Anh...” Tôn Duệ nhất thời không biết nên để mắt ở đâu mới tốt_____ tại sao Cao Vinh không mặc áo đã đi ra!??

“Hả?” Cao Vinh chỉ mặc boxer, khăn tắm trùm trên đầu để lau tóc vẫn còn ướt, anh thấy biểu tình như gặp quỷ của Tôn Duệ, cúi đầu nhìn bản thân một chút “Sao vậy? Trên người tôi có dính cái gì sao?”

“Vì sao anh... Tắm xong lại không mặc đồ ngủ?!” Tôn Duệ vừa mở miệng liền cảm thấy giọng mình hơi cao, có chút chuyện nhỏ xé ra to, liền vội vàng đem âm thanh đè xuống.

“Tại sao phải mặc đồ ngủ?” Cao Vinh mơ hồ, “Thế này là ngủ luôn được mà.”

“Hic, a...” Ánh mắt Tôn Duệ từ mặt Cao Vinh chuyển qua phía trên trần trụ của đối phương, vừa mới tắm xong nên ngực vẫn còn dính chút nước. Sau đó lại không biết làm thế nào thu mắt lại. Hắn cảm thấy mặt mình đang có khả năng đỏ bừng lên, siêu cấp mất mặt.

Cao Vinh nhìn ra Tôn Duệ đang ngượng ngùng, chủ động nói: “Tôi không biết cậu ở ngoài, vậy tôi về phòng.”

Dứt lời, anh vừa lau tóc, vừa nhanh chóng đi vào phòng. Tôn Duệ đứng người trên ghế sofa, nghe tiếng đóng cửa, suy nghĩ nửa ngày mới thấy sai sai. Hắn ra đây chờ không phải vì muốn hỏi Cao Vinh xem ngày mai có thể đến đoàn phim cùng anh không sao? Kết quả, hết hồn một cái, nói chưa ra hơi thì đối phương đã về phòng. Tôn Duệ do dự một chút, cảm thấy bản thân không thể mất công chờ không, liền mặt dày chạy đến cửa phòng Cao Vinh, gõ gõ cửa.

“Sao vậy?” Cao Vinh mở cửa, hơi nghi hoặc nghiêng nửa người ra.

“Ngày mai anh muốn đến đoàn phim nhỉ?”

“Phải.”

“Tôi có chút hứng thú, dù sao cũng không có gì để làm... Như vậy, tôi theo anh hóng hớt một chút? Có phiền không?” Tôn Duệ nhìn mặt Cao Vinh, kết quả mắt lại không khống chế được mà hướng xuống dưới một chút. Cao Vinh tuy không cố ý tập thể hình, nhưng lúc nhàn rỗi cũng thỉnh thoảng ra ngoài chạy bộ, vóc người rất cân xứng, không gầy yếu cũng không quá cường tráng.

“Không có phiền. Nhưng đoàn phim còn chưa bố trí kỹ càng, còn thuộc hạng ”nghèo khó“, khả năng không có gì thú vị.”

“Sao lại thế được, lần trước lúc anh gửi hình qua, thoát nhìn rất ổn đó!”

Cao Vinh nghĩ mình mang người qua xem hẳn không thành vấn đề, hướng hồ Tôn Duệ thoát nhìn thực sự có hứng thú, anh đương nhiên nguyện ý mang đối phương đi xem: “Được, vậy đặt chuông tầm 8:40. Không dậy nổi thì tính sau.”

Tôn Duệ lập tức đáp: “Không thành vấn đề!”

Sau đó, Tôn Duệ có vẻ không muốn cứ như vậy mà nói sau, muốn nán lại lải nhải thêm vài câu, bộ dạng muốn nói lại thôi. Cao Vinh cũng không biết nên nói cái gì, vì vậy hai người cách một khung cửa, lâm vào tình cảnh hơi lúng túng.

Cao Vinh thấy ánh mắt liếc loạn của Tôn Duệ, cứ quét tới quét lui trên người mình lại không dám nhìn mặt, đột nhiên ý thức được, bầu không khí có chút... vì diệu.

“Nhìn đủ chưa, tiếp tục là thu phí đấy.” Cao Vinh dùng giọng đùa giỡn nói với Tôn Duệ.

“Không phải, tôi không có xem... A, chỉ hơi nhìn chút xíu thôi,” Tôn Duệ vội vã giải thích, “Ai bảo anh không mặc đồ ngủ, để trần như thế. Quá mức chói mắt.”

Cao Vinh nghe ra ngữ khí hoang mang hoảng loạn trong giọng hắn, đột nhiên đối với phản ứng của đối phương có chút ngạc nhiên: “Tôi có, cậu cũng có, nhìn tôi so với soi gương có gì khác nhau sao?”

“Khác nhiều lắm chứ? Cảm giác không có giống nhau...” Tôn Duệ im lặng nửa ngày, cũng không giải thích nổi.

“Có sao?” Cao Vinh vờ như muốn so, tiến lên một bước.

Anh cao hơn Tôn Duệ vài cm, tiến đến gần một chút, cúi đầu có thể nhìn thấy lông mi Tôn Duệ. Anh vừa nghĩ chính mình có phải ở gần quá rồi không, Tôn Duệ đã theo bản năng mà lùi về sau vài bước. Cao Vinh không nghĩ tới đối phương lại phản ứng lớn như vậy, có chút sửng sốt. Tôn Duệ cũng cảm thấy phản ứng của mình thoát nhìn sai sai, không nghĩ ra phải giải thích thế nào, chỉ có thể quyết đoán lựa chọn quay đầu chạy trốn: “...Không, không nói nữa. Tôi ngủ trước, mai gặp!”

“Được rồi, vậy ngủ ngon...” Cao Vinh không biết Tôn Duệ có nghe thấy hay không, vừa dứt lời đối phương đã nhanh chóng đóng cửa phòng.

Cao Vinh đóng cửa, ngồi xuống giường lấy khăn tiếp tục lau tóc. Anh tự kiểm điểm một chút, biết rõ tính hướng của Tôn Duệ, ban này, anh xác định cũng có chút tâm tư trêu đùa đối phương, bởi vì phản ứng của Tôn Duệ thực sự rất buồn cười. Đối với bản thân chơi ác còn thấy thú vị, Cao Vinh giờ phút này cảm thấy rất hổ thẹn.

Chỉ là, nói một chút, cũng phản ứng lớn đến mức này à...?

Cao Vinh cau mày.

28. Chương 28

Cao Vinh suy nghĩ một lát, luôn cảm thấy có gì đó không đúng. Anh có nghĩ đến khả năng kia. Nhưng anh lại không đoán ra nguyên nhân, ngồi trên giường suy tư một chút, quyết định chả hơi đâu mà lo sợ vớ vẩn, sau này quan sát nhiều chút là được.

Nếu như Tôn Duệ thực sự có ý với mình, Cao Vinh nghĩ thầm, vậy cứ ở nhà đối phương cũng có chút quá phận. Phòng kia của anh đã thu xếp được hòm hòm, tầm tháng nữa có thể vào ở. Vẫn không được thì đến nhà ba mẹ ở nhờ một tháng cũng được.

Tôn Duệ trốn về phòng, hoàn toàn không biết phản ứng ban này đã để lộ ra một phần tâm tư vừa nảy mầm của mình. Hắn chỉ nghĩ, cái hành vi thân kinh ban này lại lần nữa phá tan nát hình tượng của hắn... Nếu như hình tượng của hắn vẫn chưa chìm đến đáy vực.

Tôn Duệ rất chờ mong cùng Cao Vinh đến đoàn phim ngày mai. Một là chính hắn cũng thấy hứng thú, thứ hai, hắn muốn gia tăng cơ hội ở chung. Như vậy sau này liền có thêm đề tài tán gẫu, không phải sao?

Sáng sớm ngày hôm sau, Cao Vinh đúng giờ mà rời giường, vào phòng vệ sinh rửa mặt. Lúc đi ra, vừa ngẩng đầu liền thấy Tôn Duệ “vừa vặn” đi tới cửa.

“Ai nha, tôi cũng vừa mới dậy. Có vẻ rất đúng giờ nha?”

Cao Vinh nhìn quãng thâm mắt nhật nhật của Tôn Duệ cùng với tình trạng đầu tóc không giống như mới tỉnh ngủ: “... Cậu tỉnh bao lâu rồi?”

“!?” Tôn Duệ khiếp sợ, làm sao Cao Vinh biết hắn hơn một tiếng đồng hồ trước đã rời giường!

“Cũng không phải chuyện gì quan trọng, không cần để ý như vậy. Giấc ngủ vẫn quan trọng hơn.” Cao Vinh cũng không nói gì thêm, chỉ thuận miệng kết thúc đề tài này.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, tôi ngủ đủ giấc rồi! Đại khái là... Đồng hồ sinh học. Đúng, lúc quay chương trình hay phải dậy sớm, liền dưỡng thành thói quen luôn.”

“Thế à?” Cao Vinh cười cười, “Vậy cậu cũng quá vất vả rồi.”

Anh chỉ tùy ý khách sáo một câu, nhưng tâm lý Tôn Duệ đã bắt đầu không yên. “Thế à?”... Cậu nghi vấn? Là nghi mình nói dối sao? Cho nên “vất vả rồi” là nói mịa à?

Nhìn thấy biểu tình bắt đầu trở nên xoắn xuýt của Tôn Duệ, Cao Vinh nhanh chóng ngăn cản đầu óc không biết suy tưởng đi đâu của hắn: “Cậu vất vả như vậy, chúng ta thuận tiện trên đường đi mua chút đồ ăn sáng? Tôi lúc đó dừng ở ven đường một chút, cậu xuống mua, như vậy không mất thời gian đỗ xe, thế nào?”

“A, được, được.” Tôn Duệ đáp ứng liên tục.

Sau mười phút, đúng như vừa nảy bàn bạc, Cao Vinh ngồi chờ trong xe còn Tôn Duệ ra ngoài mua đồ. Anh vừa quay đầu, không cần nhìn kỹ cũng biết là Tôn Duệ, cách thật xa đã thấy đối phương mang theo hai túi đầy, mặt tươi cười chạy bước nhỏ tới. Bọn họ không giống như đến đoàn phim tham quan mà như chuẩn bị đi chơi cùng học sinh tiểu học hơn.

“Chà chà, có lâu quá không?”

“Không lâu lắm.”

“Thế này thì anh ăn kiểu gì?” Tôn Duệ ngồi trên ghế phó lái, đem sữa đầu nành mình mua đặt ở chỗ giữ ly trên xe.

“Tôi chưa ăn vội, này, lấy mấy cái. Cậu ăn trước đi.” Kỳ thực, Cao Vinh cũng vì muốn chặn miệng Tôn Duệ một chút, thuận tiện lấp đầy cái bụng hắn. Hàng này nhất định kè kè theo anh, khẳng định không kịp ăn điểm tâm. Ngẫm lại, cơ thể đối phương so với mình yếu kém lắm, còn đau dạ dày nữa, vì cùng mình đến đoàn phim mà ngã bệnh... Cao Vinh sẽ không thể không tự trách.

Chính Tôn Duệ cũng đem cái “dạ dày không khỏe” mình tự bày ra quăng đi mất, lúc này vui vẻ ngồi trên ghế phó lái gặm cơm nắm.

Hắn ăn một lát, lại liếc mắt nhìn nhìn Cao Vinh, cảm thấy để người ta lái xe, bản thân ngồi ăn ngon lành bên cạnh thì thật không có lương tâm cho lắm.

Vì vậy, lúc Cao Vinh dừng xe chờ đèn đỏ, anh phát hiện trước mặt mình nhiều hơn một cốc sữa đậu nành, ống hút còn suýt chọc vào mũi anh.

“Sao vậy...”

“Anh uống đi. Chỉ có mình tôi ăn uống uống, thật không tiện.”

Cao Vinh liếc mắt một cái, phát hiện đây là cốc mà Tôn Duệ đã uống qua.

Anh do dự một chút, Tôn Duệ lập tức chủ động nói, tự cho rằng âm thanh đã thể hiện sự tiếc nuối vừa đủ: “Ày, thật không tiện, không phải tôi không muốn đưa cốc mới... Nhưng là, chỗ này không có nơi để ấy...”

Kỹ năng diễn tặc hại. Cao Vinh thầm phê phán.

“Không sao, tôi cũng không khiết phích.” Cao Vinh cúi đầu uống một hơi, miệng chạm vào ống hút đã dùng qua của Tôn Duệ.

“A...”

Cao Vinh không nhìn cũng có thể cảm giác thấy ánh mắt tha thiết chờ mong của Tôn Duệ bên cạnh. Nếu như nói tôi qua anh chỉ có hoài nghi, sang nay anh đã có thể khẳng định tâm lý Tôn Duệ thực sự có chút kỳ quái...

“Cảm ơn.”

“Không cần, cảm ơn gì ở đây.” Tôn Duệ nỗ lực khắc chế biểu tình vui sướng, hoảng hốt đem cốc đặt lại trên giá ____ cái này chẳng nhẽ là hôn gián tiếp trong truyền thuyết! “Anh khát cứ nói với tôi, tôi giúp anh cầm, như vậy không ảnh hưởng anh lái xe...”

Cái trình độ diễn này, nghĩ gì đều lộ hết lên mặt. Cao Vinh muốn giả như không thấy cũng khó khăn.

Là thật hay giả? Tại sao lại như vậy? Cao Vinh nghĩ không ra. Đừng nói là anh, ngay chính Tôn Duệ cũng chả hiểu nổi. Cho nên nói, tình cảm là một thứ khó hiểu. Làm sao bây giờ? Lập tức rời ra ngoài? Hay là lặng lẽ từ chối? Cao Vinh trong đầu có chút lo lắng.

“Ra là quay trong trường quay, tôi cứ tưởng là lấy ngoại cảnh...” Xe lái đến khu vực gần kề thành điện ảnh, Tôn Duệ mới nhận ra. Nơi này cùng hướng với nơi quay bộ phim trước đây, không xa lắm. Nghe nói chỗ này so ra thì tiên tiến hơn chút xíu, Tôn Duệ chưa bao giờ đến.

“Phải quay nội cảnh ở đây, như là cảnh trong nhà cùng bệnh viện, còn có một cảnh ngắn trên sân khấu. Xong sẽ quay ngoại cảnh ở một khu nghỉ mát cạnh bờ biển.”

“Cạnh biển?” Tôn Duệ kêu lên, “Tại phụ cận thành phố S à? Lúc đó tôi có thể qua chơi không?”

“Đúng vậy, nhưng lúc đó cậu có rảnh không?”

“À, đúng, lúc đó chưa quay xong chương trình... Cũng không có cách khác...” Tôn Duệ thiếu chút nữa quên mất mình còn việc quan trọng hơn. Tổ chương trình dự định khá khá hoạt động tuyên truyền cùng hợp báo, hẳn cũng là liên tục bận rộn. Đây là lần đầu tiên bận thế này sau khi hấn vào giới.

Cao Vinh phát hiện tâm tư của đối phương, vốn không muốn có quá nhiều trao đổi với Tôn Duệ. Nhưng anh thấy Tôn Duệ lộ ra biểu tình bóng xì hơi, bộ dạng phờ phạc như một động vật nhỏ tội nghiệp, thật sự khó để không mở miệng an ủi hấn một chút.

“Yên tâm, lúc đó sẽ chụp ảnh gửi cho cậu.”

“Vậy cũng tốt.” Tôn Duệ cười đến rất thoải mái.

Cao Vinh trong lòng vô cùng khó xử, anh phát hiện muốn cự tuyệt Tôn Duệ là một việc hết sức khó khăn...

“Tôi có việc muốn bàn bạc cùng đoàn phim ở bên kia,” Cao Vinh đỗ xe xong, khoa tay một chút chỉ cho Tôn Duệ, “Cũng phải hơn một tiếng đồng hồ, cậu cũng không cần chờ, có thể đi dạo xung quanh. Xong việc, tôi tới đón cậu?”

“Được, anh cứ làm việc đi, không cần để ý đến tôi,” Tôn Duệ phát phát tay, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nhanh chóng quay lại mở cửa xe Cao Vinh, lấy túi đồ ăn nhét vào tay anh, “Thiếu chút nữa thì quên mất! Anh không ăn thì tôi mua làm gì?”

“Được. Cảm ơn nhiều. Vậy hẹn gặp lại.” Cao Vinh không nhịn được mà cười một chút. Tôn Duệ tuy rằng “có ý đồ riêng”, nhưng ánh mắt vẫn trong suốt. Cho nên cái dạng ân cần này của hấn làm cho anh vừa có chút mắc cỡ, lại có chút vui vẻ không rõ lý do

Nhìn theo Cao Vinh, Tôn Duệ đi vòng vòng tại chỗ một chút, suy ngẫm về biểu hiện ban nãy của bản thân, có làm giảm hình tượng gì hay không. Mà cuối cùng, hấn đưa ra kết luận_____ không có. Hoàn toàn hảo.

Tôn Duệ nhất thời cảm thấy thoải mái, nhẹ chân bước đi, chuẩn bị đi dạo xung quanh, cuối cùng, đến gần giờ hẹn, qua bên Cao Vinh tìm anh.

29. Chương 29

Cao Vinh bên này vội vàng, bên kia Tôn Duệ lại rất tự tại. Hấn lượn khắp nơi, vì trong vài đoàn phim có người biết hấn, làm hấn ngạc nhiên, nghĩ rằng show thực tế kia quả thật khiến hấn thêm nổi tiếng. Nhưng thực ra, trước đó, không ít người trong giới đã nghe danh hấn, với cái nhãn mác kiểu “Tiểu thiếu gia tự mang tiền đi tham quan hóng hớt giới giải trí.”

Cái loại hành vi này của Tôn Duệ, ít nhiều gì cũng một truyền mười, mười truyền trăm, trong vòng cũng không thiếu người thích buôn chuyện. Hấn nổi danh trong vòng cũng chỉ vì vài ba chuyện như vậy. Nhưng cũng không có quá nhiều người đến nịnh bợ hấn. Một là, trước đây bên người Tôn Duệ như là đã có người rồi, chẳng quan tâm ai nữa. Thứ hai, nói trắng ra, Tôn Duệ cũng chỉ là con của ông chủ, trong nhà cũng không làm gì dính dáng đến giới giải trí, có tiền không có thế, bối cảnh cũng không sâu.

Không có nhiều người nịnh bợ, không có nghĩa khi nhìn thấy Tôn Duệ bọn họ hoàn toàn không động tâm. Vì vậy, Tôn Duệ đi đến đâu cũng có người đến bắt chuyện, tiện thể giới thiệu đoàn phim cho hắn, nghĩ rằng đây có khi chính là điểm báo lên đời của mình.

“Ngài có nơi để ăn chưa? Trưa nay, ngày có muốn ở đoàn phim bọn tôi ăn không? Đãi ngộ ở đoàn bọn tôi khá tốt!” Vài tiểu diễn viên tầm hai mươi tuổi lấy dũng khí qua đây mời Tôn Duệ.

“Cảm ơn mọi người, nhưng hôm nay tôi đi cùng người khác...” Tôn Duệ cười cười từ chối.

“A, ra là vậy...” Mấy người đến tiếp chuyện hai mặt nhìn nhau, bọn họ nghe nói Tôn Duệ cùng tiểu tình nhân làm diễn viên kia đã chia tay rồi cơ mà.

“Là ở đoàn phim khác sao? Là chỗ nào thế? Chúng tôi có thể qua xem không?” Có người tò mò hỏi.

“Là đoàn ”Âm thanh biển cả“, còn chưa bắt đầu quay đâu. Tôi cũng không biết rõ địa điểm.” Tôn Duệ thành thực đáp.

Mấy diễn viên kia nhìn đối phương, một mặt mơ hồ, sao bọn họ chưa từng nghe tới cái đoàn phim này vậy...

“Tôi tùy tiện đi dạo một chút, không làm phiền mọi người nữa.” Tôn Duệ phát tay một cái, không chờ đối phương nói thêm gì đã quay người bước đi như gió.

“A...”

Hắn cứ đi qua đi lại mấy đoàn phim như vậy, tin tức rất nhanh đã truyền ra. Mọi người đều tò mò về người nào câu được cái đại vận này, chương trình riêng thì chưa quay xong, lúc cuối tuần còn cố ý đến tham ban.

Lúc này, Cao Vinh, người tóm được đại vận trong truyền thuyết đang cùng tổ đạo cụ thảo luận về một vài chi tiết nhỏ của bối cảnh. Tác giả nguyên tác cùng biên kịch đều có trong đoàn, nhưng cũng không có nghiêm túc, nói đúng hơn là họ cũng không biết phải làm thế nào(*chỗ này không chắc), đoàn phim cũng không có nhiều nhân viên, vì vậy mọi chuyện đành tự thân làm hết thôi.

Rất nhanh đã xong việc, anh quay sang hỏi người bên cạnh, hỏi xem có ai tìm mình bên ngoài không, lại tính toán, có lẽ Tôn Duệ vẫn dạo quanh bên ngoài, nên đành gửi một cái tin nhắn qua cho hắn.

“Nhanh thế!”

“Hơi sớm hơn dự kiến. Không có gì, tôi cũng không vội, tôi ở đây chờ cậu.”

“Tôi vẫn đang trên đường!”

“... Trên đường? Cậu chạy đi đâu vậy.” Cao Vinh không nói nên lời.

“Tôi... Tôi cũng không biết.” Tôn Duệ chẳng còn tạo mặt mũi nào mà trả lời. Trường quay quá rộng, mấy đoàn phim cứ như lẫn vào nhau. Hắn đi tới đi lâu một hồi, liền không biết mình lạc đi đâu rồi.

“Cậu gửi định vị sang đây, tôi đi tìm.” Cao Vinh biết chỗ này khó tìm đường, cột mốc nhận biết căn bản không có. So với chờ Tôn Duệ mò mẫm đến, không bằng để bản thân đi tìm.

“A? Không không không, tôi tự làm được.” Tôn Duệ cảm thấy có chút chuyện này mà phiền phức đối phương thì ngại quá, nhưng có người tới đón cũng có chút vui vẻ...

“Không sao, tôi quen ở đây hơn, sẽ tới ngay.” Cao Vinh dứt khoát nói.

Vì vậy Tôn Duệ liền ồm ờ mà tỏ vẻ: “Vây ngại quá, tôi đứng đây chờ anh ha.”

Tôn Duệ tìm cái ghế dài ngồi xuống, xem đi xem lại ghi chép tin nhắn we chat, nhìn kỹ từng chữ một, thật giống như có thể nghiên cứu ra cái gì từ đó.

Lúc này bên cạnh có một người đi tới, Tôn Duệ theo bản năng nghiêng nghiêng đi động, như có tạt giạt mình mà đóng giao diện tin nhắn ____ tuy rằng trong đó chỉ có nội dung kỳ quái gì.

Cô gái vừa đến cũng không liếc điện thoại của hắn dù chỉ một cái, thấy có người đang ngồi, cô liền đứng ra một bên, bắt đầu hút thuốc.

Tôn Duệ liếc sang một cái, nhất thời sửng sốt.

Đây không phải An Diêu Địch sao? Vì sao cô ta cũng ở đây?”

An Diêu Địch không nhận ra Tôn Duệ. Dù sao cô chỉ gặp mặt Tôn Duệ có một lần, chưa bao giờ hợp tác qua, ngày đó còn đi gấp, căn bản không có nhớ mặt. Còn với những việc cùng Cao Vinh, cô cũng sớm quên rồi. Thấy ánh mắt kỳ quái đối phương nhìn mình, cô cũng nghi hoặc mà nhìn qua một cái, nghĩ chỉ là một diễn viên mới, không nghĩ tới có thể gặp cô ở đây. Vì vậy cô mỉm cười, tỏ vẻ chào hỏi.

Tôn Duệ không nghĩ mình lại bị coi thành người hâm mộ, một bộ dạng nín nhịn, cũng không trả lời lại. An Diêu Địch không nhận được đáp lại như tưởng tượng, nhú mày, lập tức có điểm không thoải mái, nhưng cũng không tính toán gì, gầy gầy tàn thuốc, quay đi không nhìn hần nữa.

Ý nghĩa đầu tiên trong đầu Tôn Duệ là, có khi nào An Diêu Địch hối hận, muốn tới quay lại với Cao Vinh? Hoảng hốt một chút, hần liền thấy cái này không có khả năng lắm, cái người đang có giá trị bản thân cao chót vót này sẽ chủ động xuống nước, yêu cầu tái hợp sao?

Như vậy chẳng lẽ... Là Cao Vinh muốn quay lại với cô ta sao...

Tâm tư Tôn Duệ ngày càng đi xa, mãi cho đến khi Cao Vinh tới hần cũng không có phát hiện.

Cao Vinh “Này” một tiếng: “Hoàn hồn.”

“A, nha! Anh tới nhanh thế...” Tôn Duệ kinh ngạc một chút, chột dạ liếc mắt nhìn An Diêu Địch.

Quả nhiên An Diêu Địch xoay đầu lại, phát hiện Cao Vinh, kinh ngạc nói: “Là anh?”

Cao Vinh sững sốt một chút, anh đã sớm biết An Diêu Địch cũng quay phim ở gần đây, nhưng chưa bao giờ gặp, cũng không nghĩ tới hôm nay lại đột nhiên gặp phải: “Ồ... Cũng thật khéo.”

Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt sau khi chia tay, cách lúc đó tầm nửa năm.

Cao Vinh phát hiện mình còn bình tĩnh hơn so với tưởng tượng, anh chẳng có gì muốn nói, không bằng nói luôn rằng chả có cảm giác gì.

“Anh cũng quay phim ở đây? Quay gì vậy?” An Diêu Địch lại như một người bạn cũ, chủ động đi đến nói chuyện.

“Là một đoàn phim nhỏ, còn chưa khởi quay.” Cao Vinh không muốn nói quá nhiều, chỉ giản lược đáp lại.

An Diêu Địch giống như còn muốn thuận miệng hỏi han tiếp vài câu, Tôn Duệ cảm thấy như mình không được để ý tới, lập tức “vèo” một cái đứng lên, vừa vặn đứng chặn giữa hai người.

“Đi thôi?” Tôn Duệ nhìn về phía Cao Vinh, một mặt bức thiết nói.

Cao Vinh theo bản năng gật gật đầu.

“Bạn anh sao?” An Diêu Địch nhú mày, “Tôi hình như không quen biết?”

Cao Vinh nhất thời không lên tiếng. Lúc trước là An Diêu Địch kiên quyết rời bỏ anh, còn anh thì nỗ lực níu kéo. Cách lâu tới như vậy, cô ta dường như vẫn cảm thấy bản thân đang nắm quyền chủ động trong mối quan hệ này, mà nghĩ anh phải đáp lại cô ta. Điểm này cũng có chút buồn cười.

“Phải, cô không biết tôi. Cũng không cần cô phải biết.” Còn chưa thấy Cao Vinh mở miệng, Tôn Duệ đã một bộ tức giận đùng đùng, đứng chặn trước mặt anh nói.

An Diêu Địch không hiểu nổi tại sao thái độ của Tôn Duệ đối với cô lại kém đến như vậy, như gặp quỷ mà liếc hần một cái.

Cao Vinh thấy Tôn Duệ đang làm bộ “Gà mẹ” còn không tự nhận thức được, tâm tình phức tạp, lại cảm thấy có chút buồn cười.

Tôn Duệ thật nhanh liếc Cao Vinh một cái, có chút chột dạ, thấy Cao Vinh cũng không có phản ứng gì, thái độ lại đột ngột chuyển: “Vây... Chúng ta... Đi nhé?”

“Ừm. Thật không tiện, tôi muốn tiếp bạn, có cơ hội sau lại nói.” Cao Vinh cũng không nhìn An Diêu Địch, gật đầu rồi xoay người rời đi.

An Diệu Định thấy khó chịu. Thái độ của Cao Vinh căn bản là không có phản ứng gì, không nhiệt tình cũng không lúng túng, chẳng khác gì khi nói chuyện với người xa lạ. Cái suy nghĩ làm “người vớt vớt”, còn gặp may gần đây của cô không có đất thể hiện. Vì vậy cô một mặt không biểu tình, cũng không đáp, xoay qua chỗ khác, tựa như ban nãy không nhìn thấy hai người kia.

30. Chương 30

Cao Vinh nói là ngẫu nhiên gặp, như Tôn Duệ vẫn thấy bồn chồn, suy nghĩ nửa ngày cũng không biết mở mồm ra hỏi thế nào. Cao Vinh nhìn ra hắn một mặt xoắn xuýt đến không nhìn nổi nữa, chủ động nói: “Sao vậy, muốn hỏi cái gì?”

“Hic, tôi...” Tôn Duệ do dự một chút, vẫn quyết định hỏi: “Cô ta ở đoàn phim bên cạnh, ah đã sớm biết sao?”

“Ừ. Nghe người ta nói. Cô ấy bây giờ không phải đang nổi sao? Đóng phim cũng là IP lớn, đã sớm có người nhắc qua.”

Nghe Cao Vinh chỉ qua loa đáp lại, Tôn Duệ mím môi một cái, lâu sau mới nói: “Trước đây nói chuyện, sao anh không cho tôi biết...” Hắn và Cao Vinh cơ hồ ngày nào cũng nhắn tin qua lại, ngoại trừ kể lể chuyện chớ chớ mèo mè, còn có kể một chút sự tình về công tác của bản thân. Nhưng Tôn Duệ từ trước đến nay cũng không nghe Cao Vinh nói với hắn bạn gái cũ của anh đang ở cách vách.

“Không phải chuyện gì to tát, về nhà thì quên mất nên không nói.”

“Vậy à.”

Cao Vinh nhìn Tôn Duệ một cái, giờ khác này cảm thấy mình đang bị đối phương nghi ngờ.

“Cậu rất dễ ý sao?” Im lặng một phút chốc, Cao Vinh đột nhiên mở miệng hỏi.

“A? Tôi không, không có đâu, chính là, anh xem, hai ta là đồng thời thất tình, cũng coi như đang cùng một chiến tuyến đi? Có phải anh muốn lén lút lút lút tái hợp với người ta, thế chả phải chỉ còn lại mình tôi ở cái chiến trường thất tình này sao! Với cả, lại nói, cái cô kia không đáng chút nào, anh cũng từng tâm sự với tôi, thân là bạn, tôi cảm thấy phải nhắc nhở anh... Ặc, ban nãy thái độ của tôi với cô ta không được tốt, cũng là vì cái này...” Tôn Duệ nói năng chẳng có logic gì mà giải thích, tay chân luống cuống.

Tôn Duệ dùng cái cơ sứt sẹo như thế để che giấu, Cao Vinh cũng không đâm thủng, biết thời biết thế mà đáp: “Cậu nghĩ nhiều rồi, tôi nhất định không có quan hệ gì với cô ấy. Tôi cũng không phải ngu. Ngày hôm nay nếu không đi tìm cậu, có khi đến lúc đoàn phim rời đi cũng không gặp được cô ấy.”

“Ừm... Được rồi.” Tôn Duệ gật gật đầu, liếc mắt nhìn Cao Vinh một cái. Nghe anh nói thế, tâm tình khá hơn nhiều.

Cao Vinh dẫn Tôn Duệ đi thăm đoàn kịch, trong quá trình không ít người đến chào hỏi qua. Nhân viên công tác chỉ coi như đi qua điểm mặt, nhưng mấy diễn viên quần chúng trong đoàn lại thực sự nhận ra hắn. Có nhiều người mới trong giới, tinh tức chưa linh thông, chỉ là biết hắn qua show tạp kỹ kia, liền cảm thấy người này có vẻ có chút tiếng tăm, mặc kệ hết ra nói chuyện với hắn.

Tôn Duệ không biết mệt, hào phóng ký tên cho bọn họ. Cao Vinh ở một bên nhìn, nghĩ thầm, may mà cái cô Giả Uyển Uyển nhắng nhít kia hôm nay không đến, bằng không chỗ này chắc chắn sẽ loạn thành một đoàn.

“Buổi chiều cậu muốn đi đâu, tôi đưa đi?” Sau khi tham quan xong, Cao Vinh cùng Tôn Duệ lên xe. Cao Vinh quay qua chủ động hỏi.

“Tôi không đi đâu hết. Không có kế hoạch,” Tôn Duệ ngồi ghế phó lái do dự một chút, không biết nói thẳng ra “Ai đi đâu tôi đi đấy” có thể rõ ràng quá hay không.

“Tôi phải đến nhà mới nhìn qua một chút, bày biện cũng gần xong rồi, gần đây cũng phải chạy qua chạy lại chuyển đồ gia dụng.” Cao Vinh nổ máy xe, “Vậy đưa cậu về nhà?”

“A...” Tôn Duệ như vừa tỉnh giấc chiêm bao, mới nhớ tới Cao Vinh chỉ đến ở nhờ hai tháng, sau đó sẽ lập tức rời đi. “Vậy đưa tôi về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Cũng cùng đường.” Cao Vinh cười nói.

Đương nhiên là cùng đường, bọn họ ở cùng tiểu khu mà. Nhưng Cao Vinh nghĩ, Tôn Duệ chỉ là thuê tạm cái phòng ở đây, sau này cần thiết muốn chuyển, cũng không chắc bao giờ sẽ rời đi.

Trở lại bãi đậu xe của tiểu khu, xuống xe, Cao Vinh vừa định chào Tôn Duệ, liền thấy hắn trực tiếp đi theo: “Nói đến nhà mới, tôi còn chưa theo anh qua xem đi, bây giờ khẳng định trông khác lắm nhỉ?”

Cao Vinh: “...” Anh liền biết không thể cứ dễ dàng như vậy mà kết thúc.

“Cậu muốn thì cùng tới đi. Không ngại mùi sơn hơi nồng là được.” Cao Vinh nói trắng ra.

“A...” Tôn Duệ ngăn người, hắn còn chưa mở mồm ra hỏi xem có thể đi hay không, Cao Vinh đã gạt đầu đồng ý. Hắn nhất thời có cảm giác bị nhìn thấu suy nghĩ.

Cao Vinh mua phòng cách Tôn Duệ hai tầng, ngoại trừ cảnh bên ngoài cửa sổ, tựa hồ cũng không có gì khác biệt.

Nhà mới, tuy rằng vẫn luôn mở cửa sổ để thông gió, nhưng mùi vẫn hơi nồng. Đồ gia dụng chính cũng sắp đặt đâu ra đấy, những đồ nhỏ hơn Cao Vinh mua đều là tủ tự ráp, đang xếp chồng dưới đất, anh hôm nay tới đây là để xử lý cái đồ này.

“Thế này là phải tự ráp sao?” Tôn Duệ cả kinh nói.

Cao Vinh đã khom lưng bắt đầu làm việc: “Thế cậu nghĩ nó sẽ tự ráp lại à?”

“Sao không để người ta xếp hộ rồi mang đến?”

“Bởi thế này rẻ hơn.” Cao Vinh không ngẩng đầu lên, đáp, vào giờ phút này, anh đã có thể đối với sự “bần cùng” của bản thân bình tĩnh đối mặt.

“Làm nhiều sẽ mệt đấy? Hay để tôi tìm người giúp anh đi?” Tôn Duệ có lòng tốt, nói xong liền muốn cầm điện thoại lên.

“Không cần, kỳ thực tự mình cũng có lạc thú riêng.” Cao Vinh khách khí cự tuyệt.

Tôn Duệ đứng tại chỗ một lúc, có chút luống cuống tay chân. Hắn nghĩ lại, không biết lời ban nãy có làm tổn thương lòng tự trọng của Cao Vinh hay không, đến nửa ngày sau mới thấp thỏm chạy lại: “... Hình như cũng rất vi vế, hay để tôi cùng làm với anh.”

Cao Vinh liếc mắt nhìn Tôn Duệ, thấy rõ trên mặt đối phương biểu tình “Tui chả thấy có gì thú vị nhưng tui vẫn sẽ hóng náo nhiệt.” Anh thở dài, bản thân thực sự phải chọn giữa nợ tình cảm và nợ tình cảm sao?

“Tôi từng làm rồi, mệt lắm đó, cũng không muốn làm phiền cậu,” Cao Vinh đáp, “Hôm nay Cơ Nấm vẫn chưa đi dạo đấy, cậu đưa nó đi đi.”

Tôn Duệ lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy mà ủ rũ đi, hắn nghĩ rằng ban nãy mình đề nghị thuê người khiến Cao Vinh không thích, nghĩ hắn giả tạo. Mà trong thời gian ngắn, hắn cũng không biết mình nên làm gì để lấy lại hảo cảm, không thể làm gì khác ngoài cười cười thuận theo Cao Vinh: “Ha ha, đúng nhỉ... Vậy nếu anh cần hỗ trợ, thì tôi ở dưới lầu nhé.”

“Ừm, được.” Cao Vinh không ngẩng đầu, làm bộ đang xem sách hướng dẫn, chỉ phát phát tay ra hiệu. Không phải anh không muốn lịch sự chút, nhưng hiện tại nhìn Tôn Duệ tràn đầy mất mát, anh cảm thấy áy náy.

Nghe thấy tiếng đóng cửa của Tôn Duệ, Cao Vinh mới quay đầu liếc mắt nhìn cửa. Anh thở dài, quay lại chuyên tâm nghiên cứu việc đóng tủ _____ vẫn là nhanh chóng dọn ra thì hơn, ở lại thêm thật chẳng khác gì thiêu thân. Tiền thuê tháng này anh cũng sẽ mau chóng đưa cho Tôn Duệ.

Mượn việc bận dọn dẹp nhà làm cớ, Cao Vinh từ chối lời mời cơm của Tôn Duệ. Anh cũng không biết, cách hai toà nhà, Tôn Duệ cứ như vậy nhìn màn hình điện thoại một lúc lâu để rút kinh nghiệm, hiếm thấy mà bắt đầu nghĩ lại xem mình nói chuyện có quá tùy tiện, không để ý tâm tình người ta hay không.

Từ phương diện nào đó, có lẽ đây cũng là một việc tốt.

Cao Vinh mười giờ tối mới từ nhà mình mua trở về, ăn một bát mì lót bụng ở phụ cận tiểu khu, sau khi về nhà, quả nhiên phát hiện Tôn Duệ đã về. Cũng may là Tôn Duệ không ngồi chờ ở phòng khách, Cao Vinh thở dài một hơi. Anh không hiểu nổi hảo cảm Tôn Duệ dành cho mình đến từ đâu. Xét theo tính tình đối phương, phỏng chừng cũng chỉ là suy nghĩ nhất thời, như vậy cứ giữ khoảng cách một thời gian, e rằng lại có thể coi như chưa có gì xảy ra.

Nghĩ như vậy, Cao Vinh an tâm đi ngủ.

Tôn Duệ nghĩ nghĩ, từ sáng hôm nay, khoảng cách của bọn họ cách xa nhanh như gió _____ dù sao thì cũng hôn gián tiếp rồi! Sau đó buổi chiều trực tiếp tuột dốc. Hắn nhớ lại những gì đã làm rồi rút ra kết luận _____ nên nói ít làm nhiều.

Vì vậy, sáng sớm ngày hôm sau, không một tiếng báo trước, Cao Vinh bị một tiếng nổ trong phòng bếp đánh thức.

Cao Vinh tỉnh hẳn, trấn an Tiểu Hoa bị dọa đến dựng cả lông, mặc áo phong xong chạy ngay ra ngoài, đến phòng bếp, bốn mắt nhìn nhau với Tôn Duệ.

“...Cậu làm gì nhà bếp vậy?”

“Tôi đánh thức anh sao?!” Tôn Duệ lúng túng nói, “Trước đều để anh làm bữa sáng, tôi cũng hơi ngại, chỉ muốn cảm ơn anh một chút. Ha ha...”

“Nổ thành như vậy, tôi mà không dậy chắc chết luôn quá!” Cao Vinh bước nhanh vào nhà bếp, nhìn xung quanh tìm nguyên nhân nổ, “Nổ ở chỗ nào? Cậu không bị thương ở đâu chứ?”

“Không có! Tôi không sao hết! Là ở trong lò vi sóng...”

Cao Vinh mở lò vi sóng ra, chỉ thấy bên vách trong trắng trắng vàng vàng, còn có thủy tinh vỡ, tình trạng vô cùng thê thảm. (*chỗ này không rõ lắm.)

“...Cậu muốn dùng lò vi sóng làm bom sao?” Theo một ý nghĩ nào đó, thực sự là muốn nổ “trứng” luôn.

Tôn Duệ nhỏ giọng, vì chính mình mà cố nói: “Tôi muốn làm mì. Xem hướng dẫn trên mạng, người ta bảo cho trứng vào bát, rồi bỏ trực tiếp vào lò vi sóng hâm lại, như vậy đã có một bát mì trứng hoàn hảo.”

Cao Vinh liếc mắt nhìn bên trong, đúng là có mì, thế nhưng đã khét thành một đoàn: “...Nói tiếp.”

“Lúc đầu đều rất tốt. Sau đó tôi cho trứng vào, vẫn chưa sao, sau đó đun nóng một chút liền thành lòng đào, lúc này vẫn ổn,” Tôn Duệ bị thống nói, “Nhưng tôi thấy có hơi sống quá, nên muốn cho vào quay thêm chút nữa, rồi ngồi bên chơi điện thoại di động...” Hắn còn muốn làm ra một bát hoàn hảo, xong chụp lại đăng weibo ra vẻ mình rất am hiểu trù nghệ đấy.

“Sau đó, nước canh khô, mì cháy, trứng nổ, đúng không?”

“...” Tôn Duệ giãy dụa một lúc lâu, cuối cùng đối mặt với hiện thực, “Đúng thế.”

31. Chương 31

“Không sao, cứ để tôi.” Cao Vinh bắt đầu dĩ nhiên. Tôn Duệ vốn không hợp để vào nhà bếp, tính tình tùy tiện như vậy, làm thành thế này anh cũng không có gì kinh hãi.

Nhưng làm người ta kinh ngạc lại là, người như Tôn Duệ mà cũng có ý nghĩ muốn xuống bếp.

“Anh chờ một chút, để tôi làm lại một lần, rất nhanh sẽ xong!”

Cao Vinh quyết định bản thân không thể tiếp tục nợ ân tình: “Không cần phiền đến cậu, để tôi làm đi. Không thì chúng ta ra ngoài ăn.”

Tôn Duệ thở dài, hẳn đúng là chỉ giỏi phá hoại. Xem ra, hẳn tự mình chọn một lĩnh vực mình không am hiểu để thể hiện, hoàn toàn gây bất lợi cho hẳn.

“Vậy thì ra ngoài ăn đi...” Tôn Duệ đáp, bản thân đã đánh thức Cao Vinh, lại còn bắt người ta làm cơm cho? Vậy cũng quá tệ hại rồi.

Buổi sáng bắt đầu một cách hỗn loạn như thế. Vừa ăn sáng xong, Tôn Duệ chưa kịp làm gì, Cao Vinh đã lập tức tỏ ý muốn tiếp tục sửa soạn phòng mới của anh.

Tôn Duệ ở nhà nhìn trần nhà ngẩn người: “...”

Hắn nhìn Cơm Nấm một chút, chỉ thấy nó đang nằm úp sấp ngủ say. Tiểu Hoa mấy ngày nay cũng đã hết sợ nó, thỉnh thoảng sẽ đi ra phòng khách một chút. Tôn Duệ nhìn Tiểu Hoa dạo phòng khách một vòng, hoàn toàn coi như không thấy hắn, sau đó lại chui vào phòng.

Tôn Duệ hiếm thấy lại phát mấy cái weibo liên tục trong vòng mấy tiếng đồng hồ, fan mới của hắn đều mừng rỡ không chịu được. Tuy toàn đại đa số là mấy bài đăng thiếu muốn như hình chụp Cơm Nấm, mà số lượng bình luận vẫn cứ tăng vèo vèo. Rất nhiều người trêu đùa rằng hẳn thực ra đang chạy blog về vật nuôi dưới lốt một người nổi tiếng.

Cao Vinh cách mấy tầng nhà, trong lúc nghỉ ngơi cũng nhìn thấy bài đăng của Tôn Duệ, liền biết hẳn chả có việc gì làm mà ngồi làm ỉ trong nhà. Trước đây, anh không nghĩ ngờ việc Tôn Duệ muốn về vì Cơm Nấm, hiện tại lại không nhìn được mà suy xét một khả năng khác.

Nếu quả thật là bởi vì mình...

Cao Vinh phát hiện mình thật không đành tưởng tượng ra vẻ mặt mát mát của Tôn Duệ, tâm lý có chút... như ghen lại. Anh tạm thời nghĩ rằng đây là cảm giác tội lỗi của bản thân mà thôi.

Cũng giống như hôm qua, đến tận tối hai người cũng không có nói chuyện qua.

Ngày hôm sau, Tôn Duệ không thể không kéo hành lý ra sân bay.

Nhân viên của đoàn cùng các minh tinh khác rất nhanh liền phát hiện một Tôn Duệ mười phần tăng động trước kia, lần này trở lại có chút mất tinh thần.

Đạo diễn chương trình cuống cả lên, điểm đặc biệt của Tôn Duệ chính là luôn rất có sức sống, còn có chút quá “tùy tiện”. Cùng nhóm với hắn kỳ này là một nữ minh tinh hướng nội, tuy làm việc kỹ lưỡng, thế nhưng lại ít nói. Khán giả lúc xem thường rất thích nhìn Tôn Duệ một mình thao thao bất tuyệt, sau đó bị người cùng tổ im lặng làm ngơ khiến hắn xấu cả mặt. Nếu hắn trở nên ủ rũ, vậy điểm đặc sắc của nhóm này sẽ không còn.

Đạo diễn đợi lúc nghỉ ngơi, tìm đến chỗ Tôn Duệ hỏi tình trạng của hắn.

“Cuối tuần cậu nghỉ ngơi không được tốt à?”

“Thật xin lỗi, có phải trạng thái của tôi không được tốt không?... Tôi sẽ nhanh chóng cải thiện.” Tôn Duệ “A” một tiếng, chính xác thì đầu óc hắn luôn nghĩ tới chuyện khác, chỉ không nghĩ tới lại biểu lộ rõ ràng đến như vậy.

“Vậy tốt rồi, chúng ta cũng không phát sóng trực tiếp, đoạn trước cứ biên tập lại một chút là được,” đạo diễn rất cảm kích vì Tôn Duệ là một người rất dễ để nói chuyện, hơn nữa, ít ra hắn còn có tính tự giác. Từ lúc tham gia đối phương luôn nhiệt tình, hôm nay là lần đầu có tình trạng này, đạo diễn thân là người phụ trách vẫn rất có trách nhiệm hỏi thăm: “Tâm tình cậu không được tốt? Có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

“Không cần đâu, nhưng tâm trạng tôi xác thực không tốt lắm... Bởi vì chuyện yêu đương.”

“Khụ! Ra là thế... Thì ra cậu cũng có bạn gái.” Đạo diễn không nghĩ tới Tôn Duệ lại đột nhiên nói như thế, nhanh chóng nhìn xung quanh xem có ai nghe thấy hay không. Trong giới giải trí, chuyện yêu đương như thế sao lại có thể tùy tiện nói cho người không quen cơ chứ!

“Không, còn không phải người yêu... Thế nên tôi mới phiền lòng,” Tôn Duệ thở dài, vặn nắp một chai nước khoáng uống ừng ực mấy ngụm lớn, tư thế tựa như nốc bia, “Hơn nữa cũng không phải bạn gái, tôi là đồng tính.”

Đạo diễn: “.....??” Ông căn bản không muốn biết nhiều như vậy.

“Ông nói xem, có phải thích giai thẳng là vô vọng không? Có phải tôi nên chết tâm ngay từ đầu mới tốt?” Tôn Duệ nghiêm túc hỏi, hoàn toàn không để ý đến việc xu hướng tình dục của mình bị lan rộng ra ngoài, mà vốn rằng hắn cũng không muốn giấu diếm gì.

Đạo diễn: “ Cái này thì... Mà, sao cậu lại muốn hỏi tôi...?”

Tôn Duệ làm như đương nhiên đáp: “Không phải đạo diễn chuyện gì cũng quản hết sao?”

“Hic, được rồi. Cái này tôi thật sự không hiểu lắm. Tôi đã kết hôn rồi.” Đạo diễn nghĩ thầm, ông chỉ để ý đến sự tình của chương trình, cũng mặc kệ chuyện tình cảm riêng tư của người khác, hơn nữa lại còn còn là tình gay.

Tôn Duệ vốn dĩ cũng không hy vọng ông có thể đưa ra kiến nghị gì, chỉ là muốn tìm đối tượng than thở một chút. Hắn nặng nề thở dài, một mặt đầy mây đen: “VẬY, đạo diễn, ông kết hôn với vợ ông thế nào vậy?”

Đạo diễn khổ sở nói: “Việc này thì có phương pháp gì đâu? Theo đuổi, tỏ tình, sau đó thì cưới về...”

“Tỏ tình...” Tôn Duệ tiến thẳng đến bước thứ hai mà ngẫm nghĩ.

Này, phía trước còn có một bước nữa đó! Đạo diễn nghĩ thầm.

Nhưng ông cũng không nói ra, dù sao thì thảo luận cái vấn đề này ở đây cũng đã đủ kỳ quái rồi. Ông chỉ muốn hỏi thăm Tôn Duệ một chút, cũng không phải đến sắm vai chuyên gia tư vấn tình cảm, vì vậy liền theo bước “tỏ tình” này tiếp lời: “ Đúng, cậu muốn để người khác biết được tâm ý của mình, không nói thì đối phương chắc vĩnh viễn cũng không biết? Nếu như đã biết chắc là không thể, có thể lại đi tìm mục tiêu tiếp theo... Ai, cứ cố gắng thể hiện nhiệt tình của cậu để quay chương trình, nếu không được chúng ta lại nói tiếp.” Đạo diễn tại câu chốt liền lừa lừa gạt gạt mà nhấn mạnh một chút mục đích của mình.

“Ừm, tôi sẽ nghĩ thêm... Để tôi nghĩ, lúc quay chương trình tôi sẽ tập trung toàn lực.” Tôn Duệ nói câu này để khiến đạo diễn an tâm.

“Ừ.” Đạo diễn cả mặt tươi cười xong liền chuẩn, để lại một mình Tôn Duệ trầm vào suy tư.

Trở lại hiện trường quay chụp, bạn cùng nhóm hai tuần này của Tôn Duệ quan tâm hỏi han: “Cậu vẫn tốt chứ?”

“Ồn hơn rồi, sáng sớm trạng thái tôi có không tốt. Thật xin lỗi.”

Mặc dù trên màn ảnh biểu hiện có chút lạnh nhạt nhưng bạn cùng nhóm này vẫn khá thân thiết với hắn, chỉ là một cô gái tương đối không thích nói chuyện mà thôi. Tổ sản xuất chỉ là làm nổi bật nét tính cách kia để tạo dấu ấn cho khán giả mà thôi.

“VẬY thì tốt.” Đối phương lịch sự mỉm cười, cũng không tiến sâu truy hỏi lý do trạng thái hắn không tốt, rất biết chừng mực.

Đến buổi chiều, tinh thần Tôn Duệ tốt hơn rất nhiều. Đạo diễn thở phào nhẹ nhõm, ông sau khi bình tĩnh lại cũng tỏ mò không biết ai là người Tôn Duệ coi trọng, có phải ở trong giới hay không, hay có khi ở trong tổ sản xuất cũng nên. Kỳ thực, ông còn muốn để Tôn Duệ với ai đó “cọ cọ ra lửa”(*...chắc là tạo CP nhỉ?)_____ so với cái tổ hợp “băng lửa kết hợp” hiện nay hiệu quả chắc cũng không tệ. Đương nhiên, vì muốn chương trình đạt hiệu quả tốt nên muốn ám muội chút thôi. Nhưng mà hôm nay Tôn Duệ lại có vẻ rất khó khăn với vấn đề này. Đạo diễn suy nghĩ một chút, vẫn quyết định sẽ bàn bạc trước với đối phương hai câu, không thành cũng không sao, mà thành thì càng tốt. Chắc Tôn Duệ là gay thì không quá để ý đến scandal nam nữ đâu nhỉ?

Tôn Duệ cũng không biết đến ý định này, từ nãy đến giờ, trong đầu hắn chỉ toàn “Đem tâm ý nói rõ một lần.” Hắn tự vùng vẫy đấu tranh một hồi, cũng muốn đối với Cao Vinh coi như không có gì, đơn giản người ta không liên hệ với hắn, thì hắn cũng không chủ động đi tìm. Có lẽ, qua không bao lâu, hắn sẽ không chịu nổi. Kiểu người như Tôn Duệ, ngược lại sẽ càng nhớ đến kỷ niệm nửa năm sống chung kia của cả hai. Tuy rằng đều là những việc nhỏ nhặt, tỷ như lần đầu tiên uống rượu ở cửa hàng kia, hay là lần Cao Vinh đem cơm hộp đến nhà cho hắn... Trải qua một đợt “điểm tô ký ức đẹp đẽ” trong đầu, hắn lại nghĩ không nỡ cứ từ bỏ như vậy, muốn cào tâm nạo phổi.

Không thì... Hay là cứ thử nói ra? Muốn chết cũng phải rõ ràng.

Tôn Duệ nhớ tới hồi mình cấp ba, thậm chí một học trưởng, mà đến lúc tốt nghiệp người ta cũng không biết tâm ý của hắn; đại học cũng coi trọng một bạn cùng lớp, mới vừa tới gần người ta một chút, muốn từ bạn bè tiến lên, kết quả, chưa tới nửa năm người ta đã có bạn gái, hơn nữa, vừa mới tốt nghiệp đã kết hôn. Sau đó nữa, là Lưu Tư Hiền, hắn ám chỉ đôi chút, đối phương cứ như vậy liền dính lấy, khiến Tôn Duệ tưởng chừng cuối cùng cũng tìm được chân ái. Kết quả... Không đề cập tới cũng được.

Tôn Duệ càng nghĩ càng sâu, hắn tốt xấu gì cũng là một thanh niên đẹp trai sáng láng, bạn bè xung quanh đều thay đổi tượng như thay áo, làm sao riêng hắn thì lại loạn thành như vậy?

Hắn cũng không ôm hy vọng ảo tưởng trước đây có thể biến thành may mắn lần này.

Hic, dạo này cây Dị thể lưu đây, hút quá nên lười làm những thứ khác QAQ

32. Chương 32

Cao Vinh cũng không biết tâm lý Tôn Duệ biến hoá ra sao. Dưới cái nhìn của anh, sau khi bản thân bày tỏ thái độ muốn kéo dài khoảng cách, Tôn Duệ không đuổi tới, lần này đi công tác cũng không mỗi ngày gửi tin nhắn đến, e rằng Tôn Duệ đã hiểu ý từ chối của anh.

Một tuần rất nhanh đã trôi qua, sáng sớm thứ sáu, Cao Vinh dẫn Cơm Nấm đi dạo xong, liền lấy điện thoại di động, định theo thói quen chụp hình gửi cho Tôn Duệ, kết quả lại đứt khoát mà phanh lại. Suýt nữa thì quên anh đang muốn kéo dài khoảng cách với Tôn Duệ, không thể tiếp tục tán gẫu.

Liếc nhìn mặt ngó của Cơm Nấm, trong mắt Cao Vinh lập tức hiện lên gương mặt ngó như đúc của Tôn Duệ, tâm lý có chút không giải thích được mà khó chịu.

Sau khi về nhà, Cao Vinh bắt đầu thu thập hành lý, sau khi khởi máy, anh lười chạy đi chạy lại hai đầu, liền chuẩn bị đồ dùng thường ngày, cách hai ba ngày với về nhà lấy một lần. Trong nhà có dụng cụ tự động cho ăn và chậu cát cho mèo, Tiểu Hoa cứ ở một mình cũng không có vấn đề gì. Mà Cơm Nấm lại khiến người ta không bớt lo, ngó tàu không chịu được, Cao Vinh chỉ có thể bế nó theo đến đoàn kịch, cùng anh đi đi lại lại hai đầu. Cơm Nấm mỗi khi ngồi xe ra ngoài đều rất chi là hưng phấn, sau hai lần liền quen mùi mà vui vẻ theo sát Cao Vinh.

“Bị bắt cóc đem đi bán mày cũng không biết.” Cao Vinh vỗ vỗ đầu Cơm Nấm.

“Gâu.” Cơm Nấm ngốc kêu.

“Ai...” Cao Vinh không khỏi liên tưởng mà thở dài, cũng không biết đã liên tưởng đến điều gì.

Thùng đồ chưa mở đã được Cao Vinh chuyển đến nhà mới. Các đồ nội thất đi kèm cũng được sắp xếp hòm hòm, sau nữa, chỉ cần chờ thêm một, hai cái cuối tuần đợi mùi tán đi hết, lại mua thêm một vài đồ dùng hàng ngày, liền coi như dọn xong nhà.

Thời điểm sau khi dọn đi, có lẽ Tôn Duệ cũng tỉnh táo lại, phát hiện ra hảo cảm này chỉ là phù dung chớp mắt, rồi hai người sẽ có thể trở lại quan hệ bạn tốt, lúc đó lại có thể cùng nhau ra ngoài ăn cơm uống rượu.

Cao Vinh giống như tự an ủi mà nghĩ như vậy, nhưng trong tiềm thức giống như cảm thấy sự việc không thể xảy ra như thế.

Từ khi ý thức được tình cảm của Tôn Duệ đối với mình có chút bất đồng, bọn họ liền không có khả năng trở lại như lúc ban đầu.

Cao Vinh liền thở dài. Sau khi nhận ra mọi việc hỏng đến như thế, anh mooyj ngày muốn than thở nhiều hơn trước kia gấp ba lần. Lúc này, anh hận bản thân không thể trì hoãn một chút, như vậy chỉ cần Tôn Duệ không đâm thủng, anh khả năng cao cả đời cũng không chú ý được, tâm lý sẽ không lo lắng thế này.

Anh muốn mở ti vi giải tỏa tâm tình một chút, kết quả nhấn điều khiển từ xa một cái, nhìn một màn hình đen xì, mới nhớ ra Tôn Duệ căn bản không có mua gói truyền hình, TV mua về cũng chỉ để mượn màn hình mà thôi. Cao Vinh ngẩn người, lúc thường đều là Tôn Duệ tràn đầy phấn khởi mà gọi anh lại đây, bây giờ, qua mấy tuần không cùng xem chương trình, anh thiếu chút nữa đã quên rồi đây.

Cao Vinh ngồi co quắp trên ghế sofa một lát, thực sự không lên nổi tinh thần để đem máy tính ra, vì vậy tiện tay lôi di động ra lướt mạng xã hội một chút.

Mở weibo ra, đề tài nóng liền xuất hiện tên Tôn Duệ.

Không nghĩ tới, nhanh như vậy, Tôn Duệ đã hot thành thế này. Cao Vinh có chút tò mò, liền chọt vô xem có chuyện gì xảy ra.

“Bạn trai trung khuyến là nhất á! Cưng chết tui rồi!”

“Đồ kị với Du Lâm quá á á á _____”

”Oa, chúng ta chính là vừa coi , vừa coi nha! Vì sao lại có thể ngọt như vậy! Muốn thành đôi luôn sao!”

“Tui cảm thấy Tôn Duệ rất tốt với Du Lâm, nhưng mà người ta chỉ là lịch sự thôi, mấy người đừng nào bổ nhiều như vậy được không...”

Cao Vinh nhìn đến mơ mơ màng màng, Du Lâm là một đồng đội bắt đầu hợp tác với Tôn Duệ, cái này anh biết. Nhưng vì sao hau người này lại đột nhiên thành đôi, anh hoàn toàn không biết gì cả.

Tìm một chút, anh tìm ra sự tình bắt đầu từ một đoạn video, chính là một đoạn cut từ chương trình hôm nay. Bởi vì giày của Du Lâm có chút chật, bị sát vào da, mà lần này nhiệm vụ lại phải đi bộ nhiều, Tôn Duệ chủ động mua giày đổi cho Du Lâm, thực sự một bộ cực kỳ tri kỷ. Lúc đối phương đổi giày, còn giúp người ta chặn người qua lại để dễ thay hơn. Toàn bộ quá trình không nói nhiều, cũng không có tranh công, ngược lại hoàn toàn với trạng thái lăm lăm mồm thường ngày.

Lúc thường, thái độ của Du Lâm với Tôn Duệ đều nhàn nhạt, lần này được giúp đỡ, cũng khó không đến ngưỡng ngưỡng cảm ơn hẳn một tiếng. Khán giả chương trình bị điểm tương phản này đâm đến không chịu được, lập tức nào bỏ ra cái CP này. Mà Tôn Duệ, lúc thường thì nhí nhí nhảnh nhảnh, mà lúc mấu chốt lại có thể tử mĩ lịch sự như vậy, cũng kiếm thêm một số fan lớn.

Cao Vinh cũng không nghĩ gì nhiều, Tôn Duệ là kiểu người cứ có hứng mới nói liến thoắng, anh đã sớm biết. Anh chỉ cảm khái, Tôn Duệ đóng phim không thành, nhưng đổi sang một “mặt trận” khác lại thực sự có thể thoải mái vùng vẫy. E rằng, cái dạng tính cách nghĩ gì đều viết hết lên mặt như hắc vốn dĩ cũng không thích hợp với nghề diễn.

Về phần cái gọi là CP? Cao Vinh không biết là do tổ chương trình cố ý hay là do trí tưởng tượng của khán giả quá tốt, đối với một người biết tính hướng của Tôn Duệ như anh, thực sự muốn nhỏ một giọt nước mắt cho những fan ghép CP.

Anh cũng không cho là Tôn Duệ chủ động phối hợp với chương trình để tạo scandal, hẳn chỉ đơn giản muốn thể hiện thật tốt trên chương trình, hơn nữa là sự quan tâm bình thường với người bên cạnh thôi.

Video đăng lên không được bao lâu, người hâm mộ đã bắt đầu chuyển tiếp không ngừng, ngoài việc fan CP tự nhiên nhiều ra như nấm mọc sau mưa, chính Tôn Duệ cũng bị ảnh hưởng. Người ta nghe nói vị tiểu ca ca này lúc thường ngổ tào lăm, nhất thời cảm thấy hứng thú, chạy đi tìm hiểu về hắn.

Chuyện này không phải phát sinh cùng ngày, mà là trước tuần này, lúc mới bắt đầu số đặc biệt. Lúc đó, Tôn Duệ thật sự không biết cái gì, cách mấy ngày, một tối lên weibo liền phát hiện ____ weibo bị oanh tạc, lúc này mới chóng mặt chóng mặt tìm hiểu ngọn nguồn vấn đề. Hắn là một tên gay chính hiệu, tại sao lại bị YY với một em gái ít nói, cứ như vậy cùng người ta vụng trộm nảy sinh tình cảm rồi?

Nhân viên cổ tình đem đoạn cắt này cùng một số hoạt động không quá ảnh hưởng đến nội dung chính của tập truyền ra ngoài, bọn họ xác thực có chút ý đồ tạo chút mờ ám cho nhóm này, nhưng cũng không đứng ra nói gì, cứ để fan tự đoán, như vậy chương trình càng được chú ý.

Kết quả, ám muội vừa được nửa tiếng liền ngừng.

Tôn Duệ [v]: “Hiểu lầm rồi! Chúng tôi đơn thuần chỉ là động đội thôi. Hiups bạn cùng nhóm như vậy cũng là bình thường mà, đối với ai tôi cũng thế hết á. Huống hồ, nếu tôi có đối tượng, nhất định sẽ trực tiếp nói cho mọi người [ha ha]”

Không khí phấn hồng tổ chương trình vừa tạo chẳng mấy chốc đã tan vỡ. Một bộ phận nhỏ khán giả vẫn đắm chìm trong ảo tưởng khẳng định đây chẳng qua là chống chế, khách sáo mà thôi, qua hai tháng nhìn lại sẽ biết. Mà phần lớn fan biểu thị, Tôn Duệ đáp lại nhanh chóng như vậy, là một người thẳng thắn, bọn họ liền có cảm tình. Vốn định giữ im lặng, nhưng sau khi Tôn Duệ lên tiếng, Du Lâm cũng rất nhanh phải ra mặt, đại khái bày tỏ đồng ý với những gì hắn nói, sau đó liền cảm ơn hắn đã giúp đỡ. Chuyện này cứ như vậy vui vẻ mà kết thúc.

Chỉ có bên khổ chương trình, khổ tâm phí thời gian tạo ra cơ hội này là tan nát cõi lòng. Du Lâm thì có thể nói chuyện, nhưng bọn họ cũng không có ý làm khó Tôn Duệ. Người ta không thiếu tiền, cũng chẳng vội vã nổi tiếng, không phối hợp bọn họ cũng không có cách nào.

Tuy rằng đã đăng weibo làm sáng tỏ, trong lòng Tôn Duệ vẫn lộn tung phèo. Dù cho Cao Vinh biết hắn cong, cũng khó chắc chắn là người ta không hiểu lầm? Giấy dựa hồi lâu, Tôn Duệ vẫn là gửi tin nhắn đến Cao Vinh, dùng giọng điệu đùa giỡn nói: “Hôm nay anh có xem weibo không? Tôi tự nhiên nổi lên, ời chào.”

“Có thấy.” Cao Vinh trả lời ngắn gọn.

“Bài đăng sau đó của tôi anh cũng thấy chứ?” Tôn Duệ không nhịn được phải hỏi thêm một câu.

“Tôi đọc được rồi. Kỳ thực, cách một quãng thời gian mới lên tiếng cũng không sao, chuyện như trong vòng không có hiếm lạ gì.”

“Ha ha ha, nhưng tôi là cong thuần mà, tạo scandal với một cô gái, nghĩ thế nào cũng thấy khó xử.” Tôn Duệ cười ha ha đáp, coi như là scandal, hắn cũng không muốn bịa đặt! Đặc biệt là khi hắn còn có đối tượng mình có hảo cảm rồi.

“Cho nên, đổi thành nam là được?”

Cao Vinh tay nhanh hơn não, theo bản năng nhấn cái tin qua. Gửi đi rồi anh mới phát giác được cái vấn đề này có điểm kỳ quái.

Tôn Duệ cố gắng đem câu “Cùng anh là được” nín lại, biện pháp biểu lộ này quá thô tục rồi! Nói ra cũng thấy mất mặt. Vì vậy, hắn do dự một hồi, đổi giọng: “Cái này, cũng phải tùy người...”

Trái tim Tôn Duệ đột nhiên đập mạnh. Nếu như sau đó Cao Vinh nhấn lại “Vậy cậu cảm thấy loại người nào thì được?”, hắn nên đáp làm sao bây giờ?

Tuy nhiên, trái với mong đợi, đối phương cũng không có thuận theo hỏi tiếp, mà chỉ nhấn tới một câu “Vậy à. Ngược lại, lần này cũng không gây ảnh hưởng không tốt nào, đừng lo lắng quá.”, căn bản là chủ động kết thúc đề tài.

Tôn Duệ trong phút chốc liền tỉnh táo lại, nhiệt huyết vừa dâng lên đầu ban nãy cũng giảm xuống. Hắn cảm thấy có chút kỳ quái, Cao Vinh như là muốn biết thêm, nhưng đến một điểm lại lui bước. Tôn Duệ không biết đây là do đối phương cố ý, hay chỉ đơn giản là trùng hợp.

Nghĩ đến đau cả đầu, Tôn Duệ liền nhào cả người lên giường, lăn lộn quần thành một đoàn với đồng chân, nội tâm nôn nóng không thôi _____ thích ai đó, sao lại có thể là chuyện dày vò thế này vậy.

Ở một thành phố khác, Cao Vinh không tốt hơn là bao, anh cũng không có kinh nghiệm về chuyện này. Rõ ràng biết rằng một số lời nói ra sẽ làm Tôn Duệ giữ hy vọng, rõ ràng có thể không nể mặt mà rời xa đối phương, nhưng Cao Vinh lại thường không nhin được mà đáp lại.

Lần sau, nếu Tôn Duệ muốn mở lời, mình liền cứng rắn từ chối đi. Cao Vinh lui một bước, nghĩ như vậy.

Chỉ là anh không ngờ, “lần sau” lại đến nhanh như vậy.

33. Chương 33

Sau cuộc nói chuyện ngắn ngủi kia, Tôn Duệ tròn một tuần không tìm tới Cao Vinh. Đối phương không đề cập gì đến việc muốn quay lại vào cuối tuần, Cao Vinh chỉ coi là hấn rất cục cũng đột nhiên tỉnh ngộ, bỏ qua anh. An tâm thì là vậy, nhưng đồng thời anh cũng có một tia buồn chán “Bỏ cuộc nhanh quá mà” không biết từ đâu mà ra.

Thời điểm Cao Vinh lo lắng trong lòng sẽ yêu thích chuyên tâm vào làm việc, một khi chăm chú sẽ không nhớ nổi việc khác. Lần này cũng vừa hay, khi anh đang có chút buồn bực mất tập trung, đoàn phim “Âm thanh của biển” liền khai máy.

“Âm thanh của biển” là một bộ phim được chuyển thể, tuy nhiên tiểu thuyết gốc cũng không phải hàng đứng đầu, chỉ là một tiểu thuyết tình yêu phổ thông. Câu chuyện đại khái kể về một người đàn ông trẻ tuổi từ chức vì áp lực, trở về quê nhà thăm người thân bị bệnh lại ngẫu nhiên gặp một nữ sinh đã không thể sống lâu, bởi vậy liền phát triển một đoạn tình ái mãnh liệt mà bi thương. Ngoài ra, còn đề cập đến rất nhiều người bệnh cùng xuất hiện bên cạnh nữ chính, là một chuỗi những câu chuyện cảm động, đau lòng.

Cao Vinh đã sớm gặp nam chính cùng nữ chính, hai nguwoif đều chỉ có thể coi như diễn viên tuyến ba, bốn, nhưng kỹ năng diễn xuất coi như không tệ. Nữ thứ, cũng là chị gái nữ chính, là Giả Uyển Uyển vạn năm nữ phụ, nhân khí không nóng không lạnh, đã nhiều năm như vậy, những bộ phim lớn thì không được đóng vai chính, phim nhỏ thì không chen được tới nữ chính, nhưng cô dường như cũng không muốn tiến sâu, cứ chấp nhận như vậy. Trong cả đoàn phim, tư lịch lớn nhất là một đứa nhỏ đóng vai bệnh nhân ở phòng kế nữ chính, lên hình cũng chỉ coi như ba giây đồng hồ, mà vẫn phải mời mọc rất cả lưỡi người ta mới đồng ý đến. Nói đến cũng thấy hơi vất vả, nhưng Cao Vinh nghĩ, với tình hình tài chính của đoàn phim, có thể mời người ở trình độ đó đã là mừng rồi. Đối với tư lịch cùng năng lực của bản thân, tự anh cũng hiểu rõ. Nếu thực sự là phim lớn, mình tinh tập hợp thành đoàn, còn đến phiên anh làm đạo diễn sao?

Với lại, đoàn phim không tiếng tăm, cũng không giàu có gì, nhưng giữa diễn viên cùng đạo diễn không hện mà cùng tồn tại một bầu không khí gần gũi thoải mái, thực tại cũng không dễ dàng gì.(*chỗ này tớ không rõ ý lắm.)

Nghi thức khai máy làm ngắn gọn, theo hình thức mà làm cho xong một lần, chỉ có một vài nhà báo đến chụp hình, xong phóng vấn vài câu liền rút lui. Đoàn phim thấy vậy, cũng vừa vận bớt việc, trực tiếp quay phim luôn đi.

Đều nói vạn sự khởi đầu nan(khởi đầu luôn khó khăn?), Cao Vinh lần này lại không thấy thế, từ giai đoạn khai máy đã cực kỳ thuận lợi. Dựa vào sắp xếp thứ tự diễn, các diễn viên liền lập tức tiến vào trạng thái, khiến Cao Vinh và biên kịch cũng giật cả mình.

Nói chung, đây là một chuyện tốt, Cao Vinh tâm tình vô cùng ổn. Ngày hôm đó qua thật nhanh, phân quay buổi tối kết thúc, mọi người liền quay về nơi ở được sắp xếp sẵn ở gần đó, mà những người ở thành phố này thì trực tiếp về nhà, Cao Vinh cũng coi như là người phải ở lại muộn. Anh vẫn chưa gói xong đồ đặc, muốn sắp xếp một ngày rảnh rỗi để dọn nhà, rồi tiện thể mang theo Cơm Nấm đến đoàn phim luôn. Anh

vẫn chưa hỏi qua Tôn Duệ xem như vậy có được hay không, nhờ đâu chủ nhân người ta cảm thấy đem Cơm Nấm đến là không tốt, anh cũng không thể ép được.

Về đến nhà, Cao Vinh qua mắt mèo liền thấy bên trong bật đèn.

Kỳ thật, rõ ràng lúc anh rời nhà đã tắt đèn rồi mà.

Cao Vinh nghi ngờ, lấy chìa khoá, lo lắng mở cửa. Vừa mở ra đã thấy một đôi giày ở huyền quan _____ là Tôn Duệ. Cao Vinh lúc này mới xác nhận chỉ là Tôn Duệ về nhà không báo trước chứ không phải nhà gặp trộm. Nhưng anh cũng không vì vậy mà thấy thoải mái hơn.

Có lẽ vì lúc anh mở cửa, động tác quá nhẹ nhàng, Tôn Duệ không có phát hiện anh đã về cùng đang đến gần chỗ hắn. Cao Vinh nhìn một vòng, liền thấy người trên ghế sofa... đang ngủ.

Tôn Duệ lúc ngủ cũng không dễ nhìn cho lắm, ngửa đầu dựa vào ghế mà ngủ gà ngủ gật, miệng khê hé, tay thả hai bên, một bộ rất thoải mái.

Thế nhưng, vào giờ phút hồngбет thế này, một bộ dạng ngủ ngọt ngào như vậy cũng không có cách nào thu hút sự chú ý của Cao Vinh, bởi vì anh đang nhìn vào đồng hồ cực dễ thấy kia.

Ai đó nói cho anh rằng thứ đặt cạnh chân Tôn Duệ kỳ thực không phải hoa hồng đi?

Tại lúc nội tâm Cao Vinh ngổn ngang, hoàn toàn không có dự đoán đến việc xảy ra sau đó, liền định im lặng mà về phòng trước, nhưng Cơm Nấm lại đứng lúc chui từ trong phòng ra, kêu to một trận bày tỏ sự vui vẻ của nó.

Vì vậy Tôn Duệ cũng bị ồn cho tỉnh lại rồi.

Cao Vinh đành phải đứng tại chỗ.

“Anh về rồi?” Tôn Duệ sững sốt một chút, đột nhiên đứng lên, ý thức được lúc này mình ngủ gật liền khẩn cấp chà chà khoẻ miệng.

“Ừ, tôi vừa mới về. Thấy cậu đang ngủ nên không có gọi. Sao lại về vậy?” Cao Vinh làm bộ như không thấy Tôn Duệ đang lau miệng, bình tĩnh trả lời.

“Cuối tuần này tôi không có chuyện gì mà. Với cả, hôm nay không phải là một ngày rất quan trọng sao?”

“Hả?” Cao Vinh nghi hoặc.

“Chúc mừng khai máy bộ phim mới!” Tôn Duệ cười nói.

Cao Vinh dừng một chút, không nhận được mà cười: “Cậu là vì cái này mới chạy về sao? Cũng không có gì, mới ngày đầu nên đoàn phim cũng chưa có chuyện gì to tát.” Dứt lời anh vẫn bổ sung một câu: “Cảm ơn nhiều. Sao cậu không báo trước một tiếng, nhờ đâu hôm nay tôi ở lại đoàn phim thì sao?”

“Không có nghĩ nhiều như thế ha ha...” Tôn Duệ cười khan hai tiếng, hắc xác định không nghĩ tới chuyện này, vì đầy đủ đều là kế hoạch cho chuyện kia thôi!

Thấy Cao Vinh tựa hồ muốn đi, Tôn Duệ vội vã mở miệng kiểm đề tài: “Ngày đầu tiên ở đoàn phim mới như thế nào?”

“Thuận lợi ngoài ý muốn. Thế nhưng tôi làm việc một ngày cũng có chút mệt mỏi. Đúng rồi, tôi vào trước cất đồ...” Cao Vinh không muốn nói quá nhiều, anh vừa chuẩn bị chuẩn thì bị Tôn Duệ sốt ruột mà kéo lại.

“Cái này... Là cho anh!”

Tôn Duệ lôi kéo quần áo Cao Vinh, ngăn anh trở về phòng, chỉ vào bó hoa trên đất nói, âm cuối còn bị biến điệu, nghe ra được có chút sốt sắng.

“Cho tôi...?” Cao Vinh nỗ lực làm ra một mặt kinh ngạc, biểu tình không thể tin, “Cậu đừng đùa tôi. Đưa tôi cái này làm gì? Cậu nghĩ trong nhà nên có thêm hoa cỏ...”

Tôn Duệ dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, cấp tốc ngồi sụp xuống cầm bó hồng đỏ đến chói mắt kia, “vèo” một cái lại đứng lên, bất chấp tất cả mà nhét bó hoa vào tay Cao Vinh.

“Là để chúc mừng bộ phim mới của anh mà...”

Mặt Tôn Duệ đã thẹn đến đỏ bừng, Cao Vinh có làm bộ không thấy cũng khó.

“Hic, cảm ơn. Cách chọn hoa của cậu cũng sáng tạo nhỉ, là muốn chúc phim này của tôi phát hoả sao(*ý là nổi nhĩ?)...” Cao Vinh tròn tròn mắt nói mò.

“Tôi hình như là có chút yêu thích anh đó!” Tôn Duệ nhắm mắt, quyết định không sợ chết trực tiếp ngắt lời Cao Vinh, “A không, cũng không phải chỉ một chút đâu! Là rất yêu thích... Ặc, chính là có hảo cảm ấy, anh hiểu không!?”

Cao Vinh: “...” Thông báo kiểu này làm anh có chút ứng phó không kịp. Anh tuy tưởng tượng qua Tôn Duệ sẽ thẳng thắn bày tỏ, nhưng lại không ngờ đối phương lại chọn cái thời điểm kỳ quái này, rõ ràng một phút trước còn đang ngủ mặt ngủ say... Hơn nữa, cả câu từ cũng sắp xếp có chút lộn xộn.

Vẫn luôn trốn tránh để Tôn Duệ không nói thẳng, bây giờ nhìn đối phương run run nói bằng sạch, Cao Vinh lại cảm thấy vô cùng bình tĩnh.

Nếu như có thể nhìn nhận dấu đi, tỉnh táo xử lý, vậy thì đã không phải là Tôn Duệ.

34. Chương 34

“Tôi có hỏi nguyên nhân không?” Cao Vinh hiểu kỳ nói, từ lúc phát hiện tâm tư này của Tôn Duệ, anh vẫn kỳ quái không biết vì sao đối phương lại thích mình.

“Chuyện như vậy nào có nguyên nhân, chính là không giải thích được đây... Anh bảo tôi nói, tôi cũng không làm sao giải thích rõ ràng được,” Tôn Duệ hơi ngượng ngùng, cố gắng sắp xếp lại ngôn ngữ, nói, “Tuy rằng có chút vội vàng, nhưng mọi điều tôi nói đều là thật. Tôi vốn không muốn nói ra, nhưng thế thì anh cần bản vĩnh viễn không biết...”

“Tôi biết,” Cao Vinh không nhìn được nói thẳng, nhìn Tôn Duệ như thế, câu này không nói không được(*chỗ này không chắc lắm.), “Cậu tử cảm thấy bản thân che giấu rất khá sao?”

Tôn Duệ khiếp sợ: “!?!?”

Cao Vinh thở dài, thẳng thắn với Tôn Duệ: “Tôi đã sớm phát hiện ra một chút, cũng không muốn làm cậu suy nghĩ nhiều, nên gần đây mới cố ý kéo dài khoảng cách. Mà cậu thì hình như hoàn toàn không có phát hiện.”

Tôn Duệ sững sốt một hồi, mới chậm rãi nói: “Cũng không phải tôi hoàn toàn không phát hiện... Vậy nên, ý anh là cự tuyệt?”

Cao Vinh nhìn Tôn Duệ, đối phương so với tưởng tượng của anh bình tĩnh không ít, gian nan gặt đầu: “Tôi là thẳng, cái này cậu không phải không biết.”

“Ai... Tôi biết.” Tôn Duệ “rầm” một tiếng ngồi lại trên ghế sofa, đầu cúi xuống, “Nhưng nói ra cũng không hối hận, ngược lại cũng hiểu được rõ ràng. Tôi cũng chả hiểu bản thân làm sao nữa. Anh nói xem, có phải tôi có ham muốn thất tình nên mới toàn thích phải giai thẳng không?”

“...Xin lỗi.” Cao Vinh không nhìn được mà cảm thấy áy náy, tim có chút không thoải mái.

“Anh không sai, đừng xin lỗi tôi... Mà này, với tôi, một tia hy vọng cũng không có sao?”, Tôn Duệ dùng sức ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Cao Vinh.

Lý trí Cao Vinh muốn anh dứt khoát cắt đứt cái suy nghĩ ấy, không thì lại càng thêm hại nguwoif ta. Nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt này của Tôn Duệ, lời đến bên môi lại không thể nói: “Cái này...”

Anh cứ như thế mà do dự hai giây đồng hồ, đối mặt với Tôn Duệ đang bùng bùng thế tiến công, Tôn Duệ thấy hy vọng liền nhanh nhẩu nhảy đến: “Đây nghĩa là anh vẫn có chút ý tứ mà!?”

“Không đúng không đúng...”

Cao Vinh còn chưa kịp nói gì đã bị Tôn Duệ ngắt lời: “Thế anh thử không để ý đến giới tính, chỉ nhìn nhận con người tôi, anh cảm thấy thế nào? Tuy rằng tôi hoàn toàn không cùng một hình mẫu với bạn gái trước của anh, thế nhưng anh vẫn chưa có cảm giác bí bách muốn tìm đối tượng mới phải không? Anh xem, trước kia, chúng ta cùng đến đoàn phim, sáng sớm cùng ăn điểm tâm, tối lại cùng đi dạo với Cơm Nấm, không phải đều rất vui vẻ sao?”

“Chúng ta đúng là rất hợp, nhưng những gì cậu nói, giữa bạn bè với nhau cũng có thể xảy ra mà.” Cao Vinh bắt đầu nói.

“Tôi không khống chế được mà nghĩ theo hướng khác... Thật sự không thể cho tôi một cơ hội à?” Tôn Duệ đầy một mặt u sầu.

Cao Vinh dở khóc dở cười: “Cậu như vậy thì tôi biết làm sao đây.”

“Chỉ, chỉ thử trước một chút cũng không được sao?” Tôn Duệ nói tới có chút không còn sức, “Tôi cảm thấy anh cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác... Hay là bởi vì tôi là nam, nên mới không thể có cơ hội?”

“Cậu...” Cao Vinh trong lòng lo lắng không thôi, anh cảm thấy bản thân anh đang bị Tôn Duệ làm cho lung lay, “Haizzz, trước hết cậu để cho tôi yên tĩnh suy nghĩ một chút đi.”

Tôn Duệ gạt đầu cái rụp: “A, được! Anh phải suy nghĩ thật thật kĩ đấy!”

Cao Vinh trên tay cầm một bó lớn hoa hồng, thả không được mà mang vào phòng cũng không xong, anh cúi đầu lúng túng, nhìn hoa một chút lại trả cho Tôn Duệ: “Hay là, cậu cứ lấy lại cái này đi, tôi cầm làm gì đây?”

“Cái này cũng phải trả tôi sao?” Tôn Duệ không nhận được than thở đáp, “Chiều hôm nay tôi vừa về đã vội vàng tìm mua trên đường, đi vài vòng đều thấy người ta đóng cửa...”

“Trong phòng tôi không có nơi bày. Không thì cậu... tìm lọ hoa rồi đem ra bày ở phòng khách vậy.” Cao Vinh lui một bước nói.

“...Được rồi.” Tôn Duệ nhận lại hoa, xoay người đi tìm lọ, “Anh muốn ngủ đúng không? Ngủ ngon.”

“Ừm... Ngủ ngon.”

“Sáng mai có thể cùng nhau ăn không?” Tôn Duệ thử dò xét hỏi, “Không phải tôi làm. Tiện đường ra ngoài ăn nhé?”

“Tôi còn phải đến đoàn phim,” Cao Vinh khó xử nói, “Sáng mai nói sau đi.”

“...À. Vậy cũng được.” Tôn Duệ còn thực sự tìm được một cái bình không lớn lắm đem ra phòng khách, ban đầu dùng để đựng mật ong, dùng hết vẫn cứ để lại trong tủ lạnh. Cao Vinh không xem tiếp hẳn làm gì, bước nhanh về phòng rồi đóng cửa lại.

Chính như Tôn Duệ nói, bỏ đi vấn đề giới tính, anh xác thực không ghét được Tôn Duệ. Nhưng mà bởi vậy mà “thử xem”, cái loại thử nghiệm này cũng quá mạo hiểm rồi. Dù cho hiện tại ngấm kỹ, bản thân anh cũng không ghét bỏ đồng tính, nhưng nếu cứ bắt cần mà thử nghiệm, đến lúc kết thúc không tốt, đối với cả hai đều không có lợi.

Rõ ràng anh chỉ muốn im lặng, giả vờ ngây ngốc cho qua, chờ thêm một đoạn thời gian, việc này tám phần mười sẽ không cần nhắc lại, mà Tôn Duệ lại nhất định đáp hồng kế hoạch này, đem tình thế quấy đến loạn không chịu được.

Cao Vinh càng nghĩ càng đau đầu. Qua khe cửa, thấy bên ngoài đã tối đen, phỏng chừng Tôn Duệ đã về phòng, anh liền chạy vào phòng tắm, động tác nhanh chóng. Lúc đi ngang qua phòng khách, anh liếc nhìn lọ hoa của Tôn Duệ, cảm thấy ta lung tung vào lọ thủy tinh, bởi vì cành hoa quá dài, mà lọ thì quá nông, cho nên nghiêng ngã rơi rớt hết cả. Nhìn thấy cái này, Cao Vinh suýt nữa thì không nhận được, tiến đến giúp đỡ một chút, mà nghĩ hành vi này hiện tại không thể làm, nên lại làm bộ như không nhìn thấy, nhanh chóng trở về phòng, cứ y như đi ăn trộm.

Tiểu Hoa nhảy lên giường, thật giống như nhìn thấy Cao Vinh đang phiền lòng, liền im lặng đi tới đi lui quanh đầu anh. Cao Vinh không có tâm tình đùa nó, vuốt vuốt hai cái rồi thôi. Vì vậy Tiểu Hoa liền xoay người, đi đến bụng Cao Vinh, tìm vị trí thích hợp rồi nằm xuống ngủ.

Cao Vinh vừa nhắm mắt, gương mặt mát mát kia của Tôn Duệ lại hiện ra trong đầu, xoá đi không được, quả thực là có độc. Cứ như vậy nhìn trần nhà, càng nghĩ lại càng loạn. Cao Vinh phát hiện đã 3 rưỡi sáng, và anh thì không ngủ được. Vì vậy đành phải lặn qua lộn lại mà chờ đến hừng đông.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cao Vinh đương nhiên là rời giường với hai cái vành mắt đen sì, một đêm không chợp mắt.

Anh lạng lẽ mà đi vào phòng tắm, không ngờ lúc vừa đi ra đã bị Tôn Duệ vây chặt.

“Thật khéo, tôi cũng vừa tỉnh. Tiện đường thì cùng ăn sáng nhé?” Tôn Duệ lúc nói nửa câu đầu ngữ khí cứng nhắc cực kỳ, theo Cao Vinh thì so với lúc đọc lời thoại đối chiếu kịch bản chỉ hơn chứ không kém.

“Cậu là canh lúc tôi dậy rồi mới chạy ra ha.”

“Không phải... Tôi thực sự là vừa mới dậy không bao lâu...” Tôn Duệ kiên trì nói, nhưng mà vành mắt đen y đúc Cao Vinh đã tố cáo hần.

“Không phải tôi đã nói cần yên tĩnh suy nghĩ một chút sao?” Cao Vinh phảng phất thấy cái mặt mát mát quá rầy anh cả đêm qua chỉ là ảo giác, lúc này Tôn Duệ đã một bộ dạng đầy nhiệt huyết đứng trước mặt anh.

“Đã là ngày hôm sau rồi mà!” Tôn Duệ đương nhiên đáp, “Hơn nữa, tôi cũng nghĩ rồi, cho là anh không thể ngay lập tức anh không thể chấp nhận việc tôi là đàn ông, nhưng chúng ta cũng có thể bắt đầu từ những việc cơ bản mà? Tỷ như cùng ra ngoài ăn cơm ____ tuy rằng trước đây chúng ta cũng đã cùng nhau ăn sáng rồi. Anh xem, giờ vẫn còn sớm, hoàn toàn đủ thời gian để ăn gì đó lót bụng. Ăn xong anh có thể đến đoàn phim, còn tôi vừa vặn về cho Cơm Nấm đi dạo...”

Hần vừa mở miệng liềng lải nhải liên miên không ngừng, còn nâng cao âm lượng, Cao Vinh nghe liền đau cả đầu. Anh vốn muốn dậy sớm rời nhà, tránh lúng túng, nhưng bây giờ lại nhìn thấy Tôn Duệ chẳng có tạo xấu hổ nào. Không nghi ngờ gì, là đang muốn dùng hết sức theo đuổi đây.

“Chương trình của chúng tôi sắp kết thúc quá trình quay chụp rồi. Sang tuần chỉ phải đi một chuyến nữa là được.”

“Cũng vừa khéo, tôi còn muốn ở lại đoàn phim bên kia, lo không biết phải làm gì với Cơm Nấm. Cậu trở về thì có thể tự mình chăm nó.” Cao Vinh quay về phòng muốn thu dọn một chút, Tôn Duệ cũng lảng xảng chạy đến, đứng tại cửa xoắn xuýt, muốn đi vào nhưng không ai cho phép nên không dám, cuối cùng đứng ngoài cửa hét qua hét lại với Cao Vinh.

“Ừm, anh phải vất vả chăm nó rồi! Nó quá nghịch. Lại nói, anh muốn ở lại đoàn phim à? Bao lâu? Tiểu Hoa cũng theo anh sao?”

“Tôi còn đang suy nghĩ đây. Để nó ở nhà một mình cũng không có chuyện gì, cách hai ngày tôi về một chuyến nhìn là được.”

Tôn Duệ vội vàng nói: “Tôi có thể giúp mà! Sau khi hoàn thành chương trình, thời gian dài tôi sẽ không có việc gì làm, mỗi ngày đều trạch trong nhà, có thể giúp anh chăm sóc nó.”

“Có được không vậy?” Cao Vinh ngẩng đầu liền nhìn thấy Tôn Duệ cách mình một đoạn xa, đứng ở cửa phòng, như kiểu chỗ đó có kết giới gì đó vậy, “... Haizz, cậu muốn thì vào đây rồi nói.”

Cao Vinh vừa dứt lời, Tôn Duệ đã nhanh chóng nhảy vào; “Được được được, rất được luôn, chăm nó cũng không vất vả gì. So với Cơm Nấm còn thoải mái hơn nhiều. Tôi còn có thể chăm được mười Tiểu Hoa ấy chứ.”

Tiểu Hoa thừa dịp cửa không khoá liền chạy tới phòng khách. Gần đây nó cũng quen với Cơm Nấm, chỉ cần chó ta không đến làm phiền nó, một chó một mèo liền có thể chung sống hoà bình trong phòng khách, mỗi đứa chiếm một đầu sofa ngủ ngon lành.

Cao Vinh tưởng tượng một chút về viễn cảnh có 10 Tiểu Hoa, cảm thấy thật đáng sợ.

Anh đứng thẳng, nhìn về phía Tôn Duệ. Người nào đó lập tức có chút khấn trương, cũng cứng quèo đứng thẳng luôn, theo bản năng mím mím môi, một mặt cẩn thận nhìn về phía anh.

“Kỳ thực, việc này cũng nên sớm nói cho cậu, phòng của tôi bên kia rất nhanh sẽ hoàn thành, hai tuần vừa rồi tôi cũng đã sắp xếp đồ gia dụng xong xuôi. Tôi sẽ chuyển nhà từ tháng sau, sau đó mua thêm một vài đồ vật cần thiết là được.”

Tôn Duệ thiếu chút nữa đã quên mất việc này, cả kinh kêu lên: “Thật đấy à, anh muốn chuyển đi ngay sao? Chờ chút, có phải vì những lời tôi nói hôm qua, cho nên anh mới sốt ruột muốn rời đi không?”

“Không phải, vốn dĩ tôi cũng nên rời đi. Cứ ở nhờ nhà cậu mãi, tự tôi cũng thấy không tiện.” Cao Vinh lắc đầu.

“Có thể...”

“Tôi cũng không muốn nợ cậu quá nhiều ân huệ. Đầu tháng sau tôi sẽ chuyển đi.” Cao Vinh dứt khoát nói.

“Được rồi,” Tôn Duệ cũng hết cách, hẳn biết mình không thể níu kéo đối phương, không cho người ta rời đi, có hơi mất mát, rất nhanh đã đổi đề tài, cười ha ha nói, “Vậy không nói đến việc này nữa. Bữa sáng, chúng ta...”

Cao Vinh không ngờ tới hẳn còn kiên trì với việc này đến vậy. Nhìn đối phương mặc dù là “mới rời giường”, mà đã quần áo chỉnh tề, ở trạng thái có thể ra khỏi cửa bất cứ lúc nào, anh liền đoán được sáng sớm Tôn Duệ đã chuẩn bị đầy đủ để hỏi mình.

Haizz, ăn sáng, muốn cùng thì cùng đi.

Cao Vinh bắt đầu dĩ nghĩ thầm. Anh cũng biết, nếu bản thân anh không để lại cho đối phương một con đường, Tôn Duệ cũng sẽ không tràn đầy phần khởi mà bám anh đến vậy. Nhưng đôi khi hành động của con người lại trái với lý trí. Nhìn thấy Tôn Duệ vui vẻ như vậy, cười đến ngốc, trái tim anh lại nảy sinh một loại cảm xúc không nói lên được, không cho anh quyết đoán từ chối hẳn.

“Vậy cùng ăn đi. Nhưng phải nhanh một chút, tôi còn phải lái xe đến phim trường, không có nhiều thời gian.”

“Cũng tiện đường, sẽ không quá lâu đâu! Tôi thế này được rồi, anh tiếp tục thu dọn, tôi lái xe dưới lầu chờ anh nha!” Tôn Duệ một mặt biểu tình từ bản thân thu được thắng lợi, hoan hoan hỉ hỉ chạy xuống lầu đánh xe ra.

Nhìn Tôn Duệ nhanh nhẩu chạy ra khỏi cửa, nội tâm Cao Vinh bắt đầu rối như tơ vò. Anh cũng dứt khoát không nghĩ về nó nữa, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, cứ như vậy đi.

35. Chương 35

Sau khi xuống lầu, Cao Vinh tâm tình phức tạp vào xe của Tôn Duệ. Vẫn như mọi ngày, chỉ là bầu không khí so với bình thường thì yên tĩnh hơn. Cao Vinh không lên tiếng, Tôn Duệ giống như có điều muốn nói, nhưng lúc lái xe không nên phân tâm, lại sợ chính mình quá ồn gây phản cảm, vì vậy chỉ có thể tự dằn vặt trong đầu.

Hai người cứ im lặng như vậy, lúng túng ăn xong bữa sáng, Cao Vinh vốn tưởng rằng vậy coi như xong việc, không nghĩ tới Tôn Duệ tiếp tục kiên trì muốn trở anh đến đoàn phim.

“Không, thật sự không cần đâu.”

“Anh giờ mà về lấy xe thì phí thời gian quá, còn đón xe lại đắt.”

Cao Vinh liếc xéo Tôn Duệ, dùng ánh mắt tỏ rõ bản thân anh không chút nào tin tưởng Tôn Duệ sẽ cảm thấy “đón xe rất đắt”.

“Aizz, dù sao tôi cũng có xe, lại chẳng bận bịu gì, anh cứ để tôi đưa đi?”

Cao Vinh suy nghĩ một chút, nói: “Buổi tối tôi muốn về có lẽ cũng cần xe thì sao? Về nhà lấy xe cũng bớt việc.”

“Không cần mà, để tôi tới đón. Tôi biết đường.”

“Không muốn phiền tới cậu...” Cao Vinh lần đầu tiên thấy người theo đuổi nhiệt tình đến thế.

Tôn Duệ lập tức tỏ rõ tâm thái: “Không phiền phức không phiền phức, tôi thực sự rất rảnh.”

Cao Vinh nghĩ thầm, tranh luận cái đề tài về nhà lấy xe hay không này cũng là Tôn Duệ đưa ra vấn đề, cứ như vậy phỏng chừng bọn họ phải mất thêm nửa tiếng đồng hồ nữa. “Không muốn làm phiền cậu” với “Tôi không cảm thấy phiền gì cả” qua qua lại lại một hồi, Tôn Duệ vẫn một bộ dáng thực quyết tâm, Cao Vinh không thể làm gì khác ngoài lui một bước, thua trận: “Rồi rồi rồi, cậu đưa đi...”

Tôn Duệ lập tức đứng lên cầm áo khoác: “Được. Vậy chúng ta cũng nên đi nhanh thôi? Nếu không thì sẽ muộn mất.”

Cao Vinh cạn lời: “Thế bởi ai cứ cố chấp tranh luận nên mới thành ra thế này?”

Tôn Duệ phía đối diện lập tức bày ra biểu tình “Tuyệt đối không phải tôi.” Cao Vinh lười cùng hấn hơn thua, nhưng Tôn Duệ lại am hiểu nhất là làm giảm IQ đối phương sau đó lưỡng bại câu thương. Có lúc im lặng lại là cách tốt nhất.

Lên xe, Tôn Duệ qua kính chiếu hậu liếc Cao Vinh vài lần, lúc đầu giấu giấu điểm điểm nhìn như có tật giat mình, sau cũng liều mạng lộ liễu biểu lộ, chỉ còn kém dán băng lên mặt ghi “Mau nhìn tôi! Nhanh nhanh nói chuyện với tôi đi!”

“Làm sao vậy?” Cao Vinh không nhin được, nghiêng đầu hỏi một câu.

“Không có chuyện gì, ừm... Chỉ là hơi lo lắng, sợ đã làm anh thấy phiền phức.”

“Híc, ừm... Kỳ thực cũng không sao,” Cao Vinh có ghét bỏ cũng chỉ là tỏ vẻ một chút, mà thực chất, việc Tôn Duệ làm cũng không quá quấy nhiễu đến anh, “Là mọc trời mọc đảng tây sao, tự nhiên cậu lại lo lắng cái này?” Bắt đầu từ sáng nay đã như keo chó dính người là như thế nào?

Quả nhiên, Tôn Duệ giấy sau đã trở mặt, cười hì hì nói: “Tôi biết anh sẽ không. Cho nên mới nói là ”hơi lo” mà.”

“...” Cao Vinh quyết định từ giờ đến lúc đến nơi sẽ không nói lời nào, tránh cho đối phương tiếp tục được đà lần tới.

Cả một tối không ngủ, anh nghĩ mình cũng cần nhắm mắt dưỡng thần một lát. Miễn cho đến lúc xảy ra sự cố ở phim trường, hiếm có khi đoàn phim ở trạng thái thuận lợi, nếu anh lại là mất xích đầu tiên bị hỏng thì thật quá khó nói.

Nhìn thấy Cao Vinh có chút mệt mỏi dựa vào ghế nghỉ ngơi, Tôn Duệ ngoài ý muốn không tiếp tục nói chuyện, chỉ im lặng lái xe, còn tiện tay tắt đài phát thanh.

Cao Vinh có chút bất ngờ, nhưng anh nghĩ kỹ lại một chút, Tôn Duệ quả thật là một tên thần kinh thô, nhưng khi gần gũi với ai đó, đều sẽ mọc tim mọc phổi ra mà đối đáp với người ta, cái loại hành động nhìn qua không phù hợp với hấn này kỳ thực cũng bình thường... Một người như vậy mà vẫn sống tốt đến giờ, cũng rất không dễ dàng.

E rằng trời sinh tính tình đã vậy đi? Cao Vinh mặc cảm rằng mình không bằng người ta. Nếu như là anh, bị người bên cạnh lừa dối, sau này sẽ khó có thể mở lòng với ai khác. Ít nhất cũng rất khó lấy nhiệt tình mà theo đuổi lấy lòng đối tượng, đặc biệt là khi đối phương cũng không chắc có thể đáp trả lại tình cảm của hấn.

Nhắm mắt lại, Cao Vinh lúc có lúc không suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy Tôn Duệ bắt đầu ngâm nga, chính là giai điệu của đoạn nhạc mở đầu cho “Nhiệm vụ trạm tiếp theo”, có điệu, âm điệu không chuẩn, bài nhạc bị hần ngâm thành một đoạn lung ta lung tung.

Ngâm nga được hai lần, âm thanh liền im bật đi. Có lẽ Tôn Duệ theo bản năng hát nhỏ hai câu, đột nhiên nhớ tới Cao Vinh đang ngủ ở bên cạnh, vì vậy liền đem đoạn sau nín trở về trong bụng.

Cao Vinh cảm động, vô cùng vui mừng. Anh có thể không ngủ, nhưng nghe Tôn Duệ như thế, tuyệt đối sẽ không nhịn được mà bật cười.

Nói đến cũng kỳ, chỉ có hai câu như vậy, trong đầu Cao Vinh lại tự động lặp đi lặp lại, làm cho anh ngủ không xong mà cười cũng không được, cố gắng nín nhịn đến lúc đến phim trường, lúc này mới “mơ màng tỉnh giấc.”

“Anh tỉnh rồi? Vừa vặn đến nơi.”

Cao Vinh nghĩ thầm, cũng không “vừa vặn” lắm. Là ăn nhìn khung cảnh bên ngoài, đúng thời cơ thì mở mắt.

Tôn Duệ thả Cao Vinh xuống liền lái xe đi, không có tình nán lại, ven đường dừng e cho Cao Vinh xuống còn không quên dặn dò: “Lúc sắp kết thúc gọi cho tôi, tôi lái xe qua!”

“Kỳ thực trong đoàn cũng có người ở thành phố này, tôi đi nhờ xe họ cũng được...”

“Lúc đó lại nói sau. Anh đi trước, lát gặp, đừng để lỡ việc.” Tôn Duệ khoát tay áo một cái.

Hần dễ dàng như vậy đã rời đi, ngược lại khiến Cao Vinh hơi kinh ngạc. Anh còn cho là người ta còn muốn kì kèo bên lề đường một lát đấy.

Cao Vinh đến đoàn phim vào lúc Giả Uyển Uyển hoá trang xong, đang ngồi một bên xem kịch bản, cô gái này lúc thường nhắng nhắt nhit nhít, vào trạng thái làm việc vẫn rất nghiêm túc. Cao Vinh đến cũng không chú ý, một lòng cúi đầu chăm chú đọc kịch bản. Thẳng đến mấy phút sau, có nhân viên đoàn phim đến chào hỏi Cao Vinh, cô mới bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

“Chào buổi sáng.” Giả Uyển Uyển vẫy tay.

“Chào. Chăm chỉ vậy, sáng sớm đã nghiên cứu kịch bản?”

“Cũng không khác được, đây là cần kiếm cơm, tinh thần chuyên nghiệp không có là xong đời. Tôi nói này, hai năm sau, nếu tôi vẫn không phát lên nổi, anh xem xem có thể xếp cho tôi một vai quần chúng không? Mà không thì mẹ nữ chính cũng được.” Giả Uyển Uyển lẩm nhẩm vô cùng lành nghề, vừa mở miệng ánh mắt chăm chú khi đọc kịch bản ban nãy liền biến mất không còn.

“Ai, anh lớn như vậy mà còn để vành mắt đen thế kia, hôm qua đã làm gì?” Giả Uyển Uyển đột nhiên chú ý tới thần sắc uể oải của Cao Vinh, sau đó lập tức làm điệu tác “kéo khoá miệng”, “... Tôi xin lỗi, không nên hỏi nhiều.”

“Cô cả nghĩ quá rồi...!” Cao Vinh nghiêng răng nghiêng lợi nó. Năm nay của anh làm sao vậy, bên người toàn một đám gốc xít.

“Chẳng lẽ là đau khổ vì tình?” Giả Uyển Uyển vừa dứt lời đã thấy Cao Vinh khẽ nhíu mày một cái, phát hiện mình nói mò mà cũng có khả năng đoán trúng, lập tức “ha ha” đáp, “Đạo diễn Cao am hiểu chuyện tình ái như vậy mà cũng có lúc khổ sở vì chuyện này sao?”

“Phim có kịch bản. Cuộc sống hiện thực có sao? Một đồng việc đột nhiên ập tới, cũng có thể bị ép rồi nổ tung, cũng không thể lường trước.” Cao Vinh vốn không phải là thích than thở với người lạ, nhưng đến lúc này vẫn là không nhịn được mà nói hai câu.

“Haizz, tình yêu vốn chính là như vậy.” Giả Uyển Uyển nghiêm trang nói, phảng phất như một đạo sư đã thân kinh bách chiến giới hồng trần nhiều năm.

“Cô có bạn trai không?” Cao Vinh cau mày.

Giả Uyển Uyển dứt khoát nói: “Lúc sơ trung, tầm hai tháng, làm sao?”

Cao Vinh vô lực vung tay, ra hiệu cô không cần nói thêm nữa.

“Để tôi đoán xem. Là thế nào đây, là đột nhiên bị đá? Hay là đột nhiên được người ta tỏ tình?”

“...” Cao Vinh trợn mắt há mồm, “Có phải cô xem qua kịch bản rồi không?”

“Hả? Kịch bản gì cơ?” Giả Uyển Uyển một mặt mơ màng.

Lúc này nữ chính vừa vặn hoá trang xong, đi tới. Vai nữ chính trong phim một thân bệnh tật, cho nên đương nhiên gương mặt cần làm sao cho khí sắc kém đi một chút, trang điểm cũng mất thời gian. Giả Uyển Uyển lúc trước chính là đang chờ nữ chính, tuy rằng cô tò mò Cao Vinh mới chỉ nói một nửa, thế nhưng lúc công tác, cô vẫn ưu tiên cho đóng phim. Vì vậy cái đề tài này liền bị gián đoạn, cô nghĩ sau này có cơ hội, phải hóng hớt tiếp chuyện của Cao Vinh.

36. Chương 36

Đừng xem Giả Uyển Uyển lúc thường một bộ không đứng đắn mà coi thường, vừa vào diễn là hoàn toàn có thể lừa người. Ban này bát quái ồn ào bao nhiêu, quay người đã thành hình tượng chị gái ôn nhu điềm tĩnh, quan tâm ngồi ở giường bệnh nữ nữ chính, nhỏ giọng kể lại hôm nay mang gì đến dùng cơm.

Cao Vinh không khỏi cảm thán, cái giới này không chỉ thực lực, cơ duyên và quan hệ cũng không thể thiếu. Giả Uyển Uyển trong vòng lăn lộn nhiều năm như vậy, phỏng chừng chính là thiếu mất về sau kia.

Liên tưởng đến Tôn Duệ... Hàng này thì thiếu mất về trước. Không có cơ hội, khán giả cũng không phải mù.

Tu rằng thiên phú không đủ, thế nhưng thời điểm hợp tác cùng Cao Vinh ở bộ phim trước, cuối cùng cũng kịp thời quay xong. Thực ra chỉ cần ép, Tôn Duệ cũng không phải không thể diễn. Chỉ tiếc hán không tính tâm được, đại khái trời sinh không hợp nghề này đi.

Cao Vinh nhìn đối phương tham gia chương trình tạp kỹ, sâu sắc cảm thấy nghề nào cũng chia làm nhiều chuyên môn(*không chắc lắm ;;). E rằng Tôn Duệ thích hợp với phương diện kia hơn.

Sững sốt một chút, suy nghĩ của anh lại quay về Tôn Duệ.

Cao Vinh phát hiện mình quả nhiên vẫn có chút bị ảnh hưởng, nhưng may mắn thay các diễn viên đều làm tốt, cơ bản thuận lợi diễn được từ đầu đến cuối, không muốn anh bận tâm nhiều. Vui mừng, đồng thời cũng có chút hối hận. Trước đây quay phim, mỗi lần đều có điểm không vừa ý, hoặc là vì kịch bản không hay những vẫn phải làm để kiếm sống, hoặc vì bên đầu tư cố chấp nhét diễn viên không hợp vào đoàn, lần này cuối cùng cũng coi như mọi thứ đều thuận lợi, nhưng bản thân anh tại phim trường lại có vấn đề.

Vào lúc xong việc, thu dọn lại đồ đạc, Giả Uyển Uyển lại chạy đến: “Đạo diễn Cao, anh quả nhiên có vấn đề.”

“Hic, hả?”

“Lúc trước không phải đang ban đến chuyện đau khổ vì tình sao?” Giả Uyển Uyển đi thẳng vào vấn đề, “Con người tôi đặc biệt lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui, nếu anh tâm lý không ổn có thể tâm sự cùng tôi không?”

“Tôi nên cho rằng cô là một người vô cùng thích hóng hớt đi...” Cao Vinh không nhịn được nói thẳng.

“Không có không có, hóng gót gì đâu.” Giả Uyển Uyển ngẩng đầu lớn giọng.

Cao Vinh giống như thuận miệng đáp: “Ai, cũng không phải việc gì lớn. Chỉ là, có một người bạn tỏ tình với tôi, có chút tiến thoái lưỡng nan.”

“Anh tin rằng giữa nam và nữ có tình bạn thuần khiết sao? Oa!” Giả Uyển Uyển kinh ngạc.

Cao Vinh thầm nghĩ, đừng nói là nam nữ, giờ cả nam nam cũng không còn cái thứ gọi là tình bạn thuần khiết nữa rồi.

Thấy anh không nói lwoif nào, Giả Uyển Uyển chỉ cảm thấy tâm lý anh đang rối, tiếp tục nói: “Tôi thấy, nếu anh không lập tức từ chối, thì rõ ràng là anh vẫn muốn thử một chút mà. Không phải là sợ việc kia... À, sợ sau này là bạn bè cũng không làm được. Thế nhưng bây giờ không phải hai người đã không thể là bạn rồi sao.”

“Cái này tôi hiểu,” Cao Vinh khổ sở nói, “Nhưng nói thế nào đây, định kiến của mọi người...”

“Yêu người nhỏ tuổi hơn sao?” Giả Uyển Uyển một mặt khiếp sợ, “Đừng nói đối phương vẫn là vị thành niên nhé? Hay là người thân thích? Cái này không được, là phạm pháp đấy...”

“...Giới tính.” Cao Vinh không nhịn được mà phải khẽ nhắc.

“Ồ... Nha nha! Vậy có chuyện gì đâu, hiện tại cũng không ai kỳ thị đồng tính. Đừng nói với tôi là anh không thích bọn họ.”

“Không có, nhưng mà chuyện như vậy phát sinh trên người mình, vẫn muốn suy nghĩ kỹ hơn.”

Giả Uyển Uyển gật gật đầu: “Ha, cái này cũng đúng. Nếu anh là người nói ngon ngọt với tôi, thì tôi cũng còn do dự nữa là.”

Cao Vinh hoài nghi không biết mình có phải là kiểu bị bệnh cấp tính nên hoảng hốt chạy chữa mới nói hết ra với cả người không đáng tin hay không.(*không chắc.)

“Nhưng nếu anh không từ chối ngay lập tức, không phải sợ người chê cười, thì chính là vì anh có tâm sự mà.” Giả Uyển Uyển này ngược lại cũng nói một câu có lý.

“Tôi từ chối rồi.” Cao Vinh có chút vô lực mà nói.

“Có bản lĩnh thì phải một đao cắt đứt nha. Kéo số người kia vào sổ đen mấy tháng.” Giả Uyển Uyển một mặt “Anh nói xem?” nhìn Cao Vinh.

“...” Cao Vinh nghẹn đến nửa ngày, rốt cục vẫn thở dài, “Cô nói cũng có lý. Tôi chính là cứ trì hoãn mãi... Lại còn để một người ngốc không có kinh nghiệm đến dạy dỗ.”

“Này, anh nói kiểu gì đấy!” Giả Uyển Uyển kháng nghị, “... Dù sao người trong cuộc cũng mơ hồ mà. Tôi giúp được anh là tốt rồi. Đừng trách tôi nói mò, coi như đối phương nhiệt tình theo đuổi anh, anh cứ lạnh nhạt nửa năm, nói không chừng nguwoif ta cũng bỏ cuộc. Đến lúc đó thì anh đừng có mà hối ý.”

“Được rồi, được rồi, tôi biết rồi. Sẽ suy nghĩ thêm,” Cao Vinh nhếch nhếch miệng, hồi lâu lại nói, “Cảm ơn cô.”

Có thể nghe loại người nội liễm như Cao Vinh nói lời cảm ơn, Giả Uyển Uyển cảm thấy rất sảng khoái: “Ha ha ha đừng khách khí mà! Đúng rồi, anh về nhà kiểu gì? Không lấy xe sao?”

Hai người đi một lúc đã ra ngoài phim trường, Giả Uyển Uyển đứng đợi xe bảo mẫu, thấy Cao Vinh không ra bãi đậu xe, có chút ngạc nhiên: “Anh cũng có người đại diện sao?”

“Làm sao có khả năng,” Cao Vinh suy nghĩ một chút, “Có người muốn tới đón tôi, dặn tôi sau khi xong việc thì gọi cậu ta. Nhưng tôi lại thấy... Vẫn là thôi, gọi xe trở về cũng được.”

“Chỗ này gọi xe khó lắm, không thì anh đi nhờ xe tôi?”

“Quên đi thôi, như vậy, lỡ như có người thấy thì không được tốt.” Cao Vinh cười cười, uyển chuyển từ chối.

Giả Uyển Uyển cười nói; “Anh đừng nói vậy, có khi còn tạo đề tài một phen, giúp tôi tự nhiên hồng đấy!” Cô cũng chỉ là đùa giỡn. Nếu như cô thích dựa vào con đường tạo lập quan hệ kia, e rằng đã sớm nổi từ mấy năm trước.

Cao Vinh tính dùng phần mềm gọi xe, mới mở được cái màn hình lại nghe thấy tiếng còi xe. Anh ban đầu không nghĩ là hướng đến mình, chăm chú cúi đầu nhìn di động, vẫn là Giả Uyển Uyển đẩy anh một cái, Cao Vinh mới hậu tri hậu giác ngừng đầu lên.

Ai ẩn còi, không cần nói cũng biết.

Xe cửa hạ xuống, Tôn Duệ sốt sắng mà nhìn qua nhìn lại hai người kia một chút, ngay sau đó vội vàng hỏi: “Không phải đã nói xong việc thì gọi tôi sao...?”

“Sao cậu đã tới rồi? Tôi nghĩ rằng gọi cậu tới đón thì phiền cậu quá.”

“Không có mà, không phiền phức...” Giọng Tôn Duệ có chút do dự, “Hai người là...”

“Tôn tiên sinh!” Còn không đợi Tôn Duệ nói xong, Giả Uyển Uyển đã xông lên, “Anh còn nhớ tôi không? Lần trước anh tới thăm phim trường tôi cũng ở đó. Mà tại bận việc nên không gặp được, nghe nói anh còn ký tên cho bọn họ, có thể ký cho tôi luôn không?”

“A, a? Tôi?” Tôn Duệ choáng váng, hắn đang chuẩn bị tư thế gặp tình địch hận đến đỏ mắt, kết quả đối phương đột nhiên chuyển thành fan hâm mộ, làm hắn ngơ ngác ngác. Đây chẳng lẽ là trào phúng? Hay là chặn đầu?

“Cậu đừng quan tâm đến cô ấy, thấy ai chả muốn xin chữ ký, chỉ là thích tham gia náo nhiệt thôi, đoàn phim hàng xóm ai cũng ký tên cho cô ấy hết. Sau rảnh rồi lại nói. Xe dừng lâu rồi, mà sau cũng có xe khác cần đỗ.” Tôn Duệ đến thì cũng đến rồi, Cao Vinh cũng không thể đuổi hắn đi, liền đi sang ghế phó lái. Lại nói, anh cũng không nói với người ta thời gian xong việc, Tôn Duệ không biết đã đợi ở đây bao lâu.

”Đừng có bôi đen tôi, tôi phải nhận thức người ta mới xin tên. Tôi chính là ngồi xem từ mùa một đến mùa hai của đây!” Giả Uyển Uyển cũng biết lúc này không tiện tán gẫu, nhìn về phía Cao Vinh lại thấy đối phương cau mày nhìn mình, quay sang Tôn Duệ thì thấy hắn một mặt bất mãn vì điệu nhìn qua. Cô sững sốt một chút, đột nhiên hiểu được điều gì. Dùng ánh mắt biểu lộ sự khiếp sợ của mình: Chính là người này!?

Cao Vinh một bên cài dây an toàn, một bên bắt đầu dĩ nhiên nói: “Có gì mai lại nói.”

“A... Ừm, được, bye bye. Hai người trên đường...”

Cô còn chưa đem lời nói xong, cửa sổ xe đã lập tức bị Tôn Duệ đóng lại.

“...”

Trong xe, Cao Vinh thăm thở dài, nhìn sang bên cạnh, thấy biểu tình vừa oan ức vừa uất ức của Tôn Duệ, nghĩ thầm, này lại sao vậy a.

37. Chương 37

Anh không nói, Tôn Duệ cũng không lên tiếng, giống như giận hờn mà trầm mặc khởi động ô tô, “vèo” một cái đi ra ngoài.

Một lúc sau, Tôn Duệ liền xì hơi, nghĩ lại, Cao Vinh cũng không đáp ứng chính mình cái gì, có tức cũng không còn hơi nữa. Nín nhịn một lát, sau lại cảm thấy như đã bỏ lỡ thời cơ nói chuyện, không biết làm sao để mở miệng.

“Đã dẫn Cơm Nấm đi dạo chưa?” Cao Vinh chủ động mở lời.

“Lượt buổi tôi chưa dẫn.” Tôn Duệ lập tức đáp, bởi vì Cao Vinh chủ động mà hai mắt sáng lên.

“Cho nên mới không muốn phiền đến cậu. Cậu đến cũng không nói trước một tiếng, lỡ như tôi đã đi rồi thì làm sao.”

Nói đến Tôn Duệ lại lập tức khó chịu: “Không phải đã dặn là nhắn tin cho tôi sao? Không thì sao tôi phải đến sớm, lại còn vòng qua vòng lại mấy lượt vô ích.”

“Xin lỗi. Để cậu vất vả rồi. Lần sau không phải phiền toái như vậy.” Cao Vinh cười xin lỗi, Tôn Duệ liếc như thế, anh không còn cách nào khác.

“Có phải tôi làm hỏng chuyện tốt của anh không?” Tôn Duệ chưa xót hỏi, “Cùng nữ thứ vừa nói vừa cười, còn có thể đi nhờ xe người ta, thật tốt a. Làm gì còn cần đến tôi...”

“Vậy tôi xuống xe nhé?” Cao Vinh hỏi ngược lại.

“Nói chuyện một chút đi!” Tôn Duệ kêu lên, “... Anh cố ý trêu tôi sao?”

Cao Vinh giải thích: “Tôi và Giả Uyển Uyển một đồng quan hệ cũng không có. Cậu đừng mù quáng tưởng tượng gì.”

“Có quan hệ tôi cũng không có cách nào a. Dù sao tôi cũng chỉ là bạn cùng phòng của anh mà.” Tôn Duệ hằm hừ, ngữ khí có thể nói là rất tủi thân.

“Thì là bạn cùng phòng cũng không sai... Lại nói, sao cậu lại làm nũng như vậy chứ.” Cao Vinh bắt đắc dĩ nói.

Tôn Duệ lập tức phủ nhận: “Tôi không có! Dù sao cũng không ai dỗ tôi.”

Cao Vinh không nói, dựa vào ghế, nhìn Tôn Duệ một lát, thấy thế nào cũng giống bộ dạng người yêu đang ăn dấm chua.

Rõ ràng bọn họ cũng không có quan hệ gì, chỉ một mình đối phương theo đuổi có được hay không...

Vừa nghĩ tới việc mình bị cậu trai ngổ tào trước mắt này “theo đuổi”, tâm tình Cao Vinh liền phức tạp. Thực sự là tám đời nhà anh cũng không lường được tình huống này.

“Dù sao thì tôi cũng không muốn có bạn gái mới là được rồi.” Cao Vinh khô khan nói.

“Rồi...” Tôn Duệ bĩu môi, suy tính một lát, tâm tình liền vui mừng trở lại, cái này có phải là Cao Vinh đang muốn giải thích với mình không!

Cao Vinh dùng khoé mắt cũng nhìn ra được Tôn Duệ đang nghĩ mò cái gì, nhưng anh cũng không nói thêm lời giải thích nữa.

“Vậy, anh nói xem, có phải cô ấy với anh có ý tứ gì không?” Tôn Duệ một chốc lại hỏi.

Cao Vinh dở khóc dở cười: “Cậu nghĩ hay nhỉ. Làm gì có nhiều người thích tôi đến vậy. Đến cậu tôi còn chả hiểu sao lại thế nữa là.”

“Anh nói đúng, mắt tôi chọn người luôn không tốt...” Tôn Duệ hạ giọng nói.

Cao Vinh tức giận đến muốn đem Tôn Duệ từ ghế lái ném ra ngoài.

Tôn Duệ nhìn thẳng phía trước, không thấy biểu tình giận đến nghiêng răng nghiêng lợi của Cao Vinh, nhưng rất nhanh cũng nhận thấy lời mình nói có vấn đề, trong lòng tự tát mình một cái, sau đó bắt đầu cứu rỗi tình hình: “Ý tôi không phải thế, tôi cảm thấy lần này mắt tôi nhìn người không sai! Ủ, vậy đấy. Anh tuyệt đối đừng hiểu lầm, tôi không hề có ý nói anh không tốt...”

“...Cậu vẫn là ngừng nói đi.”

“...Ừm.” Tôn Duệ lại im lặng.

Một đường trầm mặc, rất nhanh đã về đến nhà, Tôn Duệ đột nhiên mở miệng: “Ngày mai tôi còn có thể đưa anh đến đoàn phim không?”

Cao Vinh trầm mặc một hồi, kỳ thực không đến mấy giây, thế nhưng tâm lý Tôn Duệ lại cảm thấy mấy giây này như mấy tiếng đồng hồ dài đằng dặc, rồi mới nghe đối phương đáp: “Có thể.”

Tôn Duệ nhảy nhót nói: “Tốt quá! Mấy giờ anh rời giường?”

“Giống như hôm nay...” Cao Vinh tâm lý có chút mơ hồ mà xoắn xuýt, có phải là không nên thả lỏng như vậy không?

“Không thành vấn đề không thành vấn đề, vậy sáng mai anh chờ tôi, cũng đừng lặng lẽ chuồn trước đây!”

“... Sẽ không.” Cao Vinh không thừa nhận rằng thực sự trong nháy mắt anh cũng đã nghĩ về phương án này.

Ước chừng cũng hiểu được đủ thì dừng, Tôn Duệ về nhà không có tiếp tục quần lầy Cao Vinh, chỉ nói chúc ngủ ngon sau đó về phòng, ngược lại làm cho Cao Vinh ngạc nhiên.

Vào trong phòng, Tôn Duệ suyết chút nữa nhảy cao ba thước, lăn lộn mãi không yên trên giường, nỗ lực khắc chế bản thân không chạy thẳng tới phòng Cao Vinh “tận dụng mọi thời cơ”, không ngừng nhắc nhở chính mình, đối phương không phải cong, bản thân không thể quá phận, phải từ từ mà tạo cảm tình, hiện tại nhìn thế nào cũng là một khởi đầu tốt.

Cơm Nấm nhìn chủ nhân ngu ngốc nhà nó lăn lộn trên giường, không chịu cô đơn mà nhảy lại muốn chơi cùng, một người một chó lăn thành một đoàn, sau liền liền “rầm” một tiếng cùng lăn xuống đất.

“Meo!”

Cách vách truyền đến mấy tiếng “rầm rầm”, Tiểu Hoa sợ đến dựng cả đuôi, lo lắng nhìn về phía cửa, Cao Vinh vừa mới thả đồ xuống, cũng kinh ngạc một chút, nghe âm thanh như thứ gì bị đập phá, lý trí muốn anh giữ khoảng cách với đối phương cho tốt, nhưng thực sự vẫn có chút không yên lòng. Vì vậy đi đến cửa phòng Tôn Duệ gõ một cái: “Này, có sao không? Tiếng gì vậy?”

Tôn Duệ lúc này đã ngã chổng vó trong phòng: “Không, không có chuyện gì! Cơm Nấm phát rồ, đùa giỡn va vào cái ghế thôi!”

Cái tiếng kia nặng nề như thế, không giống ghế... Nhưng có vẻ cũng không phải việc gì lớn, anh liền an tâm.

Bên trong cửa phòng, Tôn Duệ vểnh tai lên nghe tiếng Cao Vinh rời đi, lúc này mới cười ra tiếng, bám vào vành tai Cơm Nấm vui mừng nói: “Bảo bối à, Cơm Nấm của tao, mày có nghe thấy không, anh ấy quan tâm tao đó!”

Lúc thường hay bị gọi gọi là “Cơm Nấm bự”, “Cơm Nấm ngốc chết”, nó cũng không hiểu ý Tôn Duệ nói, nhưng lại cảm nhận được tâm tình của hắn, không rõ vì sao mà cũng vui vẻ theo, liếm liếm mặt Tôn Duệ, lưu lại một mặt nước miếng.

Trải qua một ngày lên voi xuống chó, bị tuyên án tử sau đó lại có được một đường sống, Tôn Duệ tuy rằng tinh thần hưng phấn, nhưng sau khi tắm nước nóng xong rất nhanh đã ngủ. Cách một gian phòng, Cao Vinh tuy rằng vẫn mang tâm sự nặng nề, nhưng cũng biết nếu mình không nghỉ ngơi tốt sẽ ảnh hưởng đến trạng thái công việc, cố ép bản thân đi ngủ.

Phòng chừng không ai ngờ tới hai người như vậy, bên tỏ tình thì ngủ ngon lành, bên được tỏ tình thì cứ không được ngủ yên ổn.

Vì vậy, sáng sớm hôm sau, Cao Vinh còn chút mệt mỏi khi nghe tiếng đồng hồ báo thức, mà Tôn Duệ đã tràn đầy tinh thần mà ngồi ở phòng khách.

“Tôi mua bữa sáng rồi, có muốn ăn không?” Tôn Duệ đứng lên, chỉ chỉ bàn anh, “Tôi dậy sớm liền đi ra ngoài mua về.”

Cao Vinh khiếp sợ: “Có, làm phiền rồi.” Tôn Duệ năm ngoái đến quầy thực phẩm pử chợ còn chưa vào, bây giờ đã một mình đến quán ven đường mua sữa đậu nành với bánh rán.

“Tiện tay thôi, anh đánh răng rửa mặt nhanh, ăn xong rồi chúng ta cùng đi!” Tôn Duệ cười híp mắt. Trong lòng tự cho mình tám trăm điểm khen thưởng, tự thấy hình tượng bản thân lúc này đặc biệt tốt, hiền lành lại biết sẵn sàng.

“Ô... Cậu thực sự rất có tinh thần nhỉ.” Cao Vinh cười cười, đem nửa câu sau “Quả thực như muốn đi kết bạn với học sinh tiểu học” nhanh chóng nín lại.

Tốt xấu gì người ta cũng làm vì mình, những lời này vẫn không nên nói.

Bảo hoàn toàn không cảm động là giả, coi như biết tính cách Tôn Duệ, ba ngày đầu nhiệt tình như vậy, thật sự muons có quan hệ khăng định cũng không có được loại đãi ngộ này(*thực ra tớ cũng không hiểu...), mà phải làm một tiểu thiếu gia, hẳn có thể làm đến mức này cũng đã khiến Cao Vinh kinh ngạc rồi.

Tôn Duệ đói bụng, tự mình ăn hai cái bánh rán, ngồi ở bàn, vừa dùng điện thoại lướt weibo, vừa dùng khoe mắt liếc về phía Cao Vinh ở phòng vệ sinh_____ một khoảng thời gian tươi đẹp a, cũng đều nhờ bọn họ lúc này đang sống cùng một mái nhà. Cao Vinh hai ngày sau dời đi, hẳn nên dùng lý do gì để đến gần đây?

Sau khi chải chuốt, tinh thần Cao Vinh cũng phấn chấn hẳn lên, tự nhiên mở cửa, đến ngồi đối diện với Tôn Duệ bắt đầu ăn... Anh cảm thấy chính mình đã lập một thói quen cho Tôn Duệ, vị này trước đây cũng không ăn sáng đâu. Thói quen đó thực sự là không được.

“Cậu đang xem gì vậy?” Cao Vinh thấy Tôn Duệ tập trung tinh thần nhìn chăm chăm màn hình, thuận miệng hỏi.

Tuy rằng mắt nhìn màn hình, mà tâm hồn thì cứ như bay đi đâu, Tôn Duệ kinh ngạc một chút: “A? À... Tin tức thôi. Cái gì, cái gì mà..” Hắn định thần nhìn lại, thiếu chút nữa mà phun ra một ngụm máu.

Tiện tay trượt tới tin tức bất quá đầu tiên, tiêu đề chính là “Tiểu hoa đán đang hot An Diêu Dịch đêm khuya lên lút ra ngoài, tình yêu sắp bị lộ tẩy?”

“A, hai ngày nữa sẽ có bão.” Tôn Duệ nhanh chóng kéo kéo xuống, hẳn không chút nào muốn bàn với Cao Vinh về người phụ nữ bám dai như đĩa kia...!

“Ở đây?” Cao Vinh kinh ngạc nói, “Thành phố S sẽ không có bão đâu. Cho dù có, cũng đều là ở phụ cận thôi.”

“A, đúng vậy, là ở thành phố G. Không phải nơi này.”

Cao Vinh nhú mày, buồn cười nói: “Thế cậu xem nghiêm túc như vậy làm gì...”

“Tôi... Ở bên đó có bạn. Ha ha.” Tôn Duệ cười khan nói.

Cao Vinh cau mày, không lên tiếng, mà cũng không lấy di động ra xem. Tôn Duệ có chút đáng ngờ, nhưng tạm thời vẫn để đề tài này kết thúc.

38. Chương 38

Tôn Duệ ăn xong, tình nguyện chạy xuống lấy xe, nhiệt tình đến không cần được.

Vừa này cảm thấy Tôn Duệ không đúng, mắt thấy đối phương đã đi ra ngoài, Cao Vinh mới không nhìn được mà lấy điện thoại di động ra. Anh thấy ban này Tôn Duệ đang lướt weibo, chỉ là không biết hẳn đã thấy cái gì.

Dù sao thì, Cao Vinh tùy tiện xem qua một chút, từ tin tức đứng đầu cũng dễ dàng đoán ra ban này vì sao Tôn Duệ lại che che giấu giấu.

Anh cũng chẳng nhàn vào xem nội dung, cười khổ lắc đầu một cái, lại nghĩ Tôn Duệ thật ngốc_____ chẳng bao giờ lừa người được, một cái biểu tình đã làm bại lộ tất cả.

Hơn nữa, lại cảm thấy anh sẽ để ý đến một người đã không còn quan hệ gì nữa, càng ngốc hơn. Cao Vinh còn cho rằng Tôn Duệ đã nhìn ra thái độ không còn quan hệ gì với An Diêu Dịch mà anh thể hiện vào lần ngẫu nhiên gặp ở phim trường lần trước đây.

Tôn Duệ che che giấu giấu, Cao Vinh làm như bản thân cái gì cũng không thấy, xuống lầu cũng không nhắc gì Tôn Duệ.

Tôn Duệ thoát nhìn rất muốn cùng Cao Vinh vào trong đoàn phim, nhưng hẳn cũng biết nặng nhẹ, không muốn làm ảnh hưởng công tác của đối phương, chỉ là cứ chăm chăm nhìn Cao Vinh đi vào. Cao Vinh, người

bị một ánh mắt dán hoài sau lưng không tha, cảm thấy bản thân như đứng trên đồng lửa, ngồi giữa đồng than.

Cao Vinh vốn muốn ở lại đoàn phim, giờ thì hay rồi, có một tài xế riêng chuyên phụ trách đón đưa luôn, cần bản không có cơ hội ở lại.

Đúng như dự đoán, vị Giả Uyển Uyển hôm qua mới tiếp xúc được với một chuyện vĩa hè hay ho, vừa thấy Cao Vinh đã có biểu tình kiểu muốn hóng tiếp chuyện, chỉ là thấy Cao Vinh bận cái này vướng cái kia, không thể làm gì khác ngoài kiềm chế.

Rất cục cựa đến thời gian nghỉ trưa, Cao Vinh chân trước vừa cầm hộp cơm, chân sau Giả Uyển Uyển đã tiến tới cùng một bộ mặt “không có ý tốt”.

Cao Vinh đơn giản từ bỏ, bắt đầu dĩ nhiên: “Hỏi đi, muốn hỏi gì thì hỏi.”

“Đạo diễn Cao, anh câu được một con rùa vàng!” Giả Uyển Uyển thấp giọng cao lên, ngữ khí vô cùng bà tám.

“Gọi thế mà được à...” Cao Vinh giải thích, “Hơn nữa bọn tôi cũng không phải song phương có tình cảm, cô đừng có đồn linh tinh.”

“Người nào đó của được tiểu phú bà cũng không thích dùng nha,” Giả Uyển Uyển vỗ vỗ bàn, tiến gần hơn, “Miệng tôi rất kín, cũng sẽ không đoán mò điều gì. Nhưng hai người các anh thực sự không cùng một chỗ sao?(* theo ý hẹn hò) Coi như không thì cũng sắp rồi đi?”

“...Cô nhìn ra thế?” Cao Vinh có chút tức giận, mà không có sức lực gì.

“Suy nghĩ của cậu ấy đầy viết rõ trên mặt đấy! Về phần anh... Xem ra anh cũng rất khẩn trương với người ta nhỉ?”

“Cũng thường thôi.” Cao Vinh khô khan nói.

“Ồ _____ thường thôi, thường thôi. Đúng rồi, hôm qua thế nào rồi? Anh có giải thích rõ ràng với người ta không đấy? Tôi bị trách oan nha.” Giả Uyển Uyển nghĩ nghĩ, việc này phải nói cho rõ ràng. Không nhớ đâu Tôn tiểu thiếu gia giận, đem mình phong sát thì làm sao bây giờ. Mặc dù bây giờ cũng không có nhiều nhân khí, nhưng đến nỗi bắt cơm cũng không kiếm nổi thì không được đâu.

“Đã giải thích rồi.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Giả Uyển Uyển yên tâm rồi lại bắt đầu hỏi đông hỏi tây, “Vì sao hai người biết nhau?”

Cao Vinh tùy ý nói: “Tại bộ phim lần trước.”

“Ồ, đúng, tôi cũng thấy. Cậu ấy đóng một vai phụ nhỏ,” Giả Uyển Uyển nghi ngờ nói, “Cậu ấy có tiếng nâng bản thân, vì sao không diễn vai có nhiều phần diễn một chút?”

Như vậy để phim của tôi đi tong à? Cao Vinh thầm nghĩ, đối với ký ức về mấy đoạn diễn sứt mẻ kia của Tôn Duệ vẫn còn sợ hãi.

“Cậu ấy nói muốn từ vai phụ rồi chậm rãi tiến bộ...” Anh trợn mắt bịa chuyện _____ tiện tay vớt vát hình tượng trong giới cho Tôn Duệ.

“Oa, tính cách tốt như vậy. Quả nhiên, tôi nhìn người rất chuẩn! Lúc trước xem chương trình tạp kỹ kia đã thấy cậu ấy không phải làm bộ, thực sự rất đáng yêu!” Giả Uyển Uyển cũng không nghi ngờ anh.

Là rất đơn thuần, rất không làm bộ, Cao Vinh nghĩ, tính cách không thế thì cũng không xảy ra chuyện này! Lúc nào cũng ngu ngơ, nhưng dù sao thì vẫn biết nghĩ, cơ mà tiếp xúc thì cứ hai ba ngày bị quấy cho tức chết một lần.

“Nếu không có ý gì với người ta thì anh cũng đừng nhập nhằng thế mà. Thật tình, để cho tôi có được hay không... Ai tới đây quan tâm vị FA lớn tuổi này đi... Bạn trai dính nguwoif thế kia đốt đèn lồng đi tìm hoài cũng không thấy. Ăn mặc cũng sạch sẽ lại đơn giản, không giống loại nam sinh trong giới, mặc đồ đến là táo

bạo...” Giả Uyển Uyển dựa vào ấn tượng ba giây với Tôn Duệ trên chương trình tạp ký, cứ như vậy đứng về phía trận tuyến của hắn.

“Tôi nhập nhằng với cậu ta bao giờ... Tôi chỉ muốn suy nghĩ thêm thôi, sống gần ba mươi năm tôi cũng chưa hề nghĩ qua có thể nảy sinh quan hệ với đàn ông!” Cao Vinh trong lòng nghĩ, cơm này ăn chẳng ngon gì cả, “Còn cô thì sao? Thế không được. Dù sao thì người ta cũng không thích nữ.”

“Oa, anh đi soi gương coi, nhìn cái biểu tình cười trên sự đau khổ của người khác với tuyên bố quyền sở hữu trên mặt anh kìa! Cùng với biểu tình trên mặt Tôn Duệ hôm qua lúc hiểu lầm tôi là tuyệt phối đó biết không?” Giả Uyển Uyển tức đến không ăn nổi đùi gà, không thèm nói cùng Cao Vinh nữa, ôm hộp cơm chạy.

“Đại nhân Cao đã kích tôi quá!”(* tớ không chắc lắm) Giả Uyển Uyển khoa trương kêu lên. Cô vốn diễn vai hề trong đoàn phim, nên mọi người cũng không cảm thấy kinh ngạc, còn trêu ngược lại cô.

“Biểu tình ở đâu ra...” Cao Vinh lấy điện thoại ra soi soi, cảm thấy biểu tình trên mặt mình không có chỗ nào kỳ quái

Thật giống như tâm ý tương thông, anh bên này đang nghĩ ngợi về Tôn Duệ, weibo Tôn Duệ đã phát vài bài đăng, thông báo liền nhả ra trên điện thoại anh.

“Quay xong chương trình nên về nhà, đã lâu rồi không cùng Cơm Nấm tắm nắng! [hình ảnh]”

Hình ảnh là do Tôn Duệ cùng Cơm Nấm ở công viên tự chụp. Cao Vinh liếc mắt đã thấy đây là cái công viên bên cạnh nhà mình, mà Tôn Duệ lại còn chụp rất rõ vị trí. Cao Vinh suy nghĩ một chốc, thực sự không nhận được, nhắn tin cho Tôn Duệ: “Cậu gốc à? Như vậy chẳng phải sẽ bị người khác lập tức nhận ra sao!”

Tôn Duệ đang nằm ngửa xem điện thoại bên kia “bộp” một tiếng làm rơi, may mà không đập vào mặt, hắn nhanh chóng, luống cuống tay chân đáp lại: “Anh không bận việc à!”

“Tôi đang trong giờ nghỉ trưa.”

Tôn Duệ nghĩ thầm, hắn đăng một bức hình, Cao Vinh lập tức nhắn tin đến. Thế chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ Cao Vinh đặc biệt để ý hắn_____ chính hắn vẫn thật đặc biệt mà! Hơn nữa, nội dung cũng là lo lắng cho hắn. Tự chuyển câu “Cậu gốc à?” thành biểu hiện thân mật, Tôn Duệ nhất thời cảm thấy đắc ý, cả người vui vẻ, lâng lâng.

“Không đến nỗi có người nhận ra tôi đi?” Tôn Duệ trả lời.

“Đến lúc bị fan mò ra địa chỉ nhà cũng không biết.”

“Tôi sẽ cẩn thận!” Tôn Duệ không nhận được, “khà khà” cười ra tiếng. Muốn xác nhận cùng Cao Vinh rằng buổi tối sẽ tới đón anh, thế nhưng gõ được một nửa thì đối phương lại nhắn “Hết thời gian nghỉ trưa, trước không nói nữa”, vì vậy liền xoắn xuýt đem nửa câu đã gõ kia xoá đi.

Cơm Nấm lười biếng phơi nắng, lộn qua lộn lại trên bãi cỏ, “gầm gừ” một tiếng. Nhìn Tôn Duệ chốc cười hì hì, chốc lại mặt mày ủ rũ, chả hiểu ra làm sao.

39. Chương 39

Tôn Duệ cho rằng Cao Vinh cũng chỉ lo quá nên nói vậy thôi, không ngờ lát sau thực sự có fan chạy tới, hỏi xem hắn có phải Tôn Duệ không, còn muốn đến sờ sờ Cơm Nấm. Tôn Duệ không có phòng bị, kính râm các thứ đều không mang, cũng không tiện trốn mất phủ nhận, không thể làm gì hơn ngoài thừa nhận, cũng cho đối phương vuốt vuốt đồng lông trắng xoá của Cơm Nấm.

“Em có thể chụp hình không ạ?”Fan nhỏ vui vẻ nói, “Thật là trùng hợp, em đang ở đây đi dạo, thấy anh đăng weibo nên mới qua thử xem một chút... Em không phải kiểu fan...”

“Ừ, anh biết, cảm ơn vì đã yêu quý anh,” Tôn Duệ gật đầu liên tục, “Thế nhưng hôm nay... Em xem, anh cũng không ăn mặc đẹp để nghiêm túc gì...” Hắn cúi đầu nhìn bản thân một chút, hình tượng không phải tốt nhất. Dù sao cũng chỉ là dắt chó đi dạo, cứ làm sao thoải mái mà mặc đồ, đến tóc cũng không tạo kiểu.

Fan lắc lắc đầu: “Không sao ạ, vậy em chụp Cơm Nấm thôi! Có thể không ạ?”

“...À, cũng được.” Đột nhiên có cảm giác là người không bằng chó.

Bạn fan chụp hình Cơm Nấm xong, lại quay ra liên tục cảm ơn Tôn Duệ, biểu thị sau này mình sẽ tiếp tục ủng hộ hắn, rồi mới lưu luyến rời đi. Theo như cô nói, đây hình như là lần đầu tiên cô gặp người nổi tiếng mình thích ngoài đời, cảm giác như mơ vậy.

Sau khi fan đi, Tôn Duệ ngẫm nghĩ một lát, rồi lôi Cơm Nấm rời khỏi đó như một làn khói, dọc đường đi còn lo lắng cẩn thận quan sát xem có người đi cùng hắn không, chạy về nhà.

Không nói đến những fan thực sự tò mò mà mò tới sau đó, vì Tôn Duệ trong chốc lát đã rút lui rồi.

“Mày cũng thành minh tinh rồi đấy.” Tôn Duệ sờ sờ đầu chó của Cơm Nấm.

“Gâu gâu!”

“Lần sau ra ngoài cũng cho mày ăn diện một chút, không đến nỗi bị chụp hình đến mất mặt.” Tôn Duệ nói năng hùng hồn, hoàn toàn không nhớ đến chính hắn cũng toàn chụp hình xấu tệ cho Cơm Nấm.

“Tao đi đón Cao Vinh đây.” Tôn Duệ nói.

Cơm Nấm như nhớ kỹ tên của Cao Vinh, “gâu gâu” hai tiếng.

Tôn Duệ lấy di động ra, định nói với Cao Vinh rằng ban nãy mình thực sự được fan nhận ra, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đối phương đang trong thời gian làm việc, không thể lập tức trả lời, mà cứ thế thì trên đường về lại chả có gì để nói, vì vậy, hắn nín là tốt nhất, giữ lại lát nói sau.

Rất nhanh đã kết thúc công việc, tâm tư Cao Vinh cũng bay lên, cứ đung đưa không ngừng. Anh phát hiện bản thân xác thực có chút yêu thích Tôn Duệ, nhưng không biết cứ nên như bây giờ, ra sao thì ra, hay nên chủ động tiến lên một bước. Dù sao, trong cuộc đời anh cho đến giờ chưa bao giờ có bước ngoặt nào lớn thế này, Cao Vinh vẫn có chút nghĩ không thông.

“Đạo diễn Cao, mai gặp lại!”

“Mọi người nghỉ ngơi tốt!”

Mọi người trong đoàn phim tạm biệt nhau, Cao Vinh cũng cùng mọi người gật gật đầu ra hiệu. Lúc đi qua đồng đạo cụ dự bị của tổ đạo cụ, liếc mắt thấy một cái lọ, một lọ hoa thủy tinh trong suốt dùng làm đạo cụ dự bị khi dàn cảnh trong nhà của nữ chính, rất thích hợp để cắm hoa. Anh không biết thế nào lại nghĩ đến đồng hoa hồng cắm tán loạn ở nhà kia, mặc dù biết qua vài ngày hoa cũng tàn, nhưng Cao Vinh vẫn như ma xui quỷ khiến đi tới hỏi: “Các anh còn dùng cái này nữa không?”

“Không có, bọn tôi mua nhiều, cũng để dự bị thôi. Sao vậy?” Tổ đạo cụ có người đáp.

“Đúng lúc trong nhà tôi còn thiếu, nếu mọi người cần, tôi có thể hoàn lại tiền...”

“Thôi thôi, vốn dĩ cũng không có dùng. Cũng chỉ là đạo cụ rẻ tiền, anh muốn thì cứ lấy thôi!” Người của tổ đạo cụ liên tục xua tay.

“Như vậy không ổn.”

“Không sao, anh đừng khách khí...”

Từ chối qua lại một chút, cuối cùng Cao Vinh vẫn nói rằng đây là anh nợ đoàn phim. Dĩ nhiên, đối phương cũng không tiện nói thêm gì khác.

Ra ngoài, anh liền gọi điện cho Tôn Duệ, người nào đó như xuất hiện ngay tức thì.

“Cậu cứ lái vòng vòng như thế? Không lo tiền xăng à?” Cao Vinh mở cửa lên xe, không nhận được nói. Anh coi như biết Tôn Duệ không thiếu tiền, vẫn không khống chế được bản thân lái nhai phê bình hắn một phen.

“Ai nha, không lâu mà, tôi chỉ vừa tới thôi.” Tôn Duệ nói xong liếc ra ngoài nhìn xung quanh một phen, không thấy cô gái đi cùng Cao Vinh ngày hôm qua, tâm lý hẳn không biết sao lại thờ phào nhẹ nhõm.

Cao Vinh thu mọi thứ vào tầm mắt, âm thầm căn nhắc đối phương thật ngu ngốc.

“A, đây là gì?” Tôn Duệ phục hồi lại tinh thần mới để ý tới Cao Vinh nâng một cái lọ không.

“Lọ hoa.”

Tôn Duệ vẫn không chút may mắn: “Lọ hoa? Ai đưa anh à?”

Cao Vinh có chút nôn nóng mà lườm hẳn một cái: “Ý nghĩa như tên gọi, để cắm hoa.”

“Hoa...?” Tôn Duệ sửng sốt một chút, nửa ngày mới phản ứng lại, “Ồ... A! Có phải tôi hiểu lầm không? Là cho hoa nhà chúng ta à?”

Nghe hẳn nói “nhà chúng ta”, lông mày Cao Vinh giật giật, cũng lườm sửa lại: “Không muốn à? Thế tôi lấy bày ở nhà tôi cũng không tồi.”

“Đừng đừng, tôi chỉ hỏi chút thôi! Tôi thấy cái lọ này rất hợp luôn! Khà khà.” Tôn Duệ cười đến không ngậm miệng lại được, một mặt ngốc xít, rạng rỡ nhìn Cao Vinh.

“Đi nhanh một chút, đằng sau đang bị chặn đường đấy.”

Xe sau nhả còi một cái, Tôn Duệ mới như tỉnh cả người, nhanh chóng lái xe ra khỏi phim trường: “Hết cách rồi, tại tôi rất vui mà.”

“...” Hẳn vậy mà nói trắng ra như thế, làm cho Cao Vinh không biết nói cái gì cho phải. Thấy Tôn Duệ vẫn khúc kha khúc khích cười, anh thực sự không nhịn được mà nhắc nhở đối phương: “Cậu chú ý lái xe đi.”

“Được.” Tôn Duệ tỉnh táo một chút, nỗ lực thu nụ cười đang tràn bên môi về. Hẳn cam rthaaays bản thân càng phải kiên trì, không ngừng nỗ lực, có lẽ một ngày nào đó Cao Vinh sẽ chấp nhận hẳn?

Chỉ là nghĩ đến khả năng như vậy, Tôn Duệ đã cảm thấy bản thân đang chìm trong niềm vui yêu đương rồi.

Không thể không nói hẳn cao hứng quá sớm, bởi vì thật ra Cao Vinh vẫn còn do dự lắm. Ngồi ở ghế phó lái, anh vẫn như bình thường mà nghe Tôn Duệ lảm lòi. Tôn Duệ nhin mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng kể được chuyện được fan nhận ra ban nãy, không chờ Cao Vinh nhắc, hẳn đã chủ động nói rằng mình về nhà rất cẩn thận, tuyệt đối không làm lộ địa chỉ nhà, như vậy để Cao Vinh an tâm.

Cao Vinh không chen vào được, chỉ có thể “Ừ” mà đáp lời, dọc đường đi cũng tính là hài hoà.

Về đến nhà, Tôn Duệ liền không nhịn được mà đi đổ nước vào lọ hoa mà Cao Vinh mang về, dần vớt một trận, đêm nguyên bó hoa nhét vào, kết quả vẫn nhô ra nhô vào. Cao Vinh không nhìn nổi, kêu Tôn Duệ tránh ra để mình làm.

Anh ngắt lá khô cùng vài cánh hoa ở vòng ngoài, sau đó tìm một cây kéo đến, cắt cành hoa sao cho phù hợp với độ cao của lọ, cứ như vậy sửa chữa một hồi, tổng thể trông còn khá hợp thẩm mỹ.

“Sửa thì như vậy, nhưng khả năng là không bày được bao lâu. Tôi nhớ là loại hoa này cũng rất chóng héo? Nhưng hoa tươi mà, đều vậy cả...”

Tôn Duệ ở bên gạt mạnh đầu, không nhịn được lòi điện thoại ra chụp trái chụp phải: “Anh lợi hại quá.”

“Này thì có gì đâu, chỉ là kỹ năng sống bình thường mà thôi... Không yêu cầu kỹ thuật cao gì, chỉ có cậu không bận tâm đến chuyện nhà cửa, một chữ cũng không biết,” Cao Vinh nói tiếp, “Cậu cũng đừng đăng hình lên mạng, lúc đó lại truyền ra scandal. Một chút cảnh giác cũng không có, cậu đúng là không thích hợp làm cái nghề này.”

“Không đăng đâu, tôi cũng không có gốc, chỉ là giữ làm kỷ niệm mà thôi...” Tôn Duệ tích cực đáp, “Tôi đúng là không hiểu mấy việc này, thế nhưng tôi có thể học! Kỳ thực, tôi cũng có thể để ý đến kiểu kỹ năng này, nhưng trước giờ chỉ sống một mình, vậy nên không có động lực. Anh xem, bây giờ tôi có động lực tràn đầy nha. A, đúng rồi, nấu ăn cũng có thể học, sáng mai tôi liền bắt đầu tập luyện...”

“Thôi, cái này vẫn thôi đi.” Cao Vinh sâu sắc ý thức được, nếu không tat cầm tay trực tiếp hướng dẫn, cho Tôn Duệ vào nhà bếp là một quyết định vô cùng mạo hiểm.

“Đúng rồi.” Cao Vinh đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

“Sao? Cái gì?” Tôn Duệ lập tức xoay đầu lại.

“Cuối tuần sau tôi không đến đoàn phim, nghỉ ngơi hai ngày, vừa vặn có thời gian để chuyển đồ. Mấy tháng này đã làm phiền cậu rồi.”

“Sao phải vội như vậy?” Tôn Duệ bối rối, không biết vì sao tình huống lại đột ngột chuyển đến hướng này, rõ ràng bầu không khí ban nãy vẫn rất tốt mà.

“Cũng nên chuyển rồi, không thì chờ đến khi nào?”

Tôn Duệ lo lắng nói: “Anh không đi cũng không sao, tiền thuê nhà cũng không cần thiết đưa tôi...”

“Vậy không được. Cậu cho tôi thuê với giá thấp như vậy đã khiến tôi rất băn khoăn rồi.”

Tôn Duệ “rầm” một tiếng ngồi co quắp trên ghế sofa, phờ phạc, thoát nhìn như vừa mới bị dội cho một chậu nước lạnh: “Anh như thế này căn bản là vội vã chạy... Thế mà tôi còn cảm thấy là có hy vọng. A, sau này anh khẳng định là muốn chúng ta cả đời không có qua lại gì với nhau nữa...”

Cao Vinh trầm nghĩ, chính là vì có khả năng cho cậu hy vọng, tôi mới không muốn cứ chiếm tiện nghi của cậu mãi. Đáng tiếc, Tôn Duệ không tự hiểu tâm lý này, anh lại càng không muốn giải thích cho đối phương.

Tôn Duệ khoa trương nhắc tới, Cao Vinh vừa bực mình vừa buồn cười, thở dài: “Cậu diễn giỏi thật. Nhà tôi cũng chỉ trên cậu hai tầng, cậu đi còn không tới 5 phút, đừng làm như tôi chuyển hẳn đến bờ bên kia đại dương được không?”

“Vậy tôi có thể tới làm khách sao?” Tôn Duệ ngẩng đầu, chăm chú nhìn chằm chằm Cao Vinh.

Cao Vinh nghiêng đầu, bất đắc dĩ nói: “Cậu nghĩ tôi có thể ngăn cậu ở ngoài, không cho vào cửa sao?”

“Thế thì tốt rồi.” Hai mắt Tôn Duệ liền sáng lên.

“...Giờ thì, đi ăn cơm tối trước đi.” Khoé mắt Cao Vinh giật giật, anh phải lui một bước_____ có khi đến lúc đó Tôn Duệ lại trực tiếp ngày nào cũng đến, kéo cũng không đi a.

40. Chương 40

Hai người ăn cơm tối xong, yên ổn chúc nhau ngủ ngon, sau đó trở về phòng mình. Mà Tiểu Hoa cùng Cơm Nấm lại ngược lại với hai chủ nhân, ở cùng nhau một thời gian dài cũng thân thiết, cứ chạy khắp phòng khách, cuối cùng cùng nhau nằm úp sấp trên ghế sofa mà nghỉ.

Cơm Nấm ngoe nguẩy cái đuôi, dùng đầu cọ cọ Tiểu Hoa, muốn cùng nó chơi tiếp.

Tiểu Hoa không nhìn được, “meo” một tiếng, dời hai buwocsm nhảy xuống thảm trải sàn rồi tiếp tục gà gât, một bộ không thèm để ý đến Cơm Nấm.

Tôn Duệ ra ngoài uống nước nhìn thấy cảnh này, tức cảnh sinh tình, cảm thấy bản thân cùng chó nhà mình giống nhau đến bị thương, cứ sáp đến gần người ta mà người ta lại chả có phản ứng gì.

Cao Vinh ngoài miệng thì dối lòng không quan tâm lắm đến tình trạng gần đây của Tôn Duệ, thực tế tuần nào cũng đúng ngày đúng giờ mà xem “Nhiệm vụ trạm tiếp theo”. Xem xong, anh ở trong phòng buổi tối liền không có việc gì làm, muốn sờ Tiểu Hoa hai cái, kết quả phát hiện mèo nhà anh đã ra ngoài phòng khách. Nghe thấy tiếng liền biết Tôn Duệ đang ở ngoài, Cao Vinh lại ngại ra, thở dài, còn có một loại cảm giác “không giữ được con gái lớn trong nhà”.

“A?”

“...?”

Cao Vinh ở trong phòng, nghe thấy tiếng Tôn Duệ ở ngoài nhận điện thoại rồi kêu lên một tiếng kinh ngạc. Anh hiểu kỳ làm sao vậy, chưa nghĩ xong xem có nên ra ngoài hỏi không, Tôn Duệ đã rất lo lắng mà chạy tới: “Cao Vinh Cao Vinh, bên tổ sản xuất cần quay gấp một cái phỏng vấn... Trước đã bàn kỹ rồi, vốn nói là tuần sau, kết quả lại cần sớm hơn.”

“Vậy cậu phải đi rồi?” Cao Vinh còn tưởng rằng có đại sự gì, kết quả lại giống như không có gì, liền âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Mà Tôn Duệ cũng không phải lần đầu tiên chuyện bé xé ra to, mà mỗi lần như vậy, bản thân anh thế nào vẫn bị dọa cho sợ.

“Tốt nhất nên đến, nếu vắng tôi cảm thấy không được tốt,” Tôn Duệ rầu rĩ nói, “Tổ sản xuất nói nếu sáng ngày mốt có thể qua là tốt nhất...”

“Vậy cậu mua vé máy bay bây giờ cũng kịp mà.” Cao Vinh còn tưởng trong đêm phải đến, kết quả, không phải thời gian vẫn còn dư dả sao. Đi máy bay chỉ cần tầm hai tiếng đồng hồ là đến nơi, không biết Tôn Duệ lại đang lo cái gì.

“Vậy ai đưa anh đến đoàn phim bây giờ?”

“...” Cao Vinh liếc mắt nhìn, thấy tay chân mình vẫn khoẻ mạnh, “Tự tôi đi cũng được. Vốn đã phiền đến cậu mà, đừng chậm trễ chuyện chính.”

Tôn Duệ mềm oặt mà dính vào khung cửa, một bộ muốn chơi xấu: “Thế đợi tôi về không phải anh đã chuyển đi rồi à? Tôi còn có kế hoạch đưa đón anh để rút ngắn chút quan hệ đấy...”

“Cậu không cần đem kế hoạch nói cho tôi biết đâu...” Cao Vinh bắt đắc dĩ.

“Tại sao lại vô lý thế chứ, đã nói là tuần sau rồi.” Tôn Duệ oán giận nói.

“Tổ sản xuất cũng có khó khăn của họ, chuyện này quá bình thường.” Bản thân Cao Vinh cũng xem như là thường xuyên giao thiệp với “người tham gia” cùng “nhân viên công tác” của các chương trình, đương nhiên biết được khó khăn trong việc này.

“Vậy phải phiền anh tiếp tục chăm Cơm Nấm rồi...” Tôn Duệ ôm đầu, một bộ đầy hối hận. Hẳn nguyên bản muốn thể hiện tốt một chút trước mặt Cao Vinh, kết quả lại nhờ người ta trông chó họ hấn.

Cao Vinh lắc đầu một cái: “Chỉ mấy ngày thôi, đừng để ở trong lòng.”

“A...” Tôn Duệ vẫn còn xoắn xuýt, tựa hồ chẳng muons quan tâm đến cái buổi phỏng vấn này.

“Tôi không thể nào yêu thích một người không có tinh thần chuyên nghiệp.” Cao Vinh giả vờ nghiêm túc nói.

“...!” Tôn Duệ cũng hiểu ý, “Vậy, ngày mai tôi liền đi... Không phải tôi không muốn đi, chỉ là sợ làm phiền anh, biết không? Tôi đã nói rồi, tôi thực sự yêu thích công việc này.”

Sau khi nói xong, hấn cảm thấy câu cuối tựa như có chút vẽ chân cho rắn.

Cao Vinh nở nụ cười: “Chuyện có như vậy, cậu cứ yên tâm đi đi. Trước tôi trông Cơm Nấm thế nào, giờ vẫn vậy là được.”

“Ngày hôm sau sẽ quay lại. Anh không được thừa dịp tôi không ở nhà mà cùng mèo nhỏ của anh dọn đi đâu đấy.” Tôn Duệ vỗ ngực đảm bảo, phỏng vấn thôi mà, có thể kéo dài bao lâu chứ?

“Được được được. Cậu cố gắng làm việc.” Cao Vinh vỗ vỗ vai Tôn Duệ. Động tác của anh kỳ thực một chút cũng không vượt quá phép tắc, nhưng bộ não tràn ngập yêu đương của Tôn Duệ lại chịu không nổi, chỉ thấy đối phương lấy tốc độ mắt thường có thể thấy mà mặt đỏ từng bừng, gật đầu cái rụp: “Tôi biết! Tôi vốn cũng rất yêu thích công việc này!”

Qua hai lần vẽ chân cho rắn, Tôn Duệ cũng chẳng thèm để ý nữa, hấn chỉ cảm thấy mặt bản thân có hơi nóng. Cao Vinh liền khuyên vài câu “Nếu phải làm việc thì đi ngủ sớm một chút, đừng để ngày mai mệt”, hấn vui đến chóng mặt, ngoan ngoãn quay về phòng.

Cao Vinh nhìn bóng lưng vui sướng khi trở về phòng của Tôn Duệ, bước đi cứ như lâng lâng, theo bản năng mà lấy tay che miệng.

_____ nói thế nào đây? Cái người trước đây luôn làm mình tức chết này lại làm mình dao động, còn thực sự có chút... Đáng yêu?

Cảm giác bản thân không tốt lắm...

Sáng sớm ngày hôm sau, Tôn Duệ lưu luyến mà cùng Cơm Nấm nói chuyện với Cao Vinh, còn chụp cho chó ta một đồng ảnh, tưởng chừng lần từ biệt này là phải 10 năm sau mới gặp lại vậy. Đương nhiên, sau đó đưa ra yêu cầu muốn chụp Cao Vinh thì bị lạnh lùng bác bỏ.

“Tiểu Hoa, vậy chúng ta cũng cùng nhau ôm một cái đi...”

“...”

Tôn Duệ bước tới hai bước định ôm mèo như ôm gấu bông, Tiểu Hoa lại trước sau như một mà uốn éo cái hông, lảng lạng vào phòng, thái độ vẫn lạnh lùng thờ ơ.

“Hai người các anh sao giống nhau như đúc!” Tôn Duệ giận dữ nói.

Cao Vinh vì yêu mèo mà biện giải: “Nó không thích bị ôm lấy toàn bộ. Cậu cho nó là da dày như chó lớn nhà cậu sao?... Được rồi, nếu cậu chưa đi thì tôi đi trước, tôi cũng muộn rồi. Cậu cũng phiền thật đấy.”

“Tôi...”

Cao Vinh nói thêm: “Đi thôi, máy bay hạ cánh thì nhắn một cái tin báo bình an cho tôi.”

Tôn Duệ một giây sau đã ngoan ngoãn: “A, ừm! Vậy được rồi...”

Náo loạn một buổi sáng, Tôn Duệ lúc này mới chậm rãi xuất phát đi đến sân bay.

Cao Vinh lấy xe cùng Tôn Duệ gọi taxi đồng thời lên đường, sau đó đi theo hướng ngược nhau.

Cao Vinh lại có thể yên tĩnh không nhin được mà thở phào, Tôn Duệ dính người chả khác gì keo chó. Hai người vẫn chưa xác định được là sẽ phát triển mối quan hệ nào... Thật là xấu hổ.

Mà ngoài miệng nói như vậy, nhưng ngoài mặt Cao Vinh cũng không biểu lộ gì nhiều.

Đến đoàn phim, xe Cao Vinh còn chưa dừng hẳn, đã từ trong xe nhìn thấy một đám người tụ tập ngoài đó, nhốn nháo ồn ào, tất cả đều là phóng viên cùng paparazi, võ trang đầy đủ, quây thành một vòng, tám phần mười là vì hôm nay có một đoàn phim lớn muốn khai máy?

Cao Vinh không thích tham gia náo nhiệt, càng không muốn sinh sự, vì vậy liền thâm lặng đi vào từ phía sau. Anh không có lòng hiếu kỳ nhìn ngó xung quanh, nhưng tai thì không thể không nghe. Cách thật xa, liền nghe thấy tiếng phóng viên chen chúc “Xin hỏi, tin tức là thật sao?” “Cô An Diêu Dịch, cô An Diêu Dịch...” “Chờ một chút... Côi có thể dành chút thời gian để trả lời câu hỏi không?”.

Cao Vinh sững sốt một chút, rất nhanh hồi tưởng lại tin tức mới thấy trên di động sáng hôm qua. Cái gọi là “scandal” này, phỏng chừng là dùng quy tắc ngầm bị người ta tìm ra, đối với chuyện này, nếu đứng sau mình tình có người bảo đảm thì còn có thể rút ra. Nếu như người phía sau cảm thấy không cần thiết, hoặc là đối thủ của người khiến người ta thấy phiền, vậy cũng chỉ có thể chịu trận.

An Diêu Dịch hai năm trước nổi quá mức nhanh, nhìn cô không vừa mắt cũng có rất nhiều người. Cao Vinh nhớ, chính mình cũng khuyên qua cô mấy lần, cây to thì đón gió, lúc thường thì nên khiêm tốn một chút, lấy ổn định làm trọng, cô chưa bao giờ nghe vào. Có ngày này cũng không kỳ quái. Mà đối phương có thể vượt mình hay bị ai tính kế, giờ cũng không liên quan gì đến anh.

Cao Vinh bước nhanh đi ra. Có lẽ truyền thông đến chen chúc thực sự quá nhiều, nước chảy cũng không lọt, diễn viên đi ngang qua còn bị chặn, càng không nói đến đạo diễn không được bọn họ để vào trong mắt như anh.

Đến đoàn phim, rất nhiều người có vẻ cũng chú ý đến tình cảnh bên ngoài, túm năm tụm ba buồn đơ lè, nhưng cũng chỉ coi đây là chuyện phiếm trong lúc nhàn rỗi(* nguyên văn là “trà dư tửu hậu”), thấy đạo diễn đến, cũng cười cười, không tiếp tục nói mà chuẩn bị làm việc.

Có thể nói, trong giới có người cười trên sự đau khổ của người khác, thì cũng không thiếu người làm mèo khóc chuột, dù sao chuyện như vậy cũng nhiều lắm. An Diêu Dịch không phải là người đầu tiên, càng không phải là người duy nhất. Cấy này, Cao Vinh cũng không dám nói trong đoàn phim của mình có trường hợp tương tự hay không, rất nhiều diễn viên cũng được phía đầu tư chỉ điểm, điều anh có thể làm chỉ có thể là hoàn thành tốt phận sự thôi.

Mỗi lần nghĩ đến những việc đó, Cao Vinh liền cảm thấy cái vòng hỗn loạn này nhiều lúc khiến anh thật mệt mỏi.

41. Chương 41

Bận bịu nửa ngày, luôn cảm thấy mọi người trong đoàn phim đều có chút mất tập trung. Tuy rằng bên ngoài vẫn âm âm, trong giới giải trí coi như là một biển lớn, từ ngày hôm qua đầu đề đã treo trên top cả một ngày, nhưng nói trắng ra lại cho quan hệ gì với những người ở đây. Cao Vinh không nghĩ tới chút chuyện này có thể ảnh hưởng đến trạng thái của mọi người, chỉ quy vào bọn họ còn “quá non trẻ.”

Giả Uyển Uyển trong nghề lâu, cũng gặp nhiều chuyện thế này, chẳng bị ảnh hưởng mấy. Cùng người khác phải quay lại cũng không oán giận, như bé ngoan mà cùng người ta quay phim chụp ảnh, so với bình thường không có gì khác biệt, rảnh rỗi là huyết sao vui vui vẻ vẻ.

“Cô lại rất thoải mái nhỉ.”

“Việc không liên quan tới mình, quan tâm quá làm gì.” Giả Uyển Uyển như không có vấn đề gì đáp lời.

“Cô lần trước trả rú rít với tôi, rằng bên vách có An Diêu Dịch, làm cô kích động. Tôi còn tưởng cô thực sự thích cô ta. Nhưng giờ lại không thấy cô thất vọng gì.” Cao Vinh hơi kinh ngạc, anh còn cho rằng chuyện này khiến tính bất quá quai của Giả Uyển uyển nổi lên, muốn hóng vui quên đường về cơ.

“Tôi chỉ nông cạn như vậy thôi,”(* đoạn này không hiểu lắm) Giả Uyển Uyển nói như vậy, “Còn nữa, việc như vậy trong giới giải trí, tôi đương nhiên cũng biết. Mọi người cũng không liên quan gì đến nhau mà.”

“Ồ...” Cao Vinh ngẩn người, không nghĩ tới Giả Uyển Uyển có thể nói như thế. Nhưng nghĩ lại, người này không trêu vào phiền toái gì, lúc thường tùy tiện không có nghĩa là không có EQ. Ngược lại là do anh dùng cái nhìn quá phiến diện để đánh giá người ta.

Lúc này, di động của Cao Vinh rung lên, lúc làm việc anh đều chuyển sang chế độ rung. Tính ra cũng là thời gian chuyến bay của Tôn Duệ đã đến nơi, hẳn là đối phương nhắn tới cái tin báo bình an.

“Tôi đến rồi! Đang trên đường đi đến địa chỉ mà tổ chương trình gửi cho.” Tôn Duệ nghe lời mà báo cáo.

Cao Vinh cũng vừa lúc đến giờ nghỉ ngơi, liền thuận miệng hỏi Tôn Duệ xem tổ chương trình sắp xếp, không nghĩ hỏi tới thì đối phương cũng không biết.

“Để tôi đi xem, bọn họ cũng không đề cập tới.”

“Đài nào phòng vấn cũng không biết à?”

“...A, cũng không biết hic.”

“... Mọi người đều đến?”

“Đúng vậy.”

Cao Vinh cảm thấy có chỗ không đúng cho lắm. Không tiết lộ cho người tham gia thông tin buổi phỏng vấn, cũng không phải từng người đến mà là cả tập thể cùng đến thu phỏng vấn, nghe thế nào cũng thấy vô lý.

“Cậu đừng để bị người ta lừa đem đi bán đấy.” Cao Vinh cần nhằn.

“Tôi không có ngu ngốc đến thế! Tôi đoán đều là nhân viên công tác của tổ chương trình. Lại nói, ai muốn gạt tôi chứ.”

“Cái này cũng khó mà chắc được, bắt cóc phú nhị đại đòi tiền chuộc cũng không phải là không có...”

“Còn lâu, anh đọc nhiều kịch bản quá. Tôi đến nơi rồi.” Nói đến đây, Tôn Duệ chụp một tấm gửi cho Cao Vinh.

Cao Vinh đương nhiên cũng chỉ nói đùa mà thôi, nhưng anh cảm rthaays rằng Tôn Duệ đúng là “cái gì cũng không biết”. Đương nhiên, anh suy đoán rằng đây là bên chương trình muốn chuẩn bị một kinh hỉ nào đó để tăng hứng thú của khán giả đối với chương trình, sẽ không có ảnh hưởng không tốt gì, cho nên anh cũng không nhiều lời.

Chuyện này thì đúng là Cao Vinh đã đoán đúng. Tổ chương trình hôm nay căn bản không phải là phỏng vấn gì cả, mà là “nhiệm vụ” cuối cùng cho mấy minh tinh hoàn thành. Mà toàn bộ nhiệm vụ lần này là phát sóng trực tiếp, được tổ sản xuất giữ bí mật rất kỹ, ngay cả việc báo phát sóng cho đài truyền hình tuần trước cũng chỉ có câu “tập hợp khoảng khắc vui nhộn chưa phát sóng” mà thôi.

Chuyện này bên chương trình chỉ ní qua cùng người đại diện hay trợ lý của các minh tinh, như vậy mới có thể đạt đến trình độ bảo mật lớn nhất, phòng sự cố xảy ra_____ nhưng mà Tôn Duệ căn bản không có người đại diện, cũng không có trợ lý, cũng không ký kết với công ty nào, từ đầu đến cuối đều là một “người tự do”, đạo diễn luôn trực tiếp liên hệ với hắn, có nói hay không liền trở thành vấn đề. Cân nhắc trên dưới mãi, đối phương quyết định dành cho Tôn Duệ một “kinh hỉ”. Một là, ông cảm thấy Tôn Duệ trước hay sau màn ảnh cũng chẳng có gì khác nhau, sẽ không xảy ra sự cố. Hai là... Nếu như Tôn Duệ sớm biết đây là phát sóng trực tiếp, thì tám phần mười cái diễn xuất thảm bại của hắn sẽ bại lộ trước mắt khán giả.

Lúc xế chiều, Cao Vinh tại đoàn phim, còn Tôn Duệ ở chỗ “phỏng vấn” chuẩn bị làm việc, theo bên chương trình sắp xếp mà đi thay quần áo và trang điểm.

Hôm nay đoàn phim kết thúc sớm hơn một chút, chờ Cao Vinh lái xe về nhà, Tôn Duệ đầu bên kia cũng vẫn không nhấc gì. Cao Vinh mở mạng truyền hình trực tiếp, vừa nhìn một lúc đã thấy một lúc nữa sẽ phát tập “Nhiệm vụ trạm tiếp theo” tập ngoài lề, quả nhiên bị anh đoán trúng.

Tổ chương trình lúc này đã quang minh chính đại đổi tiêu đề thành “Nhiệm vụ kinh hỉ cuối cùng- phát sóng trực tiếp tại hiện trường”, lượng tìm kiếm trên weibo cùng nhiệt độ chương trình đồng loạt tăng cao, Cao Vinh đoán Tôn Duệ bên kia hiện tại không được phép dùng điện thoại di động, có lẽ dùng lý do kết nối wifi không tốt, hoặc là lúc phỏng vấn yêu cầu tắt máy gì đó.

Chương trình lần này đại khái cũng giống như trước đây, chỉ có Tôn Duệ là ngổ ngổ cái gì cũng không biết.

Phát sóng trực tiếp đã bắt đầu, người tham dự thoát nhìn vẫn chưa nhận ra, vẫn nghĩ hiện tại chỉ đang phỏng vấn. Phỏng vấn không chuẩn bị trước, đương nhiên là nói sai, nói lờ rất nhiều, mọi người cứ cười cười nháo nháo mà cho qua, bởi trên lý thuyết, những lúc này sẽ có phía hậu kỳ cắt nối biên tập. Đương nhiên, nhưng chi tiết đó hiện tại đều được phát trực tiếp. Khán giả thì lại rất thích thú với những điều này.

Cao Vinh không thể không nhìn đến Tôn Duệ. Nói thế nào nhỉ, hắn vận âu phục, thực sự là chứng thực cho câu “người đẹp vì lụa”. Nghĩ lại, kỳ thực, vào lần đầu gặp mặt, dù anh không biết Tôn Duệ, nhưng vẫn thấy đối phương rất thu hút. Quần áo quý phái, rất hăng hái, tất nhiên, phần nhiều vẫn là cảm giác “tôn trọng” theo bản năng khi biết đối phương là một trong những chủ đầu tư.

Sau đó, mọi chuyện rất nhanh xảy đến, cái hình tượng vừa lập ra liền tan vỡ như thủy tinh.

Thế nhưng, thời điểm hiện tại, lui một bước mà nhìn, Tôn Duệ xác thực vẫn rất là ưu tú. Có lẽ, mọi người xem đều có cảm giác như vậy phía bên kia màn hình đi.

Rất nhanh biến cố đã xảy ra, bên phỏng vấn nói rằng đột nhiên có việc gấp, cùng đi ra ngoài, chỉ để lại mấy quay vẫn hoạt động ở bên trong. Máy quay ẩn cũng vẫn tiếp tục thu, lưu lại mấy người bên trong cứ ngẩn

ra nhìn nhau.

Điện thoại di động để lại bên ngoài, không quá hai phút, đã có người ngồi không yên, chuẩn bị đi ra ngoài nhờ trợ lý đi lấy điện thoại, kết quả, rất nhanh phát hiện ra cửa đã bị khoá. “Hả? Vì sao không mở được cửa?”

Nghe thấy âm thanh nghi hoặc của Du Lâm, mọi người cùng nhìn sang, rất nhanh nhận thấy không phải Du Lâm lực yếu không mở được, mà cửa thực sự đã bị khoá.

Khán giả trước màn hình đều chú ý quan sát phản ứng của mọi người, chỉ thấy họ đều thử mở cửa, kết quả là cùng thất bại. Tôn Duệ thì đặc biệt ngổ, ép cả người vào cổ mà vỗ vỗ, hướng ra phía ngoài gọi to “Có ai không, chúng tôi đang bị khoá ở trong!”, khiến khán giả xem đài, bao gồm Cao Vinh đều bật cười. (* em nó bị đem ra làm trò hề huhu =))))))

Bên ngoài không ai đáp lại, hết sức kỳ quái. Trên lý thuyết, ở ngoài phải có rất nhiều nhân viên công tác mới đúng. Tôn Duệ một mặt mơ hồ, những người còn lại liên tục hiện lên biểu tình nghi hoặc. Có người ngồi trở lại trên ghế một lát, có người thì đi tới đi lui trong phòng tìm điện thoại, lại phát hiện bên phỏng vẫn “có việc gấp” mãi vẫn chưa trở lại, ngoài cửa cũng không có tiếng động gì. Rất nhiều người chậm rãi hiểu ra sự tình.

“Có phải là do bên chương trình sắp đặt không?” Có người đưa ra ý kiến.

“Có khi vậy thật? Cũng nhân rồi không có gì làm, không bằng tìm tôi khắp nơi một chút.”

“Hic, cái này...” Tôn Duệ đột nhiên lên tiếng, “Cái này có phải... là chìa khoá không?”

“... Cái gì?... Đúng thế! Nhưng hình như không giống với chìa khoá cửa.”

“Oa, sao cậu tìm được vậy.”

“Không giống như loại chìa dùng cho ngăn kéo. Chúng ta cùng tìm xem ngăn tủ nào bị khoá lại?”

Mọi người lập tức quây thành một vòng để thảo luận.

Tổ chương trình bên ngoài thiếu điều muốn thổ huyết. Cái chìa khoá này được coi như thẻ đánh dấu trang, kẹp ở một quyển tạp chí đặt trên khay trà. Ý tưởng ban đầu của bọn họ, muốn làm như đang thám hiểm mật thất, giải câu đố theo mô típ xếp hình, đây đã là nửa sau của kịch bản rồi. Mọi người trước tiên phải thông qua một vài khó khăn để có được gợi ý, tốt xấu gì cũng phải qua hai mươi phút mới tìm được tên tờ tạp chí cùng một dãy số ám chỉ số trang.

Sau đó, vị Tôn Duệ này không biết thế nào lại chó ngáp phải ruồi, tiện tay đi mò may mắn, rồi trực tiếp lôi ra chìa khoá. Kết quả, quá trình tìm lời giải đã đi đến giai đoạn kết thúc luôn.

Người lập kế hoạch sâu sắc kiểm điểm lại bản thân.

42. Chương 42

Cao Vinh quan sát thấy lượt người xem online cứ tăng dần đều, mấy vị minh tinh ở hiện trường còn chưa phát hiện máy thu hình_____ ít nhất cũng là làm bộ mình không phát hiện. Mà Tôn Duệ thì, tám phần mười thực sự không biết cái gì hết.

Bình luận trực tiếp cũng tăng lên nhanh chóng.

“Sao tui cảm thấy quy trình này, vừa bắt đầu đã không đúng cho lắm...”

“Số may!”

“Không phải là biết rõ nội dung từ đầu nên thể hiện thu hút chú ý à.”

“Người ta trùng hợp tìm thấy thôi, mẹ ở bình luận trên làm sao đấy”

Cao Vinh xem bình luận cứ thế mà rùm beng hết cả lên, bắt đầu dĩ động công năng này. Trên đời loại người gì cũng có, anh cũng không kinh sợ đủ mọi loại ngôn luận kỳ quặc, mà tóm lại, nhìn thấy tâm lý không thoải mái, thẳng thắn nhắm mắt làm ngơ.

Mấy người nói Tôn Duệ ưa thích náo nhiệt, đúng là như thế. Nhưng nếu nói hần toan tính tâm kế? Vậy thì mấy người nghĩ nhiều rồi.

“Tìm được rồi!” Rất nhanh đã có người tìm thấy ngăn kéo bị khoá. Tìm được chìa khoá trước, rồi mới tìm xem dùng để mở cái gì, có vẻ không giống bình thường cho lắm.

Sau đó mọi việc liền nhanh chóng được giải quyết, dù sao chương trình cũng không thực sự muốn nhốt người tham dự ở bên trong, chỉ muốn họ chơi qua một trò chơi nhỏ mà thôi. Bước đi có lẽ rườm rà một chút, nhưng tuyệt đối không khó khăn. Sau khi Tôn Duệ không hiểu thế nào mà mở được “cửa hack cấp”, chỉ tốn mười mấy phút, mọi người đã thành công ra bên ngoài.

“Bình!”

“Ba!”

“_____!” Du Lâm là người ra khỏi cửa trước tiên, được trào đón bởi một trận pháo hoa giấy rực rỡ, sau đó rất nhanh phản ứng lại, kinh ngạc che miệng.

“Oa, cái gì vậy?” Tôn Duệ một mặt tò mò nhìn bốn phía, thấy một đồng nhân viên công tác cầm pháo hoa giấy, còn có người điều khiển máy quay, lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện, đây không phải “nhiệm vụ” giống bình thường, mà giống tiệc mừng trước khi kết thúc hơn.

Có người nói đùa: “Chúc mừng chúng tôi đã hoàn hảo giải quyết được một vấn đề khó khăn chẳng?”

Người phụ trách chương trình cũng ở đây, nói: “Vẫn chưa kết thúc đâu.”

Một đám người bối rối mà bị đưa đến ngồi ở một phòng tổ chức tiệc, được báo rằng còn phải trả lời câu hỏi, tất cả mọi người cùng một đội, trả lời xong mới có điểm để đổi đồ ăn.

Mọi người không nhịn được mà cười, nói đùa rằng chương trình thật không có nhân tính, bọn họ đói xẹp cả bụng, đi ăn tiệc chúc mừng mà còn phải chơi trò này.

Các câu hỏi của chương trình đặt ra cũng không quá khó khăn, không chỉ là những câu có tri thức liên quan đến các thành phố và danh lam thắng cảnh, còn bao gồm những điều thú vị đã xảy ra ở chương trình trong quý này, người đang ngồi ở đây đương nhiên đều tự mình trải qua, đối với những việc này đương nhiên hết sức quen thuộc, một bữa ăn cũng coi như khá yên bình. Chương trình còn thừa cơ hội này, đưa ra không biết bao nhiêu là “kỷ niệm”, khiến khán giả theo dõi không khỏi cảm thấy xúc động.

Lúc này đã có thể lấy lại điện thoại di động, Tôn Duệ đem cả điện thoại lên bàn cơm, meo meo gõ tin nhắn cho Cao Vinh.

Cao Vinh lúc đầu còn cau mày, chỉ thấy hành động gõ chữ của Tôn Duệ, vẫn thấy đối phương tiếp tục, bắt đầu thấy kỳ quái, lẽ nào đối phương còn muốn đăng lên weibo? Ngay sau đó thấy di động mình rung lên mấy lần. Cầm lên nhìn, đương nhiên là do Tôn Duệ ban nãy gửi tới...

“Oa, bị tổ sản xuất lừa rồi! Hoá ra không phải đi phỏng vấn, là thu tập cuối cùng của chương trình. Xem ra đêm nay tôi không về được... Cơ mà, tiệc bọn họ chuẩn bị ăn vẫn thật ngon. Anh ăn cơm chưa? [hình ảnh]”

Giọng điệu vẫn bình thản làm Cao Vinh hoảng hốt, ngàng đầu nhìn Tôn Duệ vẫn trên chương trình phát sóng trực tiếp, cúi đầu gõ tin nhắn hần vừa gửi đến...

“Có phải cậu vẫn chưa nhận ra, mấy người các cậu là đang được phát sóng trực tiếp không?” Cao Vinh nhấn lại như vậy.

“...Cái gì?????” Tôn Duệ liên tiếp dùng năm dấu hỏi chấm biểu đạt tâm tình mình lúc này.

“Bắt đầu từ bốn mươi phút trước rồi.” Cao Vinh nói cho hần sự thực.

Tôn Duệ nhanh chóng ngấm lại xem ban nãy mình có làm ra hành động quá mất mặt nào không: “Vậy anh vẫn luôn xem?”

“Đúng vậy.” Cao Vinh nhin cười.

Ở đầu bên kia, Tôn Duệ lập tức ngẩng đầu, rất nhanh đã phát hiện ra vị trí máy quay, “a” lên một tiếng.

“Người chủ trì” bên cạnh lập tức hỏi hần: “Cậu sao vậy?”

Tôn Duệ: “Bạn tôi vừa mới nhấn, nói đây là chương trình phát sóng trực tiếp!”

“Không sai!” Đã đến bước này, người chủ trì dứt khoát nói ra.

“Có thật không?” Có mấy người giả vờ kinh ngạc nói.

Quay đầu nhìn những người ngồi bên cạnh một chút, Tôn Duệ phát hiện bọn họ chỉ có rất ít người kinh ngạc: “Mọi người đều biết?”

“Bọn tôi cũng mới để ý tới...”

“...Đúng thế.”

Tôn Duệ phát hiện mình phản ứng quá khoa trương rồi, yên lặng mà rút về chỗ ngồi, chưa từ bỏ ý định mà truy hỏi Cao Vinh: “Ban nãy anh đều xem chứ? Tôi có mất mặt quá hay không? Tôi cho là bọn họ sẽ cất nói sửa chữa, nên không quá để ý hình tượng...”

Mặc dù bị chậm mất vài giây, nhưng Cao Vinh vẫn xem được rõ ràng, dở khóc dở cười, nói: “Đúng thế...Nhanh cất đi, đừng ở lúc phát sóng trực tiếp mà nghịch điện thoại.”

“A... Đúng, tôi lại nói!” Tôn Duệ vội vã cất di động.

“Đang nói chuyện với ai vậy? Lâu đến thế?” Người bên cạnh đứng lúc mà mở đề tài.

Tôn Duệ cười khúc khích: “Là một người bạn. Nói với anh ấy, tối nay được ăn chùa một bữa cơm xa hoa.”

“Bữa này chúng ta phải khổ cực mới kiếm được!” Mọi người đồn dập biểu thị họ cũng không có “ăn không”.

Buổi phát sóng trực tiếp dần đi đến kết thúc, đồ ăn trên bàn cũng không ít đi bao nhiêu. Người xem đồn dập biểu thị “Không hổ là minh tinh, một bàn người cùng ăn so ra còn ít hơn với tui”. Tôn Duệ lại ăn rất được, nhưng hần cũng không phải không để ý gì, trái phải đều ném thử hai gắp rồi thôi, không lỡ món nào.

Cuối cùng, một tiết mục siêu cấp truyền thống, nêu cảm nghĩ bản thân. Mọi người từ trái sang phải, lần lượt phát biểu cảm nghĩ về mùa này, đều là kiểu “Đã để lại cho tôi những hồi ức thật quý giá, hy vọng lần sau lại có cơ hội tham gia”.

Cuối cùng, bên chương trình rất tốt bụng mà hỏi mọi người sau này có “sắp xếp” gì không, kỳ thực là giúp họ tuyên truyền. Mọi người đều đồn dập nói mình có quảng cáo gì, biểu diễn ở đâu, thậm chí, chụp ảnh lên tạp chí cũng chia sẻ. Tôn Duệ lúng túng cực kỳ, dừng lại một lát: “Tôi... Vẫn còn đang lên kế hoạch.”

“Ha, hoá ra là cậu muốn để bản thân xả hơi, vậy nghỉ ngơi tốt một chút.” Người chủ trì cười nói.

“Ừ, đúng vậy.” Tôn Duệ gật đầu.

Đại khái vì cảm thấy mọi người phía trước đều nói kha khá thời gian, mà Tôn Duệ chỉ nói qua hai câu, có vẻ hơi bất công, người chủ trì lẩm miệng hỏi một câu: “Vậy cậu có phương hướng đại khái gì không? Trước có tham gia đóng phim, cậu muốn tiếp tục phát triển ở phương diện này chứ?”

Fan ngồi trước màn hình cũng tò mò, hoạt động của Tôn Duệ quá ít, mỗi ngày đều phát weibo, nhưng công việc lại không có chút tin tức nào, thần thần bí bí.

Tôn Duệ lắc đầu một cái. “Không biết nữa. Tôi cũng còn đang suy nghĩ đây...” Hần vung tay với người quay phim, “Ai, với những người coi trọng tôi, nếu có công việc, nhớ liên hệ nhé!”

Người chủ trì lập tức nghẹn lời, hai ba câu nói qua loa, rồi nhảy sang phát biểu kết thúc chương trình.

43. Chương 43

Lúc chương trình kết thúc, thời gian cũng không còn sớm, Tôn Duệ không có người đại diện hay xe bảo mẫu tới đón, liền quyết định lưu lại nơi này một đêm. Bên chương trình rất tri kỷ mà giúp hắn sắp xếp xong xuôi nơi ở, khách khí biểu thị sau còn giữ liên lạc.

Tôn Duệ vừa quay xong đã không nhận được mà gọi điện thoại cho Cao Vinh: “Nè? Anh vẫn còn xem à?”

“Đã phát xong rồi.”

“Anh xem bao lâu vậy?” Giọng Tôn Duệ vô cùng uất ức.

“Từ lúc bắt đầu chiếu, chính khi các cậu tiến vào gian phòng ban đầu...”

Tôn Duệ có thể nói là rất tủi thân: “Anh cũng không nói cho tôi!”

Cao Vinh tự nhiên bị nói, cũng rất oan ức: “Lúc đó cậu không có điện thoại bên người thì tôi báo cho cậu thế nào?”

“A, đúng nhỉ...” Ngờ ngẫm Tôn Duệ có chút nghi vấn, “Tôi có làm gì mất mặt không?”

“Không có gì mất mặt, đều rất tốt đẹp.” Thanh âm Cao Vinh có chút ý cười. Anh thực sự cảm thấy Tôn Duệ biểu hiện không tệ. Hoặc là nói, bởi vì hình tượng trên tivi hay bình thường của hắn không khác gì nhau cả, bình thường hình tượng của hắn chính là như thế đấy.

Nghe được Cao Vinh khích lệ mình như vậy, Tôn Duệ cảm thấy được an ủi rất nhiều. Nhưng vẫn là không an tâm, chạy lên mạng tìm một vài từ khoá cùng tra ảnh, nhìn thấy bản thân đúng là không quá mất mặt, lúc này mới an tâm.

“Đúng rồi, tôi muốn bắt đầu dọn nhà. Vừa vặn sáng ngày mốt là cuối tuần, đoàn phim hai ngày này cũng phải nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị đổi địa điểm...”

“Sáng mai tôi sẽ về. Anh chờ một chút.” Tôn Duệ lo lắng nói. Hắn cũng không muốn trở về liền thấy nhà trống không mà, thế thì chưa tốt quá rồi.

“Không vội.” Cao Vinh dùng ngón chân cũng biết, lúc mình dọn nhà, Tôn Duệ đều sẽ cản, dọn lúc nào thì cũng thế.

Tôn Duệ căn bản không có ý thức tránh hiềm nghi, cứ nói chuyện rõ ràng trước mặt mọi người thuộc tổ chương trình. Rất nhiều người còn chưa đi, không nhận được vĩnh tai lên nghe hắn nói chuyện điện thoại.

Vị đạo diễn chương trình khi trước bị Tôn Duệ “cưỡng ép” bắt nghe phiền não cùng tính hướng của hắn trầm mặc đi ra, ông thực sự không hiểu nổi người nọ sao mà luôn khờ như thế.

Cao Vinh dường như nghe thấy âm thanh khác ở đầu dây bên kia, không nhận được mà hỏi: “Cậu đang ở trên đường?”

“Không, tôi vẫn cùng tổ chương trình chờ xe.”

“...Cậu có thể cẩn thận một chút được không,” Cao Vinh ho khan hai tiếng, “Tuy rằng chúng ta... Không có quan hệ gì, thế nhưng những điều cậu vừa nói rất có thể khiến người bên cạnh hiểu lầm.”

“Vây càng tốt!” Tôn Duệ có chút vui sướng nói.

Những người ở gần nghe Tôn Duệ nói, tưởng tượng rằng hắn có một cô bạn gái nhỏ hiền lành, lúc này đang cùng hắn làm nũng, giục hắn nhanh nhanh về cùng cô. Nghe đến Tôn Duệ còn muốn ở đây một đêm, e rằng không kịp đợi, muốn đến đây tìm hắn...

Cao Vinh ở đầu kia điện thoại mà biết được đoạn nào bổ này, chắc ho ra máu luôn quá.

Anh thuận miệng dẫn dò vài câu, bảo Tôn Duệ chú ý an toàn, không cần phải nhanh chóng trở về. Tôn Duệ cứ “ừ” mà đồng ý toàn bộ, nhưng bao nhiêu điều thực sự nghe vào cũng không biết được. Gác máy, Cao Vinh nghĩ về những gì mình nói ban nãy, xoắn xuýt không biết có phải anh nói quá nhiều hay không.

“Ai...” Cao Vinh ném di động sang một bên, nằm ngửa nhìn trần nhà.

Bản thân cũng vì lo lắng cho hắn đi.(*chỗ này mình không hiểu nên viết bừa...)

Ngủ yên một đêm, sáng hôm sau Cao Vinh liền bắt tay vào chuyển valy. Thùng lớn thì anh chỉ có thể bê từng thùng một, mà anh cũng không cần hiệu suất cao, cứ chậm rãi dịch chuyển. Mang tới nhà mới rồi trở lại phòng khách của Tôn Duệ, thế nào cũng thấy không quen. Ít đi mấy cái thùng lớn, sàn nhà trống rỗng.

Tiểu Hoa cực kỳ chán ghét túi cho mèo, Cao Vinh lấy túi ra, nó đã “vèo” một cái mà chui vào gầm giường, đôi mắt sáng quắc nhìn ra bên ngoài, mặc cho Cao Vinh dỗ thế nào cũng không chịu ra.

Cao Vinh không thể làm gì khác ngoài đứng dậy, thở dài một hơi, nghỉ ngơi một chút rồi quay người lấy đồ ăn vặt, định dùng đồ ăn để dụ nó.

Anh vừa mở ngăn kéo ra, liền nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, “rầm” một cái, cửa bị đẩy mở, Tôn Duệ cả giày cũng không cởi, vội vàng chạy vọt vào.

“Đã bắt đầu dọn rồi? Vừa lúc vừa lúc, tôi tưởng anh đã đi rồi.”

“Còn đang dở Tiểu Hoa,” Cao Vinh không thể nhịn được nữa, “Những chỗ giày cậu dẫm vào đều đen xì kia kìa.”

“A, không sao, tôi sẽ lau sau...” Tôn Duệ tùy ý nói, ngẩng đầu liền thấy Cao Vinh đang cau mày, một giây sau đã lúng túng, sửa lời, “Hic, lau ngay đây. Không phải vì tôi sốt ruột sao...”

Cao Vinh quay vào trong phòng, kiên nhẫn dùng đồ ăn vặt dụ Tiểu Hoa. Mèo ta nằm gầm giường rất mâu thuẫn, do dự nửa ngày, vẫn nhần nhó không ra. Bên này Tôn Duệ còn đang bò ra đất lau sạch dấu giày, không nhịn được, kêu lên: “Chờ một chút, để tôi đến giúp. Hai người dốt không phải tốt hơn sao?”

“Được rồi.” Cao Vinh quay đầu lại liền thấy Tôn Duệ nằm kia lau sàn, trên mặt viết đầy “Cho tui qua đó được không?”, như kiểu cô bé Lọ lem nhận được leengj cường chế của dì ghẻ vậy, không nhịn được mà bật cười.

“Sao vậy?” Tôn Duệ không biết Cao Vinh cười cái gì, nhưng nếu đối phương đã cười với mình, vậy khẳng định là chuyện tốt rồi? Nghĩ như vậy, hắn cũng cười, cười đến gốc không chịu được.

“Để sau lau lại cũng được, đợi Tiểu Hoa chui ra rồi bắt lấy nó.”

“Được,” Tôn Duệ sáng khoái nói, “Tôi cầm túi, còn anh bắt. Được thì nhanh chóng để nó vào luôn...”

Cơm Nấm từ trong nhà lộ ra cái đầu, hướng bên này tò mò nhìn quanh, “gâu gâu” kêu hai tiếng.

“Mày đừng ồn mà! Doạ thế thì sao nó ra được?” Tôn Duệ tức giận nói.

Cơm Nấm không hiểu vì sao lại bị mắng: “Gâu gâu...”

Hai người đồng tâm hiệp lực, Tiểu Hoa yếu ớt phản kháng nhưng không thể địch lại địch nhân hai chân này, bị nhét vào túi, khổ sở kêu la.

“Có cần phải như vậy sao, hơn mười phút ba lại thả con ra mà,” Cao Vinh nghe Tiểu Hoa bi bô kêu, có điểm đau lòng, quay đầu nói với Tôn Duệ: “Vậy tôi đi đây, cậu xem nó kêu lo lắng thế này.”

“À, được, để tôi mang cát mèo sang cho anh nhé?”

“Không cần làm phiền...”

Cao Vinh mới nói được một nửa đã bị Tôn Duệ ngắt lời. Hắn “hây” một hơi liền ôm lấy một túi hộp thức ăn cho mèo, tay kia cầm cát mèo, vui vẻ nói: “Cứ quyết vậy đi! Anh đi đi, tôi theo sau.”

Hiểu rằng khách khí nữa cũng vô dụng, Cao Vinh không thể làm gì hơn ngoài cười cười, để cho hắn giúp. Tôn Duệ nhảy nhót theo sau Cao Vinh, đến phòng mới cách mình mấy tầng nhà, làm như rất quen thuộc mà ngồi trên ghế sofa, nhìn Cao Vinh thả Tiểu Hoa ra. Đến nơi ở mới, Tiểu Hoa cảnh giác nhìn khắp nơi, dò xét một vòng, sau đó tìm một góc an toàn ngồi xuống.

Tôn Duệ gặp phải chuyện này một lần, biết rằng hai ngày nữa cũng tốt lên, nên không lo lắng cho mèo ta. Giờ phút này, hắn chỉ đang vắt hết óc ra mà suy nghĩ xem sau này nên dùng lý do gì đến thăm nhà người ta

đây? Hy vọng Cao Vinh giúp đỡ kỹ năng diễn của mình? Không có công việc nên đến hỏi xem đoàn phim của anh còn thiếu vai quần chúng không?

Fan của Tôn Duệ mà biết giờ đây thần tượng của bọn họ đang phí hết tâm tư muốn đi làm diễn viên quần chúng, sợ rằng muốn khóc thành tiếng.

44. Chương 44

“Còn muốn chuyển cái gì nữa không?” Tôn Duệ vô cùng nhiệt tình mà truy hỏi.

“Không. Cậu vừa mới về, còn chưa ngồi nóng mông đã theo tôi chạy qua chạy lại, nghỉ một lát đi.”

“Không sao, không có chuyện gì.” Tôn Duệ cười đến là đắc ý, Cao Vinh thế này là đang quan tâm hắn đấy.

Cao Vinh đứng lên: “Đều chỉ còn lại mấy thứ nhỏ nhỏ, tôi về dọn một chuyến nữa là được rồi.”

“A...” Tôn Duệ nghĩ, hắn mà về thì sẽ không có lý do quay lại nữa, quyết định đổ thừa cho việc mệt, nằm làm ỏ trên ghế, “Anh nhắc tôi mới cảm thấy có chút mệt, vậy để tôi nghỉ ở đây một lát đi.”

Cao Vinh: “...Được rồi.”

Suy nghĩ của Tôn Duệ vừa liếc mắt một cái cũng có thể nhìn thấu, Cao Vinh cũng không nghĩ nhiều, quay đi lấy tiếp đồ. Tôn Duệ mắt vừa thấy anh ra ngoài, đã bắt đầu trong phòng tò mò nhìn xung quanh, lặng lẽ chạy vào phòng Cao Vinh tham quan một vòng, một chút cũng không thấy bộ dạng mệt mỏi vừa nói. Chỉ là nơi này của Cao Vinh mới dọn không bao lâu, chưa ở qua, nên không có loại không khí sinh hoạt thường này, Tôn Duệ nhìn trước nhìn sau một hồi cũng không thấy cái gì, liền trở về làm ỏ trong ghế sofa.

Tiểu Hoa núp ở phía dưới TV, đôi mắt sáng rõ nhìn chằm chằm bên ngoài. Tôn Duệ cùng nó bốn mắt nhìn nhau, nhằm chán mà “meo meo” kêu đùa với Tiểu Hoa. Tiểu Hoa mở to mắt nhìn hắn, không có thời gian để ý việc nhân loại này kêu meo meo lung tung.

“Không có chút ý tứ nào cả...” Tôn Duệ kêu to nửa ngày, rát cả cổ mà Tiểu Hoa cứ như một ngọn núi bất động. Hắn nhớ tới Cơm Nấm, bắt chuyện một chút sẽ vui sướng nhào vào ngực hắn, không khỏi cảm thán vẫn là chỗ gốc nhà mình tốt nhất.

Cổ họng khô, Tôn Duệ lắc lư đi tới phòng bếp, phòng bếp này cùng nhà hắn không khác gì nhau, đều là bố trí có sẵn. Kết quả, mở ra chỉ thấy tủ lạnh trống tuếch, hắn mới nhớ tới bên này vẫn chưa có đồ ăn cùng thức uống.

Vừa vặn lúc này Cao Vinh trở về, nhìn thấy Tôn Duệ trong phòng bếp, liền hỏi xem hắn đang làm gì. Tôn Duệ cảm giác mình tìm được một lý do tốt, một bên khoa trương nói với Cao Vinh mình vừa mệt vừa khát, không bằng cả hai cùng đi siêu thị mua ít đồ.

“Sao cậu không nói sớm, tôi từ nhà cậu mang nước đến đây là được rồi,” Cao Vinh cau mày, “Đi siêu thị so với nhà cậu còn xa hơn.”

Tôn Duệ một bộ “Tôi không nghe”, lẩm bẩm nói: “Vừa vặn nơi này của anh cái gì cũng không có, không bằng đi mua một chút!”

Cao Vinh nhú mày: “Cậu rốt cục có phải thật sự vừa khát vừa mệt không?”

“Tôi, tôi có chút khát thật...” Tôn Duệ vừa nghe ngữ khí có chút nghiêm túc của Cao Vinh, lập tức lúng túng, nhanh chóng thừa nhận nói, “Tôi còn muốn cùng anh đi siêu thị...”

Cao Vinh nhìn về phía Tôn Duệ, người nào đó dùng ánh mắt tôi nghiệp chăm chú nhìn sang. Cứ giằng co như vậy một lát, Cao Vinh vẫn là không có nguyên tắc mà thua trận.

“Vừa lúc tôi muốn đi mua chút nguyên liệu nấu ăn. Nếu cậu không ngại mệt thì đi cùng đi.”

Tôn Duệ nhảy lên một cái, vỗ đùi: “Cứ đi cùng nhau đi! Ôi chao, đúng rồi, hôm nay vừa đúng lúc là ngày đầu dọn đến, không phải nên làm một bữa cơm mừng tân gia sao?(*tớ không chắc có thật sự là nấu cơm không) Quá vừa vặn luôn.”

“Cậu còn biết tập tục này cơ à.” Cao Vinh có chút kinh ngạc.

“Hình như được nghe nói qua.”

“Hiện tại cũng không để ý đến việc đó nữa. Nhưng mà nấu cơm... Ngược lại cũng thích hợp, vậy cứ làm như vậy đi.” Cao Vinh gật gật đầu.

Kỳ thực Tôn Duệ cũng không thoải mái gì, sáng sớm hôm qua bay đến gặp tổ chương trình, bận rộn cả trưa lẫn tối, ngủ một đêm tại khách sạn, sáng sớm liền chạy đến sân bay quay về, về đến nhà thì lại cùng Cao Vinh vất vả dọn nhà, quả thật là không chút ngừng nghỉ. Mà tinh thần hẳn hiện giờ tương đối hưng phấn, tạm thời có thể che giấu đi sự mệt mỏi.

Đi quanh siêu thị một vòng, cũng không quyết định được muốn ăn cái gì, cuối cùng hai người quyết định ăn lẩu, thuận tiện bớt việc. Phần lớn nguyên liệu cũng không phải ra chợ, trong siêu thị cũng có.

Tôn Duệ cực kỳ hứng thú, đây rmoottj xe đầy các loại thịt viên, Cao Vinh ở sau phụ trách suy nghĩ cẩn thận xem nên trả cái gì, giữ cái gì, không thì không nhét vừa tủ lạnh mất.

“Đã lâu chưa uống, mua chút bia đi.”

“Muốn lên truyền hình thì nên uống ít thôi, không thì sắc mặt sẽ không được tốt.”

Tôn Duệ nói: “Nhưng không phải rất lâu mới uống sao? Tôi bình thường cũng không có uống, mới dọn nhà, chung quy vẫn phải chúc mừng một chút. Với cả, gần đây tôi cũng không có lịch trình gì.”

“Không có kế hoạch sao?” Cao Vinh tò mò hỏi.

Tôn Duệ lắc đầu một cái. “Thật sự không có. Tôi cảm thấy khá thú vị khi tham gia các chương trình tạp kỹ, nhưng vẫn muốn thử với phương diện diễn xuất... Cứ nghỉ ngơi một thời gian đi.”

“Cậu không dễ gì mới có được may mắn lần này, tham gia vào một chương trình nổi như vậy. Đã có chút nhiệt độ, nhưng nếu một quãng thời gian dài không xuất hiện, sẽ nhanh chóng bị lãng quên.” Cao Vinh lại tận tình khuyên nhủ, anh đã thấy rất nhiều trường hợp như thế nên muốn nhắc Tôn Duệ một chút.

Kết quả, Tôn Duệ thì hay rồi, một mặt biểu thị “Không sao, ai muốn nổi làm gì”, “Trời đất bao la, nghỉ ngơi là nhất”. Cao Vinh ngẫm lại, tự thấy mình lại quản việc không đâu rồi. Vị này không thiếu tiền, cũng không cần nhanh chóng nổi tiếng. Chỉ muốn thu hút chú ý, thoả mãn cơn nghiện làm mình tỉnh, mà hẳn chỉ vừa mới trải qua, dư vị vẫn đủ dùng.

“Lại nói, ngày đầu tiên anh đến ở nhà tôi, chúng ta cũng ăn lẩu.” Tôn Duệ hắng giọng một cái.

“Phải nhỉ. Kỳ thực mới hơn hai tháng, mà thế nào tôi lại cảm thấy rất lâu rồi...”

Tôn Duệ lúc mới đầu cũng không thấy có gì đặc biệt, mà sau khi phát hiện ra tình cảm của mình, liền thấy không giống như vậy nữa. Nhỏ giọng nói: “Có thật không, tôi thế nào cũng cảm thấy thời gian trôi thật nhanh...”

“Hả? Cái gì?” Cao Vinh không nghe rõ.

“Không có chuyện gì.” Tôn Duệ cười cười.

Theo ý kiến của Tôn Duệ, Cao Vinh cũng mua một trát bia. Đã cũng lâu anh không uống, ngẫm lại, trong lúc ăn lẩu, uống một hai lon cũng không tồi. Lúc này, anh đã sớm quên mất thảm trạng lần đầu ra ngoài uống bia cùng Tôn Duệ.

Sau khi về nhà, Cao Vinh liền đem bếp từ ra. Làm lẩu ở chỗ rộng là thuận tiện nhất, thuận tiện đổ nước cùng gia vị vào nồi, sau đó là thả các món còn lại vào. Tôn Duệ phát hiện bây giờ hẳn không có gì để giúp, vì vậy đã sớm ngồi lên bàn, khui lon bia uống hai ngụm, lộ ra biểu tình thoả mãn.

“Là nước dùng không thôi à?” Tôn Duệ liếc mắt nhìn vào nồi.

“Trong nhà không có nồi để chia thành lẩu uyên ương. Không phải cậu không ăn được cay sao?”

Tôn Duệ gật đầu: “Anh vẫn nhớ à...”

Cao Vinh nghiêng nhẹ đầu: “Khụ, hay cùng đi ra ngoài ăn cơm, đương nhiên là có nhớ.” Tôn Duệ ăn cay thực sự kém, hai miếng mặt liền đỏ, sau đó thì bắt đầu chảy mồ hôi rồi nước mũi tùm lùn, đem mặt mũi rồi tung hết cả.

“Chúc mừng anh dọn đến nhà mới.” Nồi còn chưa mở, Tôn Duệ liền không nhận được mời Cao Vinh uống.

Cao Vinh thấy tinh thần hân cao như thế, cũng ngồi xuống cùng hân chạm cốc: “Cảm ơn. Trước ở nhà cậu, phiền cậu rồi...”

Tôn Duệ lắc đầu như trống bỏi: “Không phiền phức, không phiền phức!”

Dùng chân cũng có thể dự kiến được phản ứng này. Cao Vinh như nhớ tới cái gì, từ trong ví lấy chìa khoá ra: “Trả lại cậu, tôi cũng chuyển nhà rồi, phải đưa lại chìa khoá cho cậu...”

Tôn Duệ trầm nghĩ, không được, hân cũng không muốn ăn cơm trong không vui, quyết đoán ngắt lời: “Không, đừng đưa cho tôi! Nếu anh muốn trả, thì anh phải ở với tôi!”

Cao Vinh: “... Thế nghĩa là tôi phải giao cả hai cho cậu à?”

“...” Tôn Duệ suy tư một chút, bắt đầu không quản đạo lý chi nữa, “Anh cũng đừng có muốn phân ranh giới rõ ràng với tôi như vậy...!”

Cao Vinh thở dài: “Đúng lúc tôi cũng muốn nói đến việc này. Gần đây tôi đã nghĩ rất nhiều.”

Tôn Duệ không kịp chuẩn bị, ngốc lăng nhìn hân: “A?”

“Ăn cơm trước, ăn xong nói sau đi.” Cao Vinh nở nụ cười, bắt đầu thả đồ vào nồi. Anh không muốn vừa ăn lẩu vừa nói chuyện chính sự.

“Cái gì chứ...” Tôn Duệ trong lòng khóc lóc kể lể “Nói chuyện có một nửa như thế dằn vặt quá đi?”, nhưng Cao Vinh đã nói cơm nước xong mới tính, hân cũng không muốn hung hăng truy hỏi, khiến mình như một chút kiên trì cũng không có. Vì vậy không thể làm gì khác là vừa nghĩ ngơ vừa căng thẳng bắt đầu ăn lẩu.

45. Chương 45

Suy nghĩ trong lòng Cao Vinh rất đơn giản, anh chỉ muốn hỏi lại xem Tôn Duệ rốt cục nghĩ thế nào, đối với đoạn tình cảm này có kế hoạch gì cho tương lai hai người, hay chỉ là nhiệt huyết nhất thời. Không thể trách anh lo nghĩ quá nhiều, nhưng là người đã đi vào xã hội, không thể so với khi còn non trẻ thời đại học, không khỏi suy tính kỹ càng hơn. Huống hồ, hai người đều là đàn ông, sau này tất gặp phải nhiều vấn đề hơn.

Tôn Duệ nuốt nước bọt, lo lắng cực độ. Nhưng hân không biết được suy nghĩ của Cao Vinh, chế độ bỏ não lại mở ra. Rõ ràng lúc thường hân rất lạc quan, mà giờ khắc này, không biết có phải vì kinh nghiệm yêu đương bị thâm trước đây ảnh hưởng hay gì, hân cực kỳ bi quan. Đây đều đều là dự cảm người ta sắp đoạn tuyệt quan hệ với mình.

Hân cứ nâng cốc uống liền mấy ngụm lời. Cảm giác bia cùng tâm tình hiện giờ thật giống nhau, đều đắng chát.

Hoàn toàn không biết Tôn Duệ đang nghĩ cái gì, Cao Vinh cũng không thấy hân có vấn đề gì, chỉ coi như vì tham gia chương trình mà nín nhịn lâu, lần này có thể uống thoả thích, vì vậy càng chăm chú lo cho nồi lẩu.

Ăn một lát, Cao Vinh phát hiện bầu không khí có chút trầm mặc, anh suy nghĩ một chút, chẳng lẽ giọng mình ban nãy quá nghiêm túc?

Kỳ thực, những chuyện thế này, anh cũng không am hiểu. Cao Vinh hắng giọng một cái, hỏi: “Sao cậu không nói chuyện? Đúng rồi, hôm qua đi quay chương trình có mệt không?”

“A a a_____” Tôn Duệ đang nhét đầy đồ trong miệng, nhanh chóng lắc đầu, “A mệt... À, không mệt... Chỉ là hơi sốc thôi.” Tôn Duệ lập tức hối hận rồi. Hắn không nên một lúc ăn nhiều như vậy, vừa nãy cổ nhai, quai hàm phồng ra mà lắc đầu, khẳng định rất xấu...

Vì vậy, Tôn Duệ bắt đầu thay đổi tiêu chuẩn ăn uống, cứ miếng nhỏ mà ăn. Nhưng Cao Vinh ở đối diện lại không tiếp tục nói, Tôn Duệ hối hận cực kỳ. Vừa nãy hắn nên nói tiếp.

“Như vậy là ăn no rồi?” Cao Vinh hơi nhú mày. Anh hoàn toàn không có cùng sóng não với Tôn Duệ, từ hành động của đối phương, chỉ có thể đoán ra thông tin “Đã ăn no, không muốn tiếp tục”.

“Không có, cái này là...” Tôn Duệ ực mạnh mấy ngụm bia, “Ha. Vừa nãy toi ăn hơi nhanh, có chút nghẹn, giờ muốn ăn từ từ.”

“Lại nói, bên chương trình không yêu cầu cậu khống chế cân nặng sao?” Cao Vinh liền tiếp tục một đề tài.

“Không có, loại chương trình này sẽ không hạn chế gì cả. Nhưng bọn họ đều nghiêm túc tự quản, cả người đại diện chắc cũng để ý nhỉ?... Tôi đoán vậy. Tôi cũng không biết.” Tôn Duệ phát hiện vừa ăn vừa nói trông rất khó coi, vì vậy không thể làm gì hơn ngoài uống từng ngụm, từng ngụm bia. Trong lòng tự tưởng tượng ra hình tượng bây giờ, không biết trong mắt Cao Vinh thoát nhìn có được không, muốn gây ấn tượng tốt cho người ta trong lúc trò chuyện. Có thể nói là siêu cấp gấp gáp.

“Cũng phải, giờ cậu không ký với công ty nào, cũng không có trợ lý. Thiệt thòi cho cậu, luôn giống như chỉ đến để làm điểm tựa cho người trong giới.” Cao Vinh cười cười, như vậy cũng thật là hiếm thấy. Hiện tại cho dù là tham gia truyền chọn bình thường, người có chút danh tiếng sau đó lập tức sẽ có công ty tìm đến ký hợp đồng. Tôn Duệ dù gì cũng từng quay hai bộ phim, tham gia một show tạp kỹ khá nổi, đến giờ lại vẫn tự do, mà bản thân hắn có vẻ cũng không muốn ký kết gì.

“Kỳ để mà làm gì, tôi không muốn có người quản tôi. A, cũng không phải, nếu đối tượng của tôi muốn...” Tôn Duệ càng nói càng nhỏ, cảm thấy mình chả có chút trình độ “tán tỉnh” nào, có chút mất mặt.

Cao Vinh ngẫm lại, thấy cũng đúng. Tôn Duệ tự mình sống cũng rất vui vẻ, không cầu tiến, vậy mới thích hợp.

Nói đến đây, đề tài cứ như vậy mà trôi đi. Mà Tôn Duệ đã dám nói thế kia, Cao Vinh cũng muốn thuận tiện hỏi một chút: “Vậy đối tượng của cậu là người thế nào?”

“A? A, cái này không phải... Rõ ràng... A...” Tôn Duệ sửng sốt một chút, lập tức lâm vào suy nghĩ. Cái này thật không đúng kịch bản, có lẽ Cao Vinh đang không tỉnh táo hoặc muốn mở ra chủ đề mới.

Lỗi tai đã bắt đầu đổ lên, Tôn Duệ nhanh chóng nâng cốc bia uống hai ngụm để bình tĩnh lại, kết quả uống quá nhanh, bị sặc đến ho khan.

“Cậu bình tĩnh chút...” Cao Vinh liền buồn bực, lúc tỏ tình, Tôn Duệ tự tin không chịu được, sau này lúc theo đuổi cũng mạnh mẽ áp sát. Mà đến lúc này, mới hỏi một câu mà tay chân hắn lập tức luống cuống.

“Tôi ổn, tôi ổn.” Tôn Duệ cố gắng bình tĩnh lại, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Cao Vinh một cái.

Vì căng thẳng nên động tác cứ cứng ngắc như cái máy, trước mặt lại có lon bia, vì thế mà hắn cứ tiện tay lấy uống, hết ngụm này tới ngụm khác, như uống nước trái cây. Bản thân cũng không ý thức được rằng mình uống hơi nhiều.

Tôn Duệ lần trước uống nhiều rồi nói luôn mồm, hoặc lác la lác lự, Cao Vinh lúc này không thấy hắn lảm nhảm, chỉ tiếp tục vùi đầu vào ăn uống, anh cũng không thấy có vấn đề gì. Ăn xong, anh liền đi rửa chén, Tôn Duệ hỏi xem có cần giúp gì không, anh nghĩ hắn vất vả cả ngày hôm nay, bèn từ chối, để Tôn Duệ nghỉ ngơi một lát trên ghế sofa.

“Được rồi...” Tôn Duệ đột nhiên đứng lên, giờ mới phát giác được trời đất quay cuồng, trước mắt như có tia lửa. Trong tiềm thức, hắn biết, “Không xong, lại không khống chế nổi mà quá chén rồi”, nhưng vẫn tận lực duy trì cân bằng, vững vai đi đến ghế. Hắn không muốn nói cho Cao Vinh biết bây giờ mình đang hoa mắt

chóng mặt, chỉ lo đối phương cứ như vậy bắt mình về nhà nghỉ ngơi, lời nói có vẻ quan trọng mà anh định nói sau này có khi cũng không nghe được.

Cao Vinh đối mặt với bồn rửa, đưa lưng về phía phòng khách, không thấy tư thế xiêu xiêu vẹo vẹo của Tôn Duệ. Không thấy hần ngấn người nhìn Tiểu Hoa đang nằm bên dưới ti vi.

Tôn Duệ dùng sức chớp mắt một cái_____ Sao Tiểu Hoa cứ mờ mờ ảo ảo vậy...

“Được rồi. Trước tôi đã nói chúng ta sex cùng bàn luận về việc này...”

Cao Vinh rửa xong chén đĩa, lau khô tay đi tới, ngồi xuống bên cạnh Tôn Duệ, anh còn phải sắp xếp lại câu chữ, không biết nên nói từ đâu. Anh nhìn phản ứng của Tôn Duệ, lại phát hiện có điểm không đúng.

Nếu nói hần căng thẳng, kích động, hiếu kỳ, nghiêm túc, Cao Vinh có thể hiểu. Nhưng thần sắc đại ra thế này...?

“À, đúng, bàn luận. Anh nói đi.” Tôn Duệ nhấp nửa nhíp mới đáp lại.

Cao Vinh nhìn hần chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt có điểm thất thường, hai má đỏ chót, thế nào cũng không bởi vì “thẹn thùng” mà đỏ thành như vậy, hơn nữa ghé sát vào còn ngửi thấy mùi rượu, lúc này anh mới nhận ra: “Cậu uống nhiều rồi?”

“Tôi không có.” Tôn Duệ nói ra một câu giải thích mà những người uống say thường nói.

“Chỉ ở nhà uống hai lon, vậy mà cũng tính là nhiều...” Cao Vinh không biết nên kinh ngạc hay thế nào nữa.

Tôn Duệ rầu rĩ nói: “Chỉ uống một chút thôi... Anh xem, tôi vẫn tỉnh táo... Lúc trước có chút, căng thẳng, nên không chú ý mà uống hơi nhiều.” Hần nỗ lực nhấn mạnh mấy cái “một chút” với “hơi”.

Cao Vinh bắt đắc dĩ nở nụ cười: “Căng thẳng cái gì chứ. Tôi chỉ muốn thẳng thắn nói chuyện với cậu một chút. Ai, tôi trông cậu mơ mơ màng màng thế này, không thì cậu về nhà ngủ trước đi, mai lại nói...”

“Không không không, tôi không có vấn đề gì...! Anh nói đi.” Tôn Duệ nỗ lực ngồi thẳng người, làm một bộ dáng “Hiện tại trạng thái của tôi vô cùng tốt”. Không biết tại sao, nhưng hần rất không muốn kéo dài chuyện này đến ngày mai, hoặc chẳng biết kéo đến thời điểm nào. Tuy rằng hần còn không biết Cao Vinh muốn nói gì.

“Cậu cũng biết, trước đây tôi cũng chỉ qua lại với một người. Mà kết quả cũng rất thất bại. Kỳ thực, với phương diện này, tôi không hiểu cho lắm, bản thân gặp phải, rất lâu mới nghĩ được mình muốn thế nào.”

Tôn Duệ chậm rãi không một tiếng động mà gật đầu.

”Tôi không muốn tìm một người để tạm qua ngày, trước lần chia tay kia, tôi cũng không nghĩ đến phương diện này. Vào lúc quan hệ giữa ôi và cô ấy chỉ còn trên danh nghĩa, tôi cũng không cân nhắc cái gì khác. Tôi vì sợ phiền phức, không muốn tự làm khổ mình. Trước đây cứ tưởng, trong chuyện tình yêu, cứ sống an ổn, thời gian lâu dài là tốt đẹp.

Tôn Duệ lại chậm rãi gật đầu.

Cao Vinh chấp tay, chà sát một chút rồi tiếp tục: “Mới đầu, tôi cho rằng đối phương và tôi cũng giống nhau, mà ban đầu là như thế nào tôi cũng không rõ lắm, sau đó thì đối phương thay đổi. Bây giờ ngẫm lại, tôi có lẽ vẫn không thay đổi, vẫn muốn có một tình cảm an ổn như vậy... Tôi không biết cậu hiểu tôi đến đâu, cái ”yêu quý tôi” là đến mức độ nào? Cậu muốn sau này thế nào?”

Tôn Duệ lại tiếp tục gật đầu lần nữa... Gật gật hai cái liền phát hiện “A, hình như đối phương vừa hỏi mình cái gì đó”.

Cổ ép đầu óc hơi chậm chạp vì hơi còn hoạt động, Tôn Duệ “A_____” một tiếng, nói rằng: “Tôi không muốn gì hết... Chỉ muốn yêu anh thôi.”

Cao Vinh cảm thấy cuộc đối thoại này của bọn họ không trên cùng một sở dây: “Tôi hỏi cậu ”muốn gì” không phải chỉ cái này...”

“A...”

Nhìn cái dáng vẻ như chết một nửa này của Tôn Duệ, Cao Vinh bất đắc dĩ thở dài: “Tôi trông cậu như có thể ngất đi bất cứ lúc nào ấy. Hay là để mai nói sau đi. Tôi dìu cậu về nhà...”

“Không không không!” Tôn Duệ dụi người vấp ghế sofa, một bộ dạng chết cũng không đi.

“Cậu lại nghịch cái gì vậy...”

“Tôi muốn thiết lập quan hệ. Có mối quan hệ gì đó là tốt rồi, sau này có thể thương lượng sau mà...!” Tôn Duệ nói năng hùng hồn, hẳn thực sự chưa hề nghĩ nhiều như vậy. Hiện tại đại não vận chuyển thông tin chậm, làm hẳn nhất thời cái gì cũng không nói ra được.

“Vậy là cậu muốn một dạng quan hệ lâu dài, không có sóng gió?” Cao Vinh nhíu mày, giống như có chút không biết diễn đạt suy nghĩ bản thân thế nào, “Tôi là một người không có chút tế bào lãng mạn nào, cũng không có tinh thần mạo hiểm. Hơn nữa, đến nay tôi vẫn chưa hoàn toàn quen với việc ”đối tượng của tôi cũng có thể là đàn ông“, tuy rằng tôi đối với cậu thực sự có hảo cảm, nhưng nếu thực sự có quan hệ cũng sẽ tồn tại nhiều trở ngại. Nếu như xét đến việc lâu dài, còn phải tính đến việc phía gia đình, tiền đồ của cậu, mọi thứ đều cần có chuẩn bị...”

“Có thật không? Anh nói anh có hảo cảm với tôi? Đây là ý tứ đồng ý à?” Tôn Duệ kích động đến nắm lấy cánh tay Cao Vinh, trên mặt tràn đầy một nụ cười vui sướng. Hắn nắm bắt trọng điểm rất tốt, đầu óc cứ ong ong, nhưng vẫn lập tức nghe thấy câu này... Khả năng cao đây là câu duy nhất mà hắn nhớ.

“Cậu có thể nghe đến những điều khác mà tôi nhắc đến được không?”

“Anh còn nói gì... Lập, lập lại lần nữa được không?”

Cao Vinh bị bám dính, tức đến đau cả não.

46. Chương 46

“Không nói.” Cao Vinh lạnh lùng nói.

“Đừng mà, đừng mà, anh phải lập lại lần nữa chứ...” Tôn Duệ bám chặt tay Cao Vinh, biểu tình hoang mang.

“Này, cậu đừng có lắc tôi...” Cao Vinh cảnh giác nói. Vừa nãy anh cũng uống chút rượu, bây giờ bị lay một cái là đầu cũng bắt đầu nhức.

Đột nhiên một tiếng chuông làm gián đoạn lời nói của Cao Vinh. Lúc này có chút vi diệu, Tôn Duệ cũng dừng lại, liếc mắt nhìn Cao Vinh. Cao Vinh cầm điện thoại lên nhìn một chút, là từ đoàn phim gọi tới. Anh chờ mấy giây, thấy chuông điện thoại không có vẻ gì là muốn ngừng, vì sợ bỏ qua tin tức quan trọng gì, anh vẫn nhận máy.

“A lô?”

“...Đoàn phim.” Anh dùng khẩu hình nói cho Tôn Duệ, cũng không biết người nào đó có hiểu hay không, mà Tôn Duệ vẫn chập chập gật đầu, Cao Vinh coi như hắn hiểu.

Cao Vinh đứng lên, đi về phía phòng mình, Tôn Duệ ở bên cạnh có hơi phân tán lực chú ý của anh, hơn nữa bàn công việc trên điện thoại cần đầu óc tỉnh táo chút. Anh nghĩ tối cuối tuần còn gọi tới, không biết là đại sự gì, nghe đối phương miêu tả dăm ba câu, phát hiện sự tình vẫn còn tốt, tuy rằng không hẳn là việc vụn vặt, nhưng cũng không quá quan trọng. Diễn viên đóng vai chính ngã bệnh, sốt cao, nghe người đại diện nói là bệnh rất nghiêm trọng, có thể phải mấy ngày sau mới trở lại đoàn phim được. Vốn là bọn họ muốn tới địa điểm mới vào tuần sau, kết quả, nam chính quan trọng nhất lại không thể có mặt, lịch trình phải sắp xếp lại một lần. Phần diễn của vai phụ không nhiều, bọn họ cũng không chỉnh lại lịch hoạt động của bản thân được, mọi người kết luận, trực tiếp lùi lại hai ngày.

“Hai ngày có đủ không?” Cao Vinh hỏi.

“Người đại diện của cậu ấy nói là không thành vấn đề. A, cũng là khó xử, cậu ta hai hôm trước quay một cái quảng cáo, phải đi qua đi lại một cái thác nước nửa ngày vì muốn có hiệu quả lên hình tốt nhất, mà bên kia cũng không chuẩn bị chu toàn, nghe người đại diện tả là lúc đó cậu ta trông như sắp xong rồi ấy chứ...” Trợ lý đoàn phim nói với Cao Vinh, “Cậu ta còn muốn trực tiếp gọi điện cho anh, nhưng bọn tôi nói là không cần. Cậu ta cảm thấy rất có lỗi, khẳng định là mình rất nhanh sẽ khoẻ lên.”

“Nói với cậu ta rằng không cần phải gấp gáp. Không sao hết.” Cao Vinh trả lời. Anh có thể thông cảm, chuyện như vậy, không ai lường trước được.

“Yeah, thanh niên bây giờ cũng không dễ dàng, so với chúng ta, ai cũng gấp gáp.” Ngữ khí đối phương thõn thức, nghệ sĩ không tiếng tăm, không bối cảnh chính là như vậy, không thể kìm được mà lao vào làm việc.

Kết thúc cuộc gọi, Cao Vinh sửa đổi lại lịch trình trong máy cho muộn hơn mấy ngày. Anh không biết diễn viên đó có thể thực sự trong hai ngày mà hồi phục không, hy vọng là có thể. Thời gian càng kéo dài, phí sử dụng địa điểm cũng là một vấn đề.

Sau khi xử lý ổn thoả mọi việc, anh quay lại phòng khách. Không phụ kỳ vọng của Cao Vinh, Tôn Duệ ban này còn một mặt nghiêm trang gật gật đầu, bây giờ đã ở trên ghế sofa mà ngủ như chết.

Cao Vinh lặng lẽ bước tới, nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Tôn Duệ.

“Tĩnh lại đi.” Cao Vinh cố ý hạ thấp giọng, vỗ nhẹ nhẹ vào vai Tôn Duệ.

Ừ, rồi.” Tôn Duệ hàm hồ một tiếng, vốn là đang nằm úp sấp, giờ đổi góc độ thành nằm ngửa. Thế nào cũng thấy là ngủ càng ngày càng say.

“Tôn Duệ, cậu trước tiên tỉnh dậy đã,” Cao Vinh cũng thấy là cuộc nói chuyện kia không có cách nào tiếp tục, “Phải ngủ, về nhà mới ngủ.”

“Về nhà...” Tôn Duệ còn buồn ngủ, có chút mê man.

“Ừ, để tôi dìu cậu nhé?”

Cao Vinh cho là Tôn Duệ đã tỉnh, nhưng rất nhanh cũng ý thức được là không phải, hắn vẫn đang nửa mê nửa tỉnh, khả năng còn muốn say thêm.

“Nhà tôi không phải ở đây.”

“Đúng là không phải,” Cao Vinh cho là hắn đang nói đến nhà mình thuê ở đây, “Nhà cậu gần bên cạnh đây.”

“Nhà tôi cũng không phải ở đây...”

“...Ngủ đến hồ đồ rồi? Vậy nhà cậu ở đâu?” Cao Vinh vỗ vỗ lưng Tôn Duệ. Ngày nào đó cau mày, thoát nhìn có điểm không thoải mái, “Muốn uống nước không?”

Tôn Duệ hơi cuộn tròn thân mình, giống như không nghe thấy nửa câu sau của Cao Vinh, yếu ớt nói: “Tôi không biết mà...”

“Hả?” Cao Vinh không nghe rõ.

“Tôi không biết... Không biết nhà ở đâu cả...” Tôn Duệ nói xong ợ rượu.

“...” Cao Vinh trầm mặc một hồi, không có ai nói chuyện cùng, Tôn Duệ rất nhanh lại tiếp tục ngủ như chết.

Không biết có phải áo giắc của anh không, lời nói của Tôn Duệ lúc mê man, nhưng lại không hoàn toàn giống ăn nói linh tinh khi uống rượu say, thật giống như từ tận đáy lòng, hắn cũng không biết nhà mình ở đâu.

Nghĩ lại, trong những cuộc nói chuyện trước đây, Tôn Duệ đều nhắc rằng ở nhà không có ai quản hắn, lại rất ít khi đề cập đến người nhà. Anh chỉ cho là hắn lớn rồi nên không thân thiết với gia đình, mà giờ nghĩ lại, bản thân suy nghĩ có chút hơi hợt rồi.

Nghĩ đến khi Tôn Duệ lẩm bẩm “sinh hoạt bình thường của gia đình” phải như thế nào, anh lại tình cờ nói đến những chuyện trong nhà khi anh còn bé, đối phương lập tức lộ ra biểu tình cực hiếu kỳ rồi bắt đầu truy hỏi, e rằng cũng bởi vì chính hắn không có loại hồi ức như thế đi.

Không biết có phải anh suy nghĩ nhiều quá hay không. Mà bất kể nói thế nào, Cao Vinh hiện tại, thành công dựa vào skill tưởng tượng mà tự khiến bản thân có chút đau lòng. Nhìn cái người nằm úp sấp trên ghế ngủ ngốc cả mặt, còn kém mỗi chấy nướng miếng, Cao Vinh thở dài. Có lẽ đây cũng là số mệnh của anh?

Mới vừa chuyển nhà, trong nhà không có giường khác. Cao Vinh khó khăn đem Tôn Duệ đặt lên giường, rồi cởi áo khoác và giày cho hắn.

Nghĩ đến lần trước, tầm hơn nửa năm trước, anh và Tôn Duệ mới quen không được bao lâu, uống sau xong cũng hành hạ anh thế này một phen, phải diu hắn đi. Lúc đó, anh chỉ cảm thấy “Cái kẻ ngu si này, bị người đem đi bán có khi cũng không biết.” Chỉ trong chớp mắt, thời gian đã trôi qua.

Lần trước chính mình cũng say đến choáng váng đầu óc, nhưng hiện tại Cao Vinh cảm thấy bản thân vẫn ổn. Cái cảm giác tỉnh táo này khiến anh cảm thấy vô cùng xoắn xuýt, bởi vì thường thức nói cho anh biết, cái quần này Tôn Duệ cũng ít nhất hai ngày không đổi... Nhưng ban nãy vừa có một cuộc đối thoại khá nhạy cảm với đối phương, giờ đã cởi quần người ta, thế nào cũng cảm thấy có chút vi diệu.

Suy tư nửa ngày, Cao Vinh cũng quyết định(* chỗ này không hiểu)_____ tuy rằng anh cũng không bị khiết phách nghiêm trọng, nhưng vẫn càng nghĩ càng khó chịu. Cởi thì cứ cởi đi, Tôn Duệ cũng sẽ không chỉ vào mặt mà mắng anh không phải đầu nhĩ?

Giờ phút này, Cao Vinh siêu cấp chính trực đem Tôn Duệ cởi cởi một hồi, chỉ còn lại cái áo phong cùng quần lót, sau đó mắt nhìn thẳng mà nhét hắn vào ổ chăn. Anh cầu nguyện Tôn Duệ sẽ không nôn lên giường mình.

Lần sau mà không trông Tôn Duệ lúc uống rượu thì mình chính là heo.

Sắp xếp xong xuôi cho Tôn Duệ, Cao Vinh thở dài, nằm trên ghế sofa, đắp một cái áo khoác rồi ngủ.

47. Chương 47

Có lẽ là do nhà mới nên ngủ không quen, hoặc do ghế sofa không quá mềm mại, lúc Cao Vinh mở mắt, trời mới tờ mờ sáng, ước chừng tầm năm giờ.

Dụi dụi mắt, Cao Vinh chậm rãi ngồi dậy, đại não trống không một phút chốc, sau đó ký ức ngày hôm qua lập tức trở về. Ngồi một lát, anh liền nằm trở lại, sáng sớm anh cũng không có gì làm, chờ mặt trời lên đã rồi dậy sau.

Nhắm mắt lại ngủ tiếp một lát, lúc Cao Vinh mở mắt cũng chưa đến nửa tiếng, nhưng tốt xấu gì trời cũng đã sáng. Cao Vinh nhìn điện thoại di động một lát, phát hiện không bật được, hôm qua căn bản không có cơ hội sạc. Anh có chút xoắn xuýt mà đi qua đi lại trong phòng, luôn cảm thấy trong đầu có chút buồn bực, vì vậy liền đi ra ngoài mua đồ ăn sáng.

Một lát sau, anh mang theo hai hộp đậu phụ và sữa đậu nành trở về. Cao Vinh lỡ đóng cửa hơi mạnh, kết quả, liếc mắt về phòng một cái, phát hiện Tôn Duệ vẫn ngủ ngon lành, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Trước đây, anh cũng sẽ không vào gọi người dậy, nhưng vấn đề là hôm qua mới nói được một nửa, không rõ ràng. Tôn Duệ thì ngủ, để một mình Cao Vinh ở đây bối rối chờ thời gian trôi cực kỳ gian nan... Mà điện thoại còn không có điện.

Cao Vinh suy nghĩ một chút, vẫn trực tiếp đi vào phòng. Bộ sạc cho điện thoại bị ném trên tủ đầu giường, anh đi qua sạc điện thoại, sau đó quay đầu xem tư thế ngủ của Tôn Duệ. Tôn Duệ cảm giác được bên cạnh mình có âm thanh, nhưng cũng chỉ nhíu nhíu mày. Cao Vinh thực sự không nhịn được, mở miệng kêu một tiếng: “Cậu còn không dậy?”

“Ừm...?” Tôn Duệ khó khăn mở mắt ra, có vẻ như say rượu làm cho chóng mặt nôn nao. Cao Vinh đứng dậy mở rèm cửa, gian phòng lập tức tràn đầy ánh sáng, đủ để chọc mù hai mắt của ai kia.

“Oa chói chói! Anh làm gì vậy!” Tôn Duệ che mắt kêu rên, hoàn toàn không ý thức được bây giờ là tình trạng gì, nói không chừng, vẫn ngủ mê, tưởng rằng đây là nhà mình.

“Cậu chiếm giường tôi cả một buổi tối, giờ còn hỏi tôi muốn làm gì?” Mí mắt Cao Vinh giật giật, vừa đến nhà mới ngày thứ nhất đã nhường giường cho người ta ngủ, quả là một trải nghiệm quý hiếm...

“Hả?” Tôn Duệ khó khăn mở hai mắt đang híp lại, ánh mắt điều chỉnh tiêu điểm trên mặt Cao Vinh, sau đó mới phát hiện chỗ không đúng, hẳn không biết chỗ này mà?

Nhìn hai bên một chút, đây không phải nhà mình, sau đó Tôn Duệ cúi đầu nhìn _____

“...”

“Cậu đừng suy nghĩ quá nhiều...” Cao Vinh phòng hờ mà nói với hắn.

“Tôi, tôi ngủ thiếp đi?” Tôn Duệ thoát nhìn rất cục đã nhớ đến việc mình hôm qua tới dùng cơm, rồi cả sự tỉnh phát sinh sau đó nữa. Hắn nhớ mang máng, Cao Vinh đi nhận điện thoại, hắn ở ngoài tự dặn lòng ngàn vạn lần không thể ngủ, kết quả vẫn mất đi ý thức.

“À, còn để lại một dấu nước miếng trên ghế sofa của tôi nữa.” Cao Vinh bình thản đáp, cũng thuận tiện giải thích, “Sau đó tôi ở đó ngủ cả buổi tối.”

Bởi vì tư thế ngủ xấu, cho nên hơn nửa chân đều đang thò ra bên ngoài, lúc này Tôn Duệ mới ý thức được hình tượng của mình đang không được tốt, chậm rãi lặng lẽ rút chân về, bất động thanh sắc sờ một bên mé, ý đồ cố cứu một chút hình tượng xồn xốt lại của bản thân. Bởi vì miêu tả vừa nãy của Cao Vinh, còn liên tưởng đến hôm qua anh giúp hắn cởi quần thể nào, mặt mũi Tôn Duệ hiện tại đã nóng muốn nổ. Từ góc độ quan sát của Cao Vinh, có thể dùng “Mất thường cũng có thể nhìn thấy biểu tình có biết bao lúng túng cùng hối hận” để hình dung.

“Xin lỗi...” Tôn Duệ co vào trong chăn, chỉ lộ ra cái đỉnh đầu, âm thanh nghe có chút hàm hồ, “Anh chờ một lát. Tôi, tôi lập tức...”

Cao Vinh không những không đi, trái lại còn ngồi xuống bên giường, vươn tay kéo chăn Tôn Duệ đang cầm trong tay xuống: “Cậu còn biết nói xin lỗi à?”

“A oa...” Đại não Tôn Duệ lập tức quá tải.

Tư thế hiện tại chính là, Cao Vinh chống tay, nửa người trên đối mặt Tôn Duệ, đem hắn đặt ở dưới(*:cri: tớ cũng tưởng tượng được cảnh này, nhưng thực sự không biết phải sắp xếp từ thế nào để tả OTL), tuy rằng vẫn có chút khoảng cách, nhưng tình cảnh trước mắt lại vô cùng ám muội.

“Cậu còn nhớ vài câu hôm qua tôi nói với cậu chứ?” Cao Vinh trực tiếp hỏi.

Tôn Duệ nhanh chóng tỏ thái độ: “Tôi, tôi tôi đương nhiên nhớ hết!”... Sau đó tự tát mình một cái trong lòng, lúc này còn nói lấp cái gì chứ!

“Hửm?” Cao Vinh ra hiệu Tôn Duệ nói một chút thử coi.

“Ừm...” Vốn dĩ đại não Tôn Duệ vẫn chưa bắt đầu hoạt động, hơn nữa đang nằm ngửa, sau lưng là giường, trước mặt là Cao Vinh, càng làm cho đầu óc hắn thêm trống rỗng. “Ừm à” nửa ngày cũng không bật ra chữ nào.

“Haizz, thôi, nói sau đi.” Cao Vinh thở dài, ngay cả bản thân còn bắt người ta cho mình thời gian từ từ suy nghĩ, mà sao bây giờ lại vội vã muốn biết kết quả như thế? Thật sự là không có lập trường gì để nói Tôn Duệ.

“A, không, đừng...” Tôn Duệ theo bản năng muốn giữ lấy Cao Vinh, tay từ trong chăn rút ra, trong hoảng loạn nắm được cổ áo của anh, “Tôi nhớ rồi, tôi nhớ rồi, để tôi nói, tôi không muốn cái gì cả, tôi chỉ là muốn cùng anh có quan hệ mà thôi!”

Dưới tình thế cấp bách, Tôn Duệ nói câu này với âm thanh cự lớn, còn khiến Cao Vinh “choáng váng”.

Hơn nữa, Tôn Duệ dùng sức lôi kéo cổ áo sơ mi của anh, Cao Vinh cảm thấy mình sắp nghẹt thở rồi.

Sau khi nói xong, Tôn Duệ liền tìm nét sứt sặc trong lòng, thấp thỏm nhìn Cao Vinh. Thấy vài giây mà Cao Vinh cũng không phản ứng, Tôn Duệ nhanh chóng càng túm chặt cổ áo đối phương, lo lắng nói: “Những việc khác, tôi sẽ nghĩ đến sau... Hoặc là anh có thể nói cho tôi xem anh muốn thế nào, tôi đều nghe anh mà...”

Tôn Duệ hơi sợ hãi, âm thanh càng nói càng nhỏ.

Nửa ngày, Cao Vinh mới bắt đắc dĩ thở dài: “Được rồi. Phục em rồi, nói mãi cũng không hiểu.”

Tôn Duệ: “???”

Tôn Duệ vẫn chưa kịp phản ứng lại ý tứ trong lời của Cao Vinh, cả đầu đầy nghi vấn, đã cảm nhận được trọng lượng của đối phương đè xuống.

Cao Vinh thật tình không suy nghĩ chuyện gì kì quái, chỉ là bắt đắc dĩ thấy “Dần vật nửa ngày, cả người đều mệt mỏi, kết quả sự việc vẫn cứ không rõ ràng”.

Nhưng khi thực sự đưa ra quyết định, không hiểu sao anh lại cảm thấy thật nhẹ nhõm. Có lẽ là bản thân anh đã quá mức cẩn thận rồi, cái gì cũng đều muốn có kế hoạch, làm rõ mọi chuyện rồi mới đưa ra kết luận. Mà tình cảm lại không phải như vậy, nghĩ nhiều làm gì, không bằng cứ trực tiếp thử xem.

“Hôm qua tôi ngủ ngoài ghế sofa nên sau lưng hơi đau. Lần này hình như là lần thứ hai tôi xử lý người say rồi. Cảm phiền em sau này uống rượu, cũng phải biết điểm dừng ở đâu.” Cao Vinh lên án nói.

“...” Tâm lý hiện tại của Tôn Duệ cơ hồ đều là ” A a a a a a ”, sợ hãi mà gào rú. Khoảng cách quá gần rồi! Không, cái này căn bản là dính vào nhau rồi ấy chứ, ở giữa chỉ có một lớp chăn! Tiếng của Cao Vinh ở ngay bên tai luôn, thực sự là thế ấy!

Cao Vinh nhìn lên, thấy gương mặt đã hoá đá của Tôn Duệ: “Choáng rồi? Nói chút gì đi.”

“Tôi, tôi... Anh để tôi bình tĩnh một chút...” Tôn Duệ không nhịn được mà che mặt, chỉ lộ ra cái tai hồng hồng.

“Vậy cũng được. Tôi mua đồ ăn sáng rồi, trước ra ăn đi.” Cao Vinh vươn người đến, muốn gỡ tay Tôn Duệ ra, không đúng lúc mà nghĩ đến việc Tôn Duệ đã mặc bộ này tận hai ngày, hôm qua còn không tắm mà làm ổ trong chăn cả một buổi tối, xem ra lát nữa phải giặt ga giường rồi.

“...!” Tôn Duệ bị ép ra ngoài, đầy mặt quần bách, “Anh, anh vậy là làm sao chứ, tự nhiên... Tính công kích cao như vậy! Anh thật không thuộc hệ ăn cỏ mà!”

Đối mặt với Tôn Duệ đang có quá nhiều suy nghĩ lung tung trong đầu, Cao Vinh lựa chọn buông tay: “Nhanh lên. Rời giường. Ăn sáng.”

“...Được.” Tôn Duệ gật đầu như gà nhỏ mổ thóc.

48. Chương 48

Ngồi cạnh bàn ăn, Tôn Duệ hút sữa đậu này “rột rột”, cứ cách hai giây lại nhìn về phía Cao Vinh đang xem điện thoại trên ghế sofa, y như trộm vậy.

Đến lần thứ tám, Cao Vinh rốt cục không nhịn được, ngẩng đầu lên nói: “Em có gì muốn nói thì nói đi.”

Tôn Duệ lắc đầu: “Không có chuyện gì! Em chỉ thấy... Có chút không thực cho lắm...”

“Em còn muốn thế nào nữa,” Cao Vinh thở dài, liếc nhìn thời gian, “Có phải em lại quên Cơm Năm rồi không? Ăn xong thì về trông nó đi.”

“A... Nha. Em đương nhiên nhớ.” Tôn Duệ chắc chắn sẽ không nói mình đúng là thiếu chút nữa đã quên mất chó nhà hần... Chỉ là vì thời điểm hiện tại quá mức gây sốc mà thôi!

“Meo ~” Tiểu Hoa chui ra từ phía dưới sô pha, nhảy đến bên chân Cao Vinh kêu to, có vẻ hoà nhập tốt với hoàn cảnh mới.

“Ra là con trốn ở đây.” Cao Vinh lấy ngón tay xoa xoa đỉnh đầu Tiểu Hoa, xem nó một mặt sáng khoái mà híp mắt ngẩng đầu. Sáng sớm không thấy nó nằm phía dưới TV, anh còn không biết nó chạy đi đâu.

“Vây, em về trước nhìn Cơm Nấm một cái...” Tôn Duệ hút xẹp cả hộp sữa, rốt cục không nhịn được, lại nói, “Sau đó em lại tới...?”

“Được.” Cao Vinh gật gật đầu.

Tôn Duệ đi tới cửa, một mặt vi diệu: “Vây em đi, nhưng sau đó anh không được trở mặt, làm như không quen biết đầu đuôi _____” hần luôn thấy có chút gì không thực, lo lắng ban nãy đầu óc Cao Vinh không tỉnh táo nên mới đồng ý, sau đó suy nghĩ lại sẽ thấy hối hận.

Cao Vinh thở dài, thả Tiểu Hoa xuống, đi tới cửa ra vào: “Để tôi đi cùng em. Dù sao thì đoàn phim nghỉ, ở nhà cũng không có gì làm.”

Quả nhiên, Tôn Duệ một mặt kinh hỉ.

“Có cần phải vậy không, đi thôi.” Cao Vinh đẩy đẩy vai Tôn Duệ, ý muốn nói hần đang chặn cửa.

“A, ừ.”

Bầu không khí trong thang máy có chút lắng đọng. Tuy rằng giờ phút này, hai người đã chính thức xác lập “quan hệ”, nhưng rất rõ ràng, không ai biết phải chuyển đổi sang hình thức này thế nào.

“Anh bảo là đoàn phim phải nghỉ, là thế nào vậy...” Trên đường, Tôn Duệ nỗ lực mở đề tài.

“Ngày hôm qua... À, đúng rồi, em ngủ nhĩ,” Cao Vinh nhớ tới, giải thích, “Nam chính bị sốt, thiếu chút nữa phải vào viện nằm rồi...” Anh giải thích đơn giản nguyên nhân cho Tôn Duệ, khiến người nào đó nghe được há mồm kinh ngạc. (* không hiểu tâm tình Tôn Duệ ở đây lắm. Có lẽ là kinh ngạc vụ vất vả quay CM của anh diễn nam chính?)

“Tinh thần chăm chỉ thật tốt.”

“Cũng không hần. Lăn lộn ở cái nghề này thật không dễ dàng,” Cao Vinh nói, “Không giống như ai kia, sống tương đối nhẹ nhàng...”

Tôn Duệ lập tức nghe được điểm mấu chốt: “Em không cố gắng lăn lộn trong cái nghề này. Em chỉ muốn xem thử một chút thôi!”

“Đến xem thử một chút, mà chỉ trong một thời gian có thể nổi như vậy?”

“Là vì tổ sản xuất có ánh mắt nhìn người tương đối tốt thôi.” Tôn Duệ hơi có chút dương dương tự đắc. Nhưng cũng rất rõ ràng, hần cũng không nghĩ rằng mình là người trong giới. Trong thâm tâm hần, vẫn như trước kia, chỉ là muốn lướt qua thôi.

Cũng không phải không tốt. Cao Vinh nghĩ thâm. Xuất phát từ tư tâm, anh nghĩ, đối với đối tượng yêu đương, thì là người ngoài giới sẽ tốt hơn một chút. Có lúc, trong vòng giải trí, rất nhiều việc xảy ra ngoài tầm khống chế (* nguyên văn là “thân bất do kỷ”), những điều cần lo lắng cũng nhiều hơn người thường gặp bội.

Không tới hai phút liền đi tới cửa nhà Tôn Duệ, Cao Vinh còn chưa kịp cảm khái chỉ trong một bữa lẩu ngắn ngủi, quan hệ hai người đã thay đổi đến nhường này, Cơm Nấm bị bỏ rơi cả một buổi tối đã gặm gừ nhào ra tấn công, đánh gãy suy nghĩ của anh.

“Đừng mà! Đứng không nổi nữa! Cho mày ăn một chút, ăn xong chúng ta cùng ra ngoài nha.” Tôn Duệ kháng nghị. Cơm Nấm vô cùng nhiệt tình, hung hăng cọ hần, chắc là vì ở một mình cả buổi tối mà tủi thân, giờ vừa nhìn thấy chủ nhân nhà nó, nhất thời lại vui vẻ.

Tôn Duệ đi lấy thức ăn cho Cơm Nấm. Cao Vinh tiện tay đóng cửa lại, đi đến ghế sofa, ngồi xuống. Tuy là anh đã chuyển đi, nhưng nói thật, nơi này so với ngôi nhà vừa mới ở một ngày kia càng có cảm giác thân thiết hơn...

Tôn Duệ ban này còn vui vẻ vì Cao Vinh đồng ý đi cùng mình, lúc này không hiểu sao lại thấy lúng túng. Liếc Cao Vinh vài lần, vẫn thấy anh ngồi đó xem điện thoại di động, cũng không nói gì, tâm lý hẫng lại bắt đầu bồn chồn, sợ đối phương thật ra thiếu kiên nhẫn: “Ừm, nếu anh cảm thấy phiền chán... Cũng không cần cùng em trông Cơm Nấm ra ngoài...”

Nói thật, Cao Vinh đúng là có chút không biết nên làm gì tiếp theo, cho nên mới luôn ngồi xem điện thoại. Nghe Tôn Duệ nói như vậy, mới hơi tỉnh lại một chút, bản thân anh hình như thoát nhìn có hơi lạnh lùng. Vì vậy cất điện thoại, nhìn về phía Tôn Duệ: “Không có đâu, không phải là đang ngồi đây chờ em sao?”

Chỉ một câu nói như vậy, Tôn Duệ liền không nhận được mà rục rịch trong lòng. (* nguyên văn là “nội tâm phiền giang đảo hải”, ý muốn nói là bị “chấn động” nhỉ?)

Thật dễ đoán...

Cao Vinh thăm nghĩ, nhìn Tôn Duệ hai má ửng hồng cười khúc khích.

Cơm Nấm vui đầu vào ăn.

Hai người hơi trầm mặc mà dắt Cơm Nấm ra ngoài. Cao Vinh là đang suy nghĩ xem nên dùng phương thức nào để nói chuyện cùng đối phương. Tôn Duệ thì là vì Cao Vinh không nói, khiến hẫng cũng thấp thỏm mà yên lặng theo. Chỉ có Cơm Nấm là gâu một tiếng vui vẻ, nhìn thấy chó nhà khác đi qua liền hưng phấn muốn chạy qua chơi, làm chú chó nhỏ cách một khoảng xa cảnh giác mà sủa inh ỏi.

“Đưa Cơm Nấm tới nhà tôi nhé?” Luẩn quẩn ở tiểu khu một vòng xong, Cao Vinh chủ động nói.

“Hả? A?” Tôn Duệ sững sờ.

“Em lại muốn tới nhà tôi đi? Lúc đó để Cơm Nấm ở nhà một mình cả ngày, nó uất ức đấy.” Nói uất ức thì hơi phóng đại quá, nhưng xác thực là Cơm Nấm thích ở chung với người, không giống Tiểu Hoa, có ăn có uống thì không có người càng tốt, nó còn mừng ấy chứ.

Tôn Duệ bị nhìn thấu liền quăn bách: “Ha ha, vậy em làm phiền...”

“Tôi xem em không chút nào cảm thấy mình làm phiền tôi nhỉ.” Cao Vinh không nhận được nói.

Tôn Duệ làm bộ như không nghe.

Vì vậy, sau khi về nhà mình thu xếp Cơm Nấm, không lâu lắm, Tôn Duệ đã dẫn chó nhà mình đến trước cửa nhà Cao Vinh.

Tiểu Hoa nghe tiếng cửa mở, lại không phải tiếng bước chân của chủ nhân nhà mình, lập tức trở nên rất cảnh giác, kết quả, ngửi ngửi một chút, phát hiện là “bạn cũ”, lông mèo dựng đứng cũng mềm xuống. Nhưng mà, mèo ta cũng không có nhớ nhung gì vị tiểu đồng bọn một ngày không gặp này, chậm rãi quay về thăm len, úp sấp nằm ngủ.

“Gâu gâu...” Cơm Nấm ngóc đầu kêu vài tiếng, lỡ tai Tiểu Hoa giật giật, cũng không ngẩng đầu lên.

“Tiểu Hoa cũng quá tuyệt tình rồi, mà như vậy là muốn quên luôn Cơm Nấm mà! Mà xem, nó cũng quá đáng thương đi.” Tôn Duệ vì chó lớn nhà mình mà lên án.

Cao Vinh không hề liếc mắt nhìn: “Nó chưa quên, chỉ là đang mặc kệ thôi. Em kêu Cơm Nấm yên tĩnh chút, đừng làm phiền nó ngủ.” Một miêu nô có trình độ nào đó chân thành lên tiếng.

Tuy rằng muốn vì Cơm Nấm mà lên tiếng, nhưng giờ phút này, Tôn Duệ đã sớm phản bội mà theo sang chiến tuyến bên kia rồi, không nói hai lời liền ngoắc ngoắc Cơm Nấm lại xoa xoa gãi gãi cho nó.

“Em xem phim không?” Cao Vinh mở ti vi, anh cũng không biết nên làm gì cho tốt. Trước tuy rằng ở cùng nhau, mà trên căn bản, ngoại trừ thỉnh thoảng xem show tạp kỹ kia, hai người phần lớn thời gian là chui trong phòng riêng tự xem máy tính, hiện giờ thế này lại có chút lúng túng.

“Được!” Tôn Duệ gật đầu liên tục.

Cao Vinh phải cài đặt lại đầu DVD một chút, trước kia chỉ xếp ở đó, chưa có kết nối. Trong lúc anh đang dằn vặt bên này, Tôn Duệ ở kia thấy những tay hỗ trợ cũng không được, mà ngồi xuống chờ thì không an lòng, vì thế cứ ngây ngốc đứng tại chỗ.

Cao Vinh lắp đặt xong, quay đầu lại liền thấy ai đó đang trong bộ dạng “không biết phải làm sao”.

“Em cứ sốt sắng như vậy làm tôi cũng khẩn trương theo...” Cao Vinh sâu sắc thở dài, “Quả thực như trở lại làm học sinh cấp ba.”

“Em cũng không muốn mà!” Tôn Duệ xấu hổ nói, sau đó ngồi xuống ghế, ôm đầu đáp, “Em cũng không... chưa nói chuyện yêu đương bao giờ, không biết nên làm gì mới đúng.”

Cao Vinh cũng biết Tôn Duệ không có yêu cầu quá cao gì với phim ảnh, vì vậy tự quyết định chọn một bộ điện ảnh cũ thuộc hàng kinh điển nhét vào đầu DVD.

“Không phải em cũng trải qua rồi sao. Trông em vẫn như thực sự không biết gì thế?” Cao Vinh nghĩ đến Lưu Tư Hiền, “đối tượng” trước đây của Tôn Duệ, khi đó, lúc nào hắn cũng dính vào người ta. Anh nghĩ Tôn Duệ mà đã yêu, nhất định sẽ tiến vào trạng thái kia, kết quả người này không biết sao lại ngượng ngượng ngừng ngừng, đối lập như vậy khiến Cao Vinh cũng không biết phải làm sao.

“Anh cố ý nhắc đến khi đó phải không?” Tôn Duệ tức giận nói.

Cao Vinh gơ hai tay phủ định: “Không có không có. Chỉ là vừa nghĩ tới mà thôi.”

“Không phải lần đó là giả sao...” Tôn Duệ ôm đệm dựa lưng trên ghế lên che mặt, âm thanh vô cùng bi phẫn. Nhắc đến chuyện này hắn liền thấy buồn, quả thực quá mất mặt. Một điểm trời đất không dung nữa là, cái người biết đầu đuôi mọi việc bây giờ lại là người hắn yêu... “Tiên sư nó, thật không sống được mà!”

“Được rồi, không nhắc đến nữa.” Cao Vinh kéo kín rèm cửa, tạm ngừng đoạn giới thiệu hãng phim của đĩa rồi đến bếp rót hai cốc nước. Trở lại, vẫn thấy Tôn Duệ chôn mặt trong gối dựa mà nín giận. Cao Vinh dờ khóc dở cười lòi hắn ra: “Thật muốn chết với em. Lúc đầu, không phải em cũng nghe thấy cảnh tôi bị đá sao...”

“Em không có nghe trộm! Chỉ là trùng hợp đi ngang qua.” Sau đó hơi hơi hiếu kỳ mà thôi. Tôn Duệ đính chính nói.

Cao Vinh ngồi xuống bên cạnh Tôn Duệ: “Coi như em trùng hợp đi ngang qua, nhưng sau đó chân cũng như dính chặt xuống sàn đó thôi.”

Tôn Duệ một bộ vừa muốn phản bác nhưng lại không biết nói thế nào.

“Cẩn bản không cùng một chuyện. Em cảm thấy bản thân còn thảm hơn anh...” Tôn Duệ nhỏ giọng nói, “Bị lừa cả tiền lẫn sắc... Không, sắc người ta cũng không lừa tới.”

Nhìn hắn càng nói càng buồn bực, Cao Vinh lại rất không có đạo đức mà cảm thấy buồn cười. Anh mím mím môi, biết rằng đây tuyệt đối không phải thời cơ tốt để cười ra tiếng.

Tôn Duệ liếc anh một cái, không tiếng động mà nhích đến gần anh một chút.

Cao Vinh rất bình tĩnh mà quay đầu nhìn hắn.

“Em nói rõ trước, em không ép buộc anh nha, chỉ là em thấy, muốn đề nghị, ừm, thử một chút, ở gần anh một chút, một chút, một chút thế này...” Tôn Duệ trong lúc hoảng loạn mà lắp bắp. Cao Vinh còn không đợi hắn nói xong, đã chủ động lại gần, ngồi dán vào người Tôn Duệ.

“Như thế này?”

Kỳ thực, cách một lớp vải vóc, cũng không tiếp xúc da thịt gì, thế nhưng Cao Vinh có thể cảm thấy nhiệt độ của đối phương truyền đến qua quần áo. Hiện tại, chính anh cũng thử nghiệm một chút, tuy rằng trong lòng vốn cảm thấy nam hay nữ cũng không quan trọng, nói trắng là vì trước đây chưa từng thử qua, anh không nghĩ là mình có thể nảy sinh quan hệ gì với đàn ông... Ít nhất, đến bước này anh cũng không cảm thấy bất cứ vấn đề gì.

Cao Vinh rất có tinh thần muốn thử nghiệm, chủ động quay qua ôm Tôn Duệ. Quả nhiên, hình thể của nam và nữ vẫn rất không giống nhau, anh thăm nghĩ. Trên tay Tôn Duệ không có sẹo lồi, khung xương không nhỏ, sờ còn cảm thấy có chút “cứng rắn”. Nhưng anh cũng không cảm thấy “buồn nồn” hay “khó chịu” gì. Trong đầu đơn giản chỉ hiện ra loại ý nghĩ “Người này là Tôn Duệ” cùng với “Thân nhiệt cao thật” mà thôi.

“Oa, a... Ừm...” Tôn Duệ không hề che giấu sốt sáng trong lòng mà nuốt nước miếng, “Anh có cảm thấy kỳ quái không...”

“Kỳ quái gì?”

“Thì... Chạm vào đàn ông ấy.” Tôn Duệ khịt mũi.

“...Cũng không thấy có gì kỳ quái,” Cao Vinh lắc đầu một cái, “Mà thật ra là vì chúng ta đột nhiên chuyển thành người yêu nên tôi mới thấy hơi lạ thôi... Thế nhưng... Cứ dần dần, quen một chút là tốt rồi.”

Tôn Duệ hơi có chút không thể tin tưởng: “Thật sao? Không phải là anh cố nén chứ? Nói thật... So với gat em, không bằng trực tiếp nói những gì anh thực sự suy nghĩ cho em biết...”

“Tôi cũng không muốn tự làm khó bản thân mình đâu!” Cao Vinh thấy Tôn Duệ thật sự có bóng ma tâm lý, “Em xem, tuy rằng trước đây có hảo cảm với em, nhưng chưa từng nghĩ đến cảm giác khi tiếp xúc với đàn ông. Haizz, mà giờ lại cảm thấy rất bình thường... Ôm lấy so với nữ giới cũng không có gì khác biệt. A, không phải tôi bảo em nữ tính. Nói đúng ra, khác biệt giới tính cũng không gây ra vấn đề lớn như tưởng tượng.”

Tôn Duệ vẫn có điểm kinh ngạc: “...Anh là thẳng cơ mà?”

“Nếu tôi thực sự thẳng tắp như vậy, hiện tại còn để em ngồi đây sao?” Bằng không, tám phần mười thời điểm phát hiện ý tứ kia đã đoạn tuyệt quan hệ luôn rồi. Cao Vinh cắn răng nói, lúc trước nghĩ kỹ, mới chú ý tới e rằng kỳ thực mình cũng không hoàn toàn là thẳng nam.

Tôn Duệ cười khúc khích: “Vẫn còn may là không phải.”

“Xem phim”

Cao Vinh lấy điều khiển từ xa, hướng về phía ti vi nhấn xuống. Tôn Duệ là kiểu người luôn có dương quan sáng lạn đến không chịu được, nhưng người đã nhìn quen bộ dáng rực rỡ của hắn rồi, tình cờ thấy lúc hắn ủ rũ, tâm lý liền có chút không dễ chịu.

Tôn Duệ đưa tay, lặng lẽ đặt lên đùi Cao Vinh, động tác còn có chút do dự. Cao Vinh đương nhiên không nói gì, ngầm cho phép hắn. Anh dùng khoé mắt nhìn Tôn Duệ không ngừng cười trộm, bởi vì làm chuyện xấu thành công mà vui vẻ vô cùng, chính mình cũng bắt giác mỉm cười.

49. Chương 49

Trong lúc xem phim, hai người lại khá là chuyên tâm, Tôn Duệ thả lỏng rất nhanh. Cao Vinh lúc trước còn buồn bực không biết Tôn Duệ dính người có phải ảo giác của anh hay không, thì không bao lâu sau thì cái hăng keo da chó họ Tôn này liền hiện nguyên hình. Tiếp xúc thân thể không kiêng dè gì, hơn nữa, mấy câu nói lúc trước giúp Tôn Duệ vui lên rất nhiều, vừa xem phim, Tôn Duệ liền “được đà lún tới”, cứ dán sát vào Cao Vinh.

Cao Vinh tuy rằng rất muốn nói “Em mắc chứng xương sụn à”, mà lời chưa kịp ra khỏi miệng vẫn thu lại. Tuy rằng ah không cảm thấy lời như vậy có thể gây ảnh hưởng gì đến Tôn Duệ... Dù sao thì cũng mới là giai đoạn đầu ở chung, chính mình vẫn chiều theo đối phương đi.

Hai người xem đến hơn nửa bộ phim thì liền tập trung vào nội dung, không còn tâm tình nhộn nhạo như lúc đầu nữa. Kỳ thực, hồi trước cùng nhau xem chương trình kia cũng gần gũi thế này, cảm giác cũng không có gì lạ.

Xem phim xong, cả cánh tay Cao Vinh đã tê rần. Một người trưởng thành như Tôn Duệ dồn nửa trọng lượng lên người anh không phải chuyện đùa. Tuy Cao Vinh cũng muốn nhắc hấn hai câu, nhưng nhìn thấy biểu tình đặc ý của Tôn Duệ, anh lại không nói ra được, cuối cùng vẫn nghĩ “Thôi, cứ để em ấy dựa vào đi”.

“Anh sao vậy?” Tôn Duệ bây giờ rất miễn cảm với những vấn đề liên quan đến Cao Vinh, cứ thấy Cao Vinh chốc chốc lại liếc mình một cái rồi nhìn đi, tâm lý hấn bắt đầu bồn chồn.

“Không có chuyện gì, chỉ hơi mỏi thôi.” Cao Vinh thành thực nói.

“Sao anh không nói sớm?” Tôn Duệ lúng túng, “Em rất nặng sao? Nhưng em cũng không đè lên toàn bộ mà.”

“Tốt xấu gì thì em... Haizzz, em nặng bao nhiêu? Bảy mươi?”

Tôn Duệ đính chính: “Lần trước cân thì tầm sáu mươi bảy... Hai ngày nay đều chạy tới chạy lui, khẳng định đã giảm đi chút ít!”

Tuy rằng cân nặng là vậy, nhưng nhìn Tôn Duệ cũng không to khỏe gì cho cam, có lẽ là do nặng xương. Cao Vinh nắn nắn cánh tay hấn: “Có phải là em hơi gầy không?”

Tôn Duệ nhanh chóng cố gắng show ra đồng cơ bắp không quá cường tráng của hấn: “Không có mà. Không phải ngày đầu anh nhìn thấy em cũng là dạng này sao? Từ nhỏ đã là vóc người này rồi. Nghe thì gầy, nhưng em chỉ cao có mét bảy lăm thôi à...”

“Ờ vào cũng thấy gầy.” Cao Vinh so với Tôn Duệ thì cao hơn mấy cm, nhưng lại nặng hơn không ít, tổng thể nhìn cũng cân xứng. Thể trạng Tôn Duệ không quá tốt, thoát nhìn sẽ thấy hơi gầy. Khi quay bộ phim trước kia, Cao Vinh còn tưởng rằng hấn cố giữ dáng, sau đó phát hiện người này ăn thì ăn, uống thì uống, một chút không có chú ý đến phương diện kia. Nghĩ đến đồng diễn viên trong đoàn phim cái này không dám ăn, cái kia không thể ăn, Cao Vinh thấy ông trời cho Tôn Duệ cái phúc ăn uống.

Ngay sau đó anh lại hồi tưởng đến biểu hiện của hấn tại đoàn phim_____ chỉ có thể nói, ông trời mở ra cho người một cánh cửa, ắt sẽ đóng lại cánh cửa khác của người...

“Anh thấy gầy tốt hơn hay mập một chút tốt hơn?” Tôn Duệ khổ sở nói.

Cao Vinh nói ra đáp án rất tiêu chuẩn: “Khỏe mạnh là tốt rồi.”

Quả nhiên Tôn Duệ có chút “bất mãn”: “Thật vậy không? Sao em thấy câu trả lời của anh cứ tiêu chuẩn quá ấy...”

“Ừm... Em cứ thế này là tốt rồi mà?” Cao Vinh nói ra một đáp án tiêu chuẩn khác.

Tôn Duệ muốn cười nhưng không cười, biểu tình có hơi vắn vẹo: “Tuy rằng em thấy rất vui khi anh nói thế! Nhưng em cứ thấy câu này càng tiêu chuẩn hơn câu lúc nãy...!”

“Tôi nói thật.” Cao Vinh cười nói.

Bị ngữ khí cùng nụ cười của Cao Vinh đánh bại, Tôn Duệ nhất thời nói không ra lời: “...”

Dùng các loại lý do nhằm chán ở lại nhà Cao Vinh đến tối, Tôn Duệ cuối cùng không thể không nhìn thẳng vào sự thật rằng “hấn còn phải về nhà”. Nhà của Cao Vinh cũng không có bố cục gì khác so với nơi của Tôn Duệ, nhưng anh không có đồ dự bị, phòng ngủ khác bây giờ chỉ làm phòng chứa đồ cùng nơi làm việc mà thôi. Tôn Duệ nghĩ tới nghĩ lui, cũng thấy hai nguwoif vừa mới xác định quan hệ, bản thân cũng không thể ở lì nhà người ta không đi, vì vậy không thể làm gì hơn ngoài lưu luyến mà dắt Cơm Nấm về.

“Ngày mai em cũng không có gì làm...” Tôn Duệ đứng lại tại cửa, quay về phía Cao Vinh, không chút uyển chuyển nào mà nói.

Cao Vinh cũng đi đến cửa tiễn hấn, gật đầu nói: “Em cứ ngủ muộn chút cũng được. Sáng mai tôi sẽ gọi em. Không phải là vẫn chưa trả chìa khoá cho em sao?” Cao Vinh sờ sờ túi, tối qua mới nói được nửa câu thì bị Tôn Duệ ngắt lời. Kết quả, sau một ngày, cũng không có vẻ như cần trả lại chìa khoá cho đối phương nữa.

Nghe thấy Cao Vinh chủ động muốn qua nhà mình, Tôn Duệ phải nói là siêu cấp vui mừng, lập tức gật đầu nói được. Lại nói với Cao Vinh không cần trả lại chìa khoá, Cao Vinh cũng không xoắn xuýt cái này, quyết

định trước tiên cứ giữ lại. Sau đó, Tôn Duệ lại hỏi xem Cao Vinh mai có muốn ra ngoài chơi không, mà trong thời gian ngắn hai người đều không có ý tưởng gì, vì vậy lại hẹn nhau mai rồi tính sau. Sau khi nói xong một đồng lời, Tôn Duệ vẫn như trước không nhúc nhích, ngược lại, do dự đứng ở cửa, xoắn xuýt nhìn về phía Cao Vinh.

“Em lại sao vậy?” Cao Vinh có chút buồn cười hỏi, hai người họ đứng ở cửa cũng phải năm phút đồng hồ rồi.

“Khụ, cái kia...” Tôn Duệ che miệng đáp, “Em cũng không biết anh có cảm thấy là chúng ta tiến triển quá nhanh hay không... Em không bắt buộc anh đâu, em muốn nói, việc kia... Sắp tạm biệt...”

Cao Vinh giờ phút này phải dùng hết trí thông minh để hiểu được những gì Tôn Duệ vừa nói.

“Nói thật, tôi cũng hơi cảm thấy như vậy. Tuy rằng không phải không nghĩ qua, nhưng trong vòng một ngày, vừa xác định quan hệ cùng một người con trai, sau đó lại tiếp xúc thân thể, nhịp điệu này thật sự rất nhanh...” Cao Vinh thành thực thẳng thắn nói.

Tôn Duệ có chút không biết trốn vào đâu, che mặt nói: “Đúng là có chút, em cũng cảm thấy như vậy ha ha... Vậy em...”

Tiếng “trở về” vẫn chưa nói ra, Cao Vinh lại nói tiếp: “Nhưng tôi cũng không quá để ý, cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất.” Nếu Tôn Duệ đề nghị, việc kia lúc này đúng là vào thời cơ thích hợp.

“Tôi nói này, em tốt xấu gì cũng hạ tay xuống trước đi?”

Tôn Duệ lộ vẻ mặt kinh ngạc, ngàng đầu nhìn về phía Cao Vinh. Thấy anh rất bình tĩnh, Tôn Duệ có chút không rõ có phải đối phương nói thế để ghẹo hấn hay không!

Hắn chậm nửa nhịp mới từ từ rời đi bàn tay đang che trên mặt: “Ồ...”

Sau hi Cao Vinh ghé sát đến, Tôn Duệ lập tức sốt sắng mà nhắm tịt mắt lại, một bộ “Anh muốn làm thế nào thì làm”. Cao Vinh cảm giác được đối phương khẩn trương đến mức không tự chủ mà nhịn thở. Anh nghĩ, nếu bản thân không có động tác gì thêm, Tôn Duệ liệu có thể tự ghen đến ngạt luôn không.

“...”

Ở khoảng cách sát gần Tôn Duệ thế này, có vẻ không còn quen thuộc như dĩ vãng. Cao Vinh phát hiện, sau khi thay đổi thân phận cùng xác định mối quan hệ này của cả hai, rất nhiều việc trở nên khác biệt so với trước kia.

Vào lần gặp mặt đầu tiên, ấn tượng của anh đối với Tôn Duệ đơn giản chỉ là một “tên nhà giàu” đến đúng lúc đoàn phim đang gặp khó khăn. Sau khi trải qua rất nhiều chuyện, anh cảm thấy Tôn Duệ là một người bạn tốt, thoải mái khi ở chung. Rồi sau đó, không biết trải qua kiểu phản ứng hoá học gì, kết quả là, vào giờ phút này, người trước mắt lại là “người yêu” anh, khiến anh cảm thấy có chút lạ lẫm.

Lúc này đây, nhìn một Tôn Duệ nhắm mắt thấp thỏm chờ đợi trước mặt, chính Cao Vinh cũng không tự chủ được mà khẩn trương, tim đập nhanh hơn.

Anh hơi cúi đầu, hôn lên môi Tôn Duệ. Người nọ rõ ràng vì căng thẳng mà thân thể phát run, nhưng rất nhanh cũng bình tĩnh lại, đồng thời không nhịn được mà mở mắt ra nhìn lên Cao Vinh. Kết quả, bởi vì Cao Vinh căn bản không hề nhắm mắt, khiến cho tầm mắt hai người đụng nhau.

Tôn Duệ có chút ngượng ngùng: “A...”

Hắn lúc này mới hừ một cái, rốt cục cũng biết lấy hơi, hậu tri hậu giác mà cảm thấy thiếu dưỡng khí.

“Em muốn tự ngạt chết luôn sao?” Cao Vinh không nhịn được cười.

“Nhất thời không, không điều chỉnh được.” Tôn Duệ mím mím môi, trong đầu lại nghĩ không biết hành động ban nãy có điểm tình dục nào không.

Cao Vinh căn bản không nghĩ nhiều như vậy, rất nhanh chóng liền hôn Tôn Duệ thêm một chút, so với hôn môi, thì càng giống kiểu thơm chúc ngủ ngon hơn.

“Lần này có thể an tâm về rồi chứ?”

“Ừm!” Tôn Duệ gấp rút gạt đầu, túm chó nhà mình hiện đang mê mang không hiểu gì, “VẬY, em đi trước. Ngày mai gặp!”

Cao Vinh nhìn Tôn Duệ tiến vào thang máy rồi mới đóng cửa, trở vào nhà.

Gió thổi một đường đi, Tôn Duệ mới tỉnh táo một chút. Vừa nãy mọi việc xảy đến quá nhanh, hắn còn không kịp cảm nhận gì đây. Hiện tại nghĩ kỹ một chút, càng thấy đầu như muốn nổ tung, nóng mặt đến không chịu được. _____ Tôn Duệ cảm thấy giờ phút này mình quá mức kích động rồi.

Đi tới đi lui, Tôn Duệ vừa hồi tưởng, vừa cảm thấy không đúng. Trong quá khứ cũng từng có tiền lệ, mặc dù phần lớn đều là chưa bắt đầu đã lấy thất bại làm kết thúc, nhưng Tôn Duệ luôn nghĩ, nếu bản thân hắn mà đối diện với thẳng nam “chính hăng”, thì hắn mới là bên cần chủ động chứ! Vì sao mà khi cơ hội tới, bản thân lại có thể bị động như thế? Cứ ngốc lằng mà đứng, chẳng hề làm gì cả, giờ nghĩ đến một chút cũng thấy mất mặt. Thế nhưng nói đi nói lại, nếu như là Cao Vinh nguyên ý chủ động, không phải càng có thể nói rằng là anh ấy xuất phát từ tâm ý sao?

Tôn Duệ hò hét loạn trong đầu mà suýt nữa đi nhầm tầng, cũng may lúc quẹt thẻ vào nhà thì phát hiện ra, lúc này mới thuận lợi về nhà. Vào cửa, Tôn Duệ vẫn còn nghĩ đến nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước ban nãy, cảm thấy như vậy lằng mạn không chịu được, ôm Cơm Nấm, mừng rỡ xoa vò nó một trận. Sau đó vẫn chưa thỏa mãn, lăn lộn vui sướng trên giường hai vòng xng lại không nhịn được mà nhắn tin cho đám bạn tốt khoe “Yêu đương thật tốt mà!”

Nhóm bạn tốt đã sớm quên mất vụ “bạn cùng phòng” của Tôn Duệ, lúc này không hiểu mô tê gì, dồn dập hỏi qua “Thế là thế nào?”, “Mày tìm được đối tượng?”. Nhưng đương sự là Tôn Duệ, rú rít một tiếng cho sàng khoái xong liền đóng We Chat, bắt đầu tìm kiếm xem nên ăn cái gì, chơi cái gì, hoàn toàn đem đám bạn tốt quăng sau gáy.

50. Chương 50

Nói là muốn ra ngoài chơi, mà nhìn tới nhìn lui, Tôn Duệ vẫn theo mô típ cũ: Ăn cơm, xem phim. Kỳ thực, so ra thì vẫn muốn ở nhà, làm ỏ trên ghế sofa thân mật xem phim hơn... Nghĩ đi nghĩ lại, hẹn hò là một kinh nghiệm quan trọng, Tôn Duệ không nói hai lời liền chụp màn hình lại cả đồng tên phim cùng lịch chiếu, gửi cho Cao Vinh bảo anh chọn.

Cao Vinh bên này cũng tự tìm kiếm một chút, không nghĩ tới Tôn Duệ lại nhắn đến nhanh như vậy. Anh xem qua một chút, phát hiện Tôn Duệ toàn chọn phim tình cảm, đối phương không phải là kiểu người văn nghệ như thế đâu nhỉ?

Biểu đạt một chút nghi hoặc đối với Tôn Duệ, hắn trả lời “Em nghĩ rằng anh sẽ thích kiểu phim này á”, nguyên nhân vì phim Cao Vinh quay trước đây tám phần mười là phim thuộc loại này.

“Tôi quay phim gì cùng ra ngoài rạp xem phim thế nào là hai việc khác nhau!” Cao Vinh biểu đạt tâm lý xem phim của mình.

“Được rồi, sao anh không nói sớm.” Tôn Duệ vui mừng, nói thật, phim văn nghệ dễ khiến hắn đau đầu. Không nói đến nhịp điệu chậm rãi, kết cục toàn khiến người ta không vui, rất rất không phù hợp với ham muốn của hắn.

“Em chọn là được rồi.”

Tôn Duệ không chút nào ngại phiền phức, ngược lại, hắn cực kỳ để bụng việc mình hẹn hò lần đầu tiên với Cao Vinh.

Và dĩ nhiên, bởi vì buổi tối lo nghĩ quá mức mà ngủ muộn. Sáng ngày hôm sau, hắn đương nhiên cũng không dậy sớm được. Cao Vinh nhắn tin cho hắn, không thấy trả lời, liền đoán Tôn Duệ vẫn còn đang ngủ.

Dù sao phim cũng chiếu buổi chiều, không cần quá vội. Cao Vinh đợi đến gần trưa cũng không thấy động tĩnh gì, liền trực tiếp lấy khoá đi đến nhà Tôn Duệ.

Tôn Duệ cũng không đóng cửa phòng ngủ, Cao Vinh vừa vào liền thấy một đồng hồ ra trên giường, Tôn Duệ đang đắp chăn kín mít ngủ say.

Cơm Nấm nghe động tĩnh liền chạy đến, phát hiện là Cao Vinh, vui vẻ mà kêu hai tiếng.

“Xuyt...” Cao Vinh muốn ngăn nó, mà Tôn Duệ trong phòng giống như đã bị hai tiếng này đánh thức, thoáng mơ hồ “Cơm Nấm, ưm...” một tiếng.

Cao Vinh cởi giày, tự mình đổi thành dép lê rồi đi vào, mang tính tượng trưng mà gõ cửa gian phòng đang mở của Tôn Duệ: “Tỉnh chưa?”

“Ừm... Oa!” Tôn Duệ sững sốt một lát, sau đó sợ đến ngồi thụp xuống, “Sao anh đã tới rồi?”

“Nhấn tin không thấy em trả lời, tôi liền đoán là em còn đang ngủ. Em xem một chút xem mấy giờ rồi.” Cao Vinh chỉ chỉ điện thoại di động của Tôn Duệ.

Tôn Duệ cho là đã lỡ giờ chiếu, hốt hoảng kiểm tra, phát hiện ra vẫn là buổi sáng, nhất thời thở dài một hơi. Rồi phát hiện ra Cao Vinh lại một lần nữa chiêm ngưỡng cái hình tượng thảm hại vào buổi sáng của hắn.

Hắn có chút tự giận mình, mắt mắt nói: “Tóc em bây giờ trông loạn lắm phải không?”

“Ừm. Hơn nữa còn bị hằn dấu lên mặt.” Cao Vinh thẳng thắn không chút lưu tình.

Tôn Duệ kêu rên: “Hình tượng của em...”

“Hình tượng của em có lúc nào ổn đâu...” Cao Vinh từ đáy lòng mà cho là như vậy.

“Em không dậy nổi.” Tôn Xuệ chơi xấu, lại đổ về trong chăn.

Cao Vinh liền dứt khoát ngồi chờ hắn bên giường, cũng không giục hắn. Tôn Duệ quả nhiên nằm không nổi, chột dạ nói: “Sao anh vẫn nhìn em...”

“Chờ em rời giường mà.” Cao Vinh một bộ “không có gì đâu mà?”. Dù sao thì anh vẫn luôn quan sát Tôn Duệ, nhìn ra biểu tình không biết phải làm sao của hắn.

Không tới nửa phút, Tôn Duệ liền thua trận: “Em dậy là được rồi...”

Cao Vinh cười nói: “Lúc nào tôi cũng có thể đi. Em chuẩn bị, tôi đưa Cơm Nấm đi dạo một vòng.” Tôn Duệ muốn thay quần áo, Cao Vinh cảm thấy mình tận lực tránh né có chút kỳ quái, mà ở lại nhìn thì càng thêm kỳ quái, vậy nên định giúp hắn trông chó, trở về hắn Tôn Duệ cũng sửa soạn xong, lại còn tiết kiệm được thời gian, có thể sớm ra ngoài.

“A, ừm...” Tôn Duệ gật gật đầu, thầm nghĩ muốn nói cảm ơn, mà lại cảm thấy như vậy xa cách quá. Không thì... Hôn một chút rồi nói cảm ơn? Những điều như vậy cứ xoay quay trong đầu hắn, nhưng không đợi cho hắn chuyển suy nghĩ thành hành động, Cao Vinh đã đứng dậy đi ra ngoài.

Tôn Duệ cảm thấy mình đã bỏ lỡ một cơ hội! Mới là sáng sớm, hắn vẫn còn dư vị của nụ hôn ngày hôm qua đây. Đồng thời cũng rất háo hức những gì có thể xảy ra vào thời gian sắp tới.

Ra khỏi nhà thì dù sao cũng là đến nơi công cộng, không cẩn thận có thể sẽ bị người khác nhận ra, quá thân mật thì sẽ nguy hiểm. Tôn Duệ nghĩ như thế, cố điểm hối hận khi hôm nay phải ra ngoài chứ không phải cùng Cao Vinh chán ngán một ngày ở trong nhà.

Sau khi Cao Vinh trở lại thì Tôn Duệ cũng sửa soạn xong. Trước khi ra cửa, dù có chút không tình nguyện nhưng Tôn Duệ vẫn nói với Cao Vinh là hắn có chút lo lắng khi ra ngoài. Kỳ thực, không cần hắn nói, Cao Vinh so với Tôn Duệ càng biết rõ ràng hơn. Tuy Tôn Duệ không đạt đến mức hôm nay ra ngoài, hôm sau làm đầu đề tạp chí là cái nổi tiếng, nhưng cùng một người đàn ông tay nắm tay trong trung tâm mua sắm vẫn là quá lộ liễu. Người đi đường đi qua chụp hai tấm hình, quay đầu một buổi tối, toàn quốc đều có thể biết chuyện. Đây chính là điểm không tốt của thời đại phát triển công nghệ thông tin.

Hơn nữa nhiệt độ của show thực tế kia vẫn còn đó, chưa nhạt đi. Lúc ăn cơm trưa, Cao Vinh ra ngoài nhận một cuộc điện thoại công việc. Trở lại thì thấy Tôn Duệ bị phát hiện bởi nữ sinh ngồi ở bàn bên cạnh, đang hỏi hẩn ký tên cho mình.

Cao Vinh cảm thấy may mắn vì nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ không có gì ám muội, âm lượng cũng không lớn. Chắc không ai nghe được đâu?

“Thật không quen...” Sau khi fan muốn được ký tên rồi đi, Tôn Duệ cũng ngồi xuống giải thích cùng Cao Vinh, “Hình như vì bạn này chúng ta đang nói chuyện, cô ấy không tiện lại đây. Anh vừa ra ngoài, cô ấy liền muốn ký tên. Ai, anh nói xem, em ra ngoài có phải là nên đeo kính râm mang khẩu trang không?”

“Ai lúc ăn lại đeo kính râm mang khẩu trang? Không phải càng khả nghi sao?” Kỳ thực, Cao Vinh cảm thấy có fan như vậy đã là tốt vô cùng. Anh đã gặp qua rất nhiều fan châu trực mấy ngày trước địa điểm quay của đoàn phim bên cạnh, không ngủ không nghỉ ngóng thần tượng...

“Cảm thấy bị mất tự do khi ở nơi công cộng, khó chịu.” Tôn Duệ nhỏ giọng oán giận nói.

“Không phải em thích làm minh tinh sao? Làm minh tinh thì sẽ như vậy. Em bây giờ còn chưa đủ nổi đâu. Thực sự hồng rồi thì đi trên đường cũng còn khó khăn.” Cao Vinh thuật lại sự thực.

Tôn Duệ thở dài: “Nghĩ như vậy, em lại có chút không muốn làm minh tinh nữa...”

Cao Vinh bắt đắc dĩ: “Em đúng là mỗi ngày nghĩ một kiểu.”

Tôn Duệ nói năng hùng hồn: “Em vẫn còn đang trong quá trình tìm kiếm mục tiêu của cuộc sống!”... Cơ mà bây giờ, mục tiêu chủ yếu là nói chuyện yêu đương, hy vọng có thể sớm ngày ổn định chút tình cảm này. Tôn Duệ trong lòng thầm nghĩ. Hắn bây giờ không có chí hướng lớn gì, trước làm diễn viên cũng là vui thích, nhưng sau đó xuất hiện Lưu Tư Hiền. Hiện tại, hắn không biết có nên lui về phía hậu trường trong tương lai hay không, nói không chắc còn có thể làm đồng nghiệp của Cao Vinh. Hắn trên căn bản là loại có tình yêu là no rồi, không quan tâm nghề nghiệp chi nữa.

“Dù sao thì người trong nhà cũng cho em tiền tiêu. Chính em cũng thu được tiền thuê nhà đi?” Cao Vinh nhớ tới Tôn Duệ từng nhắc tới ở thành phố B có hai căn nhà đứng tên hắn, chỉ cần cho đi thuê trường kỳ, phỏng chừng còn kiếm được nhiều hơn so với anh.

“Nói thì nói như thế...”

“Vậy là...” Cao Vinh nửa đùa nửa thật đáp, “Chỉ tôi làm việc, còn em thì gốc ở nhà?”

Anh nói vậy cũng không sai. Anh thì có công việc, mà bây giờ Tôn Duệ lại đang không có việc làm. Nhưng câu đó lại rất dễ hiểu lầm sang ý khác _____ giản đơn nói, chính là “Tôi nuôi em”.

Tuy rằng căn bản không cần Cao Vinh nuôi, Tôn Duệ nghe thế vẫn là động lòng mà tim đập cái bịch.

“Em, em sẽ nghĩ lại một chút.” Tôn Duệ không có sức lực phủ định Cao Vinh.

Cao Vinh hoàn toàn không bận tâm về nghề nghiệp của Tôn Duệ. Anh cũng không nhất định muốn đối phương phải có sự nghiệp thành công. Chỉ cần có thể cùng nhau sống thì anh có thể chấp nhận được.

Nếu như trong tương lai bọn họ thật sự có thể ở bên nhau dài lâu, Cao Vinh hoàn toàn không ngại Tôn Duệ ở nhà nhàn rỗi.

Nhưng anh vẫn rất hiếu kỳ tình trạng trong nhà của Tôn Duệ, dù sao đây cũng là điều ảnh hưởng tới tương lai hai người sau này. Cho đến nay, anh mới chỉ biết nhà Tôn Duệ làm bất động sản, cha mẹ hình như là lý dị. Song phương đều cho hắn tiền tiêu vặt, quan hệ cũng không thể nói là kém, mà chính xác là ít liên lạc.

Có cơ hội hỏi hẩn chút đi. Cao Vinh cảm thấy hỏi loại chuyện này ở nơi công cộng không phải lựa chọn tốt. The kinh nghiệm trước đây, Tôn Duệ không thích nói về chuyện trong nhà cho lắm.

Mặc dù ở bên ngoài thì không thể quá mức thân mật, nhưng trong rạp chiếu bóng đen kịt một màu cũng không sợ có người chụp hình. Hai người nắm tay xem xong một bộ phim. Cao Vinh cảm thấy lòng bàn tay Tôn Duệ đỏ mỗ hôi lại còn nóng lên, liền biết đốt phương rất sốt sắng. Tay anh tiếp xúc với những ngón tay dài tinh tế cùng khớp xương rõ ràng của người nọ _____ nói như thế nào nhỉ, sờ sờ rất tốt.

Xem xong phim, Tôn Duệ vẫn luôn vỗ vỗ mặt mình, đại khái hy vọng rằng sau khi ra ngoài mặt không bị đỏ quá mức rõ ràng. Còn hẳn xem được bao nhiêu phần bộ phim, điều này cũng khó nói, lựa chọn loại phim này quả là lựa chọn chính xác. (*đoạn này tớ không hiểu lắm ;;;;)

Trên đường về nhà, Cao Vinh lái xe. Tôn Duệ vốn là không hé răng, đột nhiên hỏi anh: “Có phải hai ngày nữa anh đi quay thực cảnh không?”

“Ừm. Ngày kia sẽ đi,” Cao Vinh gật đầu, “Lúc đó còn phải nhờ em chăm Tiểu Hoa. Mỗi ngày qua nhìn nó một lần là tốt rồi.”

Tôn Duệ hắng giọng một cái, thử dò xét hỏi: “Khụ khụ, cái kia, anh ở cùng đoàn phim?”

“Đúng vậy, đoàn phim sắp xếp cho mọi người một nhà trọ. Nếu em ngại phiền phức, để tôi mang Tiểu Hoa đi cũng được...”

“Không phải. Cái kia...” Tôn Duệ do dự nói, “Em đã xem nhà ở khu đó, kỳ thực cũng rẻ... Vậy, anh có muốn ở nơi khác đoàn phim không?”

“Hả?” Cao Vinh đến nửa ngày mới phản ứng được, “Em tìm phòng? Muốn thuê sao?”

Tôn Duệ không tự chủ được lên giọng: “Dù sao em cũng không có việc gì làm. Em muốn đến đoàn phim các anh chơi một chút, có được không? Tiểu Hoa và Cơm Nấm đều có thể đi cùng mà, như vậy anh cũng không cần cách một đoạn thời gian lại trở về...”

Cao Vinh có chút kinh ngạc: “Em cũng muốn đi?”

“Có chút...” Rất muốn đi. Đây là tiếng lòng Tôn Duệ.

“Đi hai ngày thì còn được, bên kia là một trấn nhỏ, ít người, cũng không có nơi giải trí nào. Ở lâu tôi sợ em thấy chán. Bọn tôi còn muốn ở lại kia ít nhất hai tháng đây. Cao Vinh chỉ sợ Tôn Duệ ”vác cả nhà lẫn người” đến, chơi hai ngày thấy chán xong liền lập tức muốn về.

“Ít người cũng tốt. Không sao cả, hơn nữa em không phải là... cùng với anh nữa sao.” Đại khái là bị câu “Tôi làm việc, em nằm ngốc ở nhà” của Cao Vinh dẫn dắt, Tôn Duệ cảm thấy ở như vậy cũng không sai. Cao Vinh mỗi ngày đến đoàn phim làm việc, còn mình ở nhà chăm sóc Tiểu Hoa cùng Cơm Nấm, nhàn rồi không có gì làm thì đến đoàn phim tham ban, buổi tối còn có thể đương nhiên mà ở chung một nơi...!

Điểm cuối có phải vội vàng quá hay không? Tôn Duệ lo âu nghĩ, thật vất vả do dự, bọn họ e rằng nên tiến lên dần dần, từ từ tiếp xúc... Nhờ đâu Cao Vinh đối với nam giới vẫn không được thì làm sao bây giờ?

“Nếu em thực sự muốn đến, cũng không phải không được.” Cao Vinh lên tiếng đánh gãy mạch suy nghĩ của Tôn Duệ.

Anh vừa nói thế, Tôn Duệ lập tức quên mất lo lắng ban nãy: “Tốt rồi, vậy em về sẽ tìm phòng ở!”

“Đừng tiêu pha quá.”

“Không sao, phòng bên này của em cũng sắp hết thời hạn thuê. Sau này cũng sẽ không gia hạn.” Tôn Duệ quyết đoán nói.

“...Ừm, được rồi.” Không gia hạn, vậy sau khi trở về Tôn Duệ sẽ ở đâu? Đáp án của vấn đề này đã rõ ràng, mà Cao Vinh cũng không mở miệng bàn về chuyện này.

51. Chương 51

Cao Vinh cho rằng Tôn Duệ nói “tìm phòng ở” chính là lên mạng xem xét một chút, khả năng là anh phải đến nơi quay phim một tuần Tôn Duệ mới có thể tìm được, sau thì chuyển tới. Không ngờ tới, đêm đó, sau khi bọn họ ai về nhà nấy mấy tiếng đồng hồ, Tôn Duệ thực sự gửi tới mấy cái lựa chọn.

“Anh nhìn một chút, xem cái nào thuận tiện hơn? Cũng có thể thuê trong một thời gian ngắn!”

“Tốc độ của em cũng quá nhanh rồi.” Cao Vinh trợn mắt há mồm.

“Tìm bạn bè hỏi một chút, được không vậy...”

Người ta cũng tìm xong rồi, Cao Vinh cũng không tiện nói thêm gì. Tuy rằng lập tức như vậy, anh cũng có chưa kịp thích ứng, nhưng anh nghĩ sau rồi cũng phải ở chung với Tôn Duệ, nên từ từ luyện thói quen này.

Ngày hôm sau, Tôn Duệ liền bắt tay vào liên lạc, nhanh nhanh chóng chóng chạy đến nhà Cao Vinh, vừa hỏi ý kiến anh, vừa đưa ra quyết định cuối cùng. Tuy rằng địa điểm quay chỉ là một trấn nhỏ, nhưng bởi vì đối biển, lái xe thêm tầm 20 km thì có biệt thự của khu du lịch, giá cả so với trung tâm trấn cũng không đắt mà phong cảnh lại đẹp. Nhưng Cao Vinh vẫn cảm thấy hơi xa, cuối cùng hai người tính toán lại, chọn một chỗ gần nhà trọ của đoàn phim. Tại địa phương cũng là một nơi vô cùng tốt. Tiểu khu đó coi như an ninh không tệ, Tôn Duệ dù sao cũng có chút danh tiếng, phương diện riêng tư cũng phải cân nhắc.

Mặt khác, tuy rằng Tôn Duệ nói không thiếu tiền, Cao Vinh vẫn muốn hẩn chi tiêu ít đi một chút, không trong lòng anh sẽ bồn chồn. Tôn Duệ thoát nhìn có chút kích động, có lẽ là nghĩ đến việc có thể ở cùng Cao Vinh mà thấp thỏm bất an. Cao Vinh ngược lại là tương đối bình tĩnh, khuyên can Tôn Duệ chuẩn bị hành lý, lại chờ hai ngày, anh đến bên kia trước thương lượng chuyện thuê phòng ở nhà trọ với đoàn phim, xác định ổn thỏa xong thì Tôn Duệ hăng đến.

“A...” Tôn Duệ có chút mất mát.

“Nhớ đâu có sai sót gì, không thể ở luôn được, em lại phải mang luôn Cơm Nấm với Tiểu Hoa chen cùng chỗ ở nhà trọ. Mà muốn để vật nuôi cùng ở, cũng có chút phiền toái.” Cao Vinh tận tình khuyên nhủ.

“Hic, đành vậy...”

Thấy Tôn Duệ đang tràn ngập nhiệt tình trong nháy mắt đã ỉu xiu, Cao Vinh không thể làm gì hơn ngoài ôm ôm hẩn, thơm một cái trên mặt: “Chỉ chờ hai ngày thôi.”

“Cũng được.” Tôn Duệ không giấu được nụ cười, rất nhanh đã thỏa mãn.

Một ngày rất nhanh đã trôi qua, Tôn Duệ sáng sớm chạy đến nhà Tôn Duệ cạo cạo, sau đó lom lom nhìn Cao Vinh lôi va ly ra chuẩn bị đi đến sân bay.

“Cũng không phải một tháng không gặp.” Cao Vinh bất đắc dĩ cười cười.

“...” Trên mặt Tôn Duệ như viết “Cái này em hiểu, cơ mà em vẫn không vui.”

“Ày,” Cao Vinh dang tay, kêu Tôn Duệ lại đây, “Tôi hiểu rồi... Sắp tạm biệt, hôn một cái?”

“Oa, anh quả nhiên hiểu mà!” Tôn Duệ chạy vọt tới, “Khụ khụ, cũng không phải là em muốn... Ừm...”

Cao Vinh không nghe Tôn Duệ lảm nhảm, trực tiếp hôn.

Tôn Duệ lập tức cứng người. Lại nghĩ đến mình lần trước hôn mà cứ gắt gao ngậm miệng, dẫn đến mỗi lần đều chỉ chạm chạm môi liền xong việc, suy tư một chút, sau đó thấp thỏm, hé mở môi một chút.

Cái gọi là nước chảy thành song, nếu tình hình thích hợp, Cao Vinh cũng không nghĩ anh cần cái gì mà chuẩn bị tâm lý. Huống chi, anh cũng cho rằng việc này cũng chả có gì cần chuẩn bị.

“Ừm... A...” Tôn Duệ nhắm chặt hai mắt, bởi vì đầu lưỡi chạm hau mà thân thể tê dại một hồi, tay vịn quần áo Cao Vinh không buông, thậm chí mà vòng tay qua cổ anh.

Cao Vinh cũng vòng tay qua eo Tôn Duệ, có chút không đúng lúc mà nghĩ Tôn Duệ ăn đến có thêm chút thịt nữa thì tốt.

Bởi vì là lần đầu tiên hôn sâu, tóm lại vì có chút mới mẻ cùng không nỡ buông, lần biệt ly không tới hai ngày ngắn ngủi này bị bọn họ làm cho ra cái hiệu ứng thật giống một năm không gặp.

Tôn Duệ theo tình thần được đà lần tới, Cao Vinh vừa ôm, hẩn càng thêm ra sức mà treo lên người anh, cũng không sợ đem người ép vỡ.

Kết thúc một nụ hôn thật dài, Tôn Duệ có chút khó thở, nhưng vẫn chưa hết thèm: “Hay đợi thêm lát nữa rồi đi?”

Cao Vinh đỡ khóc đỡ cười: “Không phải tôi không muốn, nhưng tiếp tục thì thật sự không kịp lên máy bay.”

Tôn Duệ dù sao cũng biết nặng nhẹ, liền chán nản nói hai câu rồi để Cao Vinh ra cửa. Sắp chia tay cũng không quên dặn Cao Vinh nếu rảnh thì liên lạc với mình.

“Hạ cánh liền gọi cho em.” Cao Vinh bảo đảm nói, liếc nhìn thời gian, vội vã đi ra cửa.

Tôn Duệ nán lại nhà Cao Vinh một lát, vuốt Tiểu Hoa hai cái, ngồi trên ghế cân nhắc một chút, phát hiện tách ra không quá nửa tiếng đồng hồ đã nhớ người ta đến không xong. Sau khi xác định quan hệ, tặng đá nặng trĩu trong tim liền biến mất, nhưng sau khi thân mật, lại dễ nghĩ bấy nghĩ bấy hơn.

Vốn là hẳn phải quay về, quay đầu lại nhìn thấy phòng ngủ của Cao Vinh, Tôn Duệ liền không nhịn được mà đi đến. Tuy rằng thừa dịp người ta không ở nhà mà len lút tiến vào phòng ngủ là không tốt, thế nhưng quan hệ cũng lập rồi, cái này thì có gì to tát đâu... nhỉ?

Tôn Duệ cứ như vậy thôi miên chính mình, có chút la lảng mà “lén” vào phòng Cao Vinh, nằm trên giường anh một lát, hành vi có thể nói là siêu cấp ngu ngốc. Tiểu Hoa ngoài cửa nhìn hẳn chăm rồi quay đầu ra nằm úp trên ghế sofa, Tôn Duệ bị nó nhìn mà chột dạ.

“...Ngủ trên giường bạn trai cũng không có gì xấu mà!” Tôn Duệ tự nhủ.

Như vậy, đương nhiên làm hẳn nghĩ tới mấy chuyện liên quan đến giường. Tuy rằng chưa được ăn thịt lợn, nhưng cũng đã thấy heo chạy_____ là một thanh niên trẻ tuổi, không nghĩ đến những chuyện như vậy mới là không bình thường.

Thế nhưng, bọn họ mới cùng nhau được mấy ngày, Cao Vinh trước kia còn là thẳng nam, đột nhiên nhắc đến chuyện như vậy thì hơi quá rồi? Mặc dù không muốn nhớ đến lúc này, nhưng trong đầu Tôn Duệ vẫn hiện ra đoạn “yêu đương” buồn cười của mình trước kia. Số lần hắn và Lưu Tư Hiền hôn môi có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơi hơi thân mật tiếp xúc thân thể cũng có mấy lần, sau đó vì đối phương thoát nhìn không ổn mà dừng lại. Tôn Duệ nghĩ đến, thực sự là một gây cảnh tỉnh bản thân, mấy cái lý do qua loa kiểu “đau đầu, làm việc mệt mỏi” với “hi vọng từ từ phát triển tình cảm” mà hắn cũng tin. Đoạn hồi ức xấu này vẫn lưu lại bóng ma không nhỏ trong lòng Tôn Duệ.

Cho đến nay, mấy ngày ngắn ngủi này coi như tiến triển thuận lợi, kỳ thực, thời gian tới còn có thể tiến nhanh như gió, nhưng Tôn Duệ vẫn có chút bất an. Hẳn lo lảng mà lại sợ phản hiệu quả, bằng việc “muốn lập tức càng thêm thân mật” cũng đủ biểu hiện lo lảng của hắn.

Tôn Duệ vừa nằm vừa nghĩ đến giữa trưa, chờ đến lúc phục hồi tinh thần thì Cao Vinh nhắn tin đến.

“Tôi đến nơi rồi, hiện tại sẽ đến đoàn phim. Chờ dàn xếp xong xuôi sẽ liên hệ chủ nhà.”

“A, được, anh đi đường cẩn thận. Cũng không cần quá gấp...” Nửa câu sau đương nhiên là khách sáo, Tôn Duệ hận không thể lập tức bay qua.

“Ngày hôm nay vốn cũng không bận... Đúng rồi, gần đây em không lên weibo? Có một việc, đợi trống tay sẽ gọi cho em.”

Ngữ khí Cao Vinh thoát nhìn có chút nghiêm túc, qua màn hình thì không thấy được, nhưng Tôn Duệ vẫn thấy căng thẳng. Mà lại nghĩ tới bọn họ mấy tiếng trước còn ngọt ngào ngào ngào mà hôn hôn, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu?

Đại khái vì Tôn Duệ sưng sốt một lát mà không có trả lời, Cao Vinh đoán được hắn lại tưởng tượng ra điều gì rồi, lại bổ sung: “Không phải trước đây An Diêu Dịch xảy ra chuyện sao, có vẻ như paparazi đào bới chuyện lúc trước của cô ta, liên lụy đến tôi. Nhưng cũng không ảnh hưởng lớn lao gì, chỉ là muốn cùng em nói một chút. Tôi sợ em tâm lý không thoải mái.”

“A? Để em đi xem...” Cái tên An Diêu Dịch như trăm năm không có xuất hiện qua. Không thể phủ nhận, thấy cô ta dính scandal thì có chút mừng thầm, mà không nghĩ tới bất quá này vừa được bới lên, cả Cao Vinh cũng bị dính vào.

“Paparazi viết bài khẳng định sẽ không được êm tai đâu.” Cao Vinh phòng hờ mà nói với Tôn Duệ.

52. Chương 52

Tôn Duệ không biết liệu bây giờ Cao Vinh có bận không, không muốn cứ quần lầy đối phương tán gẫu, mà vẫn lo lắng nên không thể làm gì khác ngoài lên mạng tìm kiếm một chút. Kỳ thực, Cao Vinh cũng chỉ là bị liên lụy, anh không làm sai điều gì, trên mạng tìm được một ít nói bóng nói gió, mà cũng không phải trung tâm sự việc. Tuy là như vậy, nhưng Tôn Duệ nhìn thấy mấy cái này trong lòng.

“Gi vậy chứ, còn đếch liên quan đến bọn họ.” Tôn Duệ xem điện thoại xong liền giận dữ. Một đám thích bát quái không chê làm lớn chuyện, đồn dập đào bới lịch sử đen của An Diêu Dịch. Tuy rằng Tôn Duệ cũng không thích cô gái này, cũng không thể không cảm thán tâm tình hóng chuyện to lớn của người qua đường. Có thể nói là mọi người đều đẩy tường, trước cô ta nổi bao nhiêu, giờ đây có bấy nhiêu paparazzi cùng cư dân mạng để ý, thời kỳ cấp ba đến đại học đều bị phơi bày.

“Lúc trước còn bảo mình độc thân, hoá ra là giả... Nhưng mà trong vòng giải trí phần lớn mọi thứ đều giả mà ha ha.”

“Thật là, đồng tình với bạn trai cũ của cô ta.”

“Có ai có weibo người trong cuộc để ngắm chút cảnh không...?”

Mặc dù Cao Vinh thuộc phía hậu trường, miễn cưỡng đặt nửa chân vào vòng giải trí, thông tin weibo từ hồi đại học cũng nhanh chóng bị tìm ra. Anh coi như là người bị hại, mà bị một đám người coi như trò vui mà mò đến weibo để lại những lời trêu chọc, cũng không phải trải nghiệm tốt đẹp gì.

Tôn Duệ nhấn nhịn để không vào mắng “Liên quan quái gì tới mấy người”, mà biết làm như vậy chỉ có thể tưới thêm dầu vào lửa, suy nghĩ mottj lát, đi tìm bạn bè hỏi xem có cách nào giải quyết vấn đề hay không.

Cả đám bạn tốt cũng có chốt mơ hồ, bọn họ không có ai làm trong ngành truyền thông giải trí, mà Tôn Duệ, lẫn lộn hai năm, kết quả mới sững sờ phát hiện trong cái vòng này chẳng quen biết một ai.

“Mày rớt cuộc là đi làm việc hay đi tìm đối tượng vậy?” Có một đứa bạn sắc bén vạch ra.

“Bọn mày nhất định phải trào phúng tao vào lúc này sao!?” Tôn Duệ rối rít.

Bạn bè ngoài miệng thì trêu ghẹo, nhưng vẫn nói sẽ đi tìm một chút quan hệ. Tôn Duệ biết bọn họ thời khắc mấu chốt vẫn đáng tin, thở dài một hơi.

“Hai người bọn mày thực sự qua lại? Đến giờ mới được mấy ngày đã ra chuyện như vậy, mày cũng đừng có mù quáng quá.” Có người nhắn tin nói riêng với Tôn Duệ, cũng coi như nhắc nhở một chút. Bọn họ thân nhau từ cấp ba, phương diện tình cảm của Tôn Duệ trải qua nhiều việc ngốc đần không xuể, hoàn toàn thuộc kiểu người bị bán còn giúp người ta đếm tiền.

“Lần này không giống...!” Tôn Duệ thề son thề sắt.

“Tự mày hiểu rõ là được! Tuy tao cảm thấy mày với người này có khi không được.”

Tôn Duệ bị bạn thân độc miệng làm tổn thương đến nói không ra lời, cũng không có cách phản bác. Hắn lấy di động, mềm man tìm kiếm nửa ngày, cũng không biết có thể làm gì.

Cùng lúc đó, Cao Vinh tại một bên khác cũng đang phải chịu áp lực khá lớn. Đoàn phim nhỏ vốn không có ai để ý, hành trình đương nhiên cũng không cố ý giữ bí mật. Anh vừa đến đoàn phim đã bị paparazzi ngồi xổm sẵn tin nhìn ra.

“Cao Vinh? Xin hỏi, Cao tiên sinh có thời gian nhận một cuộc phỏng vấn không ạ...”

“Xin hỏi, lịch sự tình cảm giữa ngài và cô An Diêu Dịch là thật sao? Có thể bình luận kỹ càng được không?”

“Sau khi An Diêu Định xảy ra chuyện có liên lạc với ngài không?”

“...”

Phóng viên túm năm túm ba xông tới. Tuy rằng đoàn phim đã có người sớm nhắc, cẩn thận nói rằng có phóng viên đang chờ anh, nhưng anh cũng không phải minh tinh, thứ nhất không bảo tiêu, thứ nhì không người đại diện, thế đơn lực bạc, xông vào vô cùng gian nan.

Cao Vinh vẫn trả lời như cũ: “Chuyện trước kia không có gì nhiều để nói, đây là việc cá nhân của tôi. Hiện tại tôi và cô ấy đã không còn quan hệ gì, hy vọng truyền thông không quấy rầy cuộc sống của tôi, xin cảm ơn.”

Truyền thông chạy từ xa đến đây không phải để nghe cái này, làm sao có thể như vậy mà đồng ý thả anh đi? Tuy rằng việc Cao Vinh và An Diêu Định từng yêu nhau cũng chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn cho việc cô ta dùng quy tắc ngầm, nhưng tin tức lớn bọn họ giành không được, có thể cướp đến tay chút thông tin này cũng là tốt rồi. Huống chi Cao Vinh cũng không phải người ngoài giới, đạo diễn cũng giới giải trí có móc nối, đương nhiên cũng có chuyện để mà viết.

“Vậy sự việc lần này của cô An Diêu Định, ngài không có ý kiến gì sao? Ngài có biết quan hệ của cô ấy cùng ông chủ công ty kia không?”

Cao Vinh duy trì nụ cười, nói: “Tôi khá bận quay phim, không có để ý tin tức giải trí, cũng là mấy ngày nay mới biết. Chuyện lúc trước tôi cũng không đặc biệt rõ ràng.”

Anh không phải nghệ sĩ, mà lúc trả lời vấn đề, cần vòng vo(*nguyên văn “đánh thái cực quyền”) thì so với người ta cũng tám lạng nửa cân. Các ký giả hỏi một ngày cũng chỉ nhận được những câu trả lời quy củ, còn chưa kịp hỏi tiếp, đã có người trong đoàn phim ra đón Cao Vinh. Một nhóm người ra chặn phóng viên, giúp Cao Vinh tiến vào.

Hầu hết mọi người đều đang ở trong, dồn dập đến chào hỏi Cao Vinh. Cao Vinh vừa nãy bị tập kích mà một thân mồ hôi, phải ngồi nghỉ một lát, rồi quay ra nói với nhân viên công tác: “Các anh phải vất vả rồi. Thật xin lỗi, lại thêm phiền toái.”

“Thế này có là gì đâu. Không phiền phức.” Nhân viên công tác cười khanh khách đáp, dồn dập biểu thị khách khí với Cao Vinh.

Giả Uyển Uyển đã tới, ở trong phòng đoàn phim thuê cho, nghe nói Cao Vinh đến, liền lắc lư đi xuống. Nghe nói trên đường cũng bị paparazzi tận dụng mọi cơ hội moi tin tức, cô đương nhiên nói không biết_____ mà thật ra cô cũng không biết gì cảm paparazzi rất nhanh đã thất bại.

“Quá thảm, đoàn phim chúng ta có nhiều diễn viên như vậy, nhiệt độ goppj lại cũng không bằng chuyện bát quái của đạo diễn.” Giả Uyển Uyển giả khóc rờn nói.

“Cô bớt âm ỉ một chút sẽ chết sao?” Cao Vinh một mặt phiền lòng.

Giả Uyển Uyển kè sát đến, nhẹ giọng nói: “A, thật à? An Diêu Định thật sự là bạn gái cũ của anh?”

“Ừ, đúng đấy.” Việc này không có gì để không thừa nhận. Sự thực các báo cũng viết hết rồi, nói dối lại thành anh chột dạ. Đoạn tình cảm trước kia, anh có thể nói chính mình từ đầu tới cuối không một chút giả tạo với đối phương.

“Lúc trước tôi nói cô ấy ở đoàn phim bên cạnh, anh một chút biểu tình cũng không có! Anh là đạo diễn mà còn học diễn xuất nữa à?” Giả Uyển Uyển nhắc tới cuộc đối thoại có nhắc đến An Diêu Định lần trước., Cao Vinh ngoại trừ thoát nhìn có điểm bình tĩnh_____ anh ta lúc thường cũng là kiểu mặt này, không có bất kỳ phản ứng nào, giống như hoàn toàn không quen biết người kia.

“Thứ nhất là vì khi đó đã quên cô ta rồi. Thứ hai thì là thói quen,” Cao Vinh bắt đắc dĩ nói, “Cũng giả vờ không quen biết nhiều năm mà.”

“Quan hệ ngầm à? Thảm thế. Tôi xem báo lá cải toàn thấy nói anh thành một vị hàng năm đau khổ vì tình. Có bạn gái chỉ có thể giấu, còn bị xanh biếc cả đầu... khụ khụ.” Giả Uyển Uyển cảm thán, liếc nhìn sắc mặt Cao Vinh.

“Nghe cô nói vậy, đúng là thảm thật...” Cao Vinh thờ ơ cười cười. Tuy nói là như vậy, trước đây anh cũng cảm thấy thực sự ngọt ngào. Nhưng từ khi chia tay, trái lại lại càng thoải mái, khó chịu như vậy một trận, rất nhanh đã có một người khác xông vào sinh hoạt của anh làm rối loạn nhịp điệu.

Giả Uyển Uyển vỗ vỗ vai Cao Vinh: “Tôi rất đồng tình với anh... Đúng rồi, tôi thấy tài xế đem hành lý của anh lên phòng trọ. Hôm nay đoàn kịch cũng không có việc gì, muốn tôi dẫn qua không?”

“Cảm ơn, trước thì không được. Kỳ thực, tôi chỉ ở tạm hai ngày, sau khi liên lạc với nơi ở khác thì sẽ ra ngoài ở.”

“A, sao phải đặc biệt như vậy?” Giả Uyển Uyển kinh ngạc nói.

“Ừm... Tôn Duệ muốn theo tới. Bọn tôi thuê nhà riêng ở ngoài để ở.”

“Oa_____ Tôi hiện tại lại không có chút đồng tình nào với anh.” Bị bạo kích, cấu độc thân Giả Uyển Uyển khóc lóc kể lể rồi lỵ khai. Cao Vinh mặt không biến sắc.

Anh nhìn xung quanh đoàn phim một vòng, sau khi chào hỏi xong liền ra cửa sau gọi điện thoại cho Tôn Duệ. Tôn Duệ ở nhà ôm máy đứng ngồi không yên, nhìn thấy báo cuộc gọi cơ hồ là nhấc máy ngay giây tiếp theo.

“Đang làm gì vậy?” Cao Vinh hỏi.

Tôn Duệ nghe thấy giọng Cao Vinh so với bình thường cũng không có gì khác, tâm tình mới yên ổn.

“Không làm gì, em chỉ ngồi sốt ruột thôi. Đám người trên mạng thật chẳng có đạo đức gì cả, đều nói anh như vậy... Anh lúc này cũng đừng lên xem làm gì.” Tôn Duệ đau lòng nói.

“Tôi đã thấy rồi, không sao. Tôi không đến nỗi để chuyện như vậy trong lòng. Nhưng ban nãy bị paparazzi cùng phóng viên chặn lại, có chút phiền.”

“Cái gì? Paparazzi cũng đuổi tới đoàn phim? Thật hả?” Giọng Tôn Duệ lộ rõ vẻ tức giận, “Em đã tìm hỗ trợ từ bạn bè, nếu có tin tức sẽ lập tức nói cho anh...”

“Không cần quá phiền phức đến họ. Kỳ thực cũng không phải đại sự gì, áp đi cũng không chắc là tốt.”

“Ha, vậy thôi... Cứ thế đi.” Tôn Duệ tỉnh táo lại, ngẫm thấy cũng đúng.

“Vẫn là cảm ơn em... Nói cảm ơn có phải xa cách quá không?” Cao Vinh cười nói, “Đội em tới sẽ trực tiếp ”cảm ơn” sau.”

Tôn Duệ nghe xong mặt liền đỏ. “Cảm ơn trực tiếp” có thể tính là...

“Bây giờ em mua vé bay qua luôn được không?”

Cao Vinh bắt đắc dĩ: “Em đừng nóng nảy... Tôi cúp điện thoại sẽ liên hệ chủ nhà. Ngày mốt em thu thập hành lý rồi đến. Không phải còn chưa tới hai ngày sao?”

“Chưa tới!” Tôn Duệ không chậm trễ chút nào mà trả lời.

“Ừm...Lại nói, nửa ngày không thấy, có chút nhớ em.” Cao Vinh thẳng thắn nói. Anh cảm thấy không xoá được hình ảnh Tôn Duệ luôn luôn ấm ỉ kia trong đầu.

Đồng thời cũng có chút lo lắng Tôn Duệ bởi vì chuyện này mà không vui. Nhìn ra được, với phương diện tình cảm thì Tôn Duệ đặc biệt “hẹp hòi”, một chút việc đều cũng có thể ghen, từ lần hiểu lầm Giả Uyển Uyển anh đã nhìn ra rồi. Nghĩ đến các loại nói bóng nói gió trên mạng, anh không hy vọng mình với Tôn Duệ vừa ở bên nhau mà đã vì vậy mà gây mâu thuẫn.

Tôn Duệ sững sốt một lát, mới phục hồi tinh thần mà nghe ra Cao Vinh nói cái gì. Cảm thấy nhói nhói trong lòng, đây là cảm giác hạnh phúc chỉ khi tràn đầy yêu đương mới có được.

“Em cũng rất nhớ anh! Hiện tại em muốn qua luôn ấy,” Tôn Duệ rất nhanh đã bổ sung, “A, em biết, nói cũng đúng, em sẽ không đi luôn. Vậy em cũng không chiếm thời gian của anh nữa, anh mau đi xem phòng đi... Cần thận phóng viên.”

“Được.” Cao Vinh nhẹ giọng đáp, sau đó cúp điện thoại.

Phiền lòng vì chuyện cũ cũng không còn, Cao Vinh chẳng qua vì sinh hoạt bị quấy rầy nên mới thấy khó chịu. Sau khi gọi điện thoại cho Tôn Duệ, loại khó chịu này tựa hồ cũng tiêu tán một ít. Đôi khi, Tôn Duệ cũng thật như là có sức mạnh thần kỳ.

Cửa sau không ai trông coi, Cao Vinh đội mũ, gọi taxi đi thẳng đến nơi xem phòng, trên đường thì gọi điện cho chủ nhà. Đi cách đoàn phim không xa, anh còn thấy lẻ tẻ vài phóng viên vẫn chưa từ bỏ ý định mà ở đó lẩn lút. Nhưng, đáng tiếc, cả ngày hôm nay bọn họ cũng không có cơ hội gặp lại Cao Vinh.

53. Chương 53

Để tránh bị quấy phá, động tác của Cao Vinh nhanh hơn không ít, nhanh gọn sắp xếp xong chuyện phòng ở.

Chủ nhà nhìn qua thì là một trung niên hơn bốn mươi tuổi, vừa vặn muốn đi nơi khác mấy tháng, phòng ở để không, liền đăng một tin cho thuê lên mạng. Có người đến liên hệ cũng thực sự làm ông kinh ngạc, dù sao thì đây là địa phương nhỏ, phòng này của ông không dựa núi gần sông, cũng không hy vọng chỉ một thời gian ngắn đã có người tìm thuê.

Thông tin so với khi trao đổi qua tin nhắn cũng không khác biệt là bao, Cao Vinh lần này đến xem phòng cũng không có vấn đề gì xảy ra. Bên chủ nhà thấy Cao Vinh, cảm thấy anh thoát nhìn cũng đáng tin, không phải loại người trẻ tuổi mỗi ngày đều gọi người đến lẩn lút trên giường gì đó. Việc này rất nhanh liền quyết định xong.

“Các cậu là hai người ở? Đi du lịch à?” Chủ nhà thuận miệng hỏi.

“Vâng. Là làm việc, hơn một tháng cũng không ngắn, bọn tôi thuê phòng thì có lợi hơn khách sạn.”

“Không phải là một cặp vợ chồng son đấy chứ?”

“Khụ... Bọn tôi vẫn chưa kết hôn.”

“Có người đi cùng chăm sóc cũng tốt.” Chủ nhà đau lòng, quay đầu nói vì con mình lên thành phố học nên vợ ông đi theo chăm sóc nó, một người ở ngoài phải dốc sức làm việc một mình.

Cao Vinh không phản bác câu “vợ chồng son” của chủ nhà. Ban đầu, vì lý do an toàn mà họ quyết định Cao Vinh sẽ là người liên hệ với chủ nhà, đối phương cũng không biết người còn lại là nam hay nữ. Cao Vinh chỉ nhắc tới là sẽ có người tới cùng, đối phương cũng không nghĩ đến là đàn ông.

“Vậy được rồi, ngày mai tan tầm, cậu lại tới ký hợp đồng, mang hành lý tới là ở được. Cậu nói là muốn mang cả vật nuôi tới? Lúc rồi đi nhớ thu dọn sạch sẽ, mở cửa cho thông gió là được.”

Hiếm thấy mà gặp được một chủ nhà khoan dung với vật nuôi, Cao Vinh cảm thấy vận khí thật không tệ.

Cũng coi như làm xong một việc lớn, Cao Vinh hơi an tâm một chút. Trên đường về nói đã lo xong mọi việc với Tôn Duệ, không có gì ngoài ý muốn thì ngày mốt đến đây là được.

Trong giọng Tôn Duệ đều tiết lộ ra vẻ vui sướng cùng kích động, Cao Vinh: “Em cũng không cần quá gấp...” Lời này còn chưa nói xong, Tôn Duệ không nói hai lời mà cúp máy rồi đi thu thập hành lý.

Cao Vinh thở dài, bắt đầu dĩ cười cười. Ngăn cũng ngăn không được thì phải? Lại nói, anh cũng bị nhiễm cảm xúc của Tôn Duệ, có hơi chút vui vẻ. Quả thực, không chút giống với thanh niên, mà là một đứa nhỏ chừng mười tuổi vắt mũi chưa sạch, bởi vì yêu đương, không tự chủ được mà cứ cuống cả lên.

Đoán chừng là do biểu lộ quá rõ ràng, sau khi nói với nhân viên công tác cùng cấp trên trong đoàn phim rằng anh sẽ không ở lại nhà trọ, mọi người đồn dập suy đoán, trên anh ở bên ngoài “kim ốc tàng kiều”. Cao

Vinh chỉ có cười khổ. “Kim ốc” thì Tôn Duệ trả phần lớn tiền thuê, “Kiều” không thể nói là “kiều” _____ “Tàng” cũng là không thể. Sau khi tới, có khi Tôn Duệ lại lớn mồm đòi đến tham quan đoàn phim ấy chứ.

Cao Vinh đánh trống lảng lờ gạt một vòng, nhưng cũng không phủ định, để mọi người ngầm hiểu ý. Kỳ thực, mọi người ngoài tinh thần hóng chuyện, cũng là muốn trêu ghẹo một chút, khiến tâm tình Cao Vinh thoải mái hơn. Dù sao hai ngày nay anh cũng dính vào vụ bê bối của bạn gái cũ, ít nhiều gì cũng ảnh hưởng đến tâm tình.

Mọi người cũng biết hiện tại tâm tình Cao Vinh khá tốt, điểm buồn bực khi bị rình mò cũng biến mất.

Ngày hôm sau, paparazzi vẫn còn chưa hết hy vọng, tiếp tục ngồi hóng ở ngoài. Cao Vinh đã có đầy đủ kinh nghiệm từ nhóm nghệ sĩ, một cọng tóc cũng không để người khác chụp. Bọn họ không ngờ tới một đạo diễn lại có thể lảng tránh như thế. Bản thân anh không lộ mặt, ngược lại, diễn viên trong đoàn thì cứ ra ra vào vào. Nhóm paparazzi bắt đầu bàn bạc, ngược lại, cứ thế rời đi thì cũng là công dã tràng, không bằng cứ chụp người khác, ít ra còn có chữ để viết bài.

Kết quả, một đám phóng viên sau khi chạy về soạn bản thảo mới phát hiện, bọn họ thế này đâu phải đến đào bát quái? Hoàn toàn biến thành phỏng vấn diễn viên mới trong đoàn phim của Cao Vinh.

Trong đoàn phim, Giả Uyển Uyển vỗ đùi, miêu tả với người bên cạnh: “Tên phóng viên kia sau khi biết không thể có tin gì từ chị, hung hăng cảm ơn một tiếng có lệ, quay đầu muốn đi. Chị còn không thêm dừng lại, nói cùng hần 10 phút, xem hôm nay đoàn phim ăn cái gì, chị đây phải quay lại ba lần mới qua một cảnh...”

“...Thật thảm.” Một diễn viên quần chúng nhỏ thực lòng cảm thấy như vậy cho tên phóng viên kia.

“Ba lần mới qua cảnh mà cô còn rất tự hào?” Cao Vinh đột nhiên đi ra từ sau lưng Giả Uyển Uyển.

Giả Uyển Uyển giật mình: “Không có, tuyệt đối không có.”

“Hôm nay đã vất vả rồi.” Cao Vinh không tiếp tục bám không tha lời cô nói, số lần Giả Uyển Uyển phạm sai lầm cũng không nhiều, tình cờ quay lại một vài lần cũng có thể thông cảm. Đối diễn đều là người mới, cũng khá ảnh hưởng đến trạng thái của cô.

Nói tóm lại, hôm nay đoàn phim trải qua vô cùng thuận lợi. Nam chính lần trước vì sốt mà xin nghỉ, nói một không nói hai, chưa khoẻ hoàn toàn đã tới, chỉ lo mình làm ảnh hưởng đến tiến độ quay phim. Cao Vinh nhìn đám người trên dưới hai mươi này liều mạng như vậy, lại nghĩ tới mấy vị đang “hot” thích thì đến muộn cùng với mấy sự kiện đùa giỡn đại bài, cũng không thể không cảm thán cái vòng này thật sự nát bét. Chỉ hi vọng những người mới này, sau đó vẫn sẽ giữ vững nhiệt huyết ban đầu của họ.

Chuyện này, coi như Tôn Duệ là bạn trai anh thì biểu hiện thảm hại của hần trước đây cũng vẫn còn đó. Cao Vinh không nhin được mà nghĩ. Nếu Tôn Duệ vẫn muốn tiếp tục đóng phim, vậy bản thân phải vận hết khả năng để dậy hần.

“Hôm nay anh đi đón Tôn Duệ sao?” Giả Uyển Uyển nhỏ giọng hỏi. Trước mắt, trong đoàn phim chỉ có cô biết chuyện giữa Cao Vinh và Tôn Duệ.

“Ừm. Mang cả nhà lẫn người tới, tôi phải đến hỗ trợ.”

“Có mèo có chó, còn có bạn trai đẹp trai giàu có, thật quá hạnh phúc_____” Giả Uyển Uyển nói lớn, “Thoạt nhìn còn rất dính người, đạo diễn Cao có phúc thật.”

“Sao cô thấy được?” Cao Vinh không rõ, lúc thường Tôn Duệ cũng coi như bình thường đi? Hình tượng trên ti vi cũng chỉ theo dạng vui vẻ nhiệt tình.

“Lên chương trình đương nhiên là không thấy, nhưng khi cậu ta đứng trước mặt anh,” Giả Uyển Uyển khoa tay múa chân, “Chính là, từ trong ra ngoài đều toát ra khí chất của chó, hiểu không! Cái kiểu vây quanh người, xoay xoay lộn vòng ấy.”

Cao Vinh phải thừa nhận: “Liên tưởng thật chính xác...”

“Đi đi, nhanh đi nghênh đón tình yêu của anh đi.” Giả Uyển Uyển biểu thị mất không gặp tâm không phiền, kêu Cao Vinh nhanh đi đón người, đừng có ở lại thương tổn cô gái vẫn còn độc thân là cô.

Tuy rằng muốn phản bác đôi lời, mà Cao Vinh cũng không biết phải nói cái gì, những điều Giả Uyển Uyển nhận xét hình như cũng không phải cái gì xấu.

Đoàn phim kết thúc công tác cũng không tính là muộn, nhưng trên đường đến sân bay thì bị kẹt xe, Cao Vinh đến thì thấy Tôn Duệ đã đợi ở cửa một thời gian. Hắn mang theo một mèo một chó cùng một cái va ly, cần bản không có cách tùy ý đi lại, không thể làm gì khác ngoài đứng yên một chỗ.

”Em chờ lâu lắm rồi? Cao Vinh xuống xe, liếc mắt một cái đã thấy Tôn Duệ, bước nhanh chạy tới.

”Em...” Một câu “Em nhớ anh” bị kẹt bên miệng. Muốn ôm ấp một chút sau mấy ngày xa cách, lại nghĩ tới bọn họ hiện đang ở sân bay, coi như hiện tại hắn đeo kính râm đội mũ, thì cũng là một nơi có tính nguy hiểm nơi, vẫn là nhìn xuống mới tốt.

”Em không chờ lâu.” Tôn Duệ đè nén tâm tình kích động, nhìn về phía Cao Vinh, trong ánh mắt viết rõ ràng “Đi mau, đến nhà rồi lại nói”, gấp đến không chịu được.

”Tiểu Hoa để tôi... Val y cũng đưa tôi đi.” Cao Vinh một tay ôm bao mèo, một tay kéo va ly. Tôn Duệ dắt theo Cơm Nấm, đắc ý ngồi lên ghế sau xe chờ.

Cao Vinh cùng tài xế sắp xếp hành lý ở cốp xe xong, cũng chủ động ngồi xuống ghế sau, Tôn Duệ lại càng cười tợn.

Bởi vì tài xế còn ở phía trước, hai người cũng không tiện nói nhiều, chỉ chạm chạm tay, thuận miệng hàn huyên việc vặt xảy ra hai ngày này, như là sáng sớm thì ăn cái gì. Tài xế cũng không cảm thấy kỳ quái, từ đầu tới cuối chỉ nghe đài phát thanh, khiến hai người nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Sắp xếp xong xuôi thì cũng là sự tình tâm bốn mươi mấy phút sau. Đặt đồ xuống, Tôn Duệ rốt cục không nhìn được, nhào tới.

”Hai ngày mà cứ như hai năm vậy!” Tôn Duệ oán giận.

Dứt lời, Tôn Duệ ngẩng đầu, cánh tay treo trên cổ Cao Vinh, chớp chớp mắt ám chỉ anh.

Cao Vinh rất phối hợp mà cúi đầu cho hắn một “Nụ hôn sau hai ngày gặp lại.”

”A... Cao Vinh...”

Tôn Duệ mềm mại mà treo móc trên người anh.

Cơm Nấm không biết nặng nhẹ mà ở bên chân hai người cọ tới cọ lui quấy rối, hình như đang không rõ vì sao sờ sờ ôm ôm mà không có phần của nó.

____ Mà Tiểu Hoa lúc này vẫn còn bị nhốt trong bao mèo.

54. Chương 54

Hôn đến mệt, Tôn Duệ lúc này mới nhớ ra mà nhìn phòng ở. Bởi vì thân mật tiếp xúc nên hắn hơi có chút phản ứng sinh lý, theo bản năng mà muốn lẩn tránh. Xoay người nhìn trái nhìn phải, bình luận bố cục trong nhà.

”Khụ, khụ...”

Cao Vinh có chút mất tự nhiên, hắng giọng một cái. Kỳ thực, anh đã nhìn ra rồi, nhưng cũng không có vạch trần. Anh có chút không biết phản ứng thế nào với tình huống này. Chẳng lẽ cứ nói với Tôn Duệ “Em cứ cương đi đừng để ý đến tôi”?

...

Bọn họ hiện tại đang ở trạng thái “Đường như có thể tiến thêm một bước, nhưng cả hai đều không biết đối mặt với tình huống này thế nào”.

Tôn Duệ tuy tích cực, nhưng chuyện như vậy hẳn cũng sợ. Sợ mình sơ ý một chút, Cao Vinh sẽ cảm thấy không ổn, nhận ra rằng với đàn ông quả thật không được, sau đó lật thuyền. Vì vậy, hiện tại hẳn có chút giống rùa đen rút đầu, Cao Vinh không đề cập tới, hẳn cũng không nói gì, bảo trì trạng thái hiện tại cũng hạnh phúc rồi.

Cao Vinh cũng không phải hoàn toàn không để ý việc này. Cũng không phải là vì, anh vẫn chưa hoàn toàn thích ứng sao...

Thuận theo tự nhiên đi. Cao Vinh trầm hạ kết luận. Nếu Tôn Duệ đã liều mạng để tạo cơ hội cho hai người ở chung, thì sau cứ thuận theo tự nhiên mà phát triển.

Có phải nhanh quá không? Cao Vinh thử tìm kiếm, tuy rằng thấy như đã nhận thức nhau rất lâu, nhưng thực tế mới chỉ xác định quan hệ tâm hơn một tuần_____ quá thần kỳ. Không tới mười ngày đã ở chung.

Thực ra, hai người mấy tháng trước đã ở chung rồi.

Tôn Duệ ngồi trên sàn làm bộ dọn đồ trong va ly, quay lưng về phía Cao Vinh, nuốt nướng bọt, nhiệt độ trên người có vẻ hạ xuống một chút. Hẳn không nhìn được, dùng khoeo mắt thử liếc Cao Vinh: Ảnh không phát hiện đầu nhĩ?

Cao Vinh còn đang thất thần, quay đầu liền thấy Tiểu Hoa đang mở hai mắt tròn vo nhìn anh chằm chằm, lúc này mới phát hiện chưa có thả nó từ bao mèo ra.

“Myaaaao~~”

Tiểu Hoa đại khái đang nói “Ba tốt cực cũng nhớ đến con?”

Cao Vinh mở khoá ra cho nó, muốn vuốt hai cái động viên một chút, tâm tình Tiểu Hoa lại không tốt mà xông ra, sau đó chui xuống gầm ghế.

”Ai, mai con mới muốn ra à...? Cao Vinh quỳ xuống, hướng về phía gầm ghế dỗ dành một chút thấy không có kết quả, đành coi như thôi.

Tôn Duệ giằng co hơn nửa ngày, mang cả nhà lẫn người theo, lúc này mệt mỏi, liền chạy tới phòng ngủ, không chút khách khí mà thả người xuống giường nằm co quắp. Nói thế nào cũng là phòng của hắn mà.

Cao Vinh nhìn đồng hồ mới sắp xếp một nửa, chất đồng trên sàn, bắt đắc dĩ tự mình giúp hắn.

“Phòng em mai dọn cũng được...” Tôn Duệ có chút ngượng ngùng.

“Tệ tay thôi, em cứ nằm đi.” Cao Vinh cũng không nghĩ nhiều, anh không phải không biết tật lười biếng lười thôi của Tôn Duệ.

Tôn Duệ có chút bất an trong lòng, nhưng giường nằm thực thoải mái quá, hẳn đấu tranh tư tưởng một lát, cuối cùng cũng không có ngồi dậy.

“Không phải em không muốn giúp, em chỉ bị giường vậy khốn thôi.” Nửa giờ sau, Tôn Duệ giải thích với Cao Vinh, người đang giúp hắn xếp đồ vào tủ.

Cao Vinh đáp lời: “Vâng vâng vâng, tôi nhìn ra được. Sau đó tôi định đến siêu thị, mua cho Tiểu Hoa chậu cát mèo, cả thức ăn cho chó và mèo nữa... Gần đây cũng không có hàng quán nào, phải mua chút thực phẩm về làm nữa.”

“Em cũng đi!” Nghe nói phải ra ngoài, Tôn Duệ cũng lấy lại tinh thần. Dưới cái nhìn của hắn, cùng nhau đi siêu thị với cùng nhau xem phim đều tạo một loại cảm giác thân mật giống nhau.

“Không phải em bị vậy khốn rồi sao?” Cao Vinh hỏi ngược lại.

Tôn Duệ làm bộ không nghe thấy.

Cao Vinh thở dài, đưa tay ra: “Vậy em đứng lên đi?”

Tôn Duệ vội vàng kéo tay anh, đứng lên, rồi tiện đà ghé sát vào Cao Vinh.

“Đồ kẹo đường dính người.” Cao Vinh dở khóc dở cười.

“Em không nhịn được mà...” Tôn Duệ tự cảnh tỉnh rằng dính người quá là một tật xấu. Trước đây ở cùng Lưu Tư Hiền, hẳn cũng có một khoảng thời gian cư xử như vậy, cứ vậy quay đối phương. Giờ đây đối với Cao Vinh là tâm ý tương thông, sợ mình cứ như vậy lại gây hiệu ứng xấu, tâm tình càng trầm trọng: “Việc đó, em như vậy có phải làm anh thấy phiền không?”

“Nghĩ gì thế. Em như vậy rất tốt.” Cao Vinh cười cười, xoa nhẹ đầu Tôn Duệ.

“Thật sao? Nếu anh không thích thì phải nói cho em...” Tôn Duệ nửa tin nửa ngờ.

Cao Vinh không muốn hấn lại mở chế độ não bổ, nửa cương quyết trông kính mắt đội mũ lên cho hấn, vì lý do an toàn mà bảo hấn choàng thêm cái áo khoác. Hai người đi đến siêu thị, trên đường vừa đi vừa nói tới chuyện này.

“Em không cần phải quá để ý đến những chuyện như vậy. Nếu tôi thấy không tốt ở điểm nào, tôi nhất định sẽ nói với em.” Cao Vinh bảo đảm với Tôn Duệ.

“Được rồi... Vậy bây giờ em có điểm nào không tốt không?” Tôn Duệ lo âu hỏi, “Em cũng hiểu, nghĩ lại vẫn thấy em quẩn lầy anh nhiều quá... Anh xem, chúng ta mới xác định quan hệ được mấy ngày, anh đi công tác, em lại cứ nhất định phải theo tới, còn mang cả Cơm Nấm cùng Tiểu Hoa tới đây.”

“Em như vậy rất tốt, thật đấy.” Cao Vinh lập lại những lời đã nói mấy phút trước, “Nói thật, so với việc đối tượng làm việc ở ngoài, mỗi tuần, mỗi tháng mới được gặp một lần, tôi lại càng yêu thích em thế này, lúc nào cũng đi theo tôi...”

Cao Vinh dừng lại một chút, lại nói: “...Những lời đó có phải gia trưởng quá không? Tôi muốn nói, nếu như em muốn đi làm cũng không thành vấn đề.”

“Thật sao? Vậy ngày mỗi ngày em đều theo anh đến đoàn phim cũng được?” Tôn Duệ hoàn toàn không để ý nửa câu sau, mắt sáng lên.

Cao Vinh cũng không có ý định muốn giấu diếm cái gì, sảng khoái nói: “Chỉ cần em không quấy rối là được.”

“Cái gì mà không quấy rối!” Giọng Tôn Duệ có hơi lớn, nhìn người đi đường xung quanh một chút, lại hạ giọng nói nhỏ, “Em cũng không phải một thằng nhãi lên tám.”

“Nói thí dụ như muốn chơi xấu mà tham gia diễn chẳng hạn...”

Tôn Duệ bị chột trúng ý đồ, bất mãn nói: “Em, em cũng không định làm qua loại chuyện phiền toái này. Hơn nữa, em mà tới đoàn phim của các anh, không phải tăng thêm danh tiếng à. Anh không thấy trước đây em khá nổi...”

“Muốn tăng nhân khí mà hạ thấp chất lượng sao?” Cao Vinh vạch ra không chút lưu tình.

Tôn Duệ cũng tự biết kỹ năng diễn xuất của mình thế nào, mắt mặt mà hừ hừ hai tiếng, không biện luận gì.

Cao Vinh nhớ tới những gì mình nghĩ trước kia cho Tôn Duệ, lại hỏi hấn: “Em muốn tiếp tục đóng phim sao? Nếu em muốn, tôi có thể giúp em luyện tập. Đương nhiên, em theo chương trình học bài bản vẫn tốt nhất, dù sao thì tôi cũng không phải chuyên môn của tôi(*nguyên văn: “cách hành như cách sơn“, ý muốn nói, đối với một người không theo chuyên môn thì ngành/ nghề đó tựa như một thế giới khác/ không thể hiểu hết, đại loại vậy)...”

Tôn Duệ ngoài dự đoán của Cao Vinh mà lắc đầu: “Em không muốn. Em thấy, nếu được thì quay vài cái quảng cáo, mà tham gia chương trình tạp kỹ vẫn là tốt nhất. Em không có thiên phú diễn xuất, cũng không có động lực chịu khó chịu khổ để học.”

Lần trước khi nhắc đến chuyện này, Tôn Duệ hoàn toàn mê man, ngay cả lúc này cũng không dễ để suy xét. Cao Vinh cảm thấy đây có lẽ vẫn là con đường thích hợp với Tôn Duệ, hấn không thích có áp lực trong sinh hoạt, theo mong muốn của bản thân(*nguyên gốc: tùy tâm sở dục), vui vẻ đi làm là được rồi. Coi như ngày nào đó không thể làm được nữa, có không theo nghề này vẫn có thể sống thoải mái.

“Vậy mục tiêu kế tiếp cho chương trình tạp kỹ thì sao?” Cao Vinh thử giúp hấn đưa ra ý kiến, “Em cũng không thể không ra tác phẩm nào, chờ người ta luân phiên gửi lời mời cả đời chứ?”

“Nói cũng đúng. Nhưng hiện tại em có mục tiêu quan trọng hơn.” Tôn Duệ nói thẳng.

“Hả? Là cái gì?” Cao Vinh không nghĩ tới Tôn Duệ lại cân nhắc đến vấn đề này, anh phải nhìn nhận lại đối phương rồi.

Tôn Duệ nghiêng đầu, có hơi chút khó khăn giải thích: “Là... Trong quan hệ yêu đương, tiến thêm một bậc thang nữa.”

Cao Vinh thầm xấu hổ cho bản thân hồi nãy. Sao anh lại hy vọng Tôn Duệ sẽ để ý chính sự cơ chứ.

“Tỷ như?” Cao Vinh nhìn chằm chằm Tôn Duệ, trực tiếp hỏi hần.

“Kiểu như là... tầng 3 ấy.” Tôn Duệ mở miệng đáp, theo bản năng mà dời mắt, chăm chú nhìn chằm chằm gạch lát sàn siêu thị.

Cao Vinh không nhịn được mà đùa hần, giọng điệu tỏ vẻ rất bình tĩnh: “Nếu em muốn, hôm nay thử tầng nền cũng không có vấn đề gì. Em xem, chúng ta vừa lúc đang ở siêu thị đấy.”

“Khụ, khụ...! Em không muốn, a, không phải, em có muốn, nghĩ là muốn, cơ mà hôm nay... Em cảm thấy không thích hợp cho lắm. Em cũng phải chuẩn bị...” Tôn Duệ bị sắc nước miếng, ho khan không ngừng.

Bác gái bên cạnh không nhịn được mà liếc mắt nhìn bọn họ, hai người đàn ông trẻ tuổi thì thầm to nhỏ trong siêu thị, luôn cảm thấy có chút quái dị. Nhưng bác cũng chưa xem “Nhiệm vụ trạm tiếp theo”, không biết Tôn Duệ, chỉ bắt đầu đi lắc đầu một cái rồi bước đi.

“Em dọa người đi đường à?” Tôn Duệ lập tức dời đi đề tài ban nãy. Lúc rước, hần vẫn thấy nên cùng Cao Vinh từ từ tiến triển thì mới nên chuyện, bằng không lại phản tác dụng. Mà vừa nãy, chính Cao Vinh lại nói cái gì? “Ngày hôm nay có thể?” “Tầng nền?”

Trong đầu Tôn Duệ bắt đầu sinh ra hàng loạt hình ảnh không thể miêu tả, mặt nhanh chóng đỏ bừng. Hần nhìn không được liếc mắt nhìn Cao Vinh một cái, phát hiện ra nụ cười trên mặt đối phương, lúc này mới hiểu ra mình bị đùa bỡn.

“Anh đừng lấy chuyện như vậy trêu em ở nơi công cộng chứ?” Tôn Duệ nhỏ giọng oán giận.

“Xin lỗi xin lỗi.” Cao Vinh lại đứng gần Tôn Duệ thêm một chút, “Nhưng ý của tôi là thật. Em không phải lo lắng về vấn đề ”khi nào thì thích hợp“. Nếu tôi đã đáp ứng xác định quan hệ với em, vậy nghĩa là tôi đã nghĩ rõ_____ kể cả sự việc ở phương diện này. Cho nên, nếu em muốn, bất cứ lúc nào cũng thích hợp.”

“Vâng...” Nhịp tim Tôn Duệ tăng nhanh không ngừng, Cao Vinh, người này nhìn như bình tĩnh lạnh nhạt, nhưng lại thẳng thắn như thế, rồi chiếm trọn toàn bộ suy nghĩ của hần.(*chỗ này không chắc OTL)

“Sao anh lại ở siêu thị nói về vấn đề riêng tư này. Về nhà rồi nói...”

Cao Vinh suy nghĩ một chút: “Là ai gợi chuyện trước tiên ấy nhỉ?”

Tôn Duệ: “...” Lúc tranh luận, có vẻ như hần mãi mãi phải ăn quả đắng rồi.

55. Chương 55

Hai người mua đủ đồ cần thiết ở siêu thị, lại check lại một chút, tính đến tối còn đi một chuyến nữa. Ở quầy thu tiền, thấy người ta có bày bán mấy thứ đồ dùng người lớn, lúc xếp hàng, Tôn Duệ mất tự nhiên nhìn lướt qua. Sau khi thảo luận về chuyện kia, giờ nhìn mấy cái đồ này thế nào cũng thấy không đúng, nhìn nhiều thì thật giống như đang ám chỉ cái gì.

“Khụ, hay để lần sau em tự...” Tôn Duệ hắng giọng một cái.

“Cái gì?” Cao Vinh mỉm cười.

“...Không có chuyện gì!” Tôn Duệ cắn răng nói, hôm nay đã siêu cấp mất mặt rồi!

Nếu Cao Vinh đã nói đến mức này, Tôn Duệ cảm thấy mình cũng chẳng cần thiết giấu diếm chi nữa, chưa ăn thịt heo chẳng lẽ lại còn chưa thấy heo chạy hay sao? Hắn tự cho bản thân có kinh nghiệm hơn Cao Vinh ban đầu là giai thẳng nhiều lắm. Chỉ cần hơi chuẩn bị một chút, tuyệt đối sẽ khiến Cao Vinh trở tay không kịp.

Tôn Duệ tưởng tượng Cao Vinh lúc thường phong thái thong dong, khi đối diện mình thì lại biểu hiện sốt sắng, đột nhiên cảm thấy vô cùng động lòng.

Cao Vinh: “...” Tuy rằng không biết Tôn Duệ đang nghĩ cái gì, nhưng thấy hắn nhìn anh rồi cười khúc khích liền cảm thấy hắn không phải chuyện tốt đẹp gì.

Sau khi đem bao lớn bao nhỏ về đến nhà, Cao Vinh nhanh chóng sắp xếp chậu cát và thau cơm trước, miễn cho nó không có tiểu bậy lên ghế sofa nhà người ta. Dẫn vật một hồi mời vào bếp nấu cơm, Tôn Duệ đứng bên cạnh tự nhiên sinh ra cảm giác áy náy.

“Em có thể giúp gì không?” Tôn Duệ đề nghị, theo lý tưởng của hắn là theo đến đây, giúp Cao Vinh cảm thấy thoải mái một chút sau khi xong công việc ở đoàn phim_____ hơn nữa hai người có thể gặp mặt mỗi ngày, nhưng giờ lại cảm thấy bản thân là phiền toái.

“Em...” Cao Vinh vốn định dặn Tôn Duệ làm chút gì đó, mà cân nhắc đến việc hắn chưa từng làm gì giống vậy, anh không dám giao việc cho đối phương. Dù sao thường thức về sinh hoạt của hắn cũng không cao lắm.

Nhìn ra Cao Vinh hơi do dự, Tôn Duệ có chút không cam lòng: “Đừng bảo em ra phòng khách ngồi mà. Hiện tại em cũng không phải khách, em muốn giúp cơ.”

Cao Vinh có chút bất đắc dĩ cười cười: “Vậy em học một chút, hai ngày sau hãy bắt đầu?”

“Được rồi.” Tôn Duệ miễn cưỡng tiếp nhận cái đề nghị này.

Vì vậy Tôn Duệ ở bên cạnh nghiêm túc quan sát. Máy thứ như vo gạo nấu cơm, hắn cảm thấy sau này mình làm cũng được, hoàn toàn không thành vấn đề.

“Không thì, tối anh có việc ở đoàn phim, em có thể nấu cơm trước. Sau đó thái đồ ăn. Anh về có thể xào nấu luôn?” Tôn Duệ cũng không chế được dã tâm của mình, hắn cũng thấy bản thân một ngày muốn làm ra một bàn đồ ăn rất không thiết thực.

“Ồ! Như vậy cũng được.” Cao Vinh tán thành.

“Mua thức ăn thì để chiều em tự đi cũng được.” Tôn Duệ tiếp tục

“Em cứ thử một vài lần trước,” Cao Vinh bất đắc dĩ, “Bây giờ em nhiệt tình là vậy, việc này cũng chơi không vui đâu. Làm mấy lần có khi em lại chán đấy.”

Tôn Duệ bất mãn nói: “Anh đừng xem thường em chứ? Em nói muốn làm thì sẽ làm đến cùng.”

“Kiểu như tầng 3 trong quan hệ?” Cao Vinh không nhịn được mà ghẹo Tôn Duệ.

Quả nhiên, Tôn Duệ chết trận sau một giây, mặt đỏ tím đập không nói ra lời. Thật lâu sau mới cứng rần chống đỡ: “Làm, làm chứ. Đương nhiên là với em thì không thành vấn đề!”

Cao Vinh lúc này tới gần Tôn Duệ một bước, hai người ở rất sát, cơ hồ như dính vào nhau. Tôn Duệ khẽ nâng đầu cũng cảm thấy hô hấp của đối phương.

“Hả? Bây giờ không phải còn sớm sao, ít ra cũng chờ buổi tối đi! Mà, với cả chỗ này cũng không đặc biệt thích hợp...”

“... Không phải, em nhường đường một chút.” Cao Vinh không nhịn được nữa, nói.

Tôn Duệ quay đầu lại, phát hiện mình đang chặn giữa kệ bếp với chỗ để thớt, khiến Cao Vinh cầm nguyên liệu trên tay cũng không đi đến nấu được.

“A?...”

Cao Vinh xoay xong một đĩa, quay đầu lại đã thấy Tôn Duệ đang úp mặt vào tường bếp.

“Em có phải là mất mặt muốn chui xuống đất luôn không...” Tôn Duệ bị thương lắm bầm nói.

Cao Vinh bày đồ ăn ra bàn, Tôn Duệ bị mùi hấp dẫn mà xoay đầu lại.

“Không mất mặt. Không phải em vẫn luôn như thế sao?”

“Anh đang đả kích em đấy à?” Tôn Duệ nhú mày.

“Không phải,” Cao Vinh đem đĩa nhét vào tay Tôn Duệ, “Em có thể coi như tôi đang khen em.”

Tôn Duệ một bên lẩm bầm “Có quý mới tin”, một bên chủ động mang đĩa ra bàn bày.

Cao Vinh kỳ thực cũng không biết làm nhiều đồ ăn, chỉ là mấy món đồ gia đình dễ làm. Nhưng ở cùng Tôn Duệ, anh vẫn có hứng thú thảo luận chút về vấn đề ăn uống, sau đó thử mở rộng thêm mấy món trong thực đơn. Tôn Duệ lúc đầu thích ăn mặn, nhưng ở thành phố S nửa năm, giống như nhập nha tùy tục, thiên về thích ăn ngọt. Hai người vừa ăn cơm tối, vừa bàn xem sau này có thể làm những gì, một bữa cơm thật nhanh đã xong.

Tôn Duệ xưng phong gánh vác trách nhiệm rửa bát, Cao Vinh vừa vặn cũng có chút mệt mỏi, từ sáng đến giờ đều bận bịu không ngừng, quyết định đi tắm trước. Nghe tiếng nước trong bồn tắm, Tôn Duệ trong phòng bếp lại bắt đầu rục rịch. Hắn nghĩ xem nếu lúc này mình mà vào bảo muốn tắm cùng thì thế nào, rồi lại cảm thấy như thế quá đường đột...

Trong lúc hắn cứ đấu tranh nội tâm như vậy, tiếng nước ngừng, Cao Vinh đã từ buồng tắm bước ra.

Tôn Duệ liếc một cái, nhớ tới trước đây cũng một lần thấy qua một cảnh tượng tương tự. Hắn lúc đó ở phòng khách chờ Cao Vinh tắm xong, lúc anh đi ra cũng chỉ mặc một cái quần cộc, khăn lông đắp trên mái tóc ướt nhẹp. Là một tên gay chưa từng trực tiếp thấy giai nhân thân, nội tâm hắn lúc đó siêu cấp loạn.

Nhưng mà, bây giờ quan hệ hai người khác rồi, nội tâm Tôn Duệ có lòng tin không ít, lấy dũng khí thật lớn mà nhìn chằm chằm Cao Vinh.

Cao Vinh chú ý tới tầm mắt của hắn, không cảm thấy có gì kỳ quái, vẫn như thường hỏi hắn có muốn đi tắm không, anh xong rồi đó.

“A, được...” Tôn Duệ đặt cái đĩa ban nãy xoay qua xoay lại rửa kỹ càng xuống, làm bộ tỉnh táo đi vào phòng tắm.

Bất đắc dĩ nhìn theo bóng lưng có chút cứng ngắc của Tôn Duệ, Cao Vinh qua phòng bếp xem bát đĩa Tôn Duệ mới rửa ban nãy, để vào tủ khử trùng rồi quay về phòng.

Khoảng chừng bốn mươi phút sau, Tôn Duệ mới trùm khăn tắm chạy vào phòng.

“Em tắm cũng lâu thật...” Người luôn tắm trong vòng năm phút như Cao Vinh thật không hiểu sao Tôn Duệ lại tắm tận tới bốn mươi phút.

“Có hơi ngơ người, đứng dưới vòi hoa sen hơi lâu một chút! Anh đừng suy nghĩ nhiều.” Tôn Duệ nhanh chóng giải thích.

“Suy nghĩ nhiều cái gì?” Cao Vinh thật sự không nghĩ gì nhiều, đầu óc mơ hồ.

“...Không có gì.” Tôn Duệ mặt đỏ lên, không muốn càng tỏ càng đen.

Cao Vinh nửa nằm trên giường, dựa lưng vào tường xem máy tính đang đặt ở trên đùi, đáng dấp hoàn toàn thả lỏng, làm Tôn Duệ không nhìn được mà nhìn nhiều thêm mấy lần.

Em đừng có sững người một chỗ giống như tượng phật chứ?” Cao Vinh ngồi dậy một chút, nghi hoặc nhìn về phía Tôn Duệ.

“Bây giờ anh đang làm việc à?”

“Không, tùy tiện xem chút thôi.” Cao Vinh lắc đầu một cái, ra hiệu Tôn Duệ lại đây cùng dựa vào đầu giường. Trong phòng không có ghế sofa, chỉ có ghế tựa trước bàn đọc sách. Cũng không phải làm việc, nằm so với ngồi thì thoải mái hơn.

Tôn Duệ nuốt một ngụm nước bọt, căng thẳng lộ rõ trên mặt. Hoảng loạn mà ngồi vào bên kia giường. Cao Vinh liếc mắt thấy áo phong màu trắng của hắn, thở dài nói: “À, em vẫn mặc đồ đi ngủ nhỉ...”

“Thói quen...” Tôn Duệ không tiện nói mỗi ngày đều ở trần thì thật kích thích, dùng khăn tắm lau lau chân rồi bò lên trên giường.

“Tôi cũng là theo thói quen. Mà này, nhớ hồi trước em có một cái áo ngủ dài tay... Trông có vẻ thoải mái, kiểu chất liệu trơn tuột ấy?” Cao Vinh nhớ tới lần trước anh nhìn thấy Tôn Duệ ngồi chờ ở phòng khách. Trước đây, anh ở cùng ký túc xá với người khác, cũng chưa thấy bạn cùng phòng nào mặc loại áo trơn tuột như thế. Anh nghĩ, có lẽ sở thích của người giàu lại khác.

“À, đúng, nhưng loại đó không thoải mái cho mùa hè, mặc áo phong không phải mát hơn sao?” Tôn Duệ thầm nghĩ may mà lần trước thay một bộ tơ tằm ra ngồi phòng khách, về nhà muốn mang đồ bằng vải ném hết đi. (*hic, chỗ này không hiểu lắm.)

“Không mặc gì không phải càng mát hơn à?” Cao Vinh không rõ.

Tôn Duệ nghĩ một chút, thấy rất có đạo lý, chính mình lại không có cách nào phản bác.

“Em cảm thấy thoải mái là được.” Cao Vinh bổ sung, anh nói như vậy, cũng không phải muốn thuyết phục Tôn Duệ không mặc thì tốt hơn, cứ theo thói quen mà thôi.

Ai biết nào bộ của Tôn Duệ lại khác người, một giây sau đã bưng kín mặt: “Anh nói chuyện gợi tình chết.”

Cao Vinh: “...???” Thực sự là oan tận trời.

“Tôi lại thấy là do đầu óc em không có việc gì mới nghĩ đến cái này đi...” Cao Vinh không nhận được vạch trần sự thật này.

Tôn Duệ mím mím môi, khổ sở nói: “Em có biện pháp gì đây, nhất định sẽ nghĩ tới việc này! Dù sao em cũng là đàn ông hai tư tuổi đang hoàng...”

“Mà sao em ngồi cách xa tôi thế?” Cao Vinh kết luận, “Em có phải cái loại người kia, cái gì mà, có tà tâm nhưng không có gan làm. Nói thì hùng hồn, mà đến lúc làm thật lại sợ ấy.”

Tôn Duệ bị đả kích không ngừng, nghĩ đến biểu hiện tồi tệ của bản thân quãng thời gian gần đây, sầu bi khôn cùng, kiên quyết phủ định: “Em không phải!”

“Nhưng...”

Tôn Duệ bị đả kích đến bực bội, sau đó liền hung hăng áp qua, môi không có phương pháp gì mà kề sát miệng Cao Vinh, dùng sức đến nỗi khiến gáy Cao Vinh đập vào tường.

Cao Vinh nhú nhú mày, làm bộ như không có chuyện gì. Không thì có chút như phá hoại bầu không khí. Anh yên lặng để máy tính lên tủ đầu giường, tiện tay xoa gáy mình.

Trên đùi không còn vướng víu, Tôn Duệ sẽ không ngồi ở bên cạnh nữa, theo “chỉ dẫn” của Cao Vinh mà ngồi lên đùi anh. Hai người thuận thể mà hôn môi, tạo thành một tư thế tương đối gần gũi. Tôn Duệ ngồi trên người Cao Vinh, cảm thấy toàn thân đều nóng lên, nóng đến hù người.

“A, ưm...”

Đây không phải lần đầu tiên hôn sâu, nhưng đây là lần đầu hai người gần như ở trần thân trên áp sát nhau mà hôn. Nửa người dưới thì chỉ có một cái quần cộc mỏng manh, cho nên phản ứng của thân thể tự nhiên không thể che giấu.

Tôn Duệ vừa có phản ứng liền theo bản năng mà có chút muốn tránh né, mà thân thể nặng trĩu không dậy nổi, huống hồ, tay Cao Vinh cũng đang ôm lưng hắn, khiến Tôn Duệ không kéo dài khoảng cách được.

“Cứng rồi... Hết cách, khẳng định là vậy...” Tôn Duệ ngượng ngùng nói, không biết bây giờ mình phải làm gì.

“Tôi đương nhiên biết. Không phải việc này rất bình thường sao?” Cao Vinh không hiểu sao Tôn Duệ có phản ứng lại muốn theo bản năng mà chuồn. Hắn vẫn coi anh là giai tử không thích gay là như thế nào, “Ôm gần như vậy, cứ dính dính hôn một lát, là đàn ông ai chẳng có phản ứng chứ.”

Tôn Duệ lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện ra Cao Vinh cũng cứng rồi.

Hắn sửng sốt nửa ngày mới kinh ngạc nói: “Oa, anh, anh có thể cương à...”

“Tôi có bị liệt dương đâu?” Cao Vinh cắn răng, ở trên giường mà cũng bị Tôn Duệ làm cho tức chết.

Tôn Duệ vội vàng đính chính: “Không không không, ý của em là, anh với đàn ông cũng cương được...”

Cao Vinh chớp mắt: “Ai biết được. Với em thì mới có thể.”

Tôn Duệ lại một lần nữa chết trận: “Oa... Em muốn ghi câu vừa nãy vào sổ để nhớ.”

“Em ngốc à?” Cao Vinh cố nhịn xuống kích động muốn ném Tôn Duệ xuống.

Lúc này đây, Tôn Duệ lại quay về bản chất keo da chó của mình, như bạch tuộc quấn lấy người ta hôn hôn. Dù sao cũng là ở trên giường, Cao Vinh cũng sẽ không nổi nóng. Tôn Duệ theo bản năng mà cong cong ngón chân, cọ vào mắt cá chân Cao Vinh, ngứa ngứa. Mà mái tóc còn ẩm hơi nước cũng không ngừng quét lên mặt và cằm anh.

“Cái đó...” Tôn Duệ thừa dịp đang có không khí, vươn tay đến nửa dưới đang thân cận của hai người, thăm dò hỏi, “Một chút...?”

“Tiến hành kế hoạch tầng 3?” Cao Vinh buồn cười hỏi, “Có muốn lấy sổ ra ghi chép một chút không?”

“Anh không phải nói lại đâu!” Tôn Duệ không nhịn được, bắt mẫn nói.

56. Chương 56

Bị Cao Vinh náo loạn một phen, Tôn Duệ cũng bớt căng thẳng một chút, nuốt nước bọt, đưa tay đến quần lót của Cao Vinh, chậm rãi di chuyển, cách một lớp vải vóc mà chạm.

“...”

Cao Vinh nhìn Tôn Duệ, biểu tình một lời khó nói hết, không nhịn được nói: “Tôi kỳ quái lắm à... Sao em cứ xoắn xuýt cái gì vậy?”

“Vì em chưa bao giờ có loại trải nghiệm này mà, luôn thấy có chút... thần kỳ.” Tôn Duệ lại một lần nữa thầm nhắc nhở chính mình, không muốn bản thân giống như học sinh cấp ba mười bảy tuổi nhăng nhảnh nhít nhít, muốn biểu hiện mình là người có kinh nghiệm.

Cao Vinh thở dồn dập hơn một chút. Tuy rằng Tôn Duệ không có kỹ xảo gì, chỉ là tại nơi kia cọ tới cọ lui, nhưng ít ra vẫn có hiệu quả. Không nói những cái khác, tâm tình nóng không thôi của Cao Vinh hiện tại chính là minh chứng tốt nhất.

“Anh có cảm giác không vậy?” Tôn Duệ thấp thỏm hỏi.

Cao Vinh vô tình thành thực trả lời: “Nhẹ quá, như kiểu đang vuốt lông vật nuôi ấy...”

Tôn Duệ nhận một đả kích lớn.

“Em, em muốn thực hiện theo thứ tự một chút...”

Cao Vinh thở dài, không ngoài dự liệu, Tôn Duệ rất không am hiểu những chuyện thế này, chỉ có tinh thần là đáng khen.

“Để tôi thử đi.” Cao Vinh ngồi dậy, không nói hai lời, đặt Tôn Duệ xuống rồi đè lên người hắn.

“Anh làm được à?... Ặc, ý em là...” Tôn Duệ vừa mở miệng, phát hiện hình như mình nói sai rồi.

“Đại khái là được hơn em một chút.” Cao Vinh mỉm cười, bên trong lộ ra một vẻ tức giận.

“Ý em không phải nói anh không được... A, ưm...!” Còn chưa dứt lời, Tôn Duệ đã bị Cao Vinh cúi đầu hôn xuống.

Cùng lúc đó, tay Cao Vinh tiến vào trong áo Tôn Duệ, tại vùng eo cần thận vuốt ve. Cơ thể Tôn Duệ lúc sờ có chút gầy, cũng không có bắp thịt gì. Giống như những gì Tôn Duệ làm ban nãy, Cao Vinh thuận tay từ eo sờ xuống mép quần lót của đối phương, không cách một lớp vải mà trực tiếp tiến vào.

“..!” Tôn Duệ đột nhiên run lên, ngón tay đột nhiên tiếp xúc trực tiếp với hạ thể tạo nên kích thích quá lớn, vốn là hần đã kích động rồi, giờ còn thế này, thiếu chút nữa đã bắn ra.

“Em không phải đã...”

“Không phải! Em vẫn chưa!” Tôn Duệ nghiêng răng nghiêng lợi lớn tiếng, vì tốc độ của bản thân mà giải thích.

Cao Vinh không nhịn được cười. Anh tiếp tục động tác trên tay, đè thấp thân thể, vững vàng dán vào người Tôn Duệ.

Không có cảm giác gì khác thường. Cao Vinh ít nhiều cũng có vài dự đoán, lúc đi tìm một vài “tư liệu” về gay, không khỏi có chút suy nghĩ quá nhiều. Nhưng tóm lại vẫn không có thực tiễn. Như bây giờ thân mật tiếp xúc, mới thấy rõ ràng, Tôn Duệ cùng bản thân đều là đàn ông, đều có cấu tạo sinh lý giống nhau. Nhưng Cao Vinh xác định, mình với cái phương diện “giới tính” này của Tôn Duệ hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì.

“A, a a... Chậm chút... Lại, chậm chút nữa.” Tôn Duệ hoảng loạn nói. Cao Vinh nắm phía dưới làm chuyện này đã khiến hần xấu hổ không thôi, chẳng còn chút tự tin nào. Mà đối phương lại còn làm đến nhanh như vậy, hần cũng không muốn lưu lại ấn tượng vừa chạm đã bắn như thế.

Cao Vinh nghe vậy cũng làm chậm đi, nhìn Tôn Duệ đang đỏ cả mặt, không hiểu nói: “Tôi chưa từng hỏi người khác về những chuyện như thế này... Lẽ nào lúc thường em đều tự làm bằng cái tốc độ này sao?” Như vậy cũng đến được?

“Dĩ nhiên không phải! Nhưng mà, bây giờ không phải tại vì là anh đang làm à...” Tôn Duệ gắt gao ôm Cao Vinh, có chút không phục mà thừa nhận, “Anh chạm vào là em chỉ muốn bắn...”

Cao Vinh ngẩn người: “...Em ở phương diện này, lại khiến người ta không nhịn được.” (*:cri: đoạn này tớ không hiểu OTL)

“A?” Tôn Duệ chẳng hiểu cái mô tê gì.

Cao Vinh cũng không giải thích với hần, đột nhiên tăng nhanh tốc độ tay.

“Này, không phải em đã nói là chậm chút... A, a a... Ưm! Muốn, muốn, không nhịn được...” Tiếng nói nhỏ dần, Tôn Duệ bắn dính dính nhơm nhớp cả một tay Cao Vinh.

Hần há miệng thở hổn hển, có chút thất thần.

“Chúng ta làm bao lâu...”

Cao Vinh thành thực nói: “Chắc nhiều hơn một phút một chút...”

Đến nửa ngày mới lấy lại được tinh thần, rồi tự đập đầu vào gối một cái: “Một phút... Em chết đây.”

“Không phải em là gai tân sao, chuyện này rất bình thường.” Cao Vinh nhắc đến chuyện đó với Tôn Duệ, có chút đắc ý, một điểm thông cảm đều không có.

Tôn Duệ nghe thế, thẹn thùng nói: “Lúc thường em cũng không đến nỗi như vậy... Vậy, hôm nay chúng ta còn tiếp tục không?”

“Ừm, cùng nhau đi.” Cao Vinh hôn một cái lên trán Tôn Duệ. Anh cảm thấy bản thân đã không thể cứu chữa nữa rồi. Lúc thường hay bị Tôn Duệ làm cho tức đến không nói được, nhưng luôn có thời điểm thế này, cảm thấy Tôn Duệ “đáng yêu” đến không chịu được.

Dùng “đáng yêu” để hình dung một người đàn ông hình như không thích hợp lắm. Thế nhưng, hiếm khi Cao Vinh lại cảm thấy mình có vốn từ cần cỗi như bây giờ, nhưng không tìm được từ nào khác để hình dung.

“A...Ha...” Tôn Duệ thở gấp không ngừng, hắn không nhịn được mà dùng khoé mắt ngắm tình hình nửa dưới. Vừa nãy hai người đều cởi quần lót, nơi đó dựng thẳng, đối nhau. Cao Vinh nắm tay hắn, đem phía trước của hai người kề sát, vuốt lộn trên dưới, rất nhanh, niêm dịch của hai người đã lẫn vào nhau, hạ thể trở nên dính nhơm nhớp. Cao Vinh đặt đầu trên bả vai Tôn Duệ, bởi vậy Tôn Duệ có thể rõ ràng nghe thấy tiếng thở nặng nề của đối phương.

Tôn Duệ chẳng hiểu sao không nhịn được mà kích động. Lúc thường, Cao Vinh thoát nhìn rất bình tĩnh, lúc rảnh rỗi thì đọc sách xem phim, vuốt vuốt mèo. Lúc làm việc thì hai trăm phần trăm nghiêm túc chăm chú, không biết phải nói thế nào... Luôn cho Tôn Duệ một cảm giác cấm dục. Cho nên giờ khác này, trên giường nhìn thấy một mặt xa lạ của đối phương, khiến tim hắn đập kịch liệt, sinh ra một loại cảm giác được độc chiếm cường liệt.

Cao Vinh không biết trong đầu Tôn Duệ đang suy nghĩ cái gì, nhưng có thể cảm thấy ngón tay đối phương đang dùng sức mà bầu lên vai mình, một tay khác lại siết chặt nơi đó, bị bàn tay của chính anh bao lấy, mà đôi chân cũng bị đối phương gắt gao quăn lầy, có cảm giác như toàn thân đều bị một miếng kẹo đường dính chặt. Mà lúc này đây, anh lại cảm thấy yêu thích cái cảm giác này.

Mới ban nãy còn cười Tôn Duệ, nhưng Cao Vinh phát hiện ra chính mình cũng rất lâu đã không làm loại sinh hoạt này, dây dưa không lâu cũng chán.

Cái từ “dính” rất hợp để miêu tả.

Cao Vinh hôn lên má Tôn Duệ, Tôn Duệ giật mình một cái, ngón tay dùng sức, hai người có cảm giác như cùng tiến tới giai đoạn cao trào. Ngón tay Tôn Duệ có chút vô lực, dựa cả vào Cao Vinh, để anh cầm tay mà tiếp tục, hai người cơ hồ một trước một sau mà bắn ra.

“Da anh nóng thật.” Tôn Duệ liếm môi một cái, âm thanh có chút run rẩy.

Cao Vinh: “Bây giờ mà lạnh toát thì là thi thể rồi.”

Tôn Duệ không nhịn được mà bật cười, không biết tại sao, hắn rất thích nghe Cao Vinh cần nắn với hắn như thế.

Các loại tâm tình cùng nhau xông tới, Tôn Duệ quăn lầy Cao Vinh, đột nhiên nói: “Em siêu thích anh luôn.”

Cao Vinh khẽ nâng người, nhìn gương mặt rạng ngời của Tôn Duệ, người không am hiểu nói lời ngon tiếng ngọt như anh cũng bị ảnh hưởng, nhẹ giọng đáp lại: “Ừm. Tôi cũng vậy.”

Sau đó cả hai nhanh chóng hôn sâu, Tôn Duệ cảm thấy bản thân lúc hôn vẫn không nhịn được mà cười.

“A... Em thấy như đang nằm mơ vậy...”

“Vậy thì em mơ cũng thật tệ. Nào, cùng vào phòng tắm dọn dẹp một chút, tôi không muốn phải giặt ga giường...” Cao Vinh không chút lưu tình nói ra. Kỳ thực, anh cũng hiểu những điều Tôn Duệ muốn nói. Chỉ là anh vẫn không có cách nào trực tiếp nói ra.

Nhưng hai người cá tính ngược nhau như vậy lại bất ngờ hài hoà sống chung, đây là cái gọi là tính bù trừ chăng?

Sau đó, Tôn Duệ cứ dính giường cả nửa ngày, lúc dịch thể trên tay hai người đều sắp khô, Cao Vinh thực sự không nhịn được, vừa đẩy vừa lôi Tôn Duệ vào phòng tắm xử lý.

Có lẽ là bản tính, sau khi bắn liền dễ dàng mệt mỏi rồi. Hai người tưởng sau khi về giường sẽ nói thêm một chút chuyện gì đó, nhưng lại không hên mà cùng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, Tôn Duệ mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn trần nhà đơ người hồi lâu.

Trong lúc ký ức trống không, hắn còn tưởng hôm qua là mình nằm mơ. Quay đầu nhìn xung quanh một chút, mới thấy cũng không phải nhà mình.

“Cao Vinh...” Tôn Duệ có chút hoảng, vừa mở miệng đã thấy cả khuôn miệng khô khốc.

Từ từ ngồi dậy, Tôn Duệ mới nhìn thấy đầu giường có một cốc nước. Hắn cầm lên uống hai ngụm, sau khi để xuống mới nhìn thấy lời nhắc được đặt dưới cốc, trên có chữ viết của Cao Vinh.

“Tôi đến đoàn phim. Đồ ăn sáng ở trên bàn, em có việc gì thì nhắn tin.”

Tôn Duệ lúc này mới để ý đã mười một giờ sáng rồi. Hắn nhanh chóng chạy ra ngoài xem bàn ăn, quả nhiên Cao Vinh đã chuẩn bị trứng tráng cùng bánh mì để ăn sáng, nhất thời hạnh phúc muốn hoan hô.

Hắn hoan hoan hỉ hỉ ăn xong bữa sáng, đi ra ngoài dắt Cơm Nấm một vòng, trở về liền nằm trên giường, vẫn còn chút dư vị thân mật tối hôm qua.

Tôn Duệ không nhịn được mà cười lớn. Cơm Nấm ngồi xổm ngoài phòng nhìn chủ nhân nhà mình đang khúc khích cảm thán sinh hoạt tình yêu thật tốt đẹp. Nó cũng chả hiểu mấy cái đấy, chỉ biết chủ nhân rất vui vẻ thôi.

57. Chương 57

Tính toán đến giờ ăn trưa, Tôn Duệ dắt chó trở về, không nhịn được liền gọi điện thoại cho Cao Vinh. Biết tối nay Cao Vinh sẽ về ăn cơm, Tôn Duệ xung phong muốn nhận việc chuẩn bị cơm tối. Cao Vinh dĩ nhiên không yên lòng với vụ này, bởi vì Tôn Duệ căn bản chưa từng nấu ăn, món đạt kỹ năng cao nhất đối với hắn có lẽ là trứng ốp lết cùng với đem nguyên liệu ném vào nồi nấu lên.

Vì vậy, kết quả, Cao Vinh gửi công thức cho Tôn Duệ, giống như đã bàn đêm hôm trước, bảo hắn đem thức ăn rửa sạch, cắt gọn rồi phân loại mà đặt lên đĩa.

Tuy rằng có chút chênh lệch so với tưởng tượng, nhưng Tôn Duệ cũng thấy đắc ý. Đây không phải là ảo tưởng trước đây của hắn về cuộc sống sinh hoạt cùng người yêu hay sao! Sau khi chuẩn bị xong xuôi, hắn lại do dự không biết có nên nấu đồ luôn, dành cho Cao Vinh một niềm vui bất ngờ. Mà cân nhắc đến tỉ lệ thất bại, Tôn Duệ cuối cùng cũng nhịn được. Hắn đến đây vì muốn hỗ trợ Cao Vinh, không phải khiến anh thêm phiền.

Cao Vinh đến khuya mới về nhà, mới vừa mở cửa liền bị Tôn Duệ nhào ra ôm.

“Ặc oa...!”

Tôn Duệ suýt nữa khiến anh ngã ra ngoài cửa, Cao Vinh thật vất vả mới đứng vững được. Cơm Nấm cũng chạy lại tham gia trò vui, học Tôn Duệ vây quanh người Cao Vinh, muốn cùng bọn họ đùa giỡn.

Liếc một cái ngoài hành lang, may mà không có hàng xóm nào ra khỏi cửa vào giờ này. Cao Vinh thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng vào nhà đóng cửa.

“Nếu có người ngoài hành lang thì phải làm sao...” Cao Vinh bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Hic, có người thì làm sao chứ, người đồng tính cũng không phải động vật quý hiếm gì...” Tôn Duệ có chút mờ mịt, hắn đích xác là quá mức cao hứng, không nghĩ tới những yếu tố khác.

“Nhờ có người nhận ra em thì sao? Dù gì cũng là người nổi tiếng, phải tự giác một chút chứ?”

Tôn Duệ xem weibo, thấy một loạt câu hỏi về kế hoạch sau “Nhiệm vụ trạm tiếp theo” của fan, không thể coi như không thấy, chỉ có thể đăng một bài, nói mình đang trong giai đoạn nghỉ phép nạp điện.

Mọi người đều không hiểu vì sao tại thời điểm trên lý thuyết phải tích cực nắm lấy cơ hội để phát triển sự nghiệp, hắn lại chạy đi nghỉ phép. Mà Tôn Duệ lại tựa như vô tình nổi, fan của hắn không ít người lại thường thức kế hoạch nghỉ ngơi này của hắn.

“Sẽ không đâu. Lại nói, em bị nhận ra cũng không sao mà.”

“Người trong nhà em sẽ không tức chết sao?”

“Bọn họ đều biết mà. Em đã sớm come out rồi. Bọn họ cũng không quan tâm. Hai người đều cùng tân hoan có con mới, không rảnh quẩn em. Ai, không nói cái này, dù thực sự bị chụp lại, với em cũng chả là gì... Liền dứt khoát nhảy ra trước mặt phóng viên nói ”Tôi vốn là đồng tính đấy, anh quan tâm cái mông“... A, đúng rồi, anh xem, đồ ăn em đều cắt gọn rồi! Anh tính làm thế nào...” Tôn Duệ nói một hồi xong kéo Cao Vinh đến bếp khoe thành quả của mình.

Cao Vinh nghe Tôn Duệ nói, tư duy lại chạy xa. Sau khi chuyện của An Diêu Địch bị lòi ra, bố mẹ anh quả nhiên cũng biết. Hai người gọi điện đến hỏi tình huống, anh dăm ba câu nói qua loa, nói rằng đều là chuyện rất lâu trước, giống như trên tin tức nói, bọn anh đã sớm chia tay. Mặc dù biết là do cha mẹ lo lắng cho mình, mà khi họ có chút mờ mịt dò hỏi anh xem hiện tại có đối tượng không, Cao Vinh bắt đầu nóng ruột, ậm ừ vài câu rồi cúp điện thoại.

Nhớ tới ngữ khí không tốt của mình khi đó, Cao Vinh có chút hối hận. So với nam sinh cùng tuổi, anh tựa hồ như trưởng thành sớm, sau khi lên cấp ba gần như không nói chuyện nhiều với cha mẹ, làm gì cũng có chừng mực và chủ kiến, ba mẹ không cần lo lắng gì nhiều cho anh.

Lần sau gọi lại xin lỗi bọn họ đi, Cao Vinh nghĩ như vậy.

Nếu như, theo giả thiết, mình và Tôn Duệ bị truyền thông chụp được, vậy nên thừa nhận sao? Tôn Duệ thoát nhìn là hoàn toàn không để ý, tình cảm của hắn với gia đình dường như khá mỏng manh, lúc thường không qua lại, hắn cũng không chú ý đến những chuyện như vậy. Vậy còn mình thì sao? Nên giải thích với cha mẹ thế nào đây? Anh vốn nghĩ, cứ thuận lợi ở bên Tôn Duệ, có lẽ mấy năm sau sẽ bắt tri bắt giác ám chỉ một chút cho nguwoif trong nhà, như vậy cũng để hai bác có chút chuẩn bị tâm lý. Nhỡ đâu hiện tại hai người ở bên nhau mà xảy ra vấn đề này, vậy liền không cần cần nhắc đến chuyện trong nhà...

“Cao Vinh?”

“Ừm, sao?”

“Anh thất thần à?” Tôn Duệ nghi ngờ nói.

“A, có chút...”

“Lúc nấu ăn mà thất thần thì rất nguy hiểm, thế mà anh lúc nào cũng bảo em qua loa,” không biết Tôn Duệ thần kinh thô thể nào, hắn cũng không truy hỏi xem Cao Vinh đang suy nghĩ cái gì. Hắn đại khái cho rằng ban ngày Cao Vinh quay phim quá vất vả, “Có phải quay phim rất mệt không? Ừm, ngấm lại thực sự rất mệt, mà em cũng không đói, hay anh nghỉ một chút rồi nấu sau?”

Cao Vinh dừng lại một chút, quay đầu cười với Tôn Duệ, thẳng thắn nói: “Thôi... Lần này là lỗi của tôi.”

“Anh đột nhiên nghiêm túc làm gì... Nấu có đĩa thức ăn thì sai cái gì chứ.” Tôn Duệ hơi đỏ mặt. Cao Vinh đột nhiên quay lại nhìn vào mắt hắn, lúc cười còn siêu cấp ôn nhu, kích thích như vậy quá lớn rồi...

“Ặc, đừng nhìn em mà, nhìn nồi, nhìn nồi đi!” Tôn Duệ không biết Cao Vinh đột nhiên làm sao, tuy rằng được nhìn đúng là khiến hắn rất vui, thế nhưng đây không phải chuyện nên làm lúc nấu ăn đâu!

Cao Vinh không nói thêm nữa, quay lại xào rau làm cho đầu óc Tôn Duệ mơ hồ.

Tuy rằng cảm thấy Cao Vinh có chút lạ, nhưng đối phương rất nhanh đã khôi phục lại như bình thường, Tôn Duệ có nghi ngờ một chút rồi không thèm nghĩ nữa. Hắn vẫn chưa thoát khỏi cái suy nghĩ “mỗi ngày đều chung giường chung gối với Cao Vinh”, lúc nào cũng mong đợi đến không xong.

Buổi tối, hai người rửa mặt sớm rồi lên giường. Cao Vinh trên giường xem máy tính, còn Tôn Duệ sau khi bò lên giường thì đề nghị cùng xem phim truyền hình, sau đó mượn cơ hội bám dính luôn vào người Cao Vinh.

Như thế, hắn có thể mượn cơ hội bắt đầu, quạt gió thổi lửa... Tôn Duệ tự cho là Cao Vinh không nhìn thấy, nghĩ nghĩ rồi ở một bên cười trộm.

Cao Vinh liếc nhìn gò má Tôn Duệ, rồi làm bộ cái gì cũng không thấy.

Gần mười phút sau, tên lên kế hoạch giả trò đã dựa vào Cao Vinh ngủ say như chết.

“Phim này đúng là có chút tẻ nhạt...” Cao Vinh bắt đầu dĩ. Anh cũng nhìn ra Tôn Duệ ý của Tuy ông không phải rượu. Anh cũng không phải thật sự xem phim mà chỉ nhìn màn hình, thuận theo Tôn Duệ mà thôi. Kết quả, không biết do Tôn Duệ dặt chớ đi xa nên mệt hay vì đèn trong phòng quá tối, mà phim còn chẳng thú vị gì... Tôn Duệ hiện tại đã ngủ như chết.

Rón rén đặt đầu Tôn Duệ nằm lên gối, Cao Vinh không có đánh thức đối phương.

Vẫn luôn gần sát như vậy, mà hôm qua hai người còn thân mật một hồi trên cái giường này, nói một chút cảm giác cũng không có là không thể. Nhưng Cao Vinh cũng không phải một thằng nhãi mới hai mươi tuổi đầu, không thể vì một chút dục vọng mà đòi hỏi ở Tôn Duệ.

Tuy rằng có khi Tôn Duệ sẽ bởi vậy mà vui mừng.

Cao Vinh nhìn gương mặt say ngủ của Tôn Duệ, xoa xoa đầu hần. Vẫn còn có một lớp tóc mái mỏng che kín trán, dờ nằm giữa, tóc vuốt lên lộ hết ra, một bộ dáng không chút đề phòng.

Trước đó, Cao Vinh cũng ý thức được, chuyện tình yêu và công việc không hề giống nhau, không thể nào lập kế hoạch được.

Anh theo bản năng, muốn sắp xếp mọi việc ổn thỏa chứ không muốn mạo hiểm. Ban đầu sẽ làm rõ ý muốn của Tôn Duệ rồi mới quyết định xem có bắt đầu mối quan hệ này hay không, sau đó lên kế hoạch để giải thích cùng người trong nhà, cần bao nhiêu thời gian, trước nên làm gì để vừa che giấu vừa đưa ra ám chỉ. Mà hiện thực thì, chuyện tình cảm này không thể lên kế hoạch như thế được.

Nếu như anh nói thẳng với Tôn Duệ rằng hiện tại cần gạt người trong nhà, muốn đối phương nhẫn nại mấy năm_____ thoát nhìn, đây là phương pháp tốt nhất. Nhưng nếu đến lúc thực sự đối mặt với gương mặt tươi cười kia, Cao Vinh phát hiện, làm sao anh nhẫn tâm để đưa ra yêu cầu kia đây? Không nghi ngờ gì, Tôn Duệ sẽ đáp ứng. Trong chuyện tình cảm, Tôn Duệ gần như là nói gì nghe vậy với người kia, hần cũng vì chuyện này mà bị ném trái đắng, nhưng vẫn không biết nhớ, trước sau như một.

Cho nên, đối với một Tôn Duệ cho đi không chút giữ lại như vậy, Cao Vinh càng thấy hổ thẹn vì bản thân lại toan tính lên kế hoạch như vậy.

“A... Hả? Mấy giờ...” Tôn Duệ cảm nhận được động tác Cao Vinh đi đến bàn cất máy tính rồi quay về giường, có chút mơ mơ màng màng, hần luôn cảm thấy mình vốn là muốn làm chuyện gì khác cơ...

“Em ngủ tiếp đi.” Cao Vinh nhẹ giọng nói, tắt đèn giường.

Tôn Duệ cũng không phải là thực sự tỉnh lại, cứ như vậy lại tiếp tục ngủ.

Cao Vinh dùng di động đặt báo thức, anh nhìn vào danh bạ suy nghĩ một lát_____ quay xong bộ phim này, về nhà nói chuyện nghiêm túc với cha mẹ đi.

58. Chương 58

Có lẽ là vì ngủ được sớm hơn, Tôn Duệ ngày hôm sau phá lệ còn tỉnh dậy trước cả Cao Vinh.

Trong trí nhớ của Tôn Duệ, trước đây khi anh vẫn ở nhờ nhà hần ở thành phố S, lúc hần rời giường, Cao Vinh phần lớn đã ra khỏi cửa, hoặc là đã ăn xong bữa sáng, để cho hần một phần, còn bản thân thì trở về phòng đọc sách.

Mặc dù đối với việc tối qua bản thân không tự chủ được mà ngủ có chút hối hận, nhưng lại có thể nhìn thấy loại cảnh tượng khó nhìn thấy này. Tôn Duệ cũng thật vui vẻ. Hần đến gần, không nhìn được mà lấy ngón tay chọc nhẹ lên mặt Cao Vinh, không dám dùng nhiều sức, chỉ sợ đánh thức người ta. Tôn Duệ biết cái

từ “đáng yêu” này chẳng có một tẹo nào phù hợp với Cao Vinh, mà giờ khắc này, khi nhìn thấy gương mặt đang say ngủ của đối phương, hẳn lại ngoài ý muốn cảm thấy anh có chút đáng yêu. Không thể không chế được tâm tình đang nhộn nhạo, Tôn Duệ quyết định lấy điện thoại di động chụp dăm ba tấm lưu trữ.

Trải qua một loạt hành vi đầy mui mê giai như “Đến gần ngửi ngửi mùi tóc” hai “Hôn hôn thơm thơm một chút”, Cao Vinh rốt cục cũng bị Tôn Duệ dần vạt đến tỉnh.

“...” Cao Vinh vừa mở mắt ra đã thấy gương mặt to đùng của Tôn Duệ, trên căn bản cũng hiểu xảy chuyện gì, “Mấy giờ rồi...”

“Chưa tới tám giờ... A, em đánh thức anh à?”

“Em luôn ở bên cạnh động đây, tôi muốn ngủ cũng khó khăn. Nhưng dù sao thì cũng đến lúc phải dậy rồi.” Cao Vinh ngồi dậy, quay quay cần cổ. Một bên cánh tay của anh có chút đau nhức, không cần nghĩ cũng biết là vì ai đó tối qua vẫn luôn áp ở một bên.

“Hôm qua em không cẩn thận ngủ quên mất...” Nói đến việc này, Tôn Duệ rất hối hận, rõ ràng ngày hôm qua bầu không khí hoàn hảo thế mà...

Cao Vinh đương nhiên sẽ không để ý chuyện như vậy, tiện tay chọn một bộ truyền hình mì ăn liền không thú vị là anh không đúng: “Vậy hôm nay đừng ngủ quá sớm.”

“A, ừm...” Tôn Duệ hiểu sai ý Cao Vinh thành ám chỉ chuyện kia, lỗ tai đỏ một mảng.

“?” Cao Vinh suy nghĩ cẩn thận, bản thân mình vừa nói lời tâm tình gì sao?

Suy nghĩ của Tôn Duệ luôn luôn rất phong phú, Cao Vinh cảm thấy nếu anh không tìm hiểu đến tận cùng thì sống sẽ nhẹ nhàng hơn.

Mấy ngày nay, tinh thần Cao Vinh có chỗ khang khác, mọi người ở phim trường đều nhìn ra cả rồi. Theo như Giả Uyển Uyển nói, thì đây là “Đang trong giai đoạn cuồng nhiệt yêu đương, quả nhiên cả người đầy mùi luyến ái chua thối”.

“Rõ ràng như vậy sao?” Cao Vinh có chút không cam lòng.

“Anh đang làm gì thế?”

“...Nhắn tin.”

“Thế đang nói cái gì?”

“Bàn xem tối về ăn gì.”

“Có thể mà cũng vui vẻ cười với màn hình vậy sao?” Giả Uyển Uyển nói thẳng.

“...Khụ.” Cao Vinh hắng giọng một cái, hơi hơi thu liễm nụ cười một chút. Anh tự cho rằng bản thân không quá để ý chuyện yêu đương như đám người kia cơ.

Giả Uyển Uyển bất mãn nói: “Đừng kìm nén. Nhìn vào tôi càng tức.”

Cao Vinh cười gượng.

Trong đoàn phim rất nhanh cũng có người bắt đầu đồn đại “Hình như đạo diễn đang yêu đương á”. Dù sao cũng không phải giả, Cao Vinh liền mở một con mắt nhắm một con mắt, kệ bọn họ bàn tán.

Ở nhà rồi tới siêu thị, cứ một tuyến đường như vậy giăng co hai tuần, Tôn Duệ rốt cục không nhịn được mà thấy nhàm chán. Nói với Cao Vinh rằng mình muốn đến đoàn phim tham quan. Nói là tham quan, nhưng chính ra là muốn đi chơi cùng Cao Vinh.

“Được.”

“Em sẽ không gây phiền phức, chỉ nhìn chút... A, a?”

“Được, cứ theo tôi đi.”

“Thật?” Tôn Duệ hình như không nghĩ là Cao Vinh đáp ứng thoải mái như vậy, có chút mừng rỡ, “Vậy ngày mai em đi được không?”

Cao Vinh gật gật đầu: “Mỗi ngày em đều ở nhà, sợ ghen đến bệnh luôn đi. Sáng sớm có thể dậy cùng tôi là được.”

“Được được được, em bảo đảm rời giường đúng giờ!” Tôn Duệ hứng phấn mà nhào vào ôm Cao Vinh, làm sách trên tay anh “bộp” một tiếng rơi xuống đất.

“Này, tôi còn chưa đánh dấu số trang... A... Thôi vậy...” Cao Vinh căn bản không có cách nào ngăn cản mỗi khi Tôn Duệ lại gần chủ động đòi hôn. Anh cảm thấy tám phần mười đối phương đã đúc kết ra một kỹ năng làm nũng chơi xấu nhuần nhuyễn.

Sau nửa tháng, Cao Vinh cũng đã quen mỗi tối có một con koala treo trên người mình ngủ. Mặc dù lúc ngủ có hơi nóng, thỉnh thoảng sáng dậy một bên tay có hơi tê, nhưng quả nhiên, loại tâm tình được ở cùng người yêu này chẳng đâu thay thế được.

Sau khi đã quen với công lực quán người của người nào đó, Cao Vinh cũng cảm thấy rất tốt. Căn bản thì, Cao Vinh bị tổn thương vì đoạn tình cảm lúc trước. Vốn hai người từng thân mật, bởi vì dã tâm của đối phương ngày một lớn mà phá huỷ toàn bộ mối quan hệ khi ấy, cuối cùng phải đi đến kết thúc. Anh cũng biết không phải ai cũng đều vì sự nghiệp mà vô tâm với người yêu, nhưng Tôn Duệ luôn biểu hiện như trong đầu chỉ có yêu đương khiến anh có cảm an toàn hơn.

“Cao Vinh.”

Tôn Duệ kêu, hai người lúc này đang ở trên giường tiến hành một phen “vận động” trước giờ đi ngủ_____ hai người từ ngày hôm đó, cũng thường thường để nơi nào đó gặp nhau một chút, thế nhưng chưa khi nào đi đến điểm cuối cùng.

“Sao?”

“Em cứ nhất quyết đi theo anh tới đoàn phim, anh có thấy phiền quá không?” Tôn Duệ có chút lo lắng hỏi.

“Sẽ không, em đừng nghĩ nhiều... Em cùng tôi chạy khắp nơi, tôi rất vui vẻ.” Cao Vinh có chút ngượng ngùng, anh hiếm khi thẳng thắn như vậy mà biểu đạt ý nghĩ trong lòng.

Tôn Duệ vốn là nói có chút dương quang xán lạn, giờ khác này phải nói là ánh sáng vạn trượng.

A, chói mù mắt tôi mất_____ đây là nội tâm của Giả Uyển Uyển vào ngày hôm sau ở phim trường.

“Đã lâu không gặp!” Tôn Duệ tựa như quen biết Giả Uyển Uyển mà chào hỏi. Hoàn toàn quên mất trước đây mình đã có địch ý với người ta thế nào.

“Cậu Tôn vẫn khoẻ chứ, cậu đến đoàn phim muộn hơn so với tôi tưởng tượng,” Giả Uyển Uyển nói thẳng, “Tôi còn cho là cậu sẽ đến cùng Cao Vinh từ hai tuần trước đấy.”

“Khụ, lúc trước mới chuyển tới, em có chút bận. Đến nay mới tương đối rảnh rồi.” Tôn Duệ qua loa nói.

“Cậu làm ơn mỗi ngày đều đến, để tôi có thể hưởng chút ánh sáng của tình yêu.”

Tôn Duệ nghe Cao Vinh nói Giả Uyển Uyển biết chuyện của hai người bọn họ. Tâm lý đương nhiên là trăm phần trăm tán thành, trên mặt cười đến nở hoa: “Vậy thì khoa trương quá ha ha ha...”

Cao Vinh ở một bên nghe đến đau đầu: “Hai người đang tấu hài đấy à?”

“Anh đi làm việc đi, em không phiền anh nữa.” Tôn Duệ một mặt ngoan ngoãn nói.

Cao Vinh mỗi ngày đều liên tục bận rộn, thực sự không có thời gian bồi Tôn Duệ. Nhìn tới ánh mắt vô cùng mong đợi của người nọ, Cao Vinh rốt cục vẫn không thể làm gì khác, ghé qua hôn nhẹ lên môi Tôn Duệ: “Bận rộn nên có khả năng không thể để ý tới em... EM cứ tùy ý đi dạo, tôi ra chào hỏi đoàn phim.”

“Không thành phần đề!”

Giả Uyển Uyển: “... Xin hỏi, hai vị còn nhớ đây là phòng hoá trang của tôi không?”

“Khụ, tôi đi trước.” Trước mặt người quen biết Cao Vinh vẫn có chút ngại, vội vã ly khai.

Da mặt của Tôn Duệ ở phương diện này có thể nói là dày như tường thành. Cao Vinh vừa đi, hắn đã quay lại đặt câu hỏi với Giả Uyển Uyển: “Mau nhanh nhanh, nói cho em biết, trong đoàn phim có diễn viên nữ nào có ý với anh không? A, cả nam nữa. Có không vậy?”

“Tôi lúc nào thành bạn thân của cậu vậy?” Giả Uyển Uyển không nhịn được mà hỏi.

“Mới này xong,” Tôn Duệ nói như thật, “Có hay không vậy?”

Giả Uyển Uyển không nói nên lời: “Không có không có. Người ta lại còn coi bạn trai cậu đây là bảo bối luôn.”

“Anh ấy đương nhiên sẽ như vậy, nhưng mà, diễn viên không phải có rất nhiều gian tình với đạo diễn à? Quy tắc ngầm gì đó... Diễn viên nhỏ muốn nổi bật hơn mà thông đồng với đạo diễn có rất nhiều, không phải sao?” Tôn Duệ có chút lo lắng hỏi.

“Thật ra, tôi cảm thấy nếu tìm được cấp trên của đạo diễn, như người đầu tư hay một ông chủ công ty nào đó nâng đỡ thì hiệu quả hơn.” Giả Uyển Uyển thẳng thắn nói.

Tôn Duệ oán giận: “Không phải nói thẳng như vậy. Em nói với chị này, ở đoàn phim trước kia, Cao Vinh có thực hiện quy tắc ngầm với em đấy.”

“Cái gì?!” Giả Uyển Uyển cả kinh kêu lên, tâm tư hóng chuyện nhất thời bị kích thích, “Thật hay giả vậy? Khi đó các cậu đã..?”

“Anh ý nói phải dạy diễn xuất cho em, sau khi xong việc ở đoàn phim, bọn em liền đi quán cà phê nói chuyện... Ừm, sau đó còn cùng đi ăn hải sản nữa.”

Giả Uyển Uyển: “... Tuy tôi không tận mắt chứng kiến quá trình này, nhưng tôi cảm thấy Cao Vinh không có ý đó đâu.”

“Đùa chị thôi. Lại nói, hồi đó em ngu cực...”

Tôn Duệ nhớ tới lúc đầu ở trước mặt Cao Vinh vẫn còn tình chàng ý thiếp với Lưu Tư Hiền, hình như hắn còn nói với người ta mấy câu kiểu “Lúc tôi không có mặt, anh phải giúp tôi để ý Lưu Tư Hiền”. Giờ nhớ tới, hắn chỉ hận không thể đánh nổ đầu mình.

“Hi vọng anh ấy không nhớ rõ...” Tôn Duệ không nhịn được, nói hết cùng Giả Uyển Uyển. Hắn căn bản sẽ không thảo luận vấn đề yêu đương này cùng một lũ bạn thân là giai tử, rất nhiều chuyện, hắn đã giữ rất lâu trong lòng. Giả Uyển Uyển biết về mối quan hệ của bọn hắn, lại rất thích nói chuyện, cho nên Tôn Duệ không nhịn được, muốn cùng cô tâm sự một chút.

Giả Uyển Uyển thở dài, Tôn Duệ này thực sự không có một chút tâm phòng bị nào. Nhiều việc như vậy, cứ lung ta lung tung mà nói cho cô. Cũng may, tuy rằng bản thân cô thích bắt quái, nhưng cũng sẽ không đem loại tin tức này nói ra ngoài.

“Khi đó hai người các cậu cũng không có quan hệ gì, coi như Cao Vinh nhớ tới cũng sẽ không tức giận. Anh ta sẽ không dễ giận cậu như thế đi?”

Tôn Duệ có chút tiếc nuối nói: “Nhưng mà, em lại có chút muốn nhìn ảnh ghen.”

“...Cậu thật là phiền phức!” Giả Uyển Uyển không chút khách khí phê bình.

Nghỉ trưa, lúc gặp được hai người kia, Cao Vinh phát hiện ra Giả Uyển Uyển và Tôn Duệ đã phát triển đến mức không giấu nhau điều gì.

“Trong thời gian này đã xảy ra chuyện gì sao?” Cao Vinh đầu óc mơ hồ.

“Đây là bí mật của bạn thân.” Giả Uyển Uyển mặt nghiêm trang đáp.

Cao Vinh dùng đầu ngón chân cũng đoán được Tôn Duệ tám phần mười kể cho Giả Uyển Uyển nghe một chút chuyện của hắn, nhưng anh cũng không có đi hỏi. Kể từ khi có mối quan hệ này với anh, Tôn Duệ

đường như không có tiếp xúc nào với người khác. Giả Uyển Uyển cũng coi như một người đáng tin, có thể thỉnh thoảng nói chuyện với Tôn Duệ cũng tốt.

Quả nhiên, sau ngày cùng Cao Vinh đến đoàn phim, tâm tình Tôn Duệ mỗi ngày thoát nhìn đều rất tốt. Cao Vinh cảm thấy, nhân sinh anh chưa bao giờ thuận buồm xuôi gió như vậy, cả về đường công việc hay tình duyên.

Cuộc sống như thế kéo dài chưa tới một tháng, kết quả, vào sáng sớm một ngày nào đó, tên cái vị Cao Vinh cho là sẽ không bao giờ có quan hệ gì với mình kia lại xuất hiện.

“Đạo diễn Cao, anh xem báo chưa?”

“Sao?” Cao Vinh sáng sớm vừa tới trường qua, trong lòng đã có dự cảm không tốt.

“Cái kia, cô An Diêu Dịch sau lần bê bối trước không phải bị đóng băng sao... Báo nói cô ta hiện đang ở khu này, ôi trời ạ.”

Liếc mắt đã thấy biểu tình khó chịu của Tôn Duệ, Cao Vinh thăm mắng nhân viên công tác trước mặt thật không có nhẫn lực: “Có thể là tới đây nghỉ phép.”

“Không phải mà, bên đưa tin nói là có thể tới để tìm anh, sau đó tình cũ cháy lại cái gì đó. Còn nói cô ta có thể sẽ đến tham gia đoàn phim chúng ta...”

“Đùa gì vậy!” Tôn Duệ hung hăng mà mắng lên tiếng, “Tin ở đâu, cho tôi xem?”

Tạp chí trên tay nhân viên bị Tôn Duệ đoạt đi. Hình chụp An Diêu Dịch thoát nhìn có chút tiêu tụy, nơi chụp dĩ nhiên là ở gần đoàn phim này, nhìn qua thật giống vừa từ đoàn phim bước ra.

“Tạp chí viết linh tinh, đừng suy nghĩ nhiều. Em xem, không phải gần đây ngày nào em cũng đến đoàn phim sao?” Cao Vinh vỗ vỗ vai Tôn Duệ, đem hấn quay về phía mình mà ôm ôm một chút. Anh không muốn khiến cho Tôn Duệ nghĩ ngợi lung tung.

“Cái này cũng đúng...” Tôn Duệ tỉnh táo hơn một chút.

Nhân viên đối diện đột nhiên như hiểu được điều gì: “... Xin lỗi, tôi, tôi không biết... Việc này, hai người... Là vì mọi người trong đoàn đều đang bàn tán việc này...”

“Không sao, tôi sẽ tìm người hỏi thăm chút, xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Có người hỏi tới thì trước hết làm sáng tỏ một chút đi.” Cao Vinh hơi lo lắng. Trong hai năm qua, anh biết rõ cách làm việc của An Diêu Dịch, việc này căn bản không thể đơn giản là cô ta bị chụp trộm được.

Đến phòng nghỉ, Tôn Duệ có chút bất mãn mà nhỏ giọng oán giận: “...Thực sự là bám dai như đĩa.”

“Xin lỗi. Tôi sẽ đi làm rõ.” Bản gái cũ của anh lại làm ra chuyện như vậy, Cao Vinh không khỏi cảm thấy hơi áy náy với Tôn Duệ. Anh cũng không hiểu, bản thân chỉ là nhân viên hậu trường, năm nay không biết gặp hạn thế nào, năm lần bảy lượt bị tạp chí lá cải lôi ra đăng tin.

“Đây không phải lỗi của anh mà!” Tôn Duệ nhanh chóng vung vung tay, tuy rằng hấn buồn bực, nhưng trong chuyện này, Cao Vinh cũng là người bị hại. Hấn tin tưởng tuyệt đối, rằng Cao Vinh sẽ không gạt mình mà quay lại với người phụ nữ kia.

“Tin tưởng tôi như vậy?” Cao Vinh không nhịn được cười, tâm tình căng thẳng khi vừa nghe tin tức buông lỏng không ít.

“...Vâng.” Dù có rầu rĩ không vui, nhưng Tôn Duệ vẫn gật đầu khẳng định.

“...Cảm ơn em.”

Cao Vinh thực lòng cảm ơn Tôn Duệ. Không nhịn được mà nghiêng người hôn hấn một chút, Tôn Duệ không bỏ qua cơ hội này mà kéo anh, làm sâu hơn nụ hôn này.

Cảm nhận được Tôn Duệ ôm chặt lấy mình, Cao Vinh nghĩ thầm_____ quả nhiên, Tôn Duệ vẫn có chút bất an.

“Đạo diễn Cao, anh cũng nghe nói rồi đi!? Sáng nay tôi nhìn thấy... Ặc, thật xin lỗi, tôi vào không đúng lúc, hai người có thể tiếp tục, nhưng lần sau nhớ khoá cửa.” Giả Uyển Uyển vội vã tiến vào, sau lại vội vã đóng cửa đi ra.

Cao Vinh: “...”

59. Chương 59

Tôn Duệ với việc này phải nói là chẳng cần mặt cũng được, còn phải nói là hẳn mừng rỡ cho người ta thấy hẳn đang tú ân tú ái cơ. Giả Uyển Uyển sau nhiều lần oán giận không thành cũng tiếp nhận cái thói hư tật xấu này của hẳn.

Cao Vinh bị bắt gặp lúc đang nồng nhiệt hôn người ta vẫn có chút xấu hổ.

“Khụ, đêm nay bọn tôi quay xong, tôi sẽ tìm cấp trên hỏi một chút.” Cao Vinh lấy điện thoại ra nhắn tin liên lạc trước, hi vọng tối có thể nói chuyện được với đối phương. Không có lửa làm sao có khói, đến tột cùng chuyện này có liên quan đến An Điều Định hay không, tóm lại phải hỏi cho rõ ràng.

“Em có thể cùng tới không?” Tôn Duệ bật thốt lên, sau cũng cảm thấy bản thân có chút không phải, hẳn thậm chí còn không phải người trong đoàn phim, “Hình như vậy cũng hơi kỳ, thôi.”

“Giao cho tôi đi.” Cao Vinh xoa xoa đầu Tôn Duệ, làm cho hẳn an tâm.

Tôn Duệ mím mím môi: “Được rồi. Vậy nếu cấp trên của anh thật sự muốn An Điều Định tham gia đoàn phim thì phải làm sao bây giờ?”

Cao Vinh trầm mặc một hồi, đưa ra quyết định: “Vậy tôi đành lui.”

“Đừng mà. Anh nên nói chuyện với người của công ty. An Điều Định nhét vào bao nhiêu tiền, anh đưa cho bọn họ gấp đôi số đó!”

“Tôi nào có số tiền lớn như vậy... Nhưng mà, nếu thực sự lui thì cũng phải trả phí bồi thường vi phạm hợp đồng. Trên hợp đồng cũng không nói bọn họ không thể an bài diễn viên khác đột nhiên tham gia đoàn phim.”

Tôn Duệ tức giận bất bình, vỗ vỗ ngực biểu thị mấy chuyện tiền nong này cứ giao cho hẳn giải quyết.

“Tôi sẽ tận lực dùng phương thức hoà bình để giải quyết.” Cao Vinh thở dài.

Sau khi Cao Vinh liên lạc với bên sản xuất, đối phương tựa hồ cũng như chờ anh gọi. Bên bọn họ đều ở tại thành phố S nên chỉ có thể cùng nhau bàn bạc thông qua video call. Cơm nước xong xuôi, Cao Vinh giao toàn quyền công tác cho phó đạo diễn cùng trợ lý, đi đến sau phòng nghỉ cùng phía sản xuất liên lạc.

Cả ngày tại đoàn phim, Tôn Duệ đều có chút mất tập trung, không nhin được lại vào mạng xem xét. Sau khi xem thì tâm tình hẳn càng khó chịu. Hẳn biết thể này là bản thân tự khiến mình không thoải mái, rầu rĩ không vui mà đóng trang web, một lúc sau vẫn không nhin được mà mở ra xem tiếp.

Với việc này, Giả Uyển Uyển có bình luận: “Cậu như vậy chính là đang tự ngược.”

“Sao cô ta bám dai như đĩa vậy chứ?”

“Mất đi mới biết người tốt, chính là tình huống như vậy đi... Mà có khi người ta cũng chỉ lẫn lộn đôi chút, không thực sự để đạo diễn Cao ở trong lòng. Cậu lo xo quá rồi.”

“Phụ nữ...” Tôn Duệ oán niệm mà nghĩ linh tinh.

Giả Uyển Uyển cũng là phụ nữ: “Bạn hiền, đừng nói như thế.” (*tớ đoán bừa ;;)

Cao Vinh đã làm xong chuẩn bị tâm lý. Nếu như tin tức về An Điều Định hoàn toàn là giả, thì bên kia đã trực tiếp phủ nhận. Nếu đối phương đã muốn nói chuyện với anh, thì ít nhiều cũng có chút tâm tư.

Quả nhiên, bên họ cho biết, việc An Diêu Dịch tham gia đoàn phim là có thể xảy ra, trước đây người đại diện của đối phương đến để bày tỏ ý định, hơn nữa cử chỉ đều điệu thấp, yêu cầu thù lao cũng không cao. Công ty đối với việc này có chút động lòng. Bọn họ vốn chỉ mời những người không quá nổi, nếu như An Diêu Dịch muốn đến tham gia, đồ hay đen thế nào thì nhiệt độ vẫn là nhiệt độ, có thể giúp đoàn phim của bọn họ tăng không ít danh tiếng.

“Diễn viên trong đoàn phim chúng ta đều rất ưu tú. Hiện tại tiến độ cũng được quá nửa, tôi không cảm thấy có ai cần An Diêu Dịch thay thế,” Cao Vinh tận lực không dùng tình cảm riêng tư, bày tỏ với đối phương rằng anh không đồng ý, “Nội dung bộ phim bám sát nguyên tác, tôi cảm thấy chúng ta không bổ sung nhân vật ngoài lề nào mới hợp tình hợp lý. Tác giả nguyên tác khẳng định cũng không hy vọng có chuyện như vậy.”

“Phía chúng tôi cũng chưa đưa ra quyết định gì. Người đại diện của An Diêu Dịch cũng chỉ đến nói qua một lần, không có bất kỳ quyết định cụ thể nào, tin tức bị lộ ra lần này chắc cũng do bên họ cố ý.” Bên sản xuất đối với điểm này cũng có chút khó chịu, bọn họ vốn cũng đang suy nghĩ, nhưng đối phương làm ra việc này như là đang ép bọn họ, đem mọi chuyện làm như ván đã đóng thuyền.

“Tôi rất có lòng tin với bộ phim lần này, không cần phải mượn phương thức này để tăng thêm độ quan tâm không cần thiết.” Cao Vinh cũng biết niềm tin của bản thân không thể tính là lời làm chứng, nhưng anh vẫn nghiêm túc nói câu này cho đối phương nghe.

“Chúng tôi cũng biết hai người bọn anh dường như có một đoạn quan hệ trong quá khứ. Tạp chí lá cải cũng làm cho vấn đề này sôi sục cả tháng, e rằng cũng chính bởi vậy mà cô ấy tìm tới chúng ta.”

“E là vậy. Việc này sẽ khiến sinh hoạt cá nhân của tôi bị quấy nhiễu không ít. Nếu như đoàn phim cứ khẳng định muốn dùng cô ấy, bên tôi có thể sẽ có vấn đề...” Cao Vinh chưa hề nói, nhưng ý tứ bên trong cũng đủ rõ ràng.

“...” Đối phương không ngờ Cao Vinh lại quyết tuyệt như thế, kinh ngạc một chút, rất nhanh cũng nói bọn họ sẽ đưa ra phương pháp xử lý thích hợp sau khi cẩn thận bàn bạc lại.

Cao Vinh đã tính đến trường hợp xấu nhất, nhưng cũng may, hai ngày sau, có tin truyền ra, rằng tin tức An Diêu Dịch muốn tham gia “Âm thanh của biển” không phải là thật. Tin tức chính thức chỉ có như thế, nhưng phóng viên báo lá cải lại thêm mắm dặm muối, bổ sung rất nhiều suy luận, như là Cao Vinh không niệm tình cũ, An Diêu Dịch nỗ lực vươn mình nhưng thất bại, khả năng sau này tiếp tục chìm ngấm vẩn vơ mây mù.

Tôn Duệ rất hài lòng đối với kết quả này. Hắn cũng không nhận được, trên weibo chuyển phát vài tin giống như trên. Minh tinh không quá nổi không dám đứng lên, tỏ thái độ gì với tin tức loại này. Dù sao thì nay thế này mai thế khác(*nguyên văn: “Mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây”, tớ cũng không rõ, đoán theo nghĩa như vậy.), ai có thể chắc chắn sau này mình không bị những chuyện như vậy bám vào?

Fan tựa hồ nhìn ra Tôn Duệ không thích An Diêu Dịch, không ít người xem đây là trò vui, khen Tôn Duệ tính tình thành thật, muốn nói liền nói, không giấu giếm diêm diêm. Thế nhưng, cũng có người buồn bực, Tôn Duệ luôn đối tốt với người khác, không biết hắn và An Diêu Dịch có chuyện gì, dẫn đến việc chán ghét đối phương như vậy.

“Ân oán cá nhân.” Tôn Duệ nhìn điện thoại di động hằm hừ nói.

“Em nói qua loa thôi, đừng thật sự trả lời fan như thế. Cũng không sợ làm lớn chuyện.” Cao Vinh đang xào rau, liếc mắt nhìn Tôn Duệ.

“Em cũng không ngốc.” Tôn Duệ có chút không sức lực mà đáp lời anh.

Buổi tối, sau khi nằm lên giường, Tôn Duệ liền dán vào Cao Vinh mà lướt weibo, tỉ mỉ trả lời fan, còn vì có một ít fan của An Diêu Dịch vào đây nói này nọ, thành ra hắn cứ một lúc vui mừng lát sau đã khó chịu, mười phần giông thanh thiếu niên nghiện mạng.

“Em cũng tích cực với những người trên mạng nhỉ... Một tiếng đồng hồ cũng không rời màn hình.” Cao Vinh đặc biệt không hiểu.

“Người trên mạng cũng là người thật mà.” Tôn Duệ nói năng hùng hồn.

Cao Vinh liếc mắt nhìn hắn một chút: “Em ở đây phản bác lại fan của An Diêu Địch, cô ta cũng sẽ không biết.”

“Ai muốn cô ta biết? Coi như cô ta có đến nói chuyện cùng em, em cũng không tiếp.” Tôn Duệ nhớ đến lần trước có một lần gặp An Diêu Địch ở thành phố S, đối phương còn coi hắn là fan, lại bắt đầu tức giận. Nghĩ làm sao nín giận bây giờ, hối hận bản thân lúc đó chả có chút khí thế nào.

“Em cứ sáng khoái đáp trả lại cũng không sao... Nhueng em xác định, bên cạnh em cũng có người nằm, mà em lại muốn cùng người trên mạng nói chuyện sao?”

Cao Vinh hiềm khi nói điều gì như muốn gây chú ý như vậy. Tôn Duệ không phản ứng lại, điện thoại liền bị Cao Vinh lấy, nhẹ nhàng ấn khoá màn hình.

“...” Tôn Duệ sững sốt một chút, lập tức lộ vẻ mặt vui mừng, trong mắt toàn sao là là sao, nhào tới kêu lên, “Cao, Cao Vinh! Chẳng lẽ anh đang làm nũng với em sao?”

Cao Vinh rung mình một trận, nhưng ý thức được hành vi của mình cũng thật giống... Chả khác gì lúc Tiểu Hoa không vui mà cào anh một cái.

Mất tự nhiên hắng giọng, Cao Vinh tận lực nói: “Không phải. Thế nhưng bây giờ tạm thời tịch thu đi động_____”

Tôn Duệ cười đến nở hoa, tích cực nói: “Tịch thu đi, tịch thu đi, thuận tiện đến thu em luôn cũng được...”

Cao Vinh giả bộ mở ngăn kéo tủ đầu giường bên mình, muốn ném đi động của Tôn Duệ vào, lúc nhìn lại lập tức ngừng động tác.

Anh không hay dùng tủ đầu giường, nhưng anh khẳng định, lần trước mở ra bên trong cũng không có cả một hộp bao cao su, cùng mấy đồ dùng trên giường như gel bôi trơn thế này.

“Sao vậy?”

“Haizz.... Tôn Duệ, từ lúc nào trong tủ đầu giường có những vật này vậy?” Cao Vinh quay đầu hỏi Tôn Duệ.

Tôn Duệ đột nhiên nhớ ra cái gì đó, “A!” một tiếng, vươn qua người Cao Vinh đóng ngăn kéo lại: “Sao anh cứ mở linh tinh thế?”

“Đây là tủ đầu giường bên tôi mà?” Cao Vinh có lý nhưng không thể nói.

“Lần trước đi siêu thị em tiện tay mua về, cũng tiện tay thả ở đó,” Tôn Duệ hơi đỏ mặt, “Em cảm thấy bọn mình cũng có thể... Em không biết anh có thể hay không. Nhưng gần đây có một chút phiền toái linh tinh, em liền quên mất, anh không mở tủ em cũng không nhớ ra, ừm...”

“Cho nên?” Đối với Tôn Duệ đang thao thao bất tuyệt, Cao Vinh dùng hai chữ ngắn gọn hỏi ngược lại hắn.

Tôn Duệ dừng lại một chút, hít sâu một hơi, giống như đang chuẩn bị tốt tâm lý, nhào vào trên người Cao Vinh, mặt đối mặt mà ôm đối phương: “Việc đó... Làm, có làm không...?”

60. Chương 60

Cao Vinh đỡ lấy đầu Tôn Duệ, làm cho hắn ngẩng đầu lên, dùng một nụ hôn để thay thế câu trả lời.

“Thế nghĩa là làm à...?” Tôn Duệ mím mím môi, có chút không biết làm thế nào, “Vậy, thế thì... Em, em đi tắm trước.”

“Tôi đi cùng?” Cao Vinh nói xong cũng muốn đứng dậy. Kết quả bị Tôn Duệ đẩy một cái ngã xuống giường.

“Đừng! Em tự tắm!” Lỗ tai Tôn Duệ đỏ bừng. Nói muốn làm tình, hắn không đến nỗi thẹn thùng, nhưng muốn để Cao Vinh nhìn hắn tự chuẩn bị trước, hắn liền cảm thấy thật không tiện.

“...Được rồi.” Cao Vinh không có cách nào, không thể làm gì hơn ngoài nằm chờ trên giường.

Tôn Duệ nhanh nhẹn nhảy xuống giường, nhanh chóng mở ngăn kéo lấy gel bôi trơn rồi chạy, không quên quay lại dặn: “Anh ở trong phòng chờ em, không cho phép vào phòng tắm đâu đấy_____”

“Biết rồi biết rồi,” Cao Vinh bắt đầu dĩ cười cười, “Tôi chờ em.”

Không biết câu này chọt vào điểm G nào của Tôn Duệ, tim hắn thành thịch nhảy loạn, luống cuống tay chân bước đi.

Lại nói, đối với phương diện này giữa nam và nam, cả hai người đều chỉ hạn chế ở lý thuyết, Cao Vinh vẫn có chút muốn vào cùng. Nhưng Tôn Duệ kiên trì như vậy, anh cũng đành thôi.

Vất vả lo lắng chờ đợi tầm mười phút, Cao Vinh cũng sắp ngồi không yên, Tôn Duệ lúc này mới bước nhỏ từng bước trở về phòng.

“Cũng coi như ổn rồi...”

“Em làm gì mà đỏ hết cả mặt lên vậy.” Cao Vinh hỏi.

“Đây là vì căng thẳng!” Tôn Duệ đi đến bên giường, lọ gel bôi trơn trên tay đã hết một phần tư, không nghĩ cũng biết đi đâu. Tôn Duệ thừa nhận, lúc còn vị thành niên, vì hiếu kỳ nên cũng từng lấy ngón tay lên lút thử qua, nhưng hiện tại trước mặt người yêu làm đến bước này, cảm thụ đương nhiên không thể giống.

Cao Vinh kéo tay Tôn Duệ, khiến hắn ngồi lên giường: “Tôi cũng rất căng thẳng.”

“Quý mới tin, biểu tình của anh một chút biến hoá cũng không có...” Tôn Duệ chép miệng một cái, chẳng nhìn thấy cái “căng thẳng” mà anh nhắc ở đâu.

“Em cảm nhận đi.” Cao Vinh cầm tay Tôn Duệ kéo đến trước ngực mình. Tim anh bây giờ thực sự đập mạnh, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“...” Tôn Duệ nuốt nước miếng, tay cảm thụ được nhiệt độ trên da của Cao Vinh cùng tần suất tim đập, nghĩ thâm, người ngày lúc thường không có chút nhiệt tình nào, sao đến lúc máu chốt lại trên người như vậy...

Thấy Tôn Duệ chậm rì rì không nói một lời, Cao Vinh cảm thấy nếu hôm nay bọn họ muốn làm đến cùng, chỉ dựa vào Tôn Duệ là không thể.

“Em nằm xuống đi.”

Tôn Duệ chớp mắt một cái, nhanh chóng nằm vật xuống.

“Động tác của em cũng nhanh thật...”

“Nằm tốt mà, thoải mái lại bớt việc,” Tôn Duệ nhỏ giọng bồi thêm một câu, “Còn có thể nhìn anh.”

Cao Vinh không nhận được ý cười, vươn mình đè lên.

“Còn cần bôi trơn không?”

“Em không biết, anh cứ xem tình hình mà làm...” Tôn Duệ mới ban nãy rất tự giác muốn làm chuẩn bị lúc này trốn tránh trọng trách triệt để. Hắn tốt xấu gì cũng xem qua không ít GV, H văn các kiểu... Thế nên ảo tưởng mình có thể điều luyện ở trên giường, làm Cao Vinh mê muội đến độ không phân biệt được bắc nam. Nhưng kiên trì loạng quạng đến bước tự mình mở rộng xong, hắn liền không chịu đựng nổi. Bởi vì vừa không thích ứng được, vừa căng thẳng, động tác trở nên cứng nhắc đến không dám nhìn.

“Được rồi.” Cao Vinh nhìn Tôn Duệ, ngắn gọn trả lời một tiếng, thực sự “xem tình hình mà làm”.

“A, ưm...!”

“Đau sao?” Cao Vinh thăm dò mà duỗi một ngón tay đưa vào, liền bị Tôn Duệ khoa trương run một cái làm cho sợ mà không dám động.

“...À, thực ra thì vẫn ổn.”

“...”

Cao Vinh vẫn còn sợ hãi, lo lắng mà tiếp tục. Trên mạng có nói, phía sau của nam giới vốn dĩ không sinh ra để làm cái này, đặc biệt dễ bị thương, cho nên Cao Vinh rất cẩn thận. Chậm rãi tăng thêm từng ngón tay, mãi cho tới khi đến ngón thứ ba, lúc này đã qua hai mươi phút, gel trơn đã có chút khô, vì vậy anh liền dùng thêm một chút.

“A...A...”

Tôn Duệ vô thức liếm môi một cái, hiện tại hẳn cảm thấy miệng lưỡi đều khô.

Cao Vinh lại coi động tác này như tín hiệu muốn hôn, hữu cầu tất ứng(có mong muốn tất được đáp ứng<??>) mà cúi đầu thả một nụ hôn lên môi Tôn Duệ. Người nào đó cực kỳ được lợi mà cùng anh môi răng đụng chạm, đưa ta ra ôm chặt lưng Cao Vinh.

“Tôi thử trước một chút, nếu thấy không ổn thì em phải kêu ngừng.” Cao Vinh khẽ nâng đầu, vừa mở bao cao su chuẩn bị bên cạnh ra, vừa nghiêm túc nói với Tôn Duệ.

Tôn Duệ hoàn toàn đắm chìm vào nụ hôn sâu ban nãy, đang trong tình trạng ý loạn tình mê, hừ nói: “Đồng dài, anh đứng như mẹ già vậy...”

Cao Vinh hết nói nổi, hận không thể lập tức dùng sức làm chết cái tên Tôn Duệ không biết điều này.

Anh đỡ vật bên dưới đã sớm cương cứng của bản thân, sau đó chỉnh tư thế, ngồi thẳng lên một chút để nhìn thấy rõ hơn. Lỗ nhỏ được ngón tay kiên nhẫn khuếch trương có chút hồng hồng và trở nên mềm mại hơn rất nhiều. Cao Vinh dồn sức đi vào, ngoài dự đoán mà không phải chịu lực cản quá lớn nào, chỉ là tại miệng huyết có chút chặt đến hù người. Chậm rãi đi vào một chút liền khá hơn rất nhiều, chỉ còn nhiệt độ nóng ẩm cùng xúc cảm mềm mại.

“Ừm... A...” Tôn Duệ thở dồn dập, ngực không ngừng phập phồng. Hắn đã tưởng tượng ra cảnh tượng này rất nhiều lần, nhưng khi thực sự làm đến bước này, quả nhiên vẫn có điểm khác biệt so với khi tưởng tượng, là một loại trải nghiệm tràn ngập kích thích. Hơn nữa, nhìn Cao Vinh thở dốc đến lợi hại, ánh mắt nhiễm màu tình dục như vậy lại càng khiến Tôn Duệ rung động không thôi.

“Em vẫn ổn chứ?” Cao Vinh vừa chậm rãi đẩy mạnh vừa nói.

Tôn Duệ vừa thở dốc vừa trả lời: “Ừm... Quả nhiên không giống với ngón tay, thô quá... A...a...”

“...” Cao Vinh không biết mình nên vì đường kính vật kia được kích lệ mà vui vẻ hay nên tức khi bản thân bị so sánh với ngón tay nữa.

Mà cũng không có thằng đàn ông nào khi nghe người yêu nói mấy câu kiểu “thô quá” mà vẫn có thể gắng giữ tỉnh táo đi?

“A, a ừm...!” Tôn Duệ không khống chế được mà run rẩy eo kịch liệt, Cao Vinh lập tức đi vào tận cùng bên trong, sau đó bắt đầu tăng nhanh tần suất. So với kích thích trên thân thể, Tôn Duệ cảm thấy kích thích ở mặt tinh thần còn lợi hại hơn.

Cao Vinh cũng không còn lý trí như ban đầu, được bao lấy hoàn toàn khiến đáy lòng anh cảm thấy như có lửa cháy rừng rực. Anh điều khiển hai chân Tôn Duệ, khiến mình có thể đi vào sâu hơn.

“A, a... Cao Vinh, ừm... Anh lại gần đây một chút...”

Tôn Duệ vươn tay ra hiệu Cao Vinh lại gần thêm một chút, lúc này hẳn càng muốn dính sát vào Cao Vinh.

Cao Vinh hạ người xuống một chút, một bên vẫn tiếp tục đưa đẩy, ôm chặt Tôn Duệ. Anh ôm rất dùng sức, Tôn Duệ bởi vậy mà tâm tình lâng lâng, đại não có chút trống rỗng, chân theo bản năng mà quăn chặt lấy lưng Cao Vinh.

Lúc làm việc này cũng như cái kẹo mè xừng. Cao Vinh nghĩ thầm.

“Ừm... Cao Vinh...” Tôn Duệ lần này có cơ hội nũng nịu, liền cứ như vậy mà đòi Cao Vinh hôn. Bị người ta hôn loạn không chút kết cấu nào như thế, Cao Vinh bị dồn đến bên dưới đầy một bụng hỏa, không thể làm gì khác ngoài đem dục hỏa chuyển hoá thành lực, thân thể dùng sức mà làm Tôn Duệ.

Tôn Duệ bị làm cho chóng mặt, hàm hồ kêu giường, rất nhanh đã mệt mỏi, chỉ có thể hừ hừ trong cuồng hống.

“Rõ ràng là tôi đang ra sức...” Cao Vinh bắt đầu dĩ.

Tôn Duệ không chút nào ngần ngại mà tỏ ra yếu thế: “Ừm... Em không được... Giúp, giúp em một chút...”

Cao Vinh cúi đầu, nhìn thấy phía trước của Tôn Duệ cũng đầy tinh thần mà dừng thẳng. Như Tôn Duệ muốn, Cao Vinh vừa tiếp tục ra vào, vừa giúp hắn nắm chặt nơi kia, theo tiết tấu vuốt lên vuốt xuống.

Được lòng bàn tay nóng ấm của Cao Vinh chạm tới cũng đủ kích thích, Tôn Duệ lập tức không nhịn được mà bắn. Hắn còn không có sức để phát ra âm thanh, thân thể run rẩy hai lần liền triệt để mềm oặt mà trượt xuống.

“Tôi cũng...” Cao Vinh nhìn loại “cảnh sắc” này cũng rất khó để không chế bản thân, tăng nhanh tốc độ.

Sau khi đều đạt đến cao trào, hai người ôm nhau, thở dốc hồi lâu.

“...Anh bắn rồi?” Tôn Duệ hậu tri hậu giác mà hoàn hồn.

“Có gì không đúng à?”

“Làm sao em không thấy gì...”

Cao Vinh bắt đầu dĩ: “Tôi còn đang mang bao đây.”

“À, đúng nhỉ.” Tôn Duệ có lẽ là “đột nhiên ngơ ngẩn” hay là “bị làm đến ngốc” gì đó.(*đoạn này tớ thực sự không hiểu OTL)

“Tôi ra ngoài đây.” Cao Vinh ôn tồn hôn lên má Tôn Duệ rồi lùi ra.

“Ừm...!” Tôn Duệ rên khẽ một tiếng, có chút không thích ứng.

“Lại muốn tắm sao? Tôi giúp em chuẩn bị nước nhé?” Cao Vinh vươn tay xoa xoa eo Tôn Duệ, “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Tôn Duệ lại không cho Cao Vinh đi: “Không có!”

Cao Vinh trong lòng mềm đến rối tinh rối mù. Chán ngán ôm Tôn Duệ một hồi lâu. Hai người cũng không nói chuyện, cứ yên tĩnh như vậy mà ôm nhau.

“Cuối cùng cũng coi như bị em bắt lại!” Tôn Duệ sau một lát liền lấy lại tinh thần, đắc ý dào dạt mà kêu lên.

Cao Vinh lười cùng hắn tranh luận, gật đầu thuận theo: “Được được được, là bị em bắt lại.”

61. Chương 61

Hai người dính nhau nửa ngày rồi cùng nhau tắm nước nóng. Lúc trở lại trên giường đã thấy Tiểu Hoa chiếm một vị trí tại chân giường mà ngủ say. Cơm Nấm cũng vui vào cái đệm nó hay nằm mà gà gât. Tôn Duệ nhất thời cảm thấy cuộc đời như vậy là quá tốt rồi.

Hắn cũng đem loại tâm tình này quang minh chính đại đi đến đoàn phim. Hôm qua loạn đến như vậy, rất nhanh tin tức “Hoá ra Tôn Duệ cùng đạo diễn có loại quan hệ này” đã lan truyền. Mọi người trước kia thấy Tôn Duệ rõ ràng không phải người trong đoàn phim, mà lại ngày nào cũng đi cùng Cao Vinh thì có chút khác thường, giờ mới hiểu ra. Chỉ là bọn họ có chút không rõ, tin đồn của Cao Vinh như vậy, trên lý thuyết,

Tôn Duệ phải không vui mới đúng. Thế nhưng hôm nay nhìn thấy hắn, sao so với mấy hôm trước lại càng có tinh thần hơn là thế nào?

Giả Uyển Uyển đối với điều này hết sức vui mừng, tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng từ hôm nay, cô cũng không phải người duy nhất bị ánh sáng tình yêu làm chói mù mắt nữa.

Thần thái cả ngày hôm nay của Tôn Duệ có thể dùng “mắt thường cũng nhìn ra gió xuân phơi phới” để hình dung. Đi cũng không yên ổn, cứ nhảy nhót lằng lằng, kết quả tự đụng vào giá đạo cụ, eo liền đau thêm, bị Cao Vinh đuổi về phòng nghỉ nằm úp sấp trên ghế sofa.

“Tôi đã sớm nói với em phải ở nhà nghỉ ngơi rồi.” Cao Vinh có chút bất đắc dĩ.

“Em không sao!” Tư thế nằm úp sấp này của Tôn Duệ không có chút thuyết phục nào.

Cao Vinh hỏi Tôn Duệ xem có muốn về nhà trước hay không, mà hắn lắc đầu như đánh trống bỏ, kiên trì biểu thị mình ở chỗ này nghỉ là được rồi.

“...Vậy em nhìn một chút.” Cao Vinh hết cách rồi, đoàn phim thiếu anh không được, chỉ có thể nhảy chóng quay về hiện trường quay chụp.

Trong lúc rảnh rỗi, Tôn Duệ tiếp tục công cuộc lướt weibo tối qua. Trên trang của An Điều Dịch có thể nói là dày một hàng mẩu chữ, chỉ còn một ít fan là ở lại nói hộ cô ta, thuận tiện gây war, hôm nọ dưới weibo Tôn Duệ nó này nọ cũng là nhóm người này.

Tôn Duệ hôm qua còn nổi giận đùng đùng, muốn mắng bọn người kia một trận cho sáng khoáy, hôm nay đã thấy tâm tình thăng hoa mà khinh thường không thêm tranh luận với bọn họ. Hắn tuy tiện lướt một lát, cảm thấy không có gì thú vị, vì vậy chụp một bức hình đăng lên. Bởi vì hắn bất định vị, cho nên không ít người ở dưới khu bình luận hỏi xem vì sao hắn ở đó, có phải có công việc mới không.

Tôn Duệ liền thấy kỳ quái, bọn họ còn để ý tới sự nghiệp của hắn hơn cả hắn là ra làm sao...

“Không phải công việc, là việc tư [doge]”

Trả lời này của Tôn Duệ lập tức khiến mọi người suy đoán. Cái biểu tình đầu chó này, trong lời nói phải có ý tứ sâu xa nào đó. Rất nhanh có người nghi ngờ, không biết cái “việc tư” này có phải cái “việc tư” mà cô nghĩ không?

Sau đó, Tôn Duệ cũng không có đáp lại, tùy ý cho fan đoán, tự nhìn màn hình mà vui vẻ.

Có lẽ là oán niệm của fan đối với việc Tôn Duệ biến mất hơn một tháng quá mạnh mẽ, muốn một chút vào ngày hôm đó, Tôn Duệ như thường ngày cạo cạo ở đoàn phim xong tiện tay mở hòm thư, lại phát hiện lời mời công tác mới.

Thành viên nòng cốt của chương trình này gần đây được định hướng để trở thành diễn viên triển vọng, thời gian có thể tham gia chương trình ngày một ít, vì vậy cậu ta thẳng thắn chọn từ bỏ công việc này, chuyên tâm đi đóng phim.

Bên sản xuất vốn dĩ không cảm thấy nhất định phải bổ sung thêm một người, bọn họ có tận năm, sáu khách mời cố định khác, thiếu một người cũng không tính là cái gì. Nhưng trước đó, bọn họ có xem biểu hiện của Tôn Duệ trên “Nhiệm vụ trạm tiếp theo”, cảm thấy người trẻ tuổi này rất hợp để pha trò. Hơn nữa, trong tập cuối cùng, Tôn Duệ còn nửa đùa nửa thật mà nói “Mọi người ai có công việc gì thì liên hệ tôi nhé”, đạo diễn chính nhìn hắn, đột nhiên nảy ra cái suy nghĩ này.

Ông cũng không vừa liên hệ đã muốn Tôn Duệ làm thành viên cố định, chỉ nói rằng ông hiện tại muốn thay đổi một vài khách mời, hỏi xem Tôn Duệ nhiều nhất tham gia được mấy kỳ, nếu thấy ổn sẽ bàn bạc lại.

Tôn Duệ cũng không để ý việc phải làm khách mời tạm thời. Hơn nữa, công việc này mỗi tuần đi một buổi tối, trường quay lại ở thành phố S, rất hợp ý Tôn Duệ. Hắn lập tức chủ động trả lời đối phương.

Đạo diễn chương trình phía bên kia cảm thấy thật vi diệu, trước đây đều là cùng phía công ty, người đại diện hay phòng làm việc của mình liên hệ, như Tôn Duệ này, tự mình ra trận nói chuyện với ông, người như vậy ông mới thấy lần đầu.

Chương trình cũng có nhiều điều phải sắp xếp, sẽ không đợi Tôn Duệ đồng ý một cái rồi hôm sau kêu hẳn qua luôn. Tổ chương trình sắp xếp cho hẳn tháng sau mới bắt đầu. Lúc đây bộ phim này của Cao Vinh cũng ổn thoả, Tôn Duệ nghĩ, đây cũng coi như vừa vặn về nhà, có thể nói là hoàn hảo. Hẳn lập tức ngồi không yên, muốn đem tin này nói cho Cao Vinh. Nhưng sau khi chạy đến hiện trường quay chụp, nhìn thấy Cao Vinh bận rộn liên tục, lại thấy thật không tiện quấy rầy.

Cao Vinh từ xa nhìn thấy Tôn Duệ chạy ra khỏi phòng nghỉ lắc lư, thoáng không đồng ý mà lườm hẳn một cái. Tôn Duệ cười cười, biểu thị bản thân một chút vấn đề cũng không có.

Cho đến khi đoàn phim kết thúc công việc hôm nay, sắc trời đã đen kịt.

Tôn Duệ thương lượng cùng Cao Vinh một chút, trên đường về tiện thì ghé vào đâu đó ăn một bữa. Trong lúc đợi xe taxi, Cao Vinh liền mở miệng hỏi: “Em có điều gì muốn nói với tôi à?”

“Làm sao anh biết em có việc...” Tôn Duệ một mặt kinh ngạc, phản phát như muốn nói “Anh thực sự là thần”.

“Em cứ đi qua đi lại cạnh tôi, một mặt muốn nói lai thôi, ai cũng thấy em có chuyện kìm nén.” Cao Vinh nói như vậy. Nhưng thực chất, cũng không phải “ai cũng thấy”. Anh quen biết Tôn Duệ lâu, mới có thể hiểu hẳn dù chỉ qua những động tác nhỏ_____ nhưng chính anh cũng không ý thức được điều này.

Tôn Duệ cũng mất tinh thần giấu bí mật, trực tiếp nói tin tốt này cho Cao Vinh: “Có công việc tìm tới cửa!”

Cao Vinh nghe Tôn Duệ nói, thỉnh thoảng lại gật đầu. Tôn Duệ lần này điều tra hết các góc gác của chương trình trong một lần, buổi chiều đã xem một chút những kỳ trước đây của họ, giờ đây máy hát mở ra không dừng lại được, trước khi được ăn chắc cũng không nghỉ mất. Cũng may, lúc lên taxi hẳn cũng biết không chế đề tài, chỉ như đang thảo luận về chương trình chứ không nói mình có tham gia. Tài xế tám phần mười cũng chỉ cho hẳn là fan trung thành của chương trình mà thôi.

“Tôi biết là em vui vẻ, nhưng có thể ăn cơm trước được không?” Sau khi ngồi yên vị trong nhà hàng, Cao Vinh trải qua bốn mươi phút nghe nói rốt cục mở miệng ngắt lời Tôn Duệ.

“A, ăn xong em lại nói với anh. Em thấy lễ giáng sinh năm ngoái bọn họ còn...”

Cao Vinh tính toán, có khi ba, năm ngày Tôn Duệ mới bình tĩnh lại được. Mặc dù có chút đỡ khốc đỡ cười, nhưng anh cũng bị sự vui vẻ của Tôn Duệ ảnh hưởng, sự căng thẳng sau một ngày làm việc bớt đi không ít.

Tâm tình thoải mái như vậy kéo dài chưa tới hai tiếng đồng hồ.

Cơm nước xong xuôi, hai người đi dạo một chút ở khu buôn bán, sau mới đón xe về nhà. Lúc đến cửa tiểu khu, Cao Vinh ở lại trả tiền lái xem, Tôn Duệ đi xuống trước. Cao Vinh xuống xen, đóng cửa xong, vừa quay đầu liền thấy Tôn Duệ ở phía trước đứng bất động, như thể hẳn bị chặn bởi ai đó, nhưng sắc trời đã tối, dưới ánh đèn đường cũng không nhìn được rõ ràng lắm.

“Sao vậy...” Cao Vinh vội vã bước nhanh tới. Kết quả, anh còn chưa hỏi ra câu, Tôn Duệ quay lại, mặt người kia liền lộ ra.

Hoá ra người kia lại chờ ở đây, chuông cảnh báo trong lòng Cao Vinh rung mãnh liệt. Anh thực không hiểu, lúc trước người bị cấm sừng xanh biếc rồi bị quăng đi là anh mà? Hơn nửa năm, sao cái cô An Diêu Dịch này vẫn bám dai như đĩa thế?

62. Chương 62

“Cô tới đây làm gì?” Cao Vinh nhíu mày.

“Em tới tìm anh.” An Diêu Dịch nói như vậy.

“Đừng nói giỡn.” Cao Vinh thở dài, bước nhanh đến cạnh Tôn Duệ, “Đi thôi.”

Cứ như vậy bị ngó lơ, An Diêu Dịch lộ ra biểu tình không cam lòng và phẫn nộ: “Chờ đã, em từ rất xa chạy tới đây, anh cũng không có gì để nói với em sao?”

“Chúng ta còn cái gì tốt để nói?”

“Đúng vậy, còn gì để nói với cô nữa đâu?” Tôn Duệ lập tức đứng bên cạnh phụ họa. Lúc mới nhìn thấy An Diêu Dịch, hắn có chút bối rối, lúc này mới phục hồi lại tinh thần.

An Diêu Dịch quay đầu liếc mắt nhìn Tôn Duệ, rõ ràng không quá để ý tới hắn: “Cậu là ai? Hình như trước đây có gặp qua. Sao nào, cậu và Cao Vinh hiện tại rất thân thiết? Nhưng tôi nói một câu này, nhúng tay vào việc tư của người khác không phải thói quen tốt...”

Tôn Duệ khó chịu mà cười khan một tiếng: “Đương nhiên rất thân. Chúng tôi còn ở cùng nhau đấy!”

Nhìn khuôn mặt khiếp sợ không nói nên lời của An Diêu Dịch, Tôn Duệ mới thấy hả giận.

Phản ứng đầu tiên của An Diêu Dịch là có lẽ cô ta hiểu lầm, nhưng nhìn cái biểu tình diễm võ dương oai kia của Tôn Duệ lại chính là ý đó. Cô quay ra nhìn Cao Vinh, lại thấy anh cũng không có vẻ mặt đặc biệt gì, hiển nhiên là đồng ý với Tôn Duệ. Cô ta nhất thời không thể tin nổi: “Anh, anh là gay sao? Không thể nào, trước... trước đây anh không như vậy...”

“Trước thì đúng là không. Nhưng bây giờ như vậy thì có sao? Tê, vấn đề này cũng không có gì hay để thảo luận.” Cao Vinh nói rồi kéo tay Tôn Duệ, ra hiệu hắn đi vòng qua An Diêu Dịch.

“Chờ đã! Là vì cậu ta sao? Cho nên anh mới đối với tôi thấy chết mà không cứu?” Ngực khí An Diêu Dịch nóng nảy, tiến lên kéo quần áo Cao Vinh.

“Cô làm ơn hiểu rõ tình hình một chút! Việc truyền thông đưa tin cũng không sai, chúng ta thực sự đã chia tay, cô bỏ tôi, bây giờ lại đến kêu tôi ”thấy chết không cứu?“” Cao Vinh rốt cục cũng nổi giận, ngực khí bắt đầu trở nên ác liệt, “Ban đầu là cô khẳng khái muốn chia tay, mà bây giờ lại không biết sĩ diện, quay trở lại gây rối với tôi.”

“Trước khi chia tay tôi anh đã biết cậu ta sao?” An Diêu Dịch cứ bám vào điểm này mà hùng hổ truy hỏi.

“Mắc mớ gì tới cô chứ!” Tôn Duệ trực tiếp mắng.

“Chúng ta về thôi.” Cao Vinh hít một hơi thật sâu, tỉnh táo hơn một chút. Anh cảm thấy bảo vệ ở tiểu khu đã bắt đầu chú ý tới bên này. Đối thoại của mấy người bọn họ thực sự là quá mức khác người, làm cho người ta chú ý tuyệt không phải chuyện tốt đẹp gì. Huống hồ, bọn họ cũng không phải người thường, nhân vật chính còn là hai vị “trong tâm bão” gần đây.

“Tôi cũng không muốn, nhưng thực sự, tôi không còn biện pháp nào khác...!” An Diêu Dịch lập tức ngồi xổm trên đất, không kìm chế nổi mà oà lên khóc.

Tôn Duệ quay đầu nhìn về phía Cao Vinh cầu trợ giúp, hắn ban này còn hùng hổ hỏ hỏ, bây giờ đã bị dọa cho sững sốt. Ai biết được cô này lại đột nhiên khóc lớn, người không biết đi qua còn cho là hai người đàn ông bọn họ bắt nạt một cô gái.

Cao Vinh không muốn diu An Diêu Dịch, thế nhưng tình huống này cũng khiến người ta thật khó xử. Anh mở miệng, khuyên An Diêu Dịch nên tỉnh táo một chút, nhưng người này thực sự bùng nổ, hoàn toàn không nghe lọt tai bất cứ lời nào.

Cứ như vậy không có kết quả, Cao Vinh khó chịu, căn bản không muốn liên quan vào cái vấn đề vớ vẩn này, dứt khoát kéo Tôn Duệ rời đi. Nhưng Tôn Duệ vốn có định ý với An Diêu Dịch lúc này lại do dự: “Chuyện này... Có phải như vậy không được tốt lắm không?”

Cao Vinh không nói gì, Tôn Duệ lúc thì cực kỳ quyết đoán, nhưng đôi khi vẫn do dự, không chắc chắn được. Anh không tiếng động mà lắc lắc đầu, Tôn Duệ thấy anh như vậy, cũng không nói gì, liếc An Diêu Dịch một cái, sát lại gần Cao Vinh bước nhanh rời đi.

Bảo vệ tiểu khu dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn họ một chút, liền từ xa ngó ngó An Diêu Dịch, trong mắt lộ ra chút không đồng ý, chẳng hiểu bây giờ người ta nghĩ cái gì. (*chỗ này gõ bữa...)

“Xin lỗi,” vừa về tới nhà, Cao Vinh liền thở dài, “Gần đây việc xảy ra liên tiếp, làm em khó chịu rồi.”

“Không sao đâu...” Tôn Duệ vẫn cảm thấy hãi vì An Diêu Dịch ngồi trên đường khóc, “Sao cô ta đột nhiên lại như vậy... Em cũng không làm gì cổ mà.”

“Không liên quan gì đến em. Có lẽ tinh thần cô ta dạo gần đây không tốt. Ngẫm lại cũng đoán được, từ lúc cô ta vào giới đến nay vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, nhưng giờ việc kia bị bại lộ, danh tiếng toàn bộ bị mất. Nhìn qua thì vị kim chủ kia cũng không bảo vệ cô ta, công ty cũng chuẩn bị đóng băng hoạt động... Được nâng quen rồi, lần này người xung quanh chắc cũng không quan tâm nữa.”

“Nói thế nào nhỉ... Tuy rằng em rất ghét cô ta, nhưng nhìn như vậy vẫn thấy có chút đáng thương...” Tôn Duệ vội vã nói tiếp, “Nhưng em cũng chỉ cảm thấy như vậy chút xíu thôi, em cũng không có đồng tình với cô ta! Đều là tự làm tự chịu. Chỉ là, không nghĩ tới cô ta có thể tìm đến đây... Là ai để lộ tin tức vậy.”

“Người trong đoàn phim, cũng có lẽ là có người nhớ mặt chúng ta ở tiểu khu này... Đều có thể.” Cao Vinh không định tra cứu cái này, thật sự tìm ra cũng không có chỗ xuống tay. Mà anh và Tôn Duệ thực sự không có cảnh giác, bình thường ra ngoài cũng không hoá trang.

“Một chút riêng tư cũng không có.” Tôn Duệ thở dài. An Diêu Dịch nếu biết, vậy phỏng chừng không ít người cũng biết chỗ của bọn họ. Muốn an ổn hưởng thụ ở cùng Cao Vinh một thời gian cũng khó khăn, e rằng sau này ra vào cũng phải chú ý một chút.

Cao Vinh chủ động nhận trách nhiệm: “Cũng vì tôi sơ ý. Lúc thường tôi chỉ là một người bình thường, không cần nhắc qua nhiều như vậy... Em cũng không có người đại diện, chưa bao giờ chú ý đến những điều này.”

“Không nói, không nói nữa, hôm nay nghỉ ngơi trước!” Tôn Duệ vô lực kê sát vào người Cao Vinh, nói, “Sáng sớm nhận được tin tốt, giờ lại như thế này, tâm tình tốt hoàn toàn bị triệt tiêu!”

“Ngủ một giấc là tốt rồi.” Cao Vinh nói như thế, là để an ủi Tôn Duệ, cũng như tự nhủ với bản thân. Anh rất vui, vì bây giờ bên cạnh mình đã có Tôn Duệ, hiện tại đối mặt với việc như vậy cũng không đến nỗi buồn bực, trái lại còn có loại cảm giác an tâm “Ít nhất giữa chúng ta không có hiểu lầm gì, như vậy mọi việc khác đều không tính là gì”.

Hai người lên giường nghỉ ngơi từ rất sớm, tâm tình Tôn Duệ rất nhanh cũng hồi phục, tiếp tục nói tới chương trình kia với Cao Vinh, sau đó lấy điện thoại ra tìm video xem cùng anh. Khúc nhạc dạo ngắn gọn phải An Diêu Dịch dường như chưa từng xảy ra.

Nhưng sự tình cũng không phải “Ngủ một giấc là tốt” như Cao Vinh nghĩ, mà sáng hôm sau từ một chi tiết nhỏ này mà như bùng cháy.

Cao Vinh còn chưa tỉnh ngủ đã bị đánh thức bởi điện thoại Giả Uyển Uyển gọi đến.

“Đạo diễn Cao, không xong rồi, anh thấy chưa?”

“Thấy... Thấy cái gì?” Cao Vinh còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, Tôn Duệ nằm bên cạnh nghe thấy tiếng, cũng mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn về phía anh ý hỏi han.

“Không phải hai người hôm qua bị paparazzi chụp sao? Buổi tối, anh và Tôn Duệ... Còn có An Diêu Dịch.”

“Cái gì?” Cao Vinh trở mình, ngồi dậy, làm Tôn Duệ cũng sợ hết hồn.

“Làm sao vậy...?” Tôn Duệ cũng dướn người lên hướng về phía anh.

Giả Uyển Uyển thấy cả hai người này đều không biết cái gì, vội vàng khuyên bọn họ đi xem xem, dù thế nào cũng bị công chúng nói ra nói vào... Cứ việc nhìn vào Tôn Duệ không có công ty quản lý, tự thân vận động, còn Cao Vinh làm ở hậu trường, Giả Uyển Uyển cảm thấy chuyện này thật không ổn.

Tôi sẽ xem, cảm ơn.” Kỳ thực, Cao Vinh cũng đoán được đại khái tình hình, nếu như quá trình bọn họ tranh luận hôm qua bị chụp lại, vậy xác thực là chuyện lớn. Anh và An Diêu Dịch cũng không phải là “chia tay

trong hoà bình”, An Diêu Dịch bây giờ bị đóng băng thê thảm, mà anh lại ở chung với Tôn Duệ, chuyện nào cũng có thể lấy ra làm đề tài mấy ngày.

Sau khi cúp điện thoại, anh lập tức đi tìm tin tức, rất nhanh đã tìm được thứ muốn tìm.

Đại khái là bị rình, những điều Cao Vinh liệt kê vừa nãy đều bị nhắc đến, rất rõ ràng, vị phóng viên này đã may mắn mà nghe được toàn bộ sự tình. Thấy biểu tình nghiêm túc của Cao Vinh, Tôn Duệ mới phát giác được tình hình không đúng, nhanh chóng đến gần cùng xem. Nhìn một chút, hắn liền kinh ngạc đến phát ngốc, miệng lúc này như chữ “o”.

“Này, chuyện này... Sao hôm qua em không thấy đường đối diện có người!”

“Để cho em phát hiện được thì trình độ của đám chó săn này hắn phải quá kém rồi. Lại nói, khả năng cao là do An Diêu Dịch cố ý mang tới.”

Nghe Cao Vinh nói, Tôn Duệ mới sững sốt, hắn hoàn toàn chưa từng hoài nghi An Diêu Dịch, bởi vì chuyện này mà tung ra thì cô ta cũng không được lợi gì.

“Như tôi đã nói, ai làm không quan trọng. Chúng ta rời giường đi,” Cao Vinh thở dài, “Bàn một chút xem nên giải quyết chuyện này thế nào.”

63. Chương 63

“Ôi trời, cả hòm thư lẫn weibo của em đều như nổ tung...” Tôn Duệ vội vã lấy điện thoại di động ra kiểm tra. Đến Cao Vinh còn nhận được chú ý, hắn tốt xấu gì cũng coi như một nửa minh tinh, đương nhiên càng có vấn đề, tin nhắn chưa đọc cứ tăng lên theo tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy.

“Không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là vậy.” Cao Vinh đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống, xem ra không có phóng viên chờ ở dưới. Có lẽ hôm qua đối phương cũng chưa tiến vào, ít nhất địa chỉ chính xác cả bọn họ cũng không bị bại lộ. Vì vậy, Cao Vinh gọi điện thoại cho đoàn phim, nhờ bọn họ đưa một chiếc xe không quá nổi bật tới tiểu khu để đón mình.

Nói ra thì cũng ngại, diễn viên trong đoàn còn chả yêu cầu đưa đón, mà anh là đạo diễn, lại bị paparazzi chặn đến hai lần.

Lái xe vốn dĩ không bận, biểu thị chính mình chẳng mấy chốc sẽ đến dưới lầu, chờ anh ta đến, Cao Vinh xuống lầu, trực tiếp lên xe là được rồi.

“Em thì sao?” Tôn Duệ thoạt nhìn có chút không biết làm sao, “Em đi cùng anh cũng được mà...”

Cao Vinh vốn muốn khuyên Tôn Duệ ở nhà cho “an toàn”, nhưng thấy biểu tình tha thiết mong chờ của Tôn Duệ, dường như đối phương rất muốn ssi cùng anh. Lại nói, coi như Tôn Duệ là loại thần kinh thô, nhưng đột nhiên xảy ra chuyện này khiến hắn bị chú ý, lại còn trên phương diện yêu đương, ít nhiều cũng phải có chút bất an. Bất an của hắn không phải vì lo lắng công việc của mình bị ảnh hưởng, mà là sợ Cao Vinh bị chuyện này làm khó chịu, liệu có bởi vậy mà bị người xung quanh cùng người nhà chỉ trích hay không.

“Em cũng đi cùng đi. Thời điểm hiện tại mà ở nhà một mình cũng không dễ chịu.”

“Vậy... Người đoàn phim không phải sẽ hỏi chuyện chúng ta sao? Lúc đó anh định nói thế nào?” Tôn Duệ thăm dò hỏi.

“Mọi người trong đoàn có lẽ cũng biết rồi. Nếu có người hỏi cứ nói thật là được.”

Nếu nói cho nhiều người, bí mật sẽ khó giữ, cái “nói thật” ở đoàn phim, tám phần mười sẽ bị truyền đi, không ngay lập tức thì mấy ngày cũng sẽ lộ. Tôn Duệ cảm thấy đây chính là biến tướng của công khai, kinh ngạc không ngậm mồm vào được: “Thật, thật? Kỳ thực, em cũng không sao, em có thể nói rằng chúng ta là bạn tốt, ngày hôm qua chỉ có chút hiểu lầm...”

Cao Vinh xoa nhẹ đầu Tôn Duệ: “Em đừng suy nghĩ linh tinh. Nói như vậy cũng không ai tin, chúng ta luôn đi cùng nhau, lần này coi như êm đềm trôi qua, nhưng sau này sớm muộn gì cũng lại bị chụp, không phải sao?”

“Ừm...” Tôn Duệ cúi đầu, sau đó liền thở dài, dùng khoeé mắt liếc Cao Vinh một cái, bị đối phương “tóm” được.

“Em có lòng tin với tôi một chút đi?” Cao Vinh bắt đầu nói.

Tôn Duệ “A” một tiếng: “Đột nhiên bị lộ ra, em có chút sợ. Huống hồ, còn anh, người nhà cùng bạn bè cũng không biết đối tượng của anh là nam...”

“Em sợ tôi sau đó thấy áp lực quá lớn, không chịu nổi, không muốn ở cùng em nữa?”

“...” Tôn Duệ do dự một chút, gật gật đầu, “Em có chút lo.”

“...Lại đây.” Cao Vinh mặc quần áo được một nửa, đang chuẩn bị cài nút áo cũng ngừng lại, quay về phía Tôn Duệ, giang cánh tay, ra hiệu muốn ôm hân.

Tôn Duệ không hiểu Cao Vinh bị trúng tà gì, lúc thường đều là hân liều chết bám dính trên người anh đấy. Nhưng có tiện nghi mà không chiếm là ngu, Tôn Duệ không nói hai lời liền nhào qua, khiến cho Cao Vinh suýt nữa đứng không vững.

“Làm sao bây giờ...” Tôn Duệ vô lực kêu thảm.

“Tôi mới phải đau đầu đây.” Cao Vinh muốn giấu người trong nhà một thời gian, chuẩn bị làm bước đệm cũng không làm được. Việc này cũng coi là lớn, mấy tiếng đồng hồ đã trong top 10 tin tức trên weibo, ba mẹ anh coi như không xem tin tức trên mạng thì chắc cũng có bạn bè báo cho.

“Anh đừng dọa hai bác đến bị bệnh tim,” Tôn Duệ bắt đầu khẩn trương, “Em cảm thấy tên paparazzi kia chụp em có chút xấu. Như thế thì có phải ẩn tượng đầu của cha mẹ anh với em rất kém không? Em lại còn là nam, xong đời, khẳng định bây giờ bọn họ đang mắng em rồi...”

“Em cũng đừng bận tâm việc này... Dngs rồi, em nói đã sớm come out với gia đình. Vậy sau đó em muốn nói với cha mẹ em thế nào?”

Tôn Duệ sững sốt một chút, hân nhớ lại, đoạn thời gian đó ba mẹ hân đã ly hôn, cũng đã tái hôn. Là vào tầm sơ trung, bởi vì cảm thấy mình không giống mấy đứa con trai cả ngày thảo luận về nữ sinh kia, hân có chút sợ sệt, muốn tìm người tâm sự một chút, nhưng lúc đó không có cha mẹ ở bên. Cứ như vậy, thẳng cho đến khi vào cấp ba, chính hân tự tìm hiểu trên mạng, lúc này mới xác định xu hướng tình dục của bản thân.

Hân tìm gặp riêng cha mẹ để nói chuyện, hai người cũng rất khiếp sợ. Cha hân chẳng qua chỉ cảm thấy hoang đường, nói rằng đầu óc Tôn Duệ không tỉnh táo. Khi đó con của ông cùng vợ mới cũng đến thời điểm ra đời, không có quá nhiều tinh lực để quản Tôn Duệ, sau cũng theo ý hân. Mẹ Tôn Duệ ban đầu dẫn hân đi tìm bác sĩ, vì vậy Tôn Duệ nói với bà cái này không phải bệnh để trị, may mắn, con riêng của chồng mới của bà là bác sĩ, cũng nói đôi lời giúp đỡ vị “em trai” này. Sau đó, bà đi hỏi thăm một chút, phát hiện chuyện đúng là như vậy. Sau đó, vì phải đi nơi khác tham gia đại hội các cổ đông gì đó, vừa đi liền hơn một tháng không có tin tức, sau khi trở về cũng không bức bách Tôn Duệ làm cái gì.

Việc come out đối với Tôn Duệ cũng chỉ như một cơn mưa rào, cứ như vậy mơ mơ hồ hồ mà trôi qua, Tôn Duệ cảm thấy như vậy cũng thật tốt... Đại khái là thế.

Hai người vừa mặc quần áo rửa mặt, Tôn Duệ vừa kể lại chuyện này cho Cao Vinh, Cao Vinh suy tư.

“Có tính tham khảo không?” Tôn Duệ trong miệng đầy bọt kem đánh răng, hàm hồ hỏi.

“Không có,” Cao Vinh quyết đoán phủ nhận. Quả nhiên tình hình gia đình Tôn Duệ vô cùng rắc rối, mà Tôn Duệ lại không cảm thấy tồi tệ, cũng có thể là vì quen rồi, còn có thể vừa nói vừa cười được.

Cao Vinh sửa soạn xong, chuẩn bị xuống chờ xe của đoàn phim dưới lầu. Tôn Duệ thì phải qua nhiều công đoạn hơn anh một chút, đến giờ vẫn còn chậm rãi rửa mặt.

“Xe tới mà em vẫn còn chưa ổn...”

“Được được được!” Tôn Duệ nghe vậy vội vàng “ùng ục” súc miệng xong, bày ra một bộ dạng “Em xong rồi” nhìn Cao Vinh.

Cao Vinh bắt đắc dĩ, vươn tay lau bên miệng Tôn Duệ một cái_____ hắn vẫn còn chút kem đánh răng dính ở đó. Tôn Duệ nhận ra, liền toe toét” khà khà” cười với anh.

“Ra cửa chờ đi.” Cao Vinh lấy điện thoại di động xem weibo mình một chút, đúng như dự đoán, cũng phát nổ. Anh chỉ làm hậu trường, không lộ mặt, vốn không có bao nhiêu fan. Bởi chuyện giữa anh và An Diêu Dịch lúc trước bị truyền thông bới ra, cũng có ít người đến xem trò vui. Bọn họ rất náo nhiệt, ngẫu nhiên cũng có vài người lưu lại vì để ý đến phim của anh. Lần này lại thêm một nhóm tới xem trò vui nữa, hơn nữa số lượng còn đông hơn trước. Người theo dõi weibo tăng với tốc độ mà cả đời này anh cũng không ngờ đến, trong đó, ngoại trừ hóng hớt, còn không ít fan lo lắng cho Tôn Duệ.

“Tin đó có đúng không? Hai người bây giờ đang yêu nhau sao? Cầu giải thích, sao cả hai đều không nói lời nào!”

“Cầu đáp lại.”

“Phải chết cũng để bọn em chết minh bạch một chút đi mà! @Tôn Duệ”

Tôn Duệ nhìn fan của mình tràn vào weibo Cao Vinh chất vấn, có chút gấp. Lấy điện thoại ra muốn nói gì đó, lại không biết phải viết gì, đúng lúc này xe của đoàn phim đến, hai người đội mũ đeo khẩu trang, che mặt một chút rồi đi xuống lầu. Phóng viên không rình mò trong tiểu khu, hai người nhanh chóng lên xe, quả nhiên, xe vừa ra khỏi cửa tiểu khu liền có một tên paparazzi nhanh tay lẹ mắt cách một lớp cửa xe chụp hình hai người cùng nhau ra ngoài.

Cao Vinh không lo lắng lắm, mà đăng nào thì anh cũng không muốn làm “sáng tỏ” gì. Chỉ cần phải quyết định nên làm thế nào để công khai mà thôi.

Khu bình luận cứ tiếp tục tăng nhanh.

“Người qua đường ăn dưa biểu thị phỏng chừng người ta lúc này đang khẩn cấp liên hệ với bên quan hệ công chúng, để xem biên tập ra cái gì [doge], mất bao lâu [doge]”

“Có phải là An Diêu Dịch đang tận lực bịa chuyện bôi đen không, sao người này cứ lác lư khắp nơi vậy?”

“Mấy vị lầu trên nhìn rõ ràng được không, người nhà các người ôm tay người đàn ông kia cũng không phải do An Diêu Dịch ép đi? Đừng có mà quy chụp tội cho người khác.”

Mất thấy fan đang chiến thành một đoàn, Tôn Duệ mới chú ý, như bình luận nói tới, minh tinh lúc này nên liên hệ với bên quan hệ công chúng. Người ta còn có công ty, có người đại diện, sau lưng cả một đoàn đội lo lắng, còn hắn đây là một thân một mình a!

“Cao Vinh, làm sao bây giờ, anh có thấy em nên ra mặt nói chút gì đó không?” Tôn Duệ nhìn về phía Cao Vinh.

“Em muốn nói gì?”

“Nghe anh.” Đây mặt Tôn Duệ đều viết hai chữ “ngoan ngoan”.

“Em muốn thế nào thì nói thế ấy, không phiền đến công việc của em là được. Chuyện trong nhà, tôi sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.”

Nghe đến “trong nhà”, Tôn Duệ cũng thả lỏng hơn một chút. Hắn biết Cao Vinh là con một, quan hệ với cha mẹ cũng thân cận, hắn sợ nhất chính là Cao Vinh vì người nhà phản đối kịch liệt mà bỏ hắn.

“Vậy em thừa nhận luôn cũng được mà...?” Bởi vì đằng trước còn có lái xe, Tôn Duệ hạ giọng, tiến sát bên người Cao Vinh_____ đối mặt, nhìn anh chăm chú.

“Có thể,” Cao Vinh nhìn Tôn Duệ một chút, nói thẳng, “Tuy rằng chuyện xảy ra hôm nay là ngoài ý muốn, nhưng vấn đề này, kỳ thực lúc đồng ý với em tôi cũng từng suy xét qua. Ngược lại là em, nghĩ rõ ràng một

chút. Tôi làm ở hậu trường, không bị ảnh hưởng gì nhiều, nhưng em nếu nói ra, có thể bên chương trình sẽ có chút kiêng dè.”

“Em cũng không sợ.” Tôn Duệ bĩu môi.

64. Chương 64

Tài xế hai mắt nhìn thẳng, làm bộ bản thân không có để ý hai người qua kính chiếu hậu.

Quả nhiên, vừa đến phim trường đã có mấy diễn viên vây đến, quan tâm hỏi xem Cao Vinh có gặp phiền phức gì không. Phần lớn mọi người đều nên làm gì cứ làm, không dám nhắc tới chuyện này, sợ khiến người ta không vui.

Nhưng Tôn Duệ vẫn quang minh chính đại như trước mà đi cùng Cao Vinh đến đoàn phim, mọi người nghĩ bọn họ có lẽ cũng không muốn giấu.

“Đạo diễn Cao quả là đàn ông đích thực. Tiếp theo anh định thế nào?” Giả Uyển Uyển thừa dịp những người khác đang chuẩn bị, lại gần nhỏ giọng hỏi Cao Vinh.

“Đi một bước tính một bước chứ sao,” Cao Vinh thở dài, “Trước tiên cần nói chuyện với người trong nhà một chút.”

“Không thì anh nghỉ đến đây mấy ngày đi?”

Cao Vinh liếc cô một cái: “Cô muốn cho tôi nghỉ hay là muốn cho mình nghỉ đây?”

Giả Uyển Uyển cũng chỉ là nói đùa, thời gian này, đoàn phim rất khó thay đổi lịch trình, huống chi đạo diễn lại còn có nhiều việc như vậy. Nhìn ra Cao Vinh không quá bối rối, người đứng xem là cô cũng thở phào nhẹ nhõm Nghe được không ít chuyện từ Tôn Duệ, tuy rằng bên ngoài cứ trêu đùa hấn, nhưng thực lòng vẫn muốn Tôn Duệ có thể hạnh phúc.

Công việc vẫn tiến hành như thường lệ, Cao Vinh sáng sớm nhận được tin, tim đập có nhanh hơn bình thường một chút, nhưng qua mấy tiếng đồng hồ cũng chậm rãi bình tĩnh lại. Trong thời gian này, anh tạm thời không nhận điện thoại của cha mẹ, tính để trưa gọi lại, kéo đến vài số của phóng viên không biết vì sao biết được điện thoại của anh.

Tôn Duệ đem ghế đến ngồi bên cạnh Cao Vinh. Bởi vì có anh “đồng ý”, hấn bắt đầu lớn mật lên mạng đáp lại.

“Là thật.”

Tôn Duệ vừa nói ra, người trên mạng đã như ong vỡ tổ. Việc này nếu cứ muốn im lặng cho qua, phỏng chừng quá một tuần nửa tháng là ổn, chỉ lưu lại cho người ta một chút ký ức nhỏ, nhưng Tôn Duệ cứ như vậy mà thừa nhận, sự tình lại được tiếp thêm nhiệt độ.

“Kẻ gốc nhà chúng ta nghĩ cả buổi sáng liền chỉ được hai chữ này [khóc lớn]”

“Này, ”vị kia” nhà mấy người đấy, người ta cũng come out rồi...”

“Come out thì sao! Come out tui vẫn thích a a a”

“Kỳ thực lúc trước tui cũng cảm thấy cậu ta có cái khuynh hướng này, là gay ra đa đấy, các người biết không?”

“Này là đang mã hậu pháo à?” (* không rõ lắm, cụm này là kiểu “hành động muộn màng”, chắc muốn nói mọi người biết hết rồi mới lên khẳng định chẳng?)

Tôn Duệ nhìn số lượng bình luận tăng vèo vèo, lúc mới đăng bài, ngón tay đều phát run, từ từ cũng bình tĩnh lại.

Có vẻ như... Cũng chỉ có như vậy.

Chỉ là đem sự thật nói ra mà thôi. Trước đây, lúc cần lấy dũng khí thẳng thắn với người nhà, hắn chỉ có một mình. Ít nhất bây giờ còn có một người khác bên cạnh. Mặc dù đối phương thật giống như đang trầm mê trong công việc, cái gì cũng không muốn để ý... Tôn Duệ nâng điện thoại di động, một mặt oán niệm mà nhìn Cao Vinh đang vội vàng trong phim trường, đang khua tay múa chân gì đó cùng diễn viên chính, Tôn Duệ không thể làm gì hơn là chờ một lúc nữa mới nói cùng Cao Vinh.

Cao Vinh cũng nói “Em muốn nói gì thì nói thế ấy”, hắn là sẽ không giận mình đâu?

Một vài quần chúng ăn dưa ở dưới weibo của Tôn Duệ nói vào nói ra hắn, kêu hắn sau chương trình kia không tìm được việc mới, kỹ năng diễn xuất thì quá kém, không thể làm gì hơn ngoài dựa vào phương thức này cò nhiệt độ, nói tới mạch lạc rõ ràng. Nhưng rất nhanh liền có người đến cãi, nói, Tôn Duệ rõ ràng bị thiệt lớn, có kẻ ngu mới dùng cách này để làm mình nổi.

“Có gì muốn hỏi thì ghi ở đây, tôi sẽ tùy theo duyên phận mà trả lời ha.” Tôn Duệ suy nghĩ một chút, đăng một cái weibo mới.

Sau này, Tôn Duệ được người hâm mộ bầu thành người hiểu ý công chúng nhất. (*tớ đoán bừa...)

Rất nhanh, fan, người qua đường, anti, truyền thông các kiểu đều lần lượt tràn tới. Vấn đề được hỏi nhiều nhất là mấy đề tài mẫn cảm kiểu “Cậu là đồng tính hay song tính luyến?”, “Các cậu bên nhau bao lâu rồi?”, “Người trong nhà biết cậu đồng tính chưa?”, “Trong video kia chuyện gì đã xảy ra, cậu là tiểu tam sao?”.

Vấn đề cuối khiến Tôn Duệ không thể nhẫn nhịn được, hắn cực kỳ nhanh trả lời là sau khi Cao Vinh chia tay khá lâu mình với anh mới phát sinh quan hệ.

Sau khi trả lời mấy vấn đề cơ bản xong, Tôn Duệ thấy những vấn đề của fan cũng bắt đầu xuất hiện. Tỷ như “Sau này anh có dự định cho công việc thế nào?”, “Đây là thử nghiệm để trở thành fan chính thức à?”, “Anh thích ăn cái gì nhất?”, “Hôm nay mặc quần lót màu gì?” vân vân mây mây.

Quanh co một hồi, không ít người qua đường xuất phát vì muốn tìm trò vui mà bắt đầu đưa ra một vài câu hỏi gây khó dễ, ví dụ như nhờ Tôn Duệ dịch thơ tiếng nước ngoài, hoặc là giải vi phân tích phân gì đó.

Tôn Duệ chọn một câu để trả lời: “Có lẽ chúng ta không có duyên phận đâu...”

Mấy câu hỏi ngày càng lệch đề.

“Sao đều là cậu trả lời, Cao Vinh đến bây giờ cũng chưa thấy nói gì. Anh ta đâu?”

Tôn Duệ: “Người ta còn đang làm việc mà, kiếm tiền rất vất vả [hình ảnh]” hắn tiện tay chụp một bức hình Cao Vinh đang khoanh tay đứng ở xa.

“[cười ra nước mắt] Đột nhiên lại tú ân tú ái. Thật không còn gì để nói.”

Có người tựa hồ biết đến “Âm thanh của biển”, fan của nam chính, lập tức kêu la độ nổi của đoàn phim này không cao, một nhóm người bị mang theo đi tham quan một vòng từ weibo nam chính, nữ chính, tác giả nguyên tác, đến Cao Vinh rồi lại quay về weibo của Tôn Duệ.

Có fan thoáng mong đợi, hỏi: “Vậy anh cũng tham gia diễn chứ?”

Tôn Duệ thành thực nói: “Không. Tôi thuộc gia đình đạo diễn, đến đây quyết cơm thôi.”

Fan kêu rên liên hồi, cầu Tôn Duệ nhận chương trình đi, nhưng nghĩ đến hắn làm đến như thế này, có khi người ta cũng kiêng dè việc mời hắn, tâm lý càng uất ức.

Vì vậy, đám fan liền am thầm an ủi lẫn nhau, nếu Tôn Duệ có bạn trai là đạo diễn, vậy khẳng định có cơ hội đóng phim nha, nói không chừng sau này có thể thành ngôi sao điện ảnh đấy.

Nhưng mà bọn họ cũng không biết, bản thân Cao Vinh lại là người không muốn Tôn Duệ gieo họa cho giới điện ảnh nhất, bản thân anh đã sớm lĩnh giáo rồi.

Đương nhiên, đồng tính luyến ái cũng không phải chuyện tất cả mọi người có thể tiếp thu, có người chửi ầm lên rồi đòi thoát fan cũng không ít. Tôn Duệ đã chuẩn bị tâm lý, nên khi đọc được những câu quá đáng, hắn cũng không quá buồn phiền.

Giờ nghỉ trưa, Tôn Duệ thấp thỏm nói cho Cao Vinh hắn không nhận được, chuyện gì cũng đều nói ra. Cao Vinh cho là Tôn Duệ chỉ đi thừa nhận, không ngờ chuyện lớn chuyện nhỏ hắn đều thẳng thắn nói ra hết, anh thực sự bội phục tốc độ này của hắn.

“Không sao.”

Cao Vinh vừa dứt lời, điện thoại nhà liền gọi đến, anh và Tôn Duệ đồng thời liếc nhìn điện thoại di động, Tôn Duệ lộ ra biểu tình có chút chột dạ: “Anh muốn nghe à...”

“Tôi đến kia nghe. Em đói bụng thì cùng mọi người ăn cơm trước đi, đừng chờ tôi.” Cao Vinh cười cười, bước nhanh đến phòng nghỉ.

Giả Uyển Uyển nhìn từ xa, lập tức chạy nhào đến: “Làm sao vậy làm sao vậy?”

“Gia đình anh ấy gọi điện đến.” Giọng Tôn Duệ có chút sợ hãi, nhưng nghĩ đến bọn họ đã mượn cơ hội này để công khai, cũng không còn đường quay đầu.

“Anh ta nguyện ý thẳng thắn cùng người trong nhà à?”

“Ừm. Nhưng em có chút áy náy, chị nói xem, em có nên bảo anh ấy chờ một chút không?”

Giả Uyển Uyển một mặt chỉ tiếc mài sắt không thành kim: “Cậu có bệnh à, anh ta nguyện ý nói chuyện với người trong nhà còn không tốt sao? Cậu còn muốn ngăn anh ta? Nhanh chóng bảo anh ta nói chuyện cùng người nhà cho rõ mới phải.”

Tôn Duệ không rõ: “Không phải chị quen anh ấy trước sao, sao bây giờ lại nói giúp em vậy.”

Giả Uyển Uyển bắt đắc dĩ: “Anh ta tinh lắm, cái gì cũng hiểu rõ. Không giống cậu, một đầu ngu ngốc.”

“Chị nói thế là thế nào đấy!” Tôn Duệ giận rồi.

“Chị nói cậu ngốc đấy, sợ cậu bị lừa gạt.”

“Cao Vinh không phải loại người như vậy.” Tôn Duệ phản bác.

Giả Uyển Uyển cạ lời: “Chị biết, chị không có ý đó. Nhưng cậu phải nắm chắc một chút, đừng quá dễ dãi, đặc biệt là chuyện trong nhà. Hai người các cậu vẫn còn dính nhau lắm, cậu liền thừa dịp này thúc những chuyện cần làm biết chưa! Cậu cũng biết đạo diễn Cao trước đây cũng không cong, người trong nhà khẳng định sẽ rất bối rối.”

Tôn Duệ suy nghĩ một chút, Giả Uyển Uyển nói cũng đúng. Hiếm thấy Cao Vinh lại nguyện ý vì hắn mà thẳng thắn nói chuyện với người nhà, thế mà hắn lại rụt rè ngăn cản thì thật có chút không biết điều.

“Chị nghĩ anh ấy cùng người nhà đang nói cái gì?” Tôn Duệ nhìn về phía phòng nghỉ, “Em muốn đi xem...”

“Cậu đừng. Nhất định là mắng anh ta, mắng cậu, rồi khuyên anh ta đi tìm phụ nữ. Cậu nghe thế có thấy thoải mái không?”

Tôn Duệ do dự một phút chốc, vẫn vô cùng muốn nghe. Giả Uyển Uyển khuyên thế nào cũng không nghe lọt, chuẩn đến phòng nghỉ.

Giả Uyển Uyển uể oải, còn muốn giúp hai người nào đó phòng bị nếu có người không liên quan ngồi góc tường nghe lỏm. Cô lúc này vô cùng mệt tâm, cảm thấy bản thân cứ bận tâm mấy thứ vớ vẩn y như mẹ già.

65. Chương 65

Tôn Duệ mò tới gần phòng nghỉ, cửa đóng chặt, hẳn không nghe được âm thanh bên trong, cũng không dám tùy tiện đi vào, ngồi xổm tại cửa một lát, lúc này mới nghe thấy giọng Cao Vinh.

Đầu dây bên kia có lẽ là cha hay mẹ Cao Vinh, sốt ruột mà nói rất nhiều, Cao Vinh kiên nhẫn nghe xong mới mở miệng: “Con cũng biết, nhưng con có thể chấp nhận em ấy.”

“Vâng... Phải. Trước kia đúng là con từng có bạn gái, nhưng đã chia tay. Sau đó mới cùng em ấy.”

“Không phải nói giỡn. Trước con không nói là vì muốn chờ bọn con ổn định một chút mới nói cho hai người.”

“...Con biết hai người rất bối rối, nhưng chia tay là không thể. Coi như sau đó vì bất hoà mà chia tay, ít nhất con cũng không vì loại lý do này mà từ bỏ.”

“...”

“Vì sao nhất định phải có con. Con muốn nuôi sống chính mình còn mệt mỏi, không có thời gian để nuôi con.”

Nói xong, Cao Vinh liền trầm mặc một hồi, đoán chừng là đang nghe phía bên kia phản đối hoặc phê phán. Ở ngoài cửa, Tôn Duệ cũng lo lắng đề phòng, thế nhưng nghe Cao Vinh nói như vậy, lại cảm thấy rất an tâm.

“Chờ con quay sau bộ phim này, sẽ trở về đối mặt hai người nói chuyện nghiêm túc, được không ạ?”

Có thể vì giọng điệu Cao Vinh luôn kìm nén, vô cùng bình tĩnh, bên kia tức giận chất vấn đủ kiểu cũng như đánh vào đám bông, không đau không ngứa, nghe anh hỏi như vậy xong liền cúp điện thoại.

Tôn Duệ định chờ một chút mới gõ cửa đi vào, không nghĩ tới, Cao Vinh chẳng buồn phiền chút nào, sau khi cúp điện thoại, trực tiếp mở cửa đi ra, kém chút nữa đã bay cái đồng đang ngồi lù lù trước cửa là Tôn Duệ.

“...!” Cao Vinh đứng lúc dừng chân, “Em ngồi đây là muốn hù chết tôi sao?”

“A...” Tôn Duệ bị tóm lúc nghe trộm, “vào” một cái mà đứng lên.

“Ngồi đây bao lâu rồi?”

“Không lâu lắm...” Tôn Duệ cười cười.

“Hài lòng không? Em không lo nữa chứ?” Cao Vinh khoanh tay.

Tôn Duệ cười cười: “Em cũng không nghe được bao lâu...”

“Vào nghỉ một lát đi. Sau đó chúng ta đi ăn cơm?”

Tôn Duệ ước gì có thể ở chung với Cao Vinh lúc này, nhanh chóng chui vào bên trong. Cao Vinh quay người đóng cửa xong, lại bị Tôn Duệ ôm sát.

“Làm sao vậy?” Cao Vinh cười cười, vỗ vỗ lưng Tôn Duệ.

Tôn Duệ ngẩng đầu lên, ôm chặt Cao Vinh: “Em cảm động.”

“Thế này cũng cảm động?”

“Anh đồng ý thẳng thắn với người trong nhà, còn đồng ý công khai nữa...” Tôn Duệ suy nghĩ một chút, tiếp tục, “Trước đây, em chỉ hy vọng có đối tượng thôi, làm tròn số một chút, coi như ước mơ quan trọng nhất đời em được hoàn thành rồi!”

“Ước mơ của em cũng có phong cách thật...”

Tôn Duệ xưa nay đều không để ý Cao Vinh độc miệng với hắn. Hắn chỉ cảm thấy vui vẻ đến không xong, tuy rằng Cao Vinh ngả bài như vậy với người trong nhà khiến hắn có chút cảm giác tội lỗi, nhưng hắn khẳng định mình vẫn mừng nhiều hơn là lo.

Tôn Duệ ngẩng đầu, mạnh mẽ mà hôn Cao Vinh, thực sự là nghe đến “chụt” một cái.

“Tự nhiên cảm thấy chuyện này bị lộ ngược lại cũng tốt!” Tôn Duệ cười ha hả nói.

Cao Vinh thở dài: “Khăng định vẫn có chút ảnh hưởng. Không biết cái chương trình kia sau này định thế nào với em... Thôi, dù sao em cũng không để ý đến những điều này.” Tổng kết lại một câu thì là “Em vui vẻ là được rồi”.

“Đúng vậy. Không thì em cũng lui giới, vừa cho thuê thu tiền nhà, vừa ở nhà nấu cơm cho anh, thế nào?”

“Tôi cầu em tha cho phòng bếp đi.” Ngữ khí Cao Vinh vô cùng thành khẩn.

Thừa dịp đang ở phòng nghỉ, rảnh rỗi một lát, Cao Vinh cũng lấy điện thoại ra chuyển phát bài đăng lúc nãy của Tôn Duệ, hàm ý trong đó đều rõ ràng.

Không ít người đợi đến lúc này mới hết hy vọng, thậm chí có người còn cho rằng đây là do ai đó hack tài khoản gì đó, không chịu tin tưởng sự thật, muốn chờ một “câu trả lời chính thức”. Cao Vinh cũng không giải thích gì nhiều. Anh vốn chỉ đi quay phim, cần gì trả lời chính thức gì đó đâu?

Tựa hồ việc này khiến Tôn Duệ rất vui vẻ, hẳn có chút không nhịn được mà khẩn trương, vẫn luôn bám dính lên Cao Vinh. Ban đầu cũng chỉ là hôn nhẹ sờ sờ, nhưng rất nhanh, Cao Vinh liền cảm thấy bọn họ có khả năng đốt thành lửa.

Điều này cũng không thể trách anh, sau lần thử nghiệm kia, bọn họ cũng không tiếp tục. Mặc dù đang ở nơi làm việc, nhưng mà đều là hai người trẻ tuổi, cứ ôm ôm cọ sát như vậy, không tránh khỏi cọ ra tia lửa.

“A... Cao Vinh... Hay là...?” Tôn Duệ cũng có cảm giác.

Cao Vinh đối với cái “hay là” này của Tôn Duệ vô cùng động lòng, thế nhưng, lý trí nói cho anh biết bây giờ đang là lúc nghỉ trưa, làm chuyện như vậy trong đoàn phim có vẻ không tốt cho lắm.

“Về nhà làm cũng được...” Tôn Duệ có chút ừ ừ, thế nhưng hẳn cũng biết nặng nhẹ. Hẳn chỉ mong... Đồi khi Cao Vinh nhiệt tình hơn một chút.

“...Khụ,” Cao Vinh hắng giọng một cái, “Năm chắc thời gian một chút...”

Mắt Tôn Duệ liền sáng lên, nhưng vẫn giả mù sa mưa tỏ vẻ: “Có thể làm lỡ việc của anh không?”

“...Sẽ không đâu.”

Cao Vinh đáp như vậy, đứng dậy khoá trái cửa. Tôn Duệ có lòng nhắc anh bên ngoài có Giả Uyển Uyển trông, sẽ không để nhân viên không liên quan tiến vào, không cần quá lo lắng.

“Cô ấy tốt như vậy?” Cao Vinh kinh ngạc.

“Đúng vậy đúng vậy! Lần sau nhất định phải mời chị ấy một bữa cơm.”

Giả Uyển Uyển ngồi bên ngoài hoàn toàn không biết trong kia xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy sao đạo diễn Cao gọi điện gì mà lâu như vậy...

Một diễn viên quần chúng có lòng tốt, thấy Giả Uyển Uyển ngồi ở chỗ này không tiện đi lại, liền chủ động đem hộp cơm lại, giúp cô vừa “trông chừng” vừa ăn, Giả Uyển Uyển quả thực rất biết ơn người ta.

Giả Uyển Uyển mà biết hai người kia ở trong phòng không phải đang thảo luận chuyện nhân sinh đại sự với gia đình, mà đang làm chuyện “nhân sinh đại sự” theo nghĩa khác, phỏng chừng tức muốn chết ngay tại chỗ.

Mãi cho đến khi hộp cơm thấy đáy, cô đã muốn hoài nghi, không biết bên trong có xảy ra tranh chấp gì dẫn đến giết người vì tình không... Ngẫm lại, Cao Vinh và Tôn Duệ cũng không thuộc loại này, nhưng ai mà biết được, Giả Uyển Uyển đặt hộp cơm xuống, muốn đến nhìn một chút. Nhưng lại nghĩ tới không cần thận mà nghe được bí mật của bọn họ, còn bị nghĩ là nghe lén, cô sợ phiền phức, lại ngồi xuống.

Hai người ở bên trong cũng không làm ra động tĩnh gì quá lớn, cô ăn xong cơm hộp, đợi một lát, liền thấy cả hai cùng nhau đi ra, biểu tình trên mặt thoát nhìn vô cùng bình thường, không giống trải qua tranh chấp cãi nhau gì.

“Nói gì mà lâu thế, chị ở đây ăn xong cơm luôn rồi, cứ ngồi đây y như bằm đuôi vậy.”

“A không có gì! Bọn em chưa nói gì cả!” Tôn Duệ chột dạ nói.

“...” Trục giác của Giả Uyển Uyển cho cô biết có gì đó không đúng.

Cao Vinh đứng ra giảng hoà: “Người nhà gọi điện thoại đến, khẳng định trong thời gian ngắn không thể tiếp thu. Cha tôi thực sự phát điên, luôn đề cập đến chuyện trước kia, có lẽ không muốn tin tôi là đồng tính đi. Nói rằng cũng có cả người song tính luyến, nhưng bọn họ không hiểu. Tôi nói sau này sẽ về nhà cùng bọn họ cẩn thận nói chuyện lại.”

Giả Uyển Uyển liền dời đi chú ý đối với kỹ năng diễn xuất sứt sẹo của Tôn Duệ: “Oa... Tâm lý của anh khẳng định cũng không dễ chịu.”

“Tôi vẫn tốt, đã làm qua chuẩn bị tâm lý.”

“Thật là bình tĩnh...” Giả Uyển Uyển nói không ra lời, cô biết chuyện này khẳng định không nhẹ nhàng như lời Cao Vinh nói. Cô là người ngoài, cũng không tiện hỏi thêm cái gì, chỉ có thể thay Tôn Duệ cảm thấy vui mừng. Ai biết được lúc đầu có ý tốt nhắc nhở Tôn Duệ một chút, bây giờ lại cảm thấy thân cận đến như vậy đâu?

Tôn Duệ không chút dấu vết sửa lại cổ áo, lỗ tai còn có chút ửng đỏ. Nếu không phải Giả Uyển Uyển bắt đầu suy nghĩ chuyện khác, tuyệt đối nhìn ra hắn có vấn đề.

Giả Uyển Uyển liếc nhìn thời gian: “Ai chà, sắp hết giờ nghỉ rồi. Không thì kéo dài thêm chút nữa nhé?”

“Tôi biết,” Cao Vinh kín đáo nhéo nhéo em Tôn Duệ, “Em cứ bình tĩnh ăn đi, tôi không ăn một bữa cũng không sao.”

“Thật tình.” Giả Uyển Uyển chặc lưỡi, xem ra không kéo dài thời gian nghỉ được rồi.

66. Chương 66

Sau khi chuyện của Cao Vinh và Tôn Duệ được công khai, bọn họ cũng không như tưởng tượng của mọi người trong đoàn phim, bận bịu với truyền thông hay túm tụm ái gì đó. Cùng với lúc trước chả khác gì nhau cả. Muốn nói có chỗ nào đó thay đổi, chỉ có thể nói Cao Vinh so với trước yêu cầu càng nghiêm khắc hơn.

Đối với việc này, Cao Vinh giải thích “Đã có người chú ý đến tôi, bỏ cũng không được, vậy dứt khoát mượn cơ hội này, làm tốt nhất có thể đi.”

“Sau đó, người khác nhìn thấy bạn trai em xuất sắc như vậy, em lại càng có mặt mũi, phải vậy không?” Tôn Duệ tràn đầy tự tin nói.

“...” Cao Vinh dừng lại một giây, “Em muốn hiểu như thế cũng được...”

“Em biết mà!” Tôn Duệ đắc ý reo lên.

Người trong đoàn kịch dồn dập quăng tới ánh mắt “Mặc dù có người yêu như vậy cũng không tồi, nhưng thoát nhìn thật vất vả”.

Bộ phim sau một tháng nữa sẽ hạ khố thể tre, trong thời gian này, Cao Vinh và Tôn Duệ không kiêng dè gì mà cùng nhau ra vào, nhưng không chấp nhận phỏng vấn. Ban đầu, truyền thông còn rình mò hai người cùng ra cùng vào, cùng ăn cùng ở, mà một tuần lễ cũng chỉ có như vậy, nhiệt độ lại hạ xuống. Tất cả mọi người đều “Hả? Come out thế là xong rồi à?”. Nói tóm lại chính là_____ có sấm không có mưa mà thôi. Sóng gió qua đi một trận như vậy, căn cứ vào những gì phóng viên chụp, hai người hoàn toàn không chiêu trò gì, cứ yên ổn sống cùng nhau.

“Tôn Duệ sao lại không có động tĩnh gì mới vậy! Tham gia chương trình cũng không thấy bóng dáng đâu, phim điện ảnh truyền hình gì cũng không quay, không phải là bị phong sát chứ... Thật lo lắng TAT Hiện tại cái xã hội này thật sự không có chút bao dung nào cho cộng đồng người đồng tính.”

Có fan bắt đầu trên weibo khóc lóc kể lể, weibo của Tôn Duệ mỗi ngày đều chớ chớ mèo mèo, buổi trưa ăn cái gì các kiểu, toàn các loại nội dung nhạt thếch. Các cô nhìn cũng thấy vui, nhưng vẫn hy vọng thần tượng của mình được xuất hiện trên màn ảnh hơn.

Lúc mọi người đều nhất trí đây là thời điểm bị đóng băng hoạt động, Tôn Duệ chủ động xuất hiện trả lời: “Bởi vì gần đây tôi không có nhận được việc...”

“A, flop thật rồi!!!!” Fan trước tiên là biểu lộ sự kích động đến hôn mê, sau đó chậm chạp gõ chữ hỏi: “Quả nhiên, vẫn có một chút phiền phức sao...?”

Tôn Duệ nói thẳng: “? Phiền phức? À, đi làm việc thật phiền toái. Tôi hiện giờ mỗi ngày ở nhà nghỉ ngơi, hoặc là đi đoàn phim với bạn trai, trải qua rất sướng khoái.”

“...” Fan này trong lúc nhất thời không còn gì để nói. Suy nghĩ kỹ một chút, kiểu sinh hoạt này đúng là rất thoải mái. Cô cũng muốn ngày ngày ở nhà nghỉ ngơi, hoặc là cùng bạn trai... A, cô không có bạn trai.

Weibo này nhanh chóng được fan nhấn like, làm một loạt chụp màn hình rồi chuyển tiếp các kiểu.

Có người vẫn không tránh được mà lo lắng: “Lẽ nào anh bởi vì muốn yêu đương mà lui giới? Không muốn đâu.”

Tôn Duệ: “Lui giới à... Để tôi nghĩ xem.”

Fan: “!?!? Đừng mà!?”

Một câu do dự Tôn Duệ thuận miệng mà nói đưa tới sóng gió mênh mông, fan đều phát hoảng, Tôn Duệ mới đăng thông tin về dự định tham gia chương trình tạp kỹ kia. Việc này hẳn cũng chính thức liên lạc qua, biết được mình không bị từ chối tham gia vì vấn đề tính hướng, đồng thời, đối phương cũng biểu thị hẳn có thể tiết lộ tin tức này trước khi bọn họ đăng weibo.

Một nhóm fan tâm tình như đi tàu lượn, muốn đánh Tôn Duệ, nhưng lại không nỡ đánh hẳn.

“Đùa các cô ấy một chút, chỉ đùa một chút thôi.” Tôn Duệ ở bên cạnh nói.

Cao Vinh nhìn cái sóng gió giống như trò khôi hài này, nhìn màn hình, tâm tình phức tạp. Cảm xúc của fan hâm mộ... không phải giống với tâm tình mỗi ngày của người kia sao?

Cứ qua mỗi ngày vui vẻ buồn bực đan xen như thế, ngày bộ phim đóng máy rất nhanh đã đến.

Trong vòng một tháng này, Cao Vinh không nhận được chút tin tức nào từ cha. Nhưng, vào hơn một tuần sau cuộc gọi kia, mẹ anh nhện không nổi, âm thầm gạt cha anh, gọi điện hỏi anh có khó khăn gì không, bà thấy truyền thông chỉ nhắm nhe chụp anh, sợ sinh hoạt cá nhân của anh bị ảnh hưởng.

“Sao con phải khổ như vậy chứ...!” Trương Hoa Ngọc chỉ tiếc mài sắt không nên kim, “Mỗi ngày đều bị người khác nhìn chăm chăm, trên mạng mọi người đều mắng mỏ. Khó chịu nhiều lắm. Con nhất định phải...”

“... Mẹ.” Cao Vinh có chút bất đắc dĩ.

“Được được, mẹ biết rồi. Mẹ già rồi, không quản được con.” Trong lời Trương Hoa Ngọc tiết lộ không ít mệt mỏi. Cả tuần nay bà đều ngủ không ngon, bà không chịu nổi từng này tuổi vẫn chiến tranh lạnh cùng con trai, làm cho ai cũng không vui.

“Làm cha mẹ phiền lòng rồi,” Cao Vinh nửa ngày mới đáp lại, “Con sẽ dẫn em ấy đến gặp cha mẹ. Hai người khẳng định sẽ yêu thích em ấy.”

“Đừng con. Bây giờ mà về, khẳng định cha sẽ không cho con sắc mặt tốt, con còn muốn đem người đến, ông ấy tức đến phải vào viện mắt! Mẹ bây giờ còn phải gạt ông ấy gọi cho con.”

“... Cảm ơn mẹ.”

Trương Hoa Ngọc thở dài, Cao Vinh từ nhỏ đã rất nghe lời, chỉ là không biết nói ngọt. Thời điểm như thế này cũng chỉ ngắn gọn nói một tiếng “Cảm ơn.”

“Được rồi, không phải khách khí. Sau khi về thành phố S, con tự trở về nhà một chuyến, nói chuyện tử tế với cha con.”

“Con cũng tính như vậy.”

Bớt buồn bực hơn một nửa, lúc này lại được nghe giọng con trai, Trương Hoa Ngọc cũng không còn suy sụp như ban đầu, tỉnh táo hơn rất nhiều. Bà cũng hiểu tính cách của Cao Vinh, dù lúc thường anh nghe lời, nhưng chuyện quan trọng với anh thì tuyệt đối kiên định. Như thời điểm vào đại học, một khi quyết định làm đạo diễn chuyên nghiệp, dù cha mẹ có khuyên “nghề đó khổ lắm” bao nhiêu, thì anh vẫn một lòng quyết định thi ngành này.

Thân thiết hai câu, Trương Hoa Ngọc cúp điện thoại. Bên này, toàn bộ cuộc nói chuyện của Cao Vinh đều được Tôn Duệ nghe hết.

“Thế nào, thế nào? Anh nói dẫn em về, bác gái có đồng ý không?”

Cao Vinh có chút miễn cưỡng: “Khả năng là tạm thời không thể.”

“Ngẫm lại cũng đúng...” Tôn Duệ lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy mà ủ rũ. Cao Vinh nghĩ, nếu hấn mà có tai cún, khẳng định bây giờ đều rũ xuống.

Cao Vinh nhẹ nhàng xoa đầu Tôn Duệ: “Đừng thất vọng. Người lớn nhà em không phải cũng không muốn thấy tôi à?”

“Đó là do bọn họ không thèm để ý! Anh xem, việc này xảy ra, họ cũng không liên lạc qua một lần, chỉ nhắn một cái tin ngắn qua xác nhận một chút. Không giống mẹ anh, nổi giận như vậy, kết quả vẫn gọi điện quan tâm anh... Bác gái khẳng định hận chết em rồi.” Tôn Duệ bĩu môi, thần sắc vô cùng bị thương.

“Cũng không đến nỗi đó. Sang năm, hoặc năm sau đi, tôi trở lại mấy chuyến, để bọn họ chuẩn bị tâm lý một chút. Lúc đó, khẳng định mang em về ăn một bữa cơm, được không?”

Tôn Duệ ngắt đầu: “... Em sẽ không bị người nhà anh đuổi đánh ra ngoài chứ?”

“Em xem tôi, em nghĩ ba mẹ tôi sẽ là người dã man như vậy sao?”

“Cũng đúng, có thể sinh ra anh như vậy, khẳng định phải là người tốt.” Tôn Duệ tự đưa ra cái tiêu chuẩn “người tốt” của riêng hấn.

Cao Vinh dở khóc dở cười. Anh không biết mình bình thường như vậy, qua mắt của Tôn Duệ đến cùng là trở nên tốt như thế nào, lúc nào người kia cũng thích anh nhất, ngày nào cũng thổi phồng, cũng khen anh, đều khiến anh có chút lảng lảng.

67. Chương 67

Đoàn phim “Âm thanh của biển” âm thầm khởi quay, trung gian vì chuyện giữa Cao Vinh và Tôn Duệ cũng nháo lên một cơn sóng lớn, sau đó lại lặng lẽ hơn khô thể tre, làm việc cũng khiếm tốn. Không phải bọn họ làm việc không suôn sẻ, mà sự thực là vì nhà đầu tư tuyên truyền không đủ, tiền dùng không đúng chỗ, chỉ có thể đặt trọng tâm vào đợt tuyên truyền sau khi công chiếu, đơn giản vậy thôi.

Trong đoàn phim lần này, có rất nhiều diễn viên đều là lần đầu tiên chính thức đóng phim, tiệc mừng kết thúc, tâm trạng ai cũng vui vẻ. Người lo mở tiệc là Tôn Duệ, cũng mặc gió mưa đến tham gia... Nếu hấn không tham gia thì mới là có quý.

Diễn viên ai về nhà nấy, nhóm hậu trường sau đó vẫn có công việc cần phải xử lý. Cao Vinh cũng biết công việc lần này chưa kết thúc, chỉ là anh và Tôn Duệ có thể trở về thành phố S rồi.

Tôn Duệ không tiếp tục thuê nhà, nhanh nhẩu nhẩu vác hành lý đến nhà Cao Vinh, chính thức đăng đường nhập thất. Tiểu Hoa ưu sầu mà nhìn Cơm Nấm nhảy lên ghế sofa, ý thức được nó lại phải cùng chia sẻ không gian sinh hoạt với cái con chó ngốc này.

“Bên kia còn đồ gia dụng không?”

“Có khi cũng có, sau em sẽ sang xem lại xem có gì muốn dùng không... Còn có quần áo, đều chuyển tới... nhỉ?” Tôn Duệ nhìn Cao Vinh.

” “Nhỉ” cái gì, tôi thấy em cũng chuyển đến gần hết rồi.”

“Khà khà,” Tôn Duệ nhảy xuống từ trên ghế, “Đột nhiên em muốn uống trà sữa. Muốn ra cửa tiểu khu mua một cốc, anh muốn không?”

“Không cần,” Cao Vinh không thích uống ngọt như vậy. Nhìn thấy Tôn Duệ vội vàng chuẩn bị ra ngoài, anh không nhịn được dông dài, “Em như vậy không sợ bị nhận ra à? Tốt xấu gì cũng nên đội mũ.”

“A... Bởi vì rất gần mà.” Tôn Duệ nói thì nói như vậy. Nhưng vẫn làm bé ngoan đi đội mũ, che mặt một chút.

“Đi nhanh về nhanh.” Cao Vinh ở trong phòng, tiếp tục sắp xếp va li. Mấy tháng qua bọn họ cũng thật là vất vả, đầu năm anh đến ở nhờ nhà Tôn Duệ, sau đó chuyển tới căn phòng này, sau khi hai người cùng đi đến nơi khác cùng đoàn phim, mấy tháng sau trở về Tôn Duệ liền muốn chuyển đến nhà anh... Lần này mới có thể coi là an định lại.

Tôn Duệ ra khỏi cửa, trong phòng thiếu đi một ít âm thanh chi chi ta ta, lập tức có chút thanh tịnh, Cao Vinh phát hiện, mình thậm chí còn có hơi không thích ứng được, vì vậy anh thuận tay bật TV lên.

” đã khởi chiếu hơn một tháng, nhưng vì scandal của nữ chính Anh Diêu Dịch, phòng bán vé nhận được kết quả rất thấp, tính gộp lại cũng không thể so với...”

Cao Vinh không nghĩ tới mở ti vi lại nghe được tin tức này, ngẩng đầu nhìn một chút. Nữ dẫn chương trình đang cũng vị khách quý thảo luận về “Thần Đại”, An Diêu Dịch vừa được nhắc đến cũng chỉ có chủ đề như vậy, không nói thêm điều gì khác.

Nghĩ đến Tôn Duệ trở về xem TV mà thấy tin tức này, ít nhiều gì cũng thấy khó chịu, Cao Vinh quyết đoán đổi kênh, nghe người dẫn chương trình kênh pháp luật cần nhẫn liên miên.

Không biết vừa vặn thế nào, anh vừa nhìn thấy tin tức về An Diêu Dịch, không bao lâu sau, đối phương liền gọi tới.

Anh đã sớm kéo đen số của An Diêu Dịch. Sau khi tin tức kia phát ra, An Diêu Dịch cũng chưa mượn cơ hội này để chiêu trò gì, mà triệt để im lặng một quãng thời gian. Có lẽ thật sự bị chuyện Cao Vinh có tâm hoan, lại còn là nam kích thích. Rất lâu cô đã không xuất hiện trong tầm mắt của Cao Vinh.

Mặc dù không biết dãy số gọi đến, Cao Vinh vẫn nhận, ai biết có phải liên quan đến công việc hay không: ” Vâng?”

“...Là tôi.”

“...” Cao Vinh lập tức muốn cúp điện thoại.

“Chờ đã, đợi tôi nói xong được không?”

Cao Vinh hơi không kiên nhẫn mà thở dài: “Chúng ta không còn gì đáng để nói.”

“Hai ngày trước, tôi có tham gia sự kiện ở một quận,” Anh Diêu Dịch có chút cười tự đắc, “Có lẽ đời này của tôi cũng chỉ có thể như vậy.” Từ chỗ đang nói, giờ đến quảng cáo bình thường hay một cái vai phụ cũng không kiếm được, tâm lý An Diêu Dịch chênh lệch vô cùng, rất không thích ứng. Nhưng mấy tháng sau, cô cũng không từ bỏ mà chậm rãi tỉnh táo lại.

Cao Vinh không lên tiếng.

An Diêu Dịch không để ý lạnh lùng của anh, lại tiếp tục: “Tối hôm đó, tôi thực sự đã cùng đường mặt lộ, chỉ nghĩ được tới anh, cho nên mới chạy đến tìm. Phóng viên không phải tôi cố ý mang tới. Anh tin không?”

“Cứ cho là vậy đi. Dù sao cũng không liên quan gì đến tôi.”

“...” An Diêu Dịch cười cười, “Nói cũng đúng. Vậy cứ thế đi, quấy rầy anh rồi.”

Cao Vinh cúp điện thoại, suy nghĩ một chút, phòng ngừa vạn nhất mà kéo đen số không biết từ đâu mà ra của An Diêu Dịch.

Tuy anh cũng cảm thấy, đối phương lúc này thực không có khả năng sẽ thử liên lạc lại với mình.

Thu dọn va li được một nửa, Tôn Duệ đã trở lại: “Em đã về! Anh không thích uống ngọt, nên em mua cho anh cốc trà ô long không đường nè, cốc thứ hai có ưu đãi đó! Anh nghỉ ngơi một chút, vừa trở về đừng thu dọn luôn, còn nhiều thời gian mà.”

Cao Vinh ngồi trên ghế sa lông: “Tôi không thu dọn, vậy để tự em là?”

“Hic, vậy để qua một đoạn thời gian, chờ đến lúc em nhàn rồi không có chuyện gì...”

“Như vậy có khi trong đó mọc nấm mốc.” Cao Vinh không chút lưu tình chỉ trích.

“Trước không nói cái này,” Tôn Duệ cầm cả hai cốc đồ uống đặt lên khay trà, đi tới cùng ngồi một chỗ với Cao Vinh, “Buổi tối ra ngoài ăn được không, dù sao trong tủ lạnh cũng không có gì. Chúng ta ra ngoài ăn lẩu đi?”

“Được. Sao em lại đột nhiên nghĩ muốn đi ăn lẩu...” Cao Vinh bị Tôn Duệ chen lấn đến không được, rõ ràng có một cái xô pha to đùng, mà hai người cứ chen lấn trong một cái sa lông đơn.

“Kỷ niệm ba tháng bắt đầu hẹn hò!”

“Kỷ niệm còn muốn đi ăn lẩu?” Cao Vinh nghi ngờ nói. Nhưng rồi cũng như hiểu ra, bọn họ xác định là có duyên với món này...

“Ngày thứ nhất anh đến ở nhà em cũng ăn lẩu, sau thì, ngày anh đồng ý hẹn hò với em cũng món này,” Tôn Duệ nghiêm túc gật đầu, “Cho nên em thích ăn lẩu. Trong số đồ ăn yêu thích, có thể đạt hạng ba.”

Cao Vinh bất đắc dĩ: “Vậy hạng nhất là gì?”

“Là cơm anh nấu!” Tôn Duệ vươn tay dùng sức ôm cổ Cao Vinh.

“Khụ, thở không nổi! Dậy một chút... Thế hạng hai thì sao?”

“Hạng hai là quây bán hải sản.” Tôn Duệ cực kỳ nghiêm túc nói.

“Ồ, em mới ăn qua một lần mà đã thăng đến hạng hai rồi?” Cao Vinh từ bỏ giấy dựa, dứt khoát ở đó làm đệm thịt cho Tôn Duệ.

“Bởi vì đó là món chúng ta ăn chung lần đầu tiên mà.”

“Nói đúng ra, chúng ta lần đầu cùng nhau ăn phải là cơm hộp của đoàn phim...”

“Haizzz... Vậy cơm hộp và quây bán hải sản cùng hạng hai vậy.” Tôn Duệ khổ sở nói.

“Vì sao luôn liên quan đến tôi thế.” Cao Vinh không nhịn được cười, vươn tay ôm chầm lấy Tôn Duệ, vuốt tóc hắn.

“Đương nhiên phải vậy rồi, liên quan đến anh em đều thích,” Tôn Duệ “chụt” một tiếng hôn Cao Vinh, “À, nhưng ớt xanh thì có chút...”

“Vậy tối này liền ăn ớt xanh.”

“Đừng mà... Ăn lẩu đi anh? Đi mà, đi mà?”

“Ừm...” Cao Vinh giả vờ do dự.

“Đi mà? Đi mà đi mà đi mà đi mà_____” Tôn Duệ ôm Cao Vinh, dùng sức lay lay.

“Ngừng ngừng ngừng...Não bị chấn động mất...”

“Vậy đi nhé?”

“Đi đi...”

Tiểu Hoa nằm nhoài trên người Cơm Nấm, một lớn một nhỏ phơi nắng ở ban công ngủ gật. Bị âm thanh huyền não của Tôn Duệ đánh thức, Tiểu Hoa bắt mẫn mà “meo” một tiếng, sau đó chuyển tư thế, tiếp tục ngủ.

Cuộc sống của bọn họ cũng chỉ vừa mới bắt đầu.

Hoàn thành!

Sau một hồi vật vã thì cũng đến lúc tạm biệt Cao Vinh và Tôn Duệ rồi ;;v;;

Sau đó sẽ tập trung cho Đường đại tổng tài và Tần giáo viên chủ nhiệm //v Nhưng bộ Vừa tỉnh dậy... một chương trung bình dài gấp đôi Mong mà không được..., lại thỉnh thoảng có mấy đoạn lý thuyết cao siêu, nên chắc sẽ kéo dài ra lâu nữa huhu ;;v;;. Nhưng nếu được thì hãy chờ và ủng hộ tớ nha ;;v;;/ Cảm ơn mọi người vì đã đọc đến đây:”)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-ma-khong-duoc-cung-dung-cau-xin>